SETH DICKINSON

TRĂDĂTOAREA BARU CORMORAN

PALADIN
FANTASY

„O poveste fascinantă despre intrigi politice.”

The Washington Post

„O carte care-ţi taie respiraţia, concurând îndeaproape cu *Urzeala tronurilor* de G.R.R. Martin. Perfectă pentru cei care tânjesc după un fantasy cu nuanţe machiavelice, această epopee labirintică progresează până la o confruntare cu mize atât de uriaşe, încât cititorului aproape că-i e teamă să le descopere.”

Omnivoracious

„Proza lui Dickinson, atât de iscusit scrisă şi complexă, exploatează moneda fiduciară şi datoriile ca instrumente ale artei guvernării. Un debut extrem de impresionant, care te acaparează din punct de vedere intelectual.”

Kirkus Reviews

„Te lasă fără suflare... Baru Cormoran e un personaj magnific. Mi-a fost imposibil să nu-i ţin partea chiar şi în mijlocul celor mai înfiorătoare acţiuni ale ei, să nu jelesc alături de ea sau pentru ea, să nu-mi încleştez pumnii în semn de revoltă şi dintr-o nevoie disperată de a o proteja. Sunt atâtea lucruri de admirat şi de compătimit pe măsură ce ni se dezvăluie tragedia acestei poveşti... O carte crucială, necesară până la absolut.”

NPR.org

„Un debut desăvârşit, o eroină ale cărei motive sunt de nepătruns, aparent până şi pentru ea însăşi. Suişurile şi coborâşurile pe care povestitoarea noastră nestatornică le urmează, în timp ce-i îndeamnă pe nobilii din Aurdwynn la revoltă, ne dezvăluie ţelurile ei,

dar şi singurătatea ce-o înconjoară.”

Library Journal

Seth Dickinson
Trădătoarea Baru Cormoran

Pentru Gillian

MUNŢII CRESTELOR IERNII

IMPERIUL STAKHI

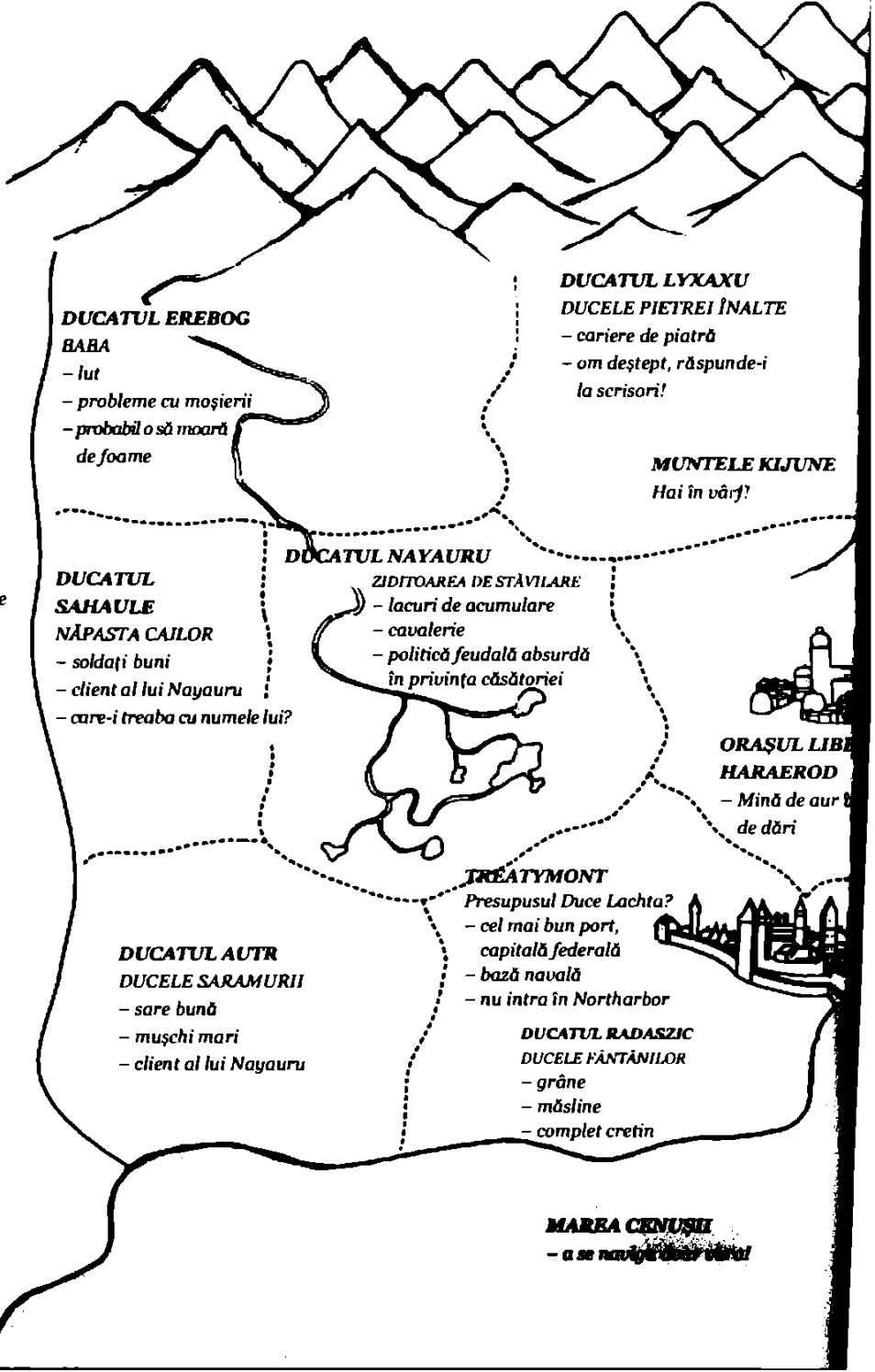

DUCATUL EREBOG
BABA
– lut
– probleme cu moşierii
– probabil o să moară de foame

DUCATUL LYXAXU
DUCELE PIETREI ÎNALTE
– cariere de piatră
– om deştept, răspunde-i la scrisori!

MUNTELE KIJUNE
Hai în vârf!

PAIIŞTI,
TAIGA
ŞI DEŞERT
Ce-i aici?
Cercetează repede

DUCATUL NAYAURU
ZIDITOAREA DE STĂVILARE
– lacuri de acumulare
– cavalerie
– politică feudală absurdă în privinţa căsătoriei

DUCATUL SAHAULE
NĂPASTA CAILOR
– soldaţi buni
– client al lui Nayauru
– care-i treaba cu numele lui?

ORAŞUL LIBE
HARAEROD
– Mină de aur
de dări

TREATYMONT
Presupusul Duce Lachta?
– cel mai bun port, capitală federală
– bază navală
– nu intra în Northarbor

DUCATUL AUTR
DUCELE SARAMURII
– sare bună
– muşchi mari
– client al lui Nayauru

DUCATUL RADASZIC
DUCELE FÂNTÂNILOR
– grâne
– măsline
– complet cretin

MAREA CENUŞII
– a se navig

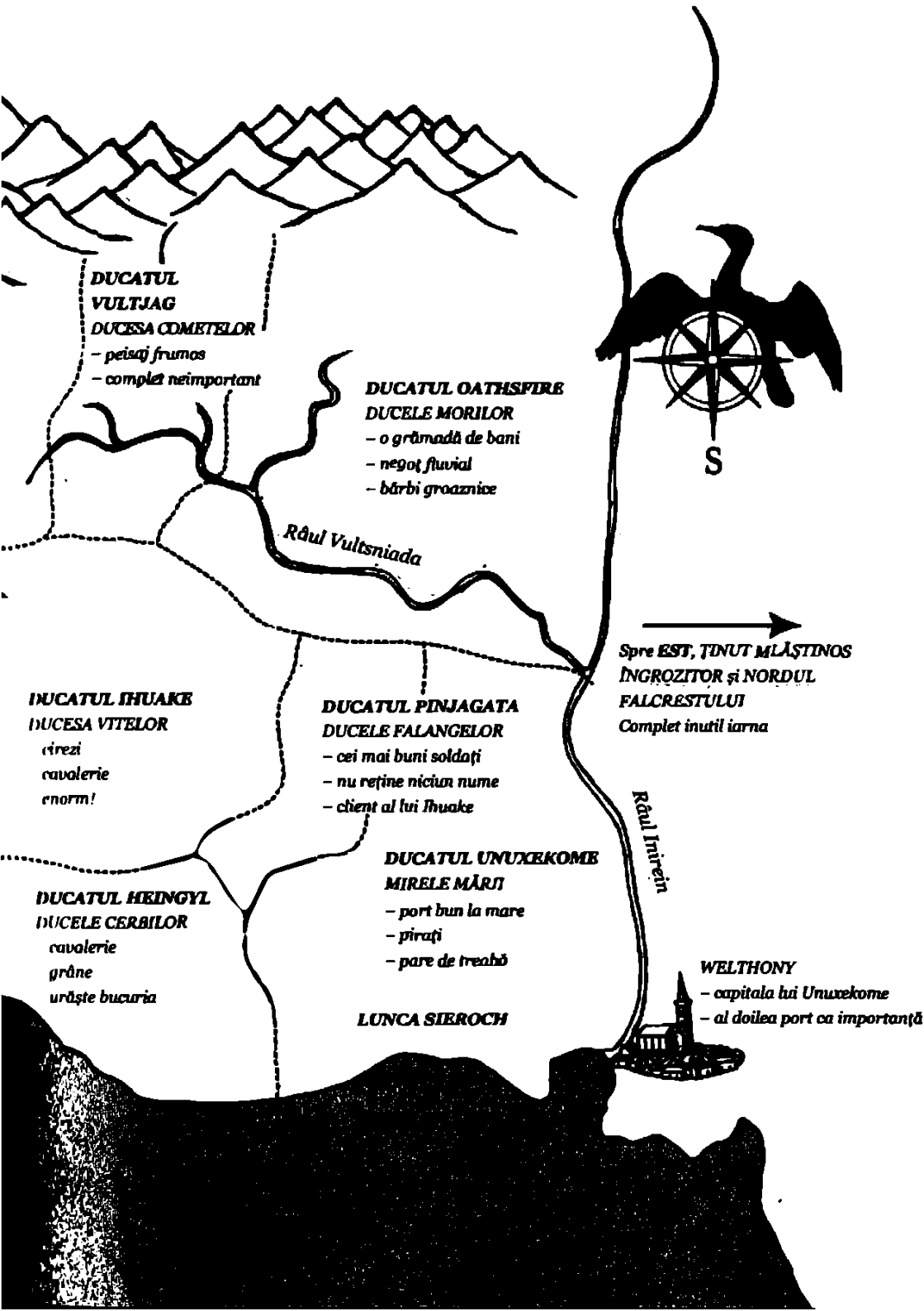
DUCATUL
VULTJAG
DUCESA COMETELOR
– peisaj frumos
– complet neimportant
DUCATUL OATHSFIRE
DUCELE MORILOR
– o grămadă de bani
– negoț fluvial
– bărbi groaznice
Râul Vultsniada
S
Spre EST, ȚINUT MLĂȘTINOS
ÎNGROZITOR și NORDUL
FALCRESTULUI
Complet inutil iarna
DUCATUL IHUAKE
DUCESA VITELOR
cirezi
cavalerie
enorm!
DUCATUL PINJAGATA
DUCELE FALANGELOR
– cei mai buni soldați
– nu reține niciun nume
– client al lui Ihuake
Râul Inirein
DUCATUL UNUXEKOME
MIRELE MĂRI
– port bun la mare
– pirați
– pare de treabă
DUCATUL HEINGYL
DUCELE CERBILOR
cavalerie
grâne
urâște bucuria
WELTHONY
– capitala lui Unuxekome
– al doilea port ca importanță
LUNCA SIEROCH

Mulţumiri

Sine *qua non* lui Rachel Sobel, Jennifer Jackson, Marco Palmieri.

Sophiei şi colegilor. Pentru Jackals, Blue Planet, fratele meu şi un nebun.

O promisiune

Acesta-i adevărul. Îl vei recunoaşte pentru că doare.

Contabilă

Capitolul 1

Veni din nou anotimpul negoţului. Baru era încă prea mică să-şi dea seama de felul în care mergeau lucrurile în imperiu.

Mascarada îşi trimise soldaţii preferaţi să cucerească Taranoke: pânză pentru vele, vopseluri, ceramică smălţuită, piele de focă şi uleiuri, bancnote tipărite în limba ei din Falcrest. Micuţei Baru, care construia castele în nisipul negru şi fierbinte, îi plăcea să se uite cum soseau negustorii în port. Învăţase să numere ţinând seama fiecărei corăbii şi păsărilor care îi dădeau roată.

Aproape două decenii mai târziu, privind fregatele purtătoare de foc bandându-se în

lumina aurorei, avea să-şi aducă aminte de aceste vele la orizont. La vârsta de şapte ani însă fetiţa Baru Cormoran nu le dădea importanţă. Îi erau dragi în special aritmetica, păsările şi părinţii ei, care-i puteau arăta stelele.

Dar tocmai părinţii ei o învăţaseră să se teamă.

În seara roşiatică de toamnă, înainte de răsăritul stelelor, taţii ei o duseră pe Baru pe plajă să adune varec pentru cenuşă, destinată sticlei şi sticlă destinată la rândul ei lentilelor de telescop, ce urmau să fie şlefuite cu piatră vulcanică. Lentilele aveau să fie vândute. Când ajunseră pe plajă, Baru văzu în zare corăbiile de negoţ ale Mascaradei dând ocol cu precauţie Recifului lui Halae.

— Priviţi, taţi! zise ea. Sosesc corăbiile pentru piaţa din Iriad.

— Le văd.

Tatăl Salm îşi adumbri ochii şi se uită la corăbii, strângând din buzele crăpate. Umerii de uriaş i se încordau la fiecare mişcare.

— Du-te şi umple-ţi găleata!

— Ia uite!

Tatăl Solit, ai cărui ochi erau mai ageri, îşi luă soţul de mână şi-i arătă cu degetul.

— Mai e şi o a treia corabie. Acum navighează în convoi.

Baru se făcea că sapă după varec şi asculta.

— Piraţii sunt un pretext bun pentru convoi.

Iar un convoi e un pretext bun pentru o escortă, spuse Salm şi scuipă în apă.

— Pinion avea dreptate. Tratatul ăla e otrăvit.

Uitându-se la reflexia lor, Baru îl văzu pe Solit cuprinzându-l pe Salm după umeri, apăsând cu mâna plină de bătături muşchii dezgoliţi ai soţului său. Cei doi bărbaţi îşi purtau părul împletit. Solit îl avea tuns scurt ca să nu-l deranjeze în fierărie, Salm şi-l ţinea împletit într-o coadă complicată până în talie, în semn că era un respectat ucigaş de câmpeni.

— Ei, o vezi? întrebă Solit.

— Nu. Dar e-acolo. Dincolo de linia orizontului.

— Ce-i acolo, ta? întrebă Baru.

— Umple-ţi găleata, Baru! mormăi Salm.

Baru îşi iubea mult de tot mama şi taţii, dar ceva mai mult iubea să descopere lucruri noi, iar recent, descoperise şiretenia.

— Ta, zise ea către Solit, care era mai îngăduitor, o să mergem mâine la piaţa din Iriad să vedem corăbiile?

— Umple-ţi găleata, Baru! răspunse Solit, iar ea, pentru că-i vorbise la fel ca Salm în loc să-i facă pe plac, îşi dădu seama că e îngrijorat.

După o clipă însă, acesta adăugă:

— Tu şlefuieşte-ţi sticla în seara asta şi o să avem suficientă de vândut. Şi da, poţi să vii la Iriad să vezi corăbiile.

În acea seară, Baru deschise dicţionarul copiat de mână al mamei ei, miji ochii în lumina

lumânării ca să descifreze scrisul înghesuit şi numără literele din alfabetul urunoki până ajunse la: „convoi: caravană alcătuită din mai multe corăbii, grupate pentru protecţie reciprocă, aflate de regulă sub escorta unui vas de război”.

Un vas de război. Hm.

„E acolo”, zisese tatăl Salm.

Din curtea casei lor, construite din beton amestecat cu cenuşă, se auzeau scrijelitul pietrei pe sticlă şi glasurile şoptite şi îngrijorate ale mamei şi taţilor ei, o vânătoriţă, un fierar şi un scutier. Care-şi făceau iar griji în privinţa *tratatului.*

Căută şi acest cuvânt, sperând să-l înţeleagă, de parcă înţelegerea i-ar fi dat putere asupra lucrurilor. Numai că nu pricepea cum putea un tratat să fie otrăvit. Poate că avea să afle în piaţa din Iriad.

Baru puse la loc dicţionarul mamei şi, şovăind, zăbovi cu degetele pe cusăturile în lanţ de pe copertă. Mama avea în colecţia ei o carte nouă, legată în piele necunoscută. Pe prima pagină – tipărită cu caractere ciudate, ordonate, precise şi impersonale – citi cu glas tare titlul: *Abecedar de afalonă, limba negoţului imperial, pus la dispoziţia locuitorilor din Taranoke pentru a le fi de folos.*

În colţul de jos era un număr de exemplar, aproape mai mare decât ştia ea să numere.

*

Piaţa se pregătea ca o fată mare acolo unde marea se vălurea în braţele de bazalt ale golfului din Iriad, sub lanurile de trestie de zahăr, arbori de macadamia şi arbuşti de cafea care creşteau din argila vulcanică.

Încă de dinainte de primele amintiri ale lui Baru, piaţa, cel mai gălăgios şi mai vesel loc din lume, umpluse docurile Iriadului. În acel an erau mai multe corăbii în port, nu doar bărci pescăreşti taranoki şi feluci, nu doar neguţători oriati din sud pe care-i cunoştea atât de bine, ci şi corăbii de negoţ de-ale Mascaradei, înalte şi cu pânze albe. Odată cu venirea lor, piaţa se întinsese dincolo de promenada de scânduri, pe poduri plutitoare de koa şi nuc ce săltau pe apă şi unde toboşarii ţineau ritmul în lumina şi căldura soarelui.

În acea zi, Baru se ducea la piaţă cu o nouă bucurie, bucuria comploturilor. Avea să afle ce-i tulbura pe părinţii ei, care era treaba cu tratatele şi cu aglomeraţia de corăbii de război. Avea să repare ea lucrurile.

Se îndreptau spre piaţă în canoe. Baru se aşezase la provă, mama Pinion şi tatăl Salm vâsleau, iar tatăl Solit stătea, agitat, cu ochii pe telescoape. Vântul dinspre mare ridica în aer stoluri de raţe cu cap negru şi ferăstraşi mari, grupuri de alawa cu gât ţepos care strigau pe două tonuri, egrete, păsări ale furtunii şi

fregate, iar sus de tot, lupi de mare mari şi negri, ca nişte prevestiri ale nopţii. Încercă, hotărâtă, să le numere şi să nimerească toate speciile.

— Baru Cormoran, zise mama Pinion zâmbind.

În ochii lui Baru, femeia era ca un freamăt de valuri de furtună, un trăsnet, la fel de lent şi puternic precum lumina soarelui. Când citea despre pantere, fetiţa îşi imagina ochii negri ai mamei ei şi zâmbetul care-i dezvelea dinţii. Dădea la vâslă cu mişcări line şi sigure ca valurile.

— Un nume potrivit.

Baru, care se simţea în siguranţă, iubită şi nerăbdătoare să impresioneze cu o numărătoare exactă a păsărilor, cuprinse coapsa mamei cu braţele.

Găsiră un chei, descărcară telescoapele şi se treziră în mijlocul pieţei. Baru, atât de mică, înainta prin mulţimea de genunchi şi glezne. Rămase în urma părinţilor ei, căscând gura la tarabele vânzătorilor. Taranoke fusese dintotdeauna un port comercial, o insulă sigură la care opreau dromoanele oriati şi canoele insularilor, aşa că Baru crescuse ştiind cât de cât cum merg lucrurile când venea vorba de negoţ: arbitraj, schimb valutar, import şi export.

„Vindem trestie de zahăr, miere, cafea şi citrice”, zicea mama Pinion, „şi cumpărăm textile, pânză pentru vele, valută pentru alţi

negustori – fi atentă, Baru!”

În ultima vreme era mereu atentă. Apăruse ceva fragil în atmosferă, un iz de furtună, iar faptul că nu înţelegea despre ce era vorba o speria.

Piaţa mirosea a ananas fiert şi ghimbir proaspăt, sare roşie şi anason. Prin bătaia tobelor, chemarea dansatorilor şi strigătele mulţimii în urunoki, oriati şi noua limbă a negoţului, afalona, răzbătea clinchetul schimbului de perle de recif pe monede de metal.

— Soliiiiiiiit! strigă Baru. Vreau să văd...

— Ştiu.

Solit îşi abătu atenţia de la lucru şi zâmbi. Era fierar şi se arăta generos cu tot ce făurea, inclusiv cu ea.

— Du-te să te plimbi!

Excelent. Acum putea să cerceteze adevărata însemnătate a cuvântului „tratat”.

Găsi taraba vopsită în albul Mascaradei a unui negustor străin. Bărbatul care păzea grămada de postav – ţesut din lâna oilor, despre care Baru înţelesese că erau nişte dobitoace proaste alcătuite numai din păr – ar fi putut trece drept taranoki de la depărtare, deşi de aproape îl dădeau de gol cutele diferite ale pleoapelor şi netezimea nasului. Aceasta fu prima impresie pe care şi-o făcu Baru despre oamenii din Falcrest: fălci încleştate, nas drept, ochi adânci

şi cu cute la pleoape, piele de o nuanţă mai deschisă de cafeniu, arămiu ori culoarea ovăzului. La acea vreme nu lăsau impresia c-ar fi atât de diferiţi de ei.

Bărbatul părea plictisit, iar fetiţa, fără nicio ruşine, se opri lângă taraba lui. Avea gărzi, două femei cu capul ras şi îmbrăcate în pantaloni marinăreşti, dar erau ocupate să se-nţeleagă cu un tânăr pescar taranoki.

— Bună, drăguţo! zise bărbatul de la tarabă.

Dădu la o parte un teanc de mostre şi-i făcu loc. Baru remarcă uimită ce urunoki excelentă vorbea. Pesemne era un negustor foarte dedicat sau foarte priceput la limbi străine şi la alte culturi, pentru că adeseori negustorii nu pricepeau cum să fie prietenoşi în Taranoke.

— Părinţii tăi au nevoie de material pentru vreme friguroasă?

— De ce sunt chele? întrebă Baru arătând cu degetul spre gărzile care, fie prin gesturi, fie prin priceperea lor la vorbe îl făcuseră pe prietenul lor pescar să roşească.

— Corăbiile sunt pline de păduchi, replică negustorul, cercetând obosit piaţa din priviri.

Avea sprâncene groase, care-i străjuiau ochii ca nişte fortăreţe.

— Iar păduchii ăştia trăiesc în păr. Şi nu cred că părinţii tăi au nevoie de material, nu cu clima asta. Ce-o fi fost în capul meu să încerc să vând postav aici? O să mă întorc acasă sărac.

— A, nu, îl linişti ea. Sunt sigură că putem croi lucruri din materialul tău şi, în plus, l-am putea vinde negustorilor care merg spre nord şi scoatem profit. Foloseşti bancnote?

— Prefer monede şi nestemate, deşi, atunci când cumpăr, plătesc cu bancnote.

Avea în stânga lui un teanc de palimpseste din piele de oaie – pergamente cu însemnări făcute cu cerneală, care puteau fi şterse şi refolosite.

— Astea sunt cifrele tale?

— Da şi sunt, clar, prea importante ca să ţi le arăt.

Negustorul de postav alungă iritat o muscă.

— Deci părinţii tăi folosesc bancnote?

Baru prinse musca şi o strivi.

— Nimeni nu folosea la început. Dar acum, când corăbiile voastre vin atât de des, toată lumea trebuie să aibă aşa ceva, pentru că se pot cumpăra multe lucruri cu ele, zise ea, apoi îi puse o întrebare la care ştia răspunsul, dar descoperise că era util să-şi ascundă isteţimea. Eşti din Mascaradă?

— Imperiul Măştilor, drăguţo, sau Republica Imperială. E nepoliticos să prescurtezi.

Bărbatul se uită la gărzile lui încruntându-se părinteşte, ca şi cum se gândea că poate aveau nevoie de supraveghere.

— Da, aia e casa mea, deşi n-am mai văzut Falcrestul de ani buni.

— O să ne cuceriţi?

O privi pe îndelete, mijind gânditor ochii.

— Noi nu cucerim niciodată pe nimeni. Cucerirea e o treabă sângeroasă şi, pe lângă asta, e cauza multor molime. Ne aflăm aici ca prieteni.

— Curios lucru că vindeţi bunuri pe monede şi nestemate, dar cumpăraţi numai cu bancnote! observă Baru.

Tonul cuvintelor i se schimbase, şi nu întru totul din propria voinţă: pentru câteva clipe vorbise ca mama ei.

— Pentru că, dacă înţeleg eu cum stă treaba cu cifrele, asta înseamnă că luaţi toate lucrurile de care ne folosim noi în negoţul cu alţii şi ne daţi hârtie, care merge numai la voi.

Negustorul de postav se uită brusc la ea cu o privire pătrunzătoare.

— Părinţii mei se tem, adăugă Baru, stânjenită de privirea lui.

Bărbatul se aplecă spre ea şi, dintr-odată, fetiţa recunoscu expresia pe care o mai văzuse şi-n alte pieţe, pe chipul altor negustori. Lăcomia.

— Părinţii tăi sunt cu tine?

— Mă descurc şi singură. Pe aici toţi se cunosc între ei. N-am cum să mă rătăcesc. Dar dacă vrei să cumperi un telescop...

— Mor după telescoape, replică el, gândindu-se probabil că fata nu ştia ce-i ăla sarcasm. Unde sunt?

— Acolo sus, îi arătă ea cu degetul. Mama e vânătoriţa Pinion, iar taţii mei sunt Solit fierarul şi Salm scutierul.

La auzul acestor vorbe, bărbatul îşi ţuguie buzele de parcă ideea mai multor taţi îl deranjase. Poate că în Falcrest nu aveau taţi.

— Şi tu?

— Mă cheamă Baru, răspunse ea, căci oamenii din Taranoke îşi spuneau cu bucurie numele. Baru Cormoran, pentru că numai un cormoran mă putea opri din plâns.

— Eşti o fată foarte isteaţă, Baru. O să ai parte de un viitor strălucit. Mai vino pe la mine! Întreabă de Cairdine Farrier!

Când merse mai târziu să discute cu părinţii ei, nu se putu abţine să nu-i cântărească taţii din priviri, apoi mama, ţuguindu-şi buzele ca şi cum îşi înghiţise mucii. Cumpără însă două telescoape şi un set de oglinzi, ceea ce-l bucură până şi pe Salm cel prevăzător.

*

Ultimul convoi al Mascaradei din anotimpul negoţului dădu roată Recifului lui Halae şi aruncă ancora chiar înainte de intrarea în portul Iriad, în compania unei fregate cu pânze roşii – o corabie de război, aşa cum se aşteptase tatăl Salm. Pe punte roiau marinari care lătrau ordine în stânga şi-n dreapta. O copilă cu un ochean ar fi putut, dacă era prea curioasă pentru binele ei şi o fiică prea neascultătoare ca să-şi vadă de

treabă, să se caţere pe vulcan şi să se uite toată ziua. Baru avea un astfel de ochean şi era exact genul ăla de fiică.

— Au soldaţi la bord, le zise ea părinţilor ei, încântată să descopere de una singură aşa o chestiune rău prevestitoare.

Acum avea să fie inclusă în consiliile din curte şi în şuşotelile despre tratate otrăvite.

— Cu armuri şi suliţe!

Tatăl Salm nu-şi puse însă scutul ca să se lupte cu ei. Mama Pinion n-o luă pe Baru deoparte ca să-i explice taxonomia sergenţilor şi a ofiţerilor, diversitatea armelor şi natura Mascaradei. Tatăl Solit nu-i dădu să mănânce ananas şi nu-i ceru amănunte. Părinţii ei lucrau în curte, vorbind în şoaptă despre tratate şi ambasade.

— Odată ce-au construit-o, zicea Salm, n-au să mai plece.

La care Solit îi răspundea pe un ton plat ce suna a ceartă-fără-ceartă:

— Au s-o construiască fie că semnăm, fie că nu. Trebuie să ne impunem condiţiile.

Simţindu-se neglijată şi, ca atare, nedorind să-şi vadă de treburile şi cifrele ei, Baru îi bătea la cap.

— Solit, când o să te apuci din nou de fierărit? întrebă ea în timp ce el băga în saci recolta de varec ca s-o ducă la cuptoare.

Când era Baru mică, Solit făcuse nişte obiecte

frumoase şi periculoase din minereurile din pământ şi din izvoarele termale.

— Când se termină anotimpul negoţului, îi răspunse el.

— Şi mama o să treacă muntele, la câmpie, să folosească suliţa aia de ucis mistreţi pe care i-ai făcut-o?

— Sunt sigur că da.

Baru se uită fericită la mama ei, ai cărei umeri laţi şi al cărei mers cu paşi mari erau mai potrivite pentru vânătoare decât pentru fabricarea de telescoape, şi apoi îşi privi celălalt tată, care putea să bată toba la fel de aprig precum lupta.

— Şi când au să vină soldaţii, tatăl Salm o să folosească suliţa de ucis oameni pe care i-ai făcut-o?

— Eşti murdară din cap până-n picioare, copilă, zise Solit. Du-te acasă la Lea Căutătoarea de Perle după nişte piatră ponce. Şi ia şi nişte bani de hârtie şi cumpără ulei de măsline.

*

Baru citea mult despre *tratate, monedă* şi *arbitraj,* iar când nu mai putea citi sau nu mai înţelegea, o bătea la cap pe mama Pinion sau cădea pe gânduri. Clar exista o problemă, pentru că anul trecut părinţii ei erau mai fericiţi.

Lucrurile trebuiau aduse din nou pe făgaşul cel bun. Dar cum?

În piaţa din Iriad, neguţătorul Cairdine Farrier stătea la taraba lui cu cele două gărzi, care aveau pe chip o expresie de pescăruşi mulţumiţi. Piaţa picase într-o zi furtunoasă de sfârşit de anotimp, gri şi ameninţătoare, aproape de perioada în care vânturile alizee ciclice ale Mării Cenuşii aveau să se transforme în viforul iernii. Însă golful Iriad apăra piaţa de marea agitată, iar toboşarii continuau să bată la tobe. Baru se duse glonţ la taraba neguţătorului de postav.

Farrier stătea de vorbă cu un câmpean taranoki care bătuse drumul până acolo de dincolo de munte. Baru fusese învăţată să nu vorbească cu câmpenii, aşa că se duse la gărzile negustorului. Femeile cu capul ras o priviră de sus, mai întâi în treacăt, apoi iritate, după care, când văzură că fetiţa n-are de gând să plece îi arătară un zâmbet slab, sau cel puţin una dintre ele o făcu. Cealaltă se uită la tovarăşa ei căutând îndrumare, ceea ce-i spuse lui Baru că, cel mai probabil, femeile erau soldaţi. Îi mai dădu de înţeles şi care dintre ele era superioara celeilalte.

Nu citise şi nu chibzuise degeaba.

— Bună, micuţo! zise cea mai înaltă în grad.

Avea pielea de culoarea pământului rodnic, buze late şi ochi albaştri strălucitori ca ai unei ciori de junglă. Purta o tunică albă pătată şi pantaloni bufanţi strânşi la genunchi. Vorbea o

urunoki superbă, precum Cairdine Farrier.

— Aţi fost aici tot anotimpul, spuse Baru. Nu plecaţi niciodată cu corăbiile de negoţ.

— O să plecăm acasă cu ultimul convoi.

— Nu cred, răspunse fetiţa.

Cealaltă femeie se îndreptă un pic de spate.

— Nu cred că sunteţi gărzile personale ale lui Cairdine Farrier şi nici măcar negustorese, pentru c-aţi fi aflat până acum că la piaţa din Iriad n-ai nevoie de gărzi, iar el v-ar fi trimis să căutaţi clienţi.

Femeia bătoasă zise ceva în afalonă, limba din Falcrest, iar din ce citise în dicţionar, Baru prinse cuvintele „băştinaşă” şi „furat”. Numai că femeia cu ochi albaştri nu făcu decât să se lase în genunchi.

— A zis el că eşti o fetiţă foarte isteaţă.

— Sunteţi soldaţi, nu? De pe corabia aia. Corabia aia de război care a stat aici tot anotimpul, ancorată la loc ferit, în timp ce restul negustorilor veneau şi plecau, iar voi vă trimiteaţi rapoartele acasă. Şi asta e evident. Un neguţător n-ar fi învăţat limba unei insuliţe aşa de bine ca voi, ceea ce vă face spioane. Iar acum că alizeele scad, corabia voastră a venit în port ca să rămână definitiv.

Femeia cu ochi albaştri o cuprinse după umeri.

— Ciocârlie mică, ştiu ce înseamnă să vezi vele ciudate în port. Mă cheamă Shir şi sunt din Aurdwynn. Pe când eram o copilă, Mascarada s-

a oprit în portul din Treatymont, măreţul nostru oraş. S-au luptat cu Ducele Lachta şi mi-a fost şi mie frică aşa cum ţi-e şi ţie acum. Totul s-a terminat însă cu bine şi mătuşa mea a reuşit să-l omoare pe ducele ăla îngrozitor. Poftim, ia un bănuţ! Du-te şi cumpără un mango şi adu-mi-l, o să-ţi tai o bucată din el!

Baru păstră bănuţul.

La finalul zilei, fregata cu pânze roşii din port lăsă bărci la apă. Soldaţii începură să vină la ţărm, conduşi de ofiţeri îmbrăcaţi în piele pătată de sare şi cu măşti de oţel pe faţă. Baru îi urmări prin ochean pe bătrânii din Iriad însoţindu-i pe soldaţii Mascaradei în noua lor clădire, o ambasadă albă construită din beton amestecat cu cenuşă.

Mai târziu, Baru trase concluzia că acela trebuie să fi fost momentul în care se semnase tratatul: „Un act federativ în beneficiul reciproc al poporului din Taranoke şi al Republicii Imperiale Falcrest”.

La apusul soarelui îşi ridicară drapelul, doi ochi deschişi într-o mască, înconjuraţi de nişte mâini împreunate, iar în dimineaţa următoare se apucară să taie tuf ca să construiască şcoala.

*

Anotimpul furtunos se abătu asupra ţinutului Taranoke şi totul începu să se năruie.

Baru se baza pe dragostea de cunoaştere şi învăţătură a mamei ei ca să înţeleagă ce se

petrece. Pinion însă deveni distantă şi uşor de scos din fire, iar dragostea pentru cele două îndeletniciri fu umbrită de o furie groaznică, mocnită, lăsând-o pe Baru să pună singură indiciile cap la cap.

Aşa le explica ea cum stau lucrurile unora dintre ceilalţi copii, cei ai Leei Căutătoarea de Perle şi ai Haeei Cocs de Cenuşă. Între aceştia, verişoara ei de-a doua, Lao, era cea mai mare şi deja se înălţase până peste poate – avea picioarele lungi ca ale unei berze. Când stătea între stâncile de sare din ascunzătoarea lor secretă de pe malul mării şi asculta poveştile lui Baru, era nevoită să-şi strângă genunchii la gură.

— Câmpenii sunt supăraţi pe noi din cauza tratatului, zicea ea. Ei spun că e din cauză că Taranoke e neatârnat, dar am trădat această neatârnare când am lăsat Mascarada să-şi construiască ambasadă. Noi însă ştim că nu-i aşa. (La care toată lumea o aproba în şoaptă, pentru că toţi fuseseră crescuţi să recunoască felul invidios de-a fi al insipizilor de pe şesurile estice din Taranoke.) Sunt de părere că ne-am adus un aliat străin ca să-i ameninţăm şi tot ei cred că vrem monopol asupra noului negoţ.

Evenimentele îi dădură dreptate. La începutul anotimpului ploios, toţi copiii din Reciful lui Halae şi din împrejurimi se înghesuiră în fortăreaţa lor sărată de pe malul mării, ca să le

explice Baru ce era cu focurile.

— Câmpenii au trimis un detaşament de război, le zise ea, savurând puterea de a-i face să icnească şi să se aplece în faţă ca să audă mai bine, şi, mai ales, de-a o face pe Lao să-şi cuprindă genunchii cu braţele şi să se uite la ea cu teroare şi admiraţie. Au trecut muntele şi-au dat foc la o parte din plantaţia de cafea şi trestia de zahăr. A fost un mesaj, pricepeţi? Aşa că familiile din zona portului s-au adunat în consiliu la Iriad şi au trimis şi ele un detaşament de război. Campioni care să-şi poarte scuturile la răsărit şi să răspundă provocării.

— Ce-au să facă? întrebă Lao, spre marea satisfacţie a lui Baru.

— Au să discute, dacă pot, răspunse ea, aruncând o piatră dintr-o mână-ntr-alta ca să pară nepăsătoare. Au să se lupte, dacă nu pot discuta.

— Cum se luptă?

Ce plăcere extraordinară să fii fiica lui Salm scutierul şi a lui Pinion vânătoriţa, fruntea campionilor din zona portului!

— Războaiele se duc între campioni într-un cerc de tobe. Tobele bat şi campionii se înfruntă cu suliţa şi scutul până când învinsul cedează sau moare.

Baru lovi cu putere piatra cu care se juca de piatra de sub ea ca să le facă să sară.

— După care câmpenii se duc acasă

îmbufnaţi, iar noi le vindem textile la preţuri strigătoare la cer.

Numai că lucrurile nu se petrecură astfel. Când detaşamentul de război porni să traverseze muntele şi să-i provoace pe câmpeni, alături de el mărşăluia şi garnizoana Mascaradei. În tratat se vorbea de „apărarea reciprocă”.

Acolo pierdu Baru şirul evenimentelor, fiindcă mama Pinion şi tatăl Salm mărşăluiră şi ei alături de ceilalţi, cu scuturile, suliţele şi cuţitele lor de obsidian. Detaşamentul de război urca pe coasta muntelui ca o grămadă pestriţă precum coada unui păun. Printre ei, cozile împletite ale lui Salm erau un însemn al gloriei. Pinion îşi purta suliţa în spate, prinsă cu o curea, pe pielea-i închisă la culoare. Iar soldaţii mascaţi ai Mascaradei se încolonau în urma lor, cu drapelele fluturând, scormonind pământul în marş.

Trecuse multă vreme de la ultimul război dintre cei din zona portului şi câmpeni. În Iriad erau vendete vechi, soţii care nu acceptau să-şi ia soţi de la şes, bărbaţi care nu acceptau să-şi dea sămânţa pentru copilul unei femei câmpene. Însă în vreme de prosperitate le fusese uşor să lase ura la o parte.

Baru şi tatăl Solit rămaseră acasă. Sticlarii nu mai ardeau varec, aşa că nu mai existau oglinzi de şlefuit. În absenţa neguţătorilor Mascaradei

în port, bancnotele nu aveau nicio valoare, dar lucrurile nu stăteau chiar aşa, pentru că toată lumea dorea să aibă valută pentru când aveau să sufle iar alizeele şi dădea şocant de mult la schimb pentru câteva bancnote.

Neguţătorul de postav Cairdine Farrier veni personal s-o invite pe Baru să se înscrie la noua şcoală, un complex mare cu ziduri de tuf deasupra golfului.

— A! făcu tatăl Solit cu asprime în glas. Ştiu şi eu? Ce-aţi putea-o învăţa voi şi n-o putem învăţa noi?

— Despre ţările de pe ţărmurile Mării Cenuşii, răspunse Farrier, zâmbind conspirativ către Baru. Noi tipuri de aritmetică şi algebră. Astronomie – avem un telescop excelent construit de stakhieczii din nordul îndepărtat. Ştiinţă şi disciplinele pe care le cuprinde. Diverse cataloage de păcate şi eşec social, continuă el zâmbind. Republica Imperială este hotărâtă să-i ajute pe cei pe care-i întâlneşte.

— Nu, zise tatăl Solit, prinzând-o de umăr. Ajutorul vostru e un cârlig de pescuit.

— Tu ştii cel mai bine, desigur, replică Farrier, deşi lăcomia încă nu-i dispăruse din ochi.

Fără Salm şi Pinion, Solit se simţea singur şi deznădăjduit, iar Baru insistă să i se dea voie să meargă la şcoala aceea minunată, ce-i putea oferi răspunsurile la întrebările pe care de-abia începuse să şi le pună – „Ce e lumea” şi „Cine o

conduce”, şi multe altele. Fie că-l înfurie, îl întristă ori îl făcu să-şi dea seama că n-o mai putea stăpâni, rugăminţile ei îşi atinseră scopul. (Mai târziu, Baru avea să se întrebe deseori cum stătuse treaba de fapt şi trăsese concluzia că nu fusese niciunul dintre acele motive. Solit văzuse focul la orizont şi dorise să-şi ştie fiica în siguranţă.)

Se duse la şcoală. Avea uniforma ei şi propriu-i pat într-un dormitor aglomerat, iar în prima ei oră despre societate ştiinţifică şi incrasticism învăţă cuvintele „sodomit”, „tribadistă” „crimă socială” şi „moştenire curată” şi mantra guvernării: „Ordinea e preferabilă dezordinii”. Avea de învăţat poezioare şi silogisme, „Îndoielile filosofiei revoluţionare”, lecturi dintr-o versiune pentru copii a „Manualului manumisiunii” din Falcrest.

„Ştiu atât de multe”, îşi zicea Baru în sinea ei. „Trebuie să învăţ tot. Trebuie să ştiu numele fiecărei stele şi fiecărui păcat, să descopăr secretele scrierii de tratate şi ale schimbării lumii. După aceea mă pot întoarce acasă şi-o să ştiu cum să-i redau fericirea lui Solit.”

Învăţă şi o mulţime de alte lucruri: astronomie, ereditate socială şi geografie. Făcu o hartă a Mării Cenuşii cu alizeele sezoniere, care duceau navele într-un cerc mare şi simplu în sensul acelor de ceasornic (alte cuvinte noi) pe ocean, pornind de la răsărit, din Falcrest,

coborând spre sud, în apropiere de Taranoke şi Oriati Mbo, şi continuând peste ţări cu multe nume, până la nord la Aurdwynn şi înapoi spre Falcrest.

Atâtea ţări! Spre sud, Oriati Mbo, educată şi fragmentată, formată din federaţii ca o pătură cusută din petice. Spre nord, Aurdwynn cel rece, unde, în loc de anotimpul furtunilor era *iarnă,* şi nu creştea niciun fruct bun, iar teritoriul era împânzit de lupi.

Şi Falcrest. Sigur deţinea o mulţime de secrete care trebuiau descoperite.

— Tu *ai putea* să mergi în Falcrest, Baru Cormoran!

Igienistul social Diline, un om blând cu pielea de culoarea peştilor albicioşi, arătă cu condeiul spre ea.

— La încheierea studiilor, fiecare copil promiţător va da examenul pentru intrarea în administraţia publică, marele egalizator al Împăratului. Prin metodele de gândire incrastică, vom determina funcţia ta în societate. Poţi deveni traducătoare sau poţi intra în rândul cărturarilor sau al tehnocraţilor în vreo ţară îndepărtată.

— Împăratul locuieşte în Falcrest? întrebă verişoara de-a doua Lao.

Noaptea îşi împărtăşeau în şoaptă zvonuri despre Împăratul tăcut şi despre Tronul fără Chip pe care stătea acesta.

Diline zâmbi cu blândeţe.

— Da. Cine ştie să recite *Îndoiala ierarhică*?

Ştia Baru.

Examenul de intrare în administraţia publică îi deveni steaua călăuzitoare. Avea să-i ceară să recite secretele puterii, îşi imagina ea. Însemna să-l facă pe tata Solit să zâmbească din nou.

Însă chiar în acea zi, Diline le ţinu o lecţie despre demonstraţia moştenirii stricte limitate.

— Un tată de sex masculin, zicea el, uitându-se atent la clasă, ca şi cum se aştepta ca un mistreţ să sară din mijlocul lor. O mamă de sex feminin. Nici mai mult. Nici mai puţin.

Clasa nu-l crezu. Verişoara Lao începu să plângă. Baru încercă să arate că această „demonstraţie” idioată nu era valabilă şi avu parte de prima ei dispută cu strigăte. Ea era fiica unei vânătoriţe, a unui fierar şi a unui scutier, iar acum îi ziceau că nu avea dreptate?

Trebuia s-o întrebe pe mama Pinion.

Numai că Pinion se întoarse acasă singură.

Se întoarse acasă de la război, catastrofa scăldată în sânge de la Jupora, unde infanterişti marini ai Mascaradei îi împuşcaseră pe campionii câmpenilor şi le măcelăriseră detaşamentul armat. Cuprinzând în mâini faţa tremurândă a tatălui Solit, îşi povestise cu glas răguşit propria-i catastrofă:

— Salm a dispărut în timpul marşului către casă. Printre soldaţii străini erau nişte bărbaţi

care-l urau. Cred că ei l-au luat.

— Pentru ce? întrebă Solit cu glas reţinut, îngheţat, disperat să-şi înăbuşe emoţiile sau să nu se lase copleşit de ele. Ce-au găsit vrednic de ură?

— Pe tine. Niciunul dintre aceşti bărbaţi nu are soţ. Ei îi *urăsc* pe soţi.

Îşi înclină fruntea spre a lui.

— S-a dus, Solit. Am căutat... am căutat atâta...

Când se întâmplă acest lucru, Baru – din cauza orei despre societatea ştiinţifică şi incrasticism – nu putu decât să întrebe: „Salm a fost tatăl meu adevărat? Sau a fost doar un sodomit?”

Şi din cauza asta, tatăl Solit începu să ţipe şi-i spuse mamei Pinion că fata mergea la noua şcoală. Şi din cauza asta, mama Pinion o pocni furioasă şi o alungă din curte pe Baru, care fugi plângând în hohote înapoi la pereţii albi şi la drapelul mascat.

Desigur, mama ei veni să-şi ceară scuze şi plânseră, şi redeveniră o familie, sau cel puţin partea îndurerată a uneia. Suferinţa fusese însă provocată, iar şcoala părea să ştie mai multe chiar şi decât mama Pinion, care n-o mai învăţa nimic, ci doar şuşotea cu Solit despre foc, suliţă şi „rezistenţă”.

— Rămâi la şcoală, îi spuse Solit. Acolo eşti cel mai în siguranţă. Omul ăsta, Farrier – continuă el cu nările fremătând a dezgust – nu va

permite să ţi se facă rău.

„Trebuie să aflu de ce i s-a întâmplat asta lui Salm”, îşi zise Baru. „Trebuie să înţeleg, ca să pot preveni aşa ceva în viitor. N-am să plâng. Am să înţeleg.”

Asta fu prima lecţie a lui Baru despre cauzalitate, însă nu şi cel mai important lucru pe care-l învăţase vreodată de la mama ei.

Pe-acela îl învăţase mai înainte, cu mult înainte de şcoală sau de dispariţia curajosului tată Salm. Cu ochii la corabia de război cu pânze roşii din portul Iriad, Baru întrebă:

— Mamă, de ce vin aici şi încheie tratate? De ce nu ne ducem noi la ei? De ce sunt atât de puternici?

— Nu ştiu, copilă, răspunse mama Pinion.

Din câte îşi amintea Baru, era pentru prima dată când auzea asemenea vorbe din gura ei.

Capitolul 2

Îl pierduse pe tatăl Salm şi, pe urmă, mai c-o pierduse şi pe mama Pinion.

— Să nu crezi ce te învaţă acolo, îi şuieră mama ei la ureche. (Le zâmbiră amândouă însoţitoarelor care o aduseseră pe Baru în vizită la ea acasă, ce-i părea acum ciudat de sărăcăcioasă.) Trebuie să ţii minte ce i-au făcut lui Salm şi să nu le dai nimic. Familiile ţin un consiliu secret. Vom găsi o cale să-i alungăm

înapoi pe mare.

— N-o să plece niciodată, şopti Baru cu glas rugător. Nu te poţi lupta cu ei, mamă. Nu înţelegi cât sunt de uriaşi. Te rog, găseşte o cale să cădeţi la învoială, te rog, nu muri ca Salm!

— Nu e mort, mârâi Pinion. Tatăl tău trăieşte.

Baru se uită la mama ei, la ochii ei roşii de oboseală, la umerii încordaţi de furie, şi se întrebă ce se întâmplase cu femeia care semăna cu un trăsnet, un nor de furtună, o panteră. Acum, dintre toate lucrurile, nu mai putea s-o asemene decât cu o rană.

Iar Pinion, privind în urmă, trebuie să fi văzut la fel de multă dezamăgire în ochii lui Baru.

— Trăieşte, spuse ea din nou şi se întoarse cu spatele.

Disputa crescu între ele ca un recif.

Când n-avea nici zece ani, Baru primea vizite de la negustorul de postav Cairdine Farrier mai des decât de la mama sau tatăl ei. Întotdeauna venea cu un sfat. „Îmbracă-te aşa şi niciodată altfel! Împrieteneşte-te cu ea sau cu el, dar nu şi cu el!” Îi plăceau poveţele lui mai mult decât cele ale lui Pinion, fiindcă erau pline de lucruri de făcut pe moment, şi nu de lucruri de evitat pentru totdeauna.

Instructorii de la Serviciul Caritabil al şcolii veneau din multe ţinuturi străine. În garnizoana Mascaradei se găseau oameni mai mulţi şi mai ciudaţi decât văzuse Baru vreodată în piaţa din

Iriad.

— Dacă ei pot fi profesori, pot să fiu şi eu? întrebă ea. Pot să mă duc în altă ţară şi să le permit fetiţelor să nu mai citească dimineaţa, nedrept de devreme?

— În Imperiul Măştilor poţi să fii orice îţi doreşti!

Cairdine Farrier, care se îngrăşase în cei câţiva ani de trai pe insulă, o trase afectuos de ureche.

— Bărbat sau femeie, sărac sau bogat, stakhieczi, oriati, maia ori născut în Falcrest, în Republica noastră Imperială poţi să fii orice doreşti dacă eşti disciplinat în acţiuni şi riguros în gânduri. De-aia e Imperiul Măştilor, drăguţă. Atunci când porţi mască, contează doar *isteţimea.*

— Tu nu porţi mască, zise Baru, studiindu-l concentrată şi întrebându-se dacă era posibil să aibă clape după urechi şi legături în păr.

Farrier râse de cuvintele ori de privirea ei fixă. În dragostea lui pentru cele mai pătrunzătoare gânduri ale fetei, semăna cu Pinion sau Solit. Într-un anumit fel, semăna însă şi cu Salm cel dispărut. Savura insolenţa lui Baru şi faptul că era dispusă să treacă la fapte şi să ceară sau să ia ce i se cuvine.

— Masca este pentru slujbă. Un soldat poartă masca atunci când patrulează. Matematiciana poartă masca atunci când îşi susţine

demonstraţia. În Parlament, toţi sunt mascaţi pentru că ei sunt receptacole ale voinţei Republicii. Iar pe Tronul fără Chip, Împăratul stă mereu cu masca pe faţă.

O deviere de la subiect. Inacceptabil! Baru insistă cu întrebarea ei.

— Când porţi *tu* mască? Tu cum slujeşti?

— În Taranoke e prea cald pentru măşti. Eu însă mă aflu aici ca să vând postav şi să ajut ocazional în chestiuni de binefacere.

Îşi frecă încheieturile degetelor de capul aproape ras al lui Baru. Grăsimea îi rotunjise obrajii şi-i îngreunase bărbia, dar când se gândea la graşi, Baru se gândea la povestitorii bătrâni şi fericiţi din Iriad, încântaţi de bătrâneţea lor şi plini de bucurie. Cairdine Farrier nu părea să fie unul dintre ei. El îşi ducea greutatea ca pe-o provizie bine gândită, pe care aştepta s-o folosească la nevoie.

— Dacă ai purta şi tu o mască? întrebă el. Tu ce-ai vrea să fii, Baru?

Până în ziua în care fregata cu pânze roşii acostase în portul Iriad, ei nici nu-i trecuse prin cap să vrea altceva decât stele şi litere. Nu-i trecuse prin cap să-şi dorească imposibilul până când nu-l pierduse pe tatăl Salm, mai întâi răpit de acea „doctrină” groaznică şi apoi de moarte.

Poate că moartea taţilor putea fi scoasă în afara legii.

Poate că doctrinele puteau fi rescrise.

— Vreau să fiu puternică.

Cairdine Farrier se uită cu drag la ea.

— Va trebui să înveţi mult pentru examenul de intrare în administraţia publică. Foarte mult.

*

Examenul de intrare în administraţia publică urma să se ţină abia peste opt ani, iar Baru muncea pe brânci pentru el.

„Falcrest”, îşi şoptea ea noaptea. „Empirism. Incrasticism. Academiile din Falcrest. Parlamentul şi Metadema, Ministerul Zilei de Mâine şi toate secretele lor. De-aş putea să mă duc în Falcrest...”

Atâtea cunoştinţe de stăpânit, pe acea axă îndepărtată în jurul căreia se învârteau Imperiul Măştilor şi întreaga lume. Secrete la care mama ei nici nu visase vreodată.

Teroarea nu se opri la Salm.

Dincolo de zidurile şcolii Mascaradei, asupra ţinutului Taranoke se abătu molima. Carantina închise porţile. Copiii taranoki de la şcoală, care nu puteau afla veşti de la rudele lor, aşteptară curajoşi pe toată durata inoculărilor (un concept al Mascaradei, ca o boală a slăbiciunii purtată de un beţişor sau de un ac). Însă nu se renunţă la carantină, nici în acel anotimp de negoţ, nici în cel al furtunilor de după.

Când în şcoală se strecurară zvonuri despre morţi, hohotele de plâns ale elevilor care pierduseră pe cineva drag nu o lăsau pe Baru să

doarmă. Uneori zvonurile erau false, dar asta se întâmpla des.

În nopţile de singurătate din dormitor, înconjurată de jale, Baru se gândea cu un resentiment rece: „Măcar voi ştiţi. Mai bine să vezi cadavrul şi să ştii că ruda ta iubită s-a dus – mai bine decât să-ţi pierzi tatăl în noapte, de parcă-i o jucărie rătăcită, o corabie ţinută la ţărm de o parâmă ce se deşiră”.

Apoi deveni evident că moartea punea stăpânire pe ţinut. Piramidele de cadavre ardeau pe piatra neagră, rănile supurau şi se simţea duhoarea de leşie din ţarcurile de carantină. Baru nu plânse nici acum, deşi îşi dorea cu disperare s-o facă.

— De ce se întâmplă lucrurile astea? îl încolţi ea, furioasă şi disperată, pe Cairdine Farrier într-una dintre vizitele sale. Ce înseamnă asta?

Iar când el afişă o expresie blândă, dezmierdătoare şi liniştitoare, ea ţipă înainte ca neguţătorul să apuce să-i răspundă c-o minciună:

— Voi aţi adus molima asupra noastră!

Atunci el o privi cu ochii larg deschişi, deasupra cărora stătea osul frunţii grele ca un bastion şi dedesubt carnea bogată a feţei, iar în acei ochi întrezări o dominaţie absolută, un mecanism de guvernare ce se construia din munca atâtor milioane de mâini. Nu avea nicio remuşcare, nu din cruzime sau ură, ci pentru că

era prea vast şi prea prins în destinul lui ca să-i mai pese de micile tragedii ale creşterii sale. Văzu lucrurile astea nu doar în forma ochilor lui şi în inexpresivitatea privirii, ci şi în ceea ce aminteau acestea – înţelegea dintr-odată lucruri pe care el le spusese sau le făcuse la un moment dat. Ştiu şi că Farrier îi permitea să le-nţeleagă. Erau un avertisment, o promisiune.

— Vine fluxul, zise el. Oceanul a ajuns să se reverse într-un lac. Vor fi tulburări, derută şi ruină. Asta se întâmplă când lucrurile mărunte se unesc cu lucrurile măreţe. Dar...

Avea să ţină minte acea clipă, când, în loc să-i spună o minciună care s-o protejeze, el îi oferea adevărul, ca unei persoane mature şi puternice.

— Când aceste lucruri se vor uni, oceanul va fi al tău şi vei putea să-noţi în el.

Profesorii şi marinarii Mascaradei erau liberi să vină şi să plece după voie. Erau imuni. Baru bănui sosirea unei a doua fregate după mulţimea de chipuri noi, printre care şi o aspirantă înaltă şi uscăţivă, cu pielea neagră, care deşi era mai mare cu numai vreo doi ani decât ea, avea voie să poarte sabie. Baru era prea stânjenită de accentul ei când vorbea în afalonă, aşa că n-o salută şi nici n-o întrebă cum se făcea că o fată oriati ajunsese ofiţer în slujba Mascaradei, atât de curând după marele Război al Armadelor dintre cele două puteri.

Copiii începură să dispară de la şcoală, erau

trimişi înapoi pe insulă, în mijlocul molimei.

„Comportamentul lor nu era igienic”, ziceau profesorii. „Afecţiuni sociale”, şopteau elevii. „A fost găsit jucându-se de-a tata şi de-a tata...”

Odată ce copiii ajungeau la vârsta pubertăţii, profesorii îi urmăreau cu răceală, aşteptând să le surprindă comportamentul neigienic. Baru pricepu de ce o povăţuise Cairdine Farrier în privinţa prieteniilor. Unii dintre elevi colaborau la procesul de supraveghere.

Când Baru împlini treisprezece ani, prietena şi verişoara ei de-a doua Lao, care era cu doi ani mai mare şi amarnic de nefericită, veni la ea frângându-şi mâinile.

— Lao, şopti Baru, în intimitatea limitată a patului ei cu perdele. Ce e?

— Meditatorul meu special, răspunse Lao, cu ochii în pământ, e un...

Reveni de la afalonă la urunoki din copilăria lor.

— Un pervers.

Meditatorul special al lui Lao era igienistul social Diline din Falcrest, un om blând, amabil şi cu pielea exotic de palidă. Ţinea lecţii cu elevii neascultători sau cu cei cărora le era dor de casă. Baru stabilise de mult că Diline n-o putea ajuta cu examenul ei de intrare în administraţia publică.

— Ce-a făcut? şuieră ea. Lao, uită-te la mine!

— Crede c-am o afecţiune socială.

Lao îşi acoperi ochii de ruşine, un gest pe care-l învăţaseră cu toţii de la profesorii lor.

— Crede că sunt tribadistă.

— A! făcu Baru.

Mai târziu avea să-şi reproşeze gândul pe care-l avusese atunci: „Cât o să mă coste să fiu prietena ei, dacă într-adevăr este tribadistă?” Ştiinţa moştenirii curate pe care o învăţaseră le spunea foarte clar ce oroare era să te culci cu altă femeie şi ce pedeapsă avea să primească cea care încălca regulile. Republica Imperială se născuse din revolta împotriva unei aristocraţii degenerate, cu trupurile şi minţile pervertite de secole de împerechere neigienică – explicase Diline. Din acest lucru, Falcrestul învăţase valoarea comportamentului curat şi a moştenirii atent planificate. „Bolile tribadismului şi sodomiei trebuie eradicate din trup şi din neam...”

Numai că ea şi Lao erau amândouă taranoki, născute din familii taranoki, în care loialitatea se găsea mai presus decât Mascaradă şi doctrinele ei.

— Ce-o să facă? întrebă Baru.

Lao îşi strânse genunchii la piept şi trase cu ochiul printre perdelele din jurul patului.

— Există un tratament. Aplicat cu mâinile. Data trecută când mi l-a propus, i-am spus că sunt la ciclu.

Baru dădu din cap.

— Dar ai şedinţe cu el în fiecare săptămână.

Chipul lui Lao se înnegură.

— Nu cred că avem ce face, zise ea. Nici măcar tu, chiar dacă eşti preferata lor. Poate că aşa e cel mai bine, trebuie vindecat cât eşti mic – spun ei – înainte să intre în celulele ereditare...

— Nu, nu!

Baru îi luă mâinile într-ale ei.

— Lao, ştiu exact cu cine trebuie să vorbesc. Pot s-o rezolv.

Lao îi strânse recunoscătoare mâinile.

— Eu pot să trec peste asta. Tu ai atâtea de pierdut.

Baru însă îşi plănuia deja mişcările, îmbătată de fiorul pe care-l simţea. Mai târziu, când avea să-şi reproşeze gândul acela, avea să-şi amintească: „Asta a fost prima dată când mi-am exercitat puterea. Prima mea trădare”.

*

Dar se înşelase. Nu ştia exact cu cine trebuia să vorbească, iar Farrier nu-i fu de niciun ajutor.

— Ascultă la mine, Baru! zise el cu voce joasă, ca şi cum se temea să nu fie auziţi în curtea fără tuf din colţul campusului şcolii. Tinerele dau glas la numeroase isterii şi nevroze. E un adevăr ştiinţific, o consecinţă inevitabilă a căilor ereditare care au format sexele – bărbatul e înclinat spre furie, violenţă şi promiscuitate, în timp ce femeia este înclinată spre isterie, perversiune şi tulburări mintale. Dacă vrei să fii

o femeie puternică, iar în Imperiu există femei puternice, chiar foarte multe, trebuie să fii o tânără *puternică.* Clar?

Baru se dădu un pas în spate făcând ochii mari, iar expresia gurii ei arăta cât era de şocată. Pentru prima oară, părea supărat pe ea.

— Nu, zise ea, cu o sinceritate naivă pe care avea s-o regrete mai târziu. Nu-i adevărat! Şi pe lângă asta, Lao e cea cu problema şi... şi... de ce discutăm de Lao aici? Meditatorul Diline vrea să-şi pună mâinile pe ea!

— Linişte! şuieră Cairdine Farrier. Diline scrie rapoarte către director despre igiena socială, iar rapoartele alea rămân pentru totdeauna în dosarele voastre. Înţelegi ce înseamnă pentru viitorul tău să ţi-l faci duşman?

Cu un an sau doi înainte ar fi strigat „Nu-mi pasă!”, însă acum ştia că aşa ceva suna a isterie şi, în ciuda puternicului dezgust pe care-l simţea, se concentră pe chestiunile practice.

— Dacă acţionezi tu, spuse ea, atunci nu eu mi-l voi face duşman, nu? Dă-o pe Lao afară din şcoală. Oricum nu-i place aici. Directorul ar putea-o considera nepotrivită ca să slujească.

De undeva din apropiere se auziră zgomotul unei farfurii făcându-se zob în bucătărie şi strigătele nervoase în afalonă ale unui bărbat. Cairdine Farrier îşi împreună mâinile cu degetele răsfirate, gest pe care-l făcea mereu atunci când explica chestiuni pe care el le

considera complicate.

— Oamenii ca Diline îşi pun viaţa în slujba perfecţionării voastre. Ai să-i respecţi. Ai să le accepţi metodele, chiar şi atunci când par neplăcute. Dacă Diline crede că prietena ta manifestă înclinaţii neigienice, atunci o va vindeca.

Ochii îi erau întunecaţi sub sprâncenele neîndurătoare.

— Crede-mă, copilă, alternativele i-ar aduce mult mai multă durere.

„Îmi dă explicaţii”, îşi zise Baru, „ceea ce înseamnă că e de părere că pot fi convinsă, că n-a renunţat la mine. Dar, dacă insist... Nu merită să-i pierd sprijinul din cauza unui asemenea lucru”.

— În regulă, spuse ea. Uită c-am întrebat!

Cairdine Farrier zâmbi încântat şi uşurat.

*

— A mers? întrebă Lao în timp ce măturau podeaua sub peceţile de carantină.

Baru îi întâlni privirea şi zâmbi cu jumătate de gură, un zâmbet de corb, o minciună.

— Încă mai caut soluţii.

Devenită adult şi amintindu-şi acest moment, Baru nu putea nega că se gândise s-o abandoneze pe Lao, s-o sacrifice în numele progresului.

Dacă ajungea în Falcrest, dacă învăţa mecanismele puterii, cu siguranţă putea salva o

mulţime de fete taranoki. Oricât de inteligentă şi de curajoasă era Lao, oricât de dragă îi era.

Dar ea avea alt plan.

*

— Hei! zise Baru cât de gutural putu.

Avea treisprezece ani, era stânjenitor de înaltă şi se simţea intimidată de ţinta sa.

— Hei şi ţie! răspunse înalta şi uscăţiva aspirantă oriati. O dată la două zile aducea un pachet în biroul directorului şi ieşea din şcoală pe culoarul din spate, unde o aşteptase Baru, care acum îşi trecu degetele prin părul tuns scurt şi fără păduchi.

— Eşti ofiţer, nu-i aşa?

— Cu îndatoriri de ofiţer.

Aspiranta se îndreptă de spate şi o luă spre ieşire cu paşi hotărâţi. Şi ea vorbea afalona cu accent. Poate că fusese crescută într-o şcoală a Mascaradei, la fel ca Baru.

— Pe loc repaus, elevo!

— Stai! spuse Baru, apucând-o de mână. Am nevoie de ajutorul tău.

Se fixară cu privirea, aproape nas în nas, Baru străduindu-se să stea pe vârfuri ca să fie la fel de înaltă. Ofiţerul avea ochii foarte căprui şi pielea foarte neagră, fruntea unui om inteligent şi braţul musculos.

— Ce figură mai eşti şi tu, rosti tărăgănat aspiranta, cu superioritatea simplă a ofiţerilor Mascaradei care vorbeau cu un taranoki. Vezi

unde pui mâinile!

— Asta e problema mea, murmură Baru, trăgându-se mai aproape, mizând pe faptul că obrăznicia ei stârnea mai degrabă mirare decât revoltă. Mâinile. Dacă ştii ce vreau să zic.

Se gândise un pic şi citise câte ceva despre Marina Imperială, care îşi învăţa marinarii să se caţăre pe catarge şi să manevreze parâmele şi greementul şi se lăuda cu o echipă de căpitani şi amirali de sex feminin, capabile şi respectate. O marină care trebuie să se fi confruntat cu asemenea probleme dacă înghesuia echipaje formate majoritar din bărbaţi pe nave minuscule vreme de luni de zile.

Aspiranta se desprinse brusc. Făcu un pas rapid în spate, se răsuci şi se smulse din strânsoarea lui Baru, care trase adânc aer în piept, gata să primească o lovitură sau o mustrare.

— Mă cheamă Aminata, spuse ea, aruncând spre capătul îndepărtat al holului o scurtă uitătură vinovată, atât de familiară, încât Baru trebui să-şi înăbuşe un chicotit.

Sunt din Oriati Mbo. Familia mea făcea negoţ în Taranoke şi dacă zici cuiva c-am vorbit cu tine, te spintec, pricepi?

Baru ridică bărbia.

— Nu şi dacă te spintec eu prima.

Aminata o măsură cu privirea, zâmbind uşor, ceea ce o duse pe Baru cu gândul la un

pescăruş albastru ce studia o broască multicoloră.

— Nu putem vorbi aici. Aş putea avea probleme că te-am lăsat să ieşi din carantină.

— Nu ţi-am cerut-o.

— Sigur că nu, zise Aminata, scoţând o cheiţă de alamă. Hai, am să-ţi spun cum să-ţi rezolvi problema cu mâinile.

*

O urmă pe Aminata pe cărarea din spatele şcolii spre marginea unei faleze ce străjuia portul din Iriad, simţindu-se ameţită de aerul curat şi sărat al mării, de senzaţia că făcea un lucru interzis, de bubuitul tunetului la orizont şi de vigilenţa conspirativă din privirile Aminatei.

— Nu contează dacă ne vede cineva, zise aspiranta. Pe insula asta există un milion de şobolani ca tine şi, dacă nu eşti la şcoală, o să presupună că nu eşti decât o orfană care caută ceva de lucru.

— Orfană? se încruntă Baru. Relaţiile dintre mamele, taţii, mătuşile şi unchii din Taranoke sunt puternice şi foarte rar pot fi întâlniţi copii abandonaţi pe insula asta.

Aminata tuşi şi scuipă peste marginea falezei. Sub ele, marea vuia şi valurile se izbeau de stânci.

— Molima a făcut ravagii.

— A! exclamă Baru.

„Da, desigur, ştiam”, îşi zise în gând.

Insula copilăriei ei nu mai exista. Murise în puroi şi disperare pe când ea lua lecţii dincolo de zidurile albe.

Era anotimpul furtunilor. În port, cu pânzele coborâte, stăteau la adăpost două corăbii de război ale Mascaradei.

— Hai! zise Aminata, care se aşezase pe faleză cu picioarele atârnându-i în gol, făcându-i semn lui Baru să se aşeze pe piatra de lângă ea. Spune-mi despre problema ta!

— Am o prietenă...

— Nu trebuie să te prefaci că e vorba de o prietenă.

— Am o prietenă, repetă Baru, deşi Aminata pufni, care fără să vrea, a atras atenţia cui nu trebuie. A unui bărbat.

— A păţit ceva?

— Încă nu.

Baru se aşează lângă ea, fascinată de uniforma roşie. Ofiţerii Mascaradei purtau nişte veste splendide de lână, ţesute strâns şi numai bune pe vremea rea. Aminata, nefiind prea friguroasă, o purta pe a ei descheiată, ceea ce-i dădea un aer elegant.

— Încă nu, dar a încercat.

— Există o regulă aici.

Aminata privi în zare cu ochii mijiţi, precum marinarii bătrâni, o privire ciudată pe chipul ei tânăr.

— Fără afirmaţii false. Nu se poate să faci aşa

ceva pentru că v-aţi regulat şi acum el se laudă. Bărbaţilor le place să creadă că afirmaţiile false sunt arma femeii, înţelegi ce vreau să zic. Fac front comun în chestiile astea. Chiar şi cei de treabă.

Baru nu se gândise niciodată la aşa ceva şi spuse prima chestie care-i trecu prin minte:

— Lăudat? Cu ce să se laude?

Aminata se lăsă pe spate rezemându-se în mâini.

— Nu ştiu cum e în Taranoke, dar în Mascaradă joci după regulile Falcrestului. Iar regulile Falcrestului zic că bărbatul se laudă şi femeia trebuie să-şi ţină gura.

„Nu-i corect!” ar fi fost un protest copilăros, se gândi Baru.

— Bine. Înţeleg regulile.

— Ce trebuie să faci, spuse Aminata, nu fără o oarecare satisfacţie, e să-ţi aduni prietenii şi să aştepţi până adoarme. Bine? Atunci îi pui căluş la gură, îi legi mâinile şi picioarele de pat şi-i dai peste burtă şi picioare cu ciorapi umpluţi cu săpun. Dacă nu se învaţă minte, îi dai la ouă până nu se mai poate pişa. Iar dacă se plânge, toată lumea va şti ce a făcut. Astea sunt regulile în marină. Nu sunt scrise, dar sunt luate în serios.

Baru, care se aşteptase la vreo subtilitate politică, nu se strădui să-şi ascundă dezamăgirea.

— Noi nu suntem în marină, n-avem ciorapi şi, în plus, nu putem intra în camera lui noaptea.

— Ah! făcu Aminata mijind ochii.

Smulse o floare de hibiscus şi începu să-i rupă metodic petalele.

— Un profesor.

— S-ar putea, zise Baru ridicând din umeri.

— Deci are o scuză să-şi pună labele pe prietena ta. E protejat de sus. Atunci e dificil.

— Trebuie să existe o modalitate de a-l opri, spuse Baru privind în jos, spre port, spre locul unde fusese piaţa din Iriad.

Mascarada demontase promenadele şi podurile plutitoare de scânduri şi construise un şantier naval care adăpostea scheletul unei noi corăbii. Militarii se antrenau pe străzile mocirloase ale satului.

— Cum se procedează în marină când se ţine un ofiţer după tine?

— Cândva nu puteai face nimic.

Aminata termină de rupt petalele florii de hibiscus şi o aruncă.

— Acum însă sunt destule femei – şi bărbaţi care au slujit alături de ele – în corpul ofiţerilor, încât nu trebuie decât să şopteşti un cuvânt la urechea potrivită. Totul se face neoficial, dar se face.

— Deci te poţi duce la ofiţerii tăi şi ei o să pună capăt problemei!

Aminata îşi ţuguie buzele şi ridică din umeri,

iar Baru îşi aminti că, în ciuda uniformei şi a staturii, era totuşi o aspirantă şi nu avea, probabil, mai mult de şaisprezece ani.

— Ştiu şi eu... Ar putea fi riscant să asmut Marina pe Serviciul Caritabil doar de dragul unei fetiţe de pe insulă. Mie ce-mi iese?

Baru îşi simţi gura strâmbându-i-se şi maxilarul încordându-i-se şi nu încercă să ascundă acest lucru.

— Cred că nimic. Nici măcar nu m-ai întrebat cum mă cheamă, aşa că presupun că nu trebuie să-ţi pese.

Stătură o scurtă vreme pe marginea falezei într-o linişte rece. Vântul se înteţi.

— Ar trebui să te întorci, zise Aminata. Şi eu la fel, înainte să-şi dea seama ofiţerul de cart că n-am ajuns la timp.

— O să trebuiască să-mi dai drumul înăuntru, zise Baru înţepată.

Aminata ridică din umeri.

— Nu. Uşile alea se încuie doar pe dinăuntru.

— A!

Baru se ridică în picioare şi, supărată, se întoarse să urce faleza. Îşi dorea să fi avut la ea suliţa cu care mama ei vâna mistreţi sau măcar s-o fi avut alături pe mama, care ar fi mustrat-o pe Aminata şi l-ar fi pus la locul lui pe igienistul Diline.

Poate că avusese dreptate. Poate că singura cale de a pune capăt acestui lucru presupunea

să folosească suliţa...

— Deci care-i treaba? întrebă Aminata.

Rafalele de vânt începură să se înteţească.

— Cum care-i?

Aminata dădu scurt din mână într-un gest care voia să-nsemne: „Spune tot”. Deşi nervoasă, Baru se miră să simtă o uşoară încântare când Aminata zâmbi slab.

— Numele meu e Baru Cormoran. Iar problema se numeşte Diline.

*

Săptămâna următoare, verişoara ei de-a doua Lao veni la ea în miez de noapte şi o sărută pe frunte.

— Mulţumesc, şopti ea. Eşti singurul lucru bun care a mai rămas, Baru. Mulţumesc.

Se aflau într-un studio de artă, învăţau să deseneze vulpi, deşi nu văzuseră niciodată una, când auziră că Diline avea să plece de la şcoală pentru un post în Falcrest de îndată ce reveneau alizeele. Un căpitan din rândul infanteriştilor marini ai Mascaradei venise personal să-l felicite. Baru simţi mândrie şi o uşurare care o revoltă, precum şi îngrijorare pentru că ea nu contribuise cu nimic. Aminata acţionase în locul ei.

Era lipsită de putere fără protectorii ei. Oare puterea e reală dacă ţi-o dă altcineva?

— Hei! zise Aminata data următoare când trecu pe lângă ea pe coridor.

— Hei şi ţie! răspunse Baru zâmbind.

Imediat, supraveghetorul de pe hol o certă pentru lipsa de respect faţă de un ofiţer imperial.

După o vreme, în acelaşi an, şcoala anunţă un curs de arta duelului ca să-i pregătească pe elevi pentru o posibilă carieră militară. Aminata era asistenta instructorului. Se plimba printre rânduri, ţipa la elevi şi-i îmbrâncea ca să le corecteze postura. Când ajungea la Baru nu era mai blândă, dar zâmbea.

Erau prietene. Şuşoteau, bârfeau, îşi dădeau cu părerea. Aminata, la fel ca Baru, intrase în slujba Imperiului din afară – fiică a uneia dintre federaţiile oriati care stăteau prevăzătoare în sud, temându-se să nu piardă un al doilea război cu Mascarada. Împreună inventau mici rebeliuni, rechiziţionând mâncare şi conspirând împotriva profesorilor şi a ofiţerilor. Preferata lui Baru era joaca de-a cifrul – Aminata ştia câte ceva despre codurile navale, iar Baru folosise cunoştinţele ei şi caractere inventate de ea pentru a crea un cod pe care să-l folosească doar ele. Proiectul se dovedi poate prea ambiţios şi cu siguranţă prea complicat (la un moment dat necesita trei limbi străine şi trigonometrie complexă), dar după mulţi nervi şi multe certuri în cămara profesorilor reuşiră să-l modifice astfel încât să se poată folosi de el.

Baru luă obiceiul de a se strecura afară din

carantină, uneori cu Aminata, alteori singură, folosind cheia pe care i-o dăduse aceasta, ca să-şi vadă mama şi tatăl şi să-i asigure că nu-i abandonase.

Dacă ştia despre acest lucru, Cairdine Farrier nu arătă deloc că l-ar fi deranjat. Însă când Diline plecă din Taranoke, o vizită pe Baru într-o dispoziţie tăioasă şi zise:

— Va trebui să găsim un înlocuitor la fel de sârguincios.

O privi circumspect, iar Baru gândi că Farrier aflase tertipurile prin care fusese salvată Lao, însă nu-i era clar dacă era încântat ori supărat, sau aştepta să vadă ce mai punea la cale.

Tot mai mulţi colegi de-ai ei începură să părăsească şcoala. Lui Baru i se atribuiră îndatoriri speciale, probleme de logică şi sarcini, responsabilităţi fiscale sau care implicau registre contabile, geometrie şi analiză matematică. Profesorii prinseră a şopti cuvântul *savantă,* iar dincolo de privirile lor simţea cum Cairdine Farrier îi urmăreşte fiecare pas.

*

Stăpânea cifrele şi demonstraţiile, demografia şi statistica. Se chinuia cu literatura, istoria, geografia şi afalona, care teoretic erau interesante, dar practic o plictiseau. Toate imperiile alea căzute: rămăşiţa gloriei străvechi a civilizaţiei tu maia de la apus, sângele şi literele acestora împrăştiate peste tot şi zidarii

stakhieczi, acum împuţinaţi şi retraşi în nord, dar care aveau să se întoarcă într-o bună zi. Ei erau metodele trecutului, perdanţii istoriei. Falcrest îi depăşise.

Chiar şi pe oriatii, meşteşugarii şi negustorii răspândiţi până departe în sud ca o pătură de petice formată din federaţii care nu puteau ajunge la un acord comun – ei bine, Aminatei nu părea să-i fie prea dor de casă –, iar puterea lor nu fusese suficientă să câştige Războiul Armadelor, aşa că ce aveau de oferit?

Îi era destul de uşor, cel puţin, să se descurce, dar fără să atragă atenţia la igienă socială şi incrasticism, filosofia despre progres şi reglementare ereditară a Mascaradei. Excela în arta duelului, depăşindu-i până şi pe majoritatea băieţilor, care, acum, la vârsta de şaptesprezece ani erau, în medie, mai mari şi mai puternici decât fetele.

Însă arta duelului nu se număra printre materiile pentru examenul de intrare în administraţia publică, iar aşa cum supraveghetorii, profesorii şi Cairdine Farrier îi tot aminteau şi mama ei îi repeta în fiecare noapte când se furişa afară din şcoală, examenul era totul. Cheia spre Falcrest, spre academii şi spre Metademă, despre ce se vorbea în şoaptă, unde puteai deveni o persoană specială şi-ţi puteai găsi scopul; cheia, poate, spre un loc în Parlament.

Dacă Mascarada nu putea fi oprită printr-un război sau prin încheierea unui tratat, ea avea să o schimbe din interior.

Vremea examenului veni la începutul anotimpului de negoţ. Subiectele au fost aduse pe mare din Falcrest în tuburi pecetluite cu ceară, sub escortă armată, şi au fost pregătite ca un banchet pentru elevii rămaşi.

Cairdine Farrier îi dădu o sticlă cu apă limpede de izvor, în care amestecase un drog invizibil ce – o asigură el – avea s-o ajute să se concentreze.

— Toţi polimaţii din Falcrest îl folosesc! îi zise.

Dar ea o puse pe pat şi susţinu examenul cu mintea limpede. Îşi lăsă deoparte toate grijile şi frica şi se concentră pe ziua aceea şi pe următoarea.

Nu-şi permise să se gândească la faptul că viaţa ei avea să depindă de cât de bine urma să se descurce la examen.

Nu-şi permise să gândească: „Falcrest. Mă voi duce în Falcrest şi voi învăţa să guvernez, aşa cum noi am fost guvernaţi. Am să fac astfel încât nicio fiică taranoki să nu-şi mai piardă tatăl”.

Avea optsprezece ani.

Trecură două zile şi predă probele directorului ştiind că se descurcase perfect.

— Te-a ajutat placeboul? o întrebă Cairdine Farrier apoi, cu o strălucire ciudată în privire.

Într-o noapte se antrena în sala de sport cu Aminata. Era un antrenament dur, gândit să fie lucrat pe perechi, ridicând greutăţi, şi avea menirea de-a pregăti o femeie să manevreze funiile şi catargele şi să se descurce în luptă. Se duelară cu spade lungi şi boante. Baru pierdu, dar se simţea încrezătoare în privinţa viitorului ei, ştiind că, de fapt, *câştigase.* Taranoke nu avea să-i fie cuşcă. (De când devenise Taranoke cuşcă?)

— Nu mi-ai spus, zise Aminata, acum locotenent, gâfâind între două asalturi.

— Ce să-ţi spun?

— De ce voia să-ţi trateze igienistul „prietena” acum câţiva ani.

Baru ridică sabia şi se aşează la distanţa maximă de doi paşi, ţinându-şi arma în poziţia de gardă deasupra capului.

— Ar fi trebuit s-o fac?

— Am aflat ieri, de la un negustor, răspunse Aminata, ţinând sabia în jos în poziţia de gardă a „neghiobului”[1]. I-a zis căpitanului meu, care mi-a spus mie.

Baru inspiră, expiră şi inspiră iar, încercând să se concentreze.

— Diline nu voia o împreunare desfrânată, ci încerca s-o vindece pe „prietena” ta de

[1] Conform şcolii germane de scrimă, în această poziţie de gardă sabia este îndreptată cu vârful în jos, cel care o ţine astfel părând să fie lipsit de apărare şi păcălind adversarul să atace (n.tr.).

tribadism. De dragoste pentru femei!

Baru lovi. Aminata ripostă cu o mişcare iute, prinzând-o pe picior greşit. Lama locotenentului alunecă de-a lungul celei a lui Baru periculos de aproape de gât, ceea ce ar fi fost o lovitură mortală. Baru, cu răsuflarea întretăiată şi pipăindu-şi grumazul, făcu un pas în spate.

— Sigur ai auzit de afecţiunea asta!

Aminata avansă, implacabilă, lovind iar. Baru nu reuşi să riposteze şi primi o lovitură zdrobitoare peste degetele înmănuşate. Ţipând, se retrase, dar locotenentul continuă ofensiva.

— E des întâlnită pe insula asta, mi s-a spus. Un beteşug generalizat!

— Nu avea niciun drept să-şi pună mâinile pe ea!

Baru cedă teren în poziţia de gardă a boului[2], cu spada la frunte, aşteptând o nouă lovitură. Îi bătea inima să-i spargă pieptul şi îi era imposibil să deosebească furia luptei de greaţa tot mai accentuată pe care i-o provoca sentimentul trădării.

— A trebuit să aflu de la căpitanul meu!

Aminata lăsase garda jos, dar Baru simţi că-i o capcană şi nu atacă.

— Ştii tu ce păţeşte o suspectă de tribadism? Există o listă undeva, o listă de ofiţeri fără niciun viitor. Şi ştii ce se întâmplă dacă se

[2] Poziţie de gardă în care luptătorul stă cu sabia ridicată, paralelă cu solul şi cu vârful îndreptat spre adversar (n. tr.).

dovedeşte această crimă?

Baru lovi, obosită şi slăbită. Aminata îi respinse lovitura cu dispreţ.

— Îţi bagă cuţitul în vagin, spuse ea, lovind-o atât de puternic peste mâini, încât Baru scăpă spada pe jos.

Locotenentul păşi spre ea şi-o apucă de braţe într-o strânsoare care lui Baru îi era atât de cunoscută. Îşi aducea aminte lumina focului, zgomotul tobelor şi pe tatăl Salm cel dispărut pe când se lupta corp la corp cu alt campion. Se zbătu, ţipând, dar nu reuşi să se elibereze.

Rămaseră aşa, încleştate, gâfâind. Chipul Aminatei cu fruntea înaltă, pe care putea citi mândrie şi-o furie cumplită, era periculos de aproape.

— E o crimă împotriva legii şi a firii, şuieră ea. Ar fi trebuit să-mi spui.

Îi dădu drumul lui Baru pe salteaua de pe podea şi plecă.

„Un negustor i-a spus căpitanului ei”, îşi zise Baru, iar gândurile îi treceau prin minte de-a valma. „Un negustor – dar eu nu cunosc decât unul singur...”

Când sosiră rezultatele examenului din Falcrest, Cairdine Farrier veni la ea zâmbind şi-i zise:

— Felicitări, Baru! Ai excelat peste aşteptări. Ai să te duci în Aurdwynn, ca să te afirmi în calitate de Contabilă Imperială în ţinuturile

acelea tulburate. Şi poate mai târziu în Falcrest.

Atunci ştiu că fusese pedepsită pentru că nu-i dăduse ascultare.

— Nu fi dezamăgită, zise Cairdine Farrier, mângâind-o pe umăr. Ai ajuns foarte departe, ţinând cont de unde-ai pornit.

Capitolul 3

La optsprezece ani, nerăbdătoare şi cu amintirea tatălui Salm ca o cicatrice veche pe care n-o putea da uitării, Baru se pregătea să plece din Taranoke.

Contabilă Imperială pentru Provincia Federativă Aurdwynn. Nordul. Ţara lupilor. Aurdwynnul cel tulburat, cu cei treisprezece duci trădători ai lui. Un test? Ori un exil? O trădase oare Cairdine Farrier?

Aşa se simţea.

— Vei ocupa o poziţie înaltă, îi spuse el. Periculos de înaltă, pentru cineva atât de tânăr. Îţi va cere să dai totul.

Numai că nu era Falcrest. Nu era puterea despre care o prevenise pe mama ei, în războiul lor nesfârşit ce se înteţea: „N-ai să schimbi nimic cu coliba şi suliţa ta măruntă! Ei sunt prea puternici şi tu înţelegi prea puţin! Nu ne putem lupta cu ei de aici!”

„Atunci du-te! Află-le toate secretele! Însuşeşte-ţi-le! Ai să te întorci cu o mască de

oţel în loc de faţă”, îi răspunsese mama ei cu dispreţ.

O nouă corabie apăru în portul din Iriad. Coca de lemn fusese lucrată în Taranoke, dar arbora drapelul roşu al Marinei Imperiale. În scrisoarea de repartiţie a lui Baru scria că o va duce spre nord – doi copii ai Taranokelui, şlefuiţi şi modelaţi de Mascaradă, plecând împreună la drum.

Mergând spre port, cu sabia boantă de antrenament la cingătoare, se trezi privind insula cu ochii unui imperialist. „Cherestea din belşug. Mână bună de lucru. O bază pentru flotă, ce protejează sud-vestul Mării Cenuşii.” Aprovizionează şantierele navale cu cherestea, extinde plantaţiile, îmbunează-i pe câmpeni şi foloseşte-le pământul pentru vite...

Toate acestea aveau să se întâmple. Mascarada avea să-şi căsătorească birocraţii şi marangozii cu membri ai familiilor taranoki decimate, un dar menit să oprească molimele devastatoare aduse acolo din ţarcurile de porci din Falcrest, molime la care taranoki nu erau imuni. Eugenetica incrastică avea să dicteze forma şi culoarea copiilor insulei.

Vor exista familii care să ţină la vechile tradiţii, atât în privinţa căsătoriei, cât şi a negoţului, dar economia insulei era acum una a Mascaradei. Nu mai aveai niciun motiv să cumperi sau să vinzi în altă parte decât în Iriad.

Cât aşteptase ea după zidurile şcolii, căminul îi fusese cucerit. Soldaţii invaziei – banii de hârtie şi pânza pentru vele, bolile din ţarcul de porci – câştigaseră. Vechile dezbinări dintre cei din zona portului şi câmpeni fuseseră exploatate înainte ca ea să fi crescut suficient cât să le înţeleagă.

Oare fusese şi ea cucerită?

Nu, nu. Ea o să le facă jocul, o să le afle secretele. Numai că mama Pinion se înşela. Avea să fie doar o mască. Urma să se întoarcă acasă cu răspunsurile guvernării şi să găsească o cale de a slăbi jugul.

Măsură cu privirea povârnişurile din Taranoke de unde, copilă fiind, îşi îndrepta ocheanul şi unde dormea vulcanul stins. Ridică mâna pentru un ultim salut şi promise: „Ne revedem după Falcrest. De îndată ce găsesc o cale”.

*

În Iriad rosti şi semnă jurămintele faţă de Împărat, precum şi faţă de Republica Imperială şi faţă de multele ei instituţii. Primi documente de cetăţenie, lucioase de la ceara de albine cu care fuseseră date ca să nu treacă apa prin ele: federati socializat (clasa 1) – avea o stea care indica statutul de funcţionar public şi un semn al tehnocraţilor cu emblemă de matematician. Primise drepturi de căsătorie după examinarea ereditară, cu o nouă examinare după primul copil.

— Vă puteţi duce la docuri acum, zise un funcţionar.

Era taranoki şi mai tânăr decât ea, dar vorbea o afalonă perfectă. Probabil orfan, crescut într-o şcoală a Serviciului Caritabil. O întreagă generaţie lipsită de trecut.

Orfan...

„Nu vin”, îşi zise Baru în sinea ei, simţindu-şi gâtlejul uscat. „Sunt prea supăraţi pe mine. Am *scris...* poate c-am scris scrisoarea în afalonă şi nu mi-am dat seama, iar ei n-au putut s-o citească.”

Însă în port se întâlni cu mama Pinion şi cu tatăl Solit, îmbrăcaţi în fuste şi cămăşi de un violet-închis, ca o concesie făcută noii modestii. Îi văzu în mulţime înainte s-o observe ei şi avu timp să-şi corecteze ţinuta, să clipească de câteva ori şi să strige:

— Mamă! Tată!

Mama Pinion o cuprinse după umeri.

— Eşti puternică. Bine. Fiica mea...

— Mamă, îi zise Baru cu răsuflarea întretăiată.

O usturau ochii.

— Vreau să-mi răspunzi la două întrebări.

Părul mamei nu era deloc cărunt şi-i puteai citi hotărârea în priviri, dar obrajii îi erau ciupiţi de cicatricele molimei.

— De ce pleci? Atâtea verişoare de-ale tale rămân aici ca tălmace sau angajate. Ai uitat cum te-am învăţat numele păsărilor şi stelelor?

— Mamă, zise Baru, simţind cum i se sfâşie inima în piept (ce oficială suna acum vechea urunoki pe lângă afalona simplă şi fluidă), sunt păsări noi şi uimitoare acolo unde mă duc. La fel şi stele.

Mama ei o studie tăcută preţ de o clipă şi încuviinţă din cap.

— Înţeleg. Tu mai eşti încă a noastră?

— A voastră?

Pinion îşi ridică ochii spre culmea cu copaci uscaţi şi acoperită cu petice de zăpadă.

— Ai stat mai mult la şcoala aia decât cu noi. Mai eşti a noastră?

Oare câtă trădare cunoscuse Pinion? Câte dintre verişoarele ei mai luptau? Câte dintre ele îşi luaseră alte slujbe, alţi soţi, zicând ce zicea propria ei fiică: „Nu putem câştiga”.

— Mamă, începu Baru să spună, se poticni şi încercă din nou. Am să găsesc o altă cale de a mă lupta cu ei. Ai răbdare. Fii puternică. Nu-ţi irosi energia pe lucruri inutile. Sunt puternici, iar suliţele, oricât de multe, nu pot schimba acest lucru.

— Tu alegi o anumită putere, fiica mea, zise Pinion. Eu aleg alta.

Baru îşi prinse mama de umeri şi o sărută pe amândoi obrajii, nefiind în stare să-i răspundă. Tatăl Solit o prinse de umeri la rândul său şi-i puse şi el o întrebare:

— Ţi-l aminteşti pe Salm?

Baru îl cuprinse cu braţele, şocată de cât de firav îl simţea, de cât de apropiaţi erau ca înălţime, şi îi şopti la ureche:

— Mi-l amintesc pe tatăl meu. Pe taţii mei.

Îl simţi răsuflând uşurat, încet, ca şi cum aşteptase ani de zile acel răspuns. Se îndepărtară de ea mohorâţi, aşa cum trebuiau să fie.

— Atunci, du-te, spuse mama, după care continuă pe un ton mai blând: Sper să te întorci aducând cu tine tot ce-ţi doreşti.

Baru se dădu câţiva paşi în spate, încă nepregătită să-şi ia ochii de la ei. O durea însă prea tare să-i vadă cum se îndepărtau, aşa că se forţă să privească marea.

Coborî pe chei şi îl găsi pe Cairdine Farrier aşteptând-o la luntre. Bărbatul îi zâmbi.

Baru îi susţinu privirea şi dădu mâna cu el ca de la egal la egal.

— Presupun c-ai să ne însoţeşti până la Treatymont şi de acolo mergi la Falcrest?

— Mă întorc acasă, zise el, tocmai când tu îţi părăseşti casa. Misiunea mea în Taranoke s-a încheiat şi acum tu vei începe aceeaşi misiune în Aurdwynn. Pare un tipar, nu? Un plan. Elegant.

— Şi despre ce misiune e vorba?

— Misiunea mea preferată, răspunse el, trăgându-se de pieptul hainei sale de vară. Să-i găseşti pe cei care merită mai mult şi să-i creşti.

Îşi luară locurile în luntre. Baru aruncă o privire în treacăt echipajului, examinându-le rangurile şi rasele şi descoperi că şi la ea se uita cineva.

— Locotenent Aminata, spuse zâmbind şi simţindu-şi stomacul strângându-se de nesiguranţă şi mânie. Felicitări pentru noul post!

— Şi ţie, replică Aminata cu un zâmbet. Felicitări pentru numirea ta în funcţie! Înţeleg că te-ai descurcat remarcabil.

Corabia cea nouă era o fregată numită *Lapetiare* şi de pe puntea ei văzu Baru pentru întâia oară silueta completă a Taranokelui, dealurile atât de înalte, pământul negru şi fertil – le văzu pe toate printre aripile păsărilor în zbor, pierzându-se dincolo de orizont şi în amintire.

*

Lapetiare coti spre nord urmând alizeele, gonind de-a lungul coastei de vest a Mării Cenuşii. Baru îşi petrecea cea mai mare parte a timpului pe puntea principală exersându-şi cunoştinţele de navigaţie. Secundul căpitanului înregistra reperele costiere, notând în jurnal direcţia pe care o urmau, dar Baru prefera să se orienteze după soare şi după stele – mai frumoase, mai absolute. Era nevoie de mai bine de o oră de calcule scrise de mână pentru stabilirea longitudinii, dar ea se hotărî să reducă

timpul la douăzeci de minute până ajungeau în Aurdwynn. Dacă dădea greş cu contabilitatea, măcar îşi putea găsi o corabie.

Stropi de apă se izbeau de provă. Alizeele calde duceau cu ele păsări acvatice cu pene negre, iar marinarii din sud, din Oriati Mbo şi multele-i insule, le aruncau peşti săraţi şi strigau dorinţe pe limba lor.

— Sare şi citrice, zise Cairdine Farrier, venind alături de ea la provă cu câte o jumătate de lămâie în fiecare mână. Chimicalele imperiului.

— Sare pentru a conserva mâncarea pe timpul călătoriilor lungi, recită Baru. Citrice pentru scorbut.

Farrier transformase drumul într-un examen prelungit de intrare în administraţia publică (prima lui întrebare după ce urcaseră la bord fusese: „Recunoşti numele corabiei?”, iar ea îl recunoscuse. Lapetiare era un personaj din revoluţionara scriere clasică *Piatra coarnelor de cerb).* Situaţia o enerva, dar se simţea nerăbdătoare şi recunoscătoare pentru şansa de a exersa.

Devenise mândră.

— În Taranoke au o sare roşie ciudată.

Farrier se rezemă de copastia de la provă şi aruncă un os molfăit în siaj.

— Sare de fier, cred că i se spune. Am trimis mostre acasă, în Falcrest, în ultimii ani. Doi dintre colegii mei sunt foarte interesaţi de

chimia exploratorie.

Baru îşi ţuguie buzele.

— Sunt sigură că munca din Falcrest e foarte importantă.

— Falcrest este inima şi mintea lumii.

— Aşa am fost învăţată.

Farrier îi oferi o jumătate de lămâie. Ea îl refuză cu un gest al mâinii fără măcar să-i arunce o privire, iar Farrier chicoti clătinând din cap.

— Eşti bosumflată. Nu înseamnă că nu vei ajunge niciodată în Falcrest. Mai sunt şi alte căi în afară de examenul de intrare în administraţia publică. Căi care răsplătesc răbdarea, loialitatea şi abilitatea.

— Mă-ntreb de care dintre ele n-am reuşit să dau dovadă.

— Eşti tânără. Punctele forte ereditare ale poporului tău n-au fost verificate, iar practicile lui de împerechere degenerate şi neigienice sunt o sursă de mare îngrijorare. Ar trebui să fii mulţumită că...

— Şi eu care credeam că dincolo de mască doar mintea contează.

Farrier scoase un briceag marinăresc şi începu să-şi cureţe lămâia de coajă. Mişcarea corabiei îl făcea să umble atent cu lama. Râse uşor ca pentru sine şi zise:

— Poate că nu pui întrebările potrivite. S-ar putea să fi dat dovadă de o capacitate cu

adevărat *exemplară.* Să fi fost considerată potrivită pentru alte teste. Evaluări mai riguroase, în medii mai solicitante, fără calea obişnuită şi lentă a uceniciei şi a avansării treptate. Republica Imperială este, aşa cum pe drept îmi aminteşti, o meritocraţie de la un capăt la altul. Şi de merit vom avea nevoie în anii ce vor veni. La nord de noi sunt lupi, ce ies din bârloguri reci şi la sud sunt noi bivoli feroce de jur-împrejur. Foarte curând, Mascarada va câştiga sau va pierde un joc important.

Baru ridică privirea ca să aprecieze vântul după direcţia în care zburau păsările, încercând să tragă de timp. Se simţea agitată, nesigură de poziţia ei. Cairdine Farrier nu era un simplu negustor – lucrul ăsta-l bănuise încă din primele zile de şcoală din Taranoke şi fusese sigură că nu se înşală de când intervenise în examenul ei de intrare în administraţia publică.

— Vreau să ştiu cine mă pune la încercare, dacă se poate. Vreau să ştiu de ce am fost trimisă într-o provincie imperială şi mi s-a dat o funcţie înaltă, în loc să fiu numită ucenică.

— Va trebui să ai încredere că Republica Imperială ştie care e cel mai bun mod în care să-ţi permită s-o slujeşti, zise Farrier, ridicând lămâia curăţată de coajă într-un toast.

Baru se duse să-şi caute sabia de antrenament şi un marinar care i-o putea pune la încercare.

*

În acea seară, Baru îşi chemă noul secretar în cabina ei.

— Muire Lo.

— Da, răspunse acesta, strecurându-se înăuntru. Excelenţa Ta, îţi stau la dispoziţie.

Era un bărbat slab, cu umeri înguşti. Pielea sa nu-i atrăgea deloc atenţia lui Baru, nuanţa ei nu era deloc deosebită de cea a celorlalţi taranoki (poate doar un pic mai palidă, ca a cuiva care se închide în sine, aşa ca tatăl Solit). Purta un machiaj discret în stilul din Falcrest, iar chipul lui afişa o expresie serioasă. Baru se întrebă, instantaneu şi inexplicabil, dacă ştia să cânte şi, după numai o clipă, îşi dădu seama că îi amintea de un cintezoi, curios şi cu mişcări rapide. Nu suporta să se încreadă în aceste prime impresii, nu vedea niciun motiv ca ele să fie adevărate.

— Eşti din Aurdwynn, zise ea făcându-i semn să stea jos.

În cabină abia dacă era loc pentru doi oameni şi o masă.

Îşi stăpânea gesturile cu o nervozitate pe care prefera să n-o recunoască. Acesta era primul ei subaltern.

— Da, Excelenţa Ta.

Avea un mod al lui de a-şi arăta respectul din priviri. Era politicos să-şi ţină ochii plecaţi, dar nu pentru mult timp. O dată la câteva clipe se

uita fugar la ea şi, atunci când o făcea, ochii îi erau pătrunzători şi iscoditori, vădind o curiozitate sinceră.

— Am plecat la treisprezece ani. După Rebeliunea Neghiobilor. Am fost selectat de Serviciul Caritabil.

Când ea nu-i ceru detalii (i se părea periculos până şi să discute despre rebeliuni), luă loc.

— Câţiva ani am învăţat în Falcrest la o Şcoală pentru Serviciul Imperiului, după care doi ani am locuit pe insula Taranoke, ajutând la recensământul forţei de muncă şi al resurselor.

Educat în Falcrest. Simţi un val de resentimente şi posesivitate la acest gând. Era cu patru ani mai mare decât ea, dar nu conta, avea să fie bine. În Aurdwynn urma să le fie superioară unora mai mari decât ea şi educaţi în Falcrest. Dacă Muire Lo sau oricine altcineva îi contesta autoritatea din acest motiv, putea mereu să invoce încântătorul cuvânt „savantă”.

— Muire Lo e un nume tu maia, nu-i aşa?

O zisese mai mult ca să-i dezlege limba. Ştia că tu maia se ridicaseră la apus şi stăpâniseră Marea Cenuşii în veacurile trecute. Legenda şi lingvistica spuneau că odraslele lor se aşezaseră cu multă vreme în urmă în Taranoke.

— Da, Excelenţa Ta. Majoritatea familiilor din Aurdwynn descind din popoarele tu maia şi Stakhieczi.

Ezită preţ de o clipă, prea puţin ca să dea

impresia că are un aer afectat.

— Dacă îţi poate fi de folos un ochi de băştinaş, ţi-am pregătit o scurtă prezentare a provinciei. Când doreşti, desigur.

Baru schiţă un gest prin care îi dădea voie să înceapă prezentarea, un gest mult mai subtil decât uşurarea pe care o simţea. Era o adevărată satisfacţie să ai un subordonat bine informat – ca o mică minte auxiliară. Însă trebuia să fie atentă – îi fusese repartizat, nu-l alesese ea.

Desfăcură o hartă şi încercară să repare lacunele ei înfiorătoare în materie de geografie.

— Aurdwynn se întinde în nord până la Munţii Crestelor Iernii, spuse Muire Lo, urmărind conturul ţării cu degetele lui lungi şi pătate de cerneală.

În faţa unei hărţi nu mai era acelaşi băiat sfios.

— În est până la fluviul Inirein, peste care se poate trece numai aici şi aici. În vest până la vechile fortăreţe tu maia de la Unane Naiu şi deşertul de dincolo de ele. Şi, evident...

— Marea Cenuşii la sud.

— Cam aşa ceva, Excelenţa Ta.

Urmări contururile graniţelor de piatră şi apă care mărgineau Aurdwynnul, şi-l făceau mic, dezirabil şi imposibil de părăsit dacă voiai să evadezi – o arenă, o cuşcă, un amvon. Aici se războiseră şi pieriseră imperii. Dar oricine

domnea peste Aurdwynn stăpânea nordul Mării Cenuşii şi oricine stăpânea acea bucată de mare controla accesul dinspre aceasta spre Falcrestul însuşi.

Mascarada conducea din Falcrest, iar domnia ei era ca o caracatiţă: tainică, maleabilă, inteligentă, cuprinzând în strânsoarea ei jumătate din Marea Cenuşii – dar blândă, atât de blândă! Avea nevoie de o armură puternică pentru a rezista în faţa oriatilor şi a altor rivali. Taranoke la vest, ca o bază a flotei pentru a-i ţine sub control pe oriati. Iar Aurdwynn la nord, ca bastion...

— Erai copil când a venit Mascarada, zise ea, trecându-şi degetele peste moşiile feudale din Ducatul Erebog, ţinuturile mlăştinoase care-i dădeau Aurdwynnului ceramica şi pe cea mai în vârstă ducesă.

Muire Lo nu-şi ridică privirea de pe hartă. Lumina lămpii strălucea pe pomada din părul lui negru.

— Aurdwynn este provincie federativă de douăzeci de ani. Aveam doi ani atunci când Xate Yawa – actuala Jurispotenţă – l-a ucis pe bătrânul duce Lachta şi a aranjat predarea noastră oficială.

— Dar a fost...

Era o neghiobie să menţioneze rebeliunea, dar o şi mai mare neghiobie să o evite.

— O rebeliune. Ai trăit-o.

— Rebeliunea Neghiobilor a predat armele când aveam eu doisprezece ani. Nici nu eram încă bărbat. Am fost mereu loial.

„Sigur că da”, îşi zise Baru în sinea ei. „Sunt sigură că în acei ani de început n-a existat nicio tulburare, nici în Aurdwynn, nici în sufletul tău.”

Nu mai încăpea îndoială că Muire Lo fusese ales ca să vegheze asupra ei. Toată lumea era instrumentul cuiva. Numai că ea trebuia să pară că are încredere în el şi să-l folosească. Îi putea permite să le dezvăluie lui Farrier şi creaturilor lui câte ceva din planurile ei. Era mult mai periculos să-l ţină la distanţă şi să-i refuze până şi iluzia controlului.

— Vor să stăpânească Aurdwynnul pentru că apără Falcrestul şi regiunile centrale.

Puse degetul pe Munţii Crestelor Iernii.

— Le apără de Stakhieczii din nord, care ar putea invada pe uscat, prin Aurdwynn, după care s-o ia spre est peste fluviul Inirein. Şi de oricare alt rival de pe Marea Cenuşii, ce-ar fi nevoit să navigheze în sensul acelor de ceasornic cu alizeele în pânze şi să urmeze linia coastei din Aurdwynn până în Falcrest.

— *Noi* vrem să stăpânim Aurdwynnul, Excelenţa Ta, zise încet Muire Lo.

— Mulţumesc.

Bătu darabana cu degetele pe hartă, cântărind în minte harta şi loialitatea lui Muire Lo. Se simţi cuprinsă de înflăcărare: acolo,

dinaintea ei, se afla o problemă de putere, o ghicitoare a unui imperiu. O şansă să-şi dovedească valoarea în faţa lui Cairdine Farrier, oricine-o fi fost el, oricare ar fi fost măreţele planuri la care făcea aluzie.

— Ce cazan! Ce capcană!

Pădure alpină şi teren muntos accidentat, câmpie în zona de coastă şi locuri de pescuit cu ape bogate şi reci. O ţară cu bogăţii minerale şi animale. Vis economic şi coşmar militar, un teritoriu cu văi despicate de o geografie periculoasă.

Cavaleria avea să fie regină în zonele de câmpie joasă, cheia controlului asupra luncii Sieroch şi a capitalei Treatymont. În nord însă, rangerii şi pădurenii care cutreierau pădurile impunătoare de brazi roşii de coastă aveau să poată închide drumurile pe timp de vară. Iarna nu se găsea suficientă hrană pentru o armată care să-i urmărească.

Dar răzmeriţele ce ţineau de pământ nu însemnau nimic pe lângă politică.

— De câte ori v-a fost invadat căminul? întrebă Baru studiind pergamentul.

— Cred c-am pierdut şirul.

Cu cinci sute de ani în urmă, Aurdwynnul fusese cotropit de valuri de armate Stakhieczi şi tu maia, invazie şi contrainvazie între două mari imperii aflate la apogeul puterii lor. Comandanţii militari şi ducii rămaşi după prăbuşirea

imperiilor (mister pe care şcoala lui Baru nu-l adusese în discuţie, deşi se dădea adeseori vina pe împerecherea neigienică) se domoliseră într-o convieţuire dezorganizată. Doisprezece rivali încercaseră să unifice Aurdwynnul în veacurile de după. Douăsprezece alianţe se formaseră ca să le spulbere visele la tron.

Pe porţile Lachtei, vechiul avanpost Stakhieczi căruia toată lumea îi spunea acum Treatymont, piatra purta cuvinte străvechi...

— Aurdwynnul nu poate fi guvernat, murmură Baru.

— „Doar Mascarada poate guverna Aurdwynnul”, spuse Muire Lo, ţinând în continuare ochii plecaţi în semn de respect. Inscripţia de pe Poarta de Miazănoapte a fost modificată.

De ce în urma examenului de intrare în administraţia publică se trăseseră sforile ca să ajungă aici? De ce îşi dorise Cairdine Farrier ca savanta pe care o pregătise din copilărie să fie aruncată în gura lupilor?

— Dă-mi Tratatul Federaţiei!

Baru îi făcu semn lui Muire Lo, care căută prin mapele sale copia ceruită a tratatului Aurdwynnului cu Imperiul. Îl parcurse în fugă, ţuguindu-şi buzele şi chicotind iar la puzderia de semnături în iolynică îngrămădite pe ultima pagină – toţi ducii şi ducesele Aurdwynnului, de la Autr la Vultjag, se adunaseră să-şi

consemneze capitularea reciprocă – până găsi un pasaj care o înfurie.

„Aurdwynn va avea un Guvernator, numit de Împăratul din Falcrest, care deţine puterea asupra armatei legale imperiale şi a garnizoanelor ei” – da, da, şi aşa mai departe – „şi care va servi, prin jurământ, drept senior ducilor şi duceselor din Aurdwynn”.

„Aurdwynn va avea o Jurispotenţă, care va deţine puterea asupra tuturor instanţelor şi puterea de a revizui legea, veghind la răspândirea cultelor, predarea gândirii incrastice corecte şi curăţirea moştenirii.” Ochiul şi biciul Falcrestului. Nu e o funcţie populară.

„Aurdwynn va avea un Contabil Imperial, care va deţine puterea asupra negoţului intern şi extern, care va strânge dările Imperiale şi va împărţi fonduri Imperiale după cum consideră de cuviinţă.” Acesta era ea, omul care veghea punga. Nu putea fi cine ştie ce statut dacă i-l dădeau unei tehnocrate tinere de-abia trecute prin examen.

Sau putea?

Îşi împreună mâinile şi privi în sus la tavanul minusculei cabine.

— Aurdwynnul e un roi de ducate. Au instalat un guvernator care să-i ţină pe duci în frâu, ceea ce este o însărcinare extraordinară, deci trebuie să fie ori un despot care domneşte cu

garnizoana, ori cineva prins în politica lor. E corect?

— Guvernatorul Cattlson le lasă o mare libertate de acţiune ducatelor, din ce mi s-a spus, deşi mi s-a mai spus şi că acest lucru se datorează marelui respect reciproc pe care şi-l poartă. Se vorbeşte că merge la vânătoare cu ducele Heingyl Vânătorul de Cerbi şi că speră să găsească împreună un soţ falcresti pentru tânăra Heingyl Ri.

— Înduioşător! făcu Baru urmărind graniţele pe hartă. Iar Aurdwynnul pesemne că este un amestec de linii de descendenţă care bate la ochi, plin de credinţe vechi şi erezii. Peste toate astea au pus o Jurispotenţă, dar ea nu are cum să reglementeze credinţele şi căsătoriilor tuturor ţăranilor din vale. Aşa că ori a renunţat să-şi mai facă treaba, ori şi-o face în continuare plină de zel. Ori e ineficace şi ignorată, ori eficace şi dispreţuită.

— N-aş putea spune dacă Excelenţa Sa Xate Yawa este dispreţuită...

— Zău aşa, Muire Lo! făcu Baru aruncându-i o privire piezişă. Eşti secretarul meu. Îţi poruncesc să fii sincer cu mine. Mai ales dacă mă înşel.

Bărbatul îşi ridică privirea de pe hartă; spasmul buzelor sale putea fi luat drept un zâmbet foarte subtil şi exersat.

— Nu te înşeli, zise el.

Baru se lăsă pe spate pe bancheta de stejar care scârţâia. Fixă cu privirea harta Aurdwynnului, văzu Taranoke şi se gândi prin ce difereau şi prin ce se asemănau cele două.

— Ducii fac negoţ între ei. N-au parteneri străini, cu excepţia Mascaradei şi a celorlalte ducate şi văi, zise ea. De vreme ce n-au o bancă centrală şi nici monedă comună, folosesc biletele noastre de bancă imperiale. Valoarea acestora depinde de comerţul exterior şi de politicile Băncii Monedei Fiduciare.

Iar ea controla acel comerţ şi acea bancă. Era Contabila Imperială.

— O evaluare concludentă, cred, zise Muire Lo, destul de cuviincios, numai că ea îşi dădu seama din încordarea ochilor şi a buzelor lui, îngrijorată şi amuzată în acelaşi timp, că el văzuse ce văzuse şi ea.

Baru controla nu numai băierile pungii guvernului provincial, ci şi prosperitatea economică a fiecărui duce din Aurdwynn, prin intermediul Băncii Monedei Fiduciare. Ea putea face ceea ce Guvernatorul şi Jurispotenţa nu puteau: să-i ţină pe duci în frâu.

Dacă juca acest joc ca o bună cetăţeană a Imperiului, avea să fie o funcţionară eficace într-un guvern ineficace.

Dacă îl juca bine şi-l juca în interesul propriu, urma să fie cel mai puternic om din Aurdwynn.

Îl lăsă pe Muire Lo să aştepte cât bătu ea

darabana cu degetele pe lemn şi reflectă asupra ţelurilor ei.

Existaseră regine şi mai tinere. Existau personaje şi mai tinere în *Piatra coarnelor de cerb* şi în *Manualul manumisiunii,* tineri care avuseseră roluri-cheie în revoluţia Falcrestului. Cairdine Farrier, probabil, intenţionase să-şi supună descoperirea taranoki unui test la scara cea mai mare. Probabil că-i oferise exact ceea ce-şi dorea ea.

— Muire Lo, spuse Baru, urmărind cu degetele păienjenişul de ducate prin îndepărtatul nord împădurit şi coborând prin încâlceala de oraşe libere şi moşieri care trecuseră prin secure Ţinuturile de Mijloc, până spre coasta bogată în grâne. Presupune c-am fost trimisă în Aurdwynn ca să duc la bun sfârşit o misiune – ceva foarte dificil, poate o problemă de guvernare. Cam ce te-ai aştepta să fie acea problemă? Risipa economică a dijmei? Criza datoriilor ducale? Ce durere îţi afectează căminul?

— Aurdwynnul are un singur mare obicei, Excelenţă, o neclintită piatră de hotar, indiferent cine guvernează.

Secretarul ei ezită deasupra hărţii, cu degetele pe jumătate îndoite, ca şi cum îi trecuse prin minte să-şi îndepărteze mâna de o flacără.

— Rebeliunea.

*

Mai avea şapte săptămâni de pregătire cât *Lapetiare* naviga din port în port de-a lungul coastei, încărcând fructe proaspete şi carne şi luând la bord şi debarcând corespondenţă şi pasageri. Pe mare mâncau peşte sărat şi beau bere chiar şi la cinele cu căpitanul. Echipajul se lăsa examinat cu asprime de doctorii corabiei, doi falcresti din sud care respectau fanatic crezul incrastic al salubrităţii. Se spălau cu toţii de două ori pe zi în apă sărată, fără să se sfiască, iar marinarii huiduiau şi strigau unii la alţii şi-şi aruncau bureţi, nederanjaţi de goliciunea celorlalţi, la fel ca orice taranoki. Atenţia care i se acorda lui Baru, atâta câtă era, avea doar o natură practică: o infanteristă marină o întrebase despre exerciţiile ei fizice, un marinar îi spusese că arată la fel de suplă şi abilă ca un rechin-tigru şi, în cele din urmă, boţmanul o provocase la o întrecere de căţărat pe frânghie (pe care o pierduse, dar îi plăcuse la nebunie).

— Acoperiţi-vă sculele! glumeau uneori marinarii. Ăştia sunt tot timpul la vânătoare de sodomiţi.

— Ce le fac sodomiţilor? întrebă Baru.

Se uitară la ea cu oarecare uimire.

— Fierul roşu, răspunse unul. Sfârrrrrrrrrrr!

— Credeam c-ai văzut-o de multe ori la tine acasă, mormăi altul.

Baru ridică din umeri a indiferenţă, ca să-şi

ascundă durerea gândului care-i venise-n minte: tatăl ei Salm murind în acest fel.

Când traseră în port, Baru îl luă deoparte pe Muire Lo şi, sârguincioasă, îi dictă note despre tot ce putu găsi. Într-un port numit Chansee, unde oamenii erau nişte nordici uimitor de palizi, sociabili şi primitori, vizitară un pavilion de canceroşi. Cairdine Farrier trecu pe la paturi, studiind melanoamele şi afecţiunile pielii, care, se pare, erau des întâlnite la tipul rasial stakhieczoid de la acea latitudine.

— O descendenţă cu probleme, zise el după aceea, încruntându-se îngrijorat. Va trebui să-i împerechem între ei şi să vedem dacă putem îmbunătăţi trăsăturile lor cele mai bune. Poate pot fi specializaţi, adăugă el, apoi se întoarse către ea cu un entuziasm brusc. Aurdwynnii sunt un amestec de aceste tipuri stakhi, sânge imperial maia şi băştinaşi belthyci plăpânzi. Probabil vei avea ocazia să aranjezi o căsătorie experimentală. Colegul meu Isihastul se află tot timpul în căutarea unor noi linii de descendenţă pentru Limpezire.

Neliniştită, Baru reţinu cuvintele lui. Îi considera jocurile de-a ereditatea şi eugenetica scârboase, invazive şi profund înfricoşătoare. Atunci când Farrier vorbea de incrasticism, ea auzea avertismentul Aminatei despre soarta îngrozitoare care-i aştepta pe sodomit şi tribadistă şi se gândea: „Fac şi eu parte din

chestia asta, dar nu trebuie să-mi placă. Nu trebuie decât să-mi joc rolul. Să supravieţuiesc destul de mult cât să acumulez putere. Suficientă putere cât să pot schimba ceva”.

Mascarada o învăţase toate numele păcatului, numai că primele cunoştinţe despre lume le avea de la părinţii ei.

În sufletul ei, ştia cine e, din felul în care obişnuia să privească lucrurile şi din modul în care gândea.

Aerul se răci. Rândunele de furtună se ţineau pe lângă ei când cotiră spre nord-est. Îşi parcurse notiţele iar şi iar, întipărindu-şi în memorie personalităţi, obligaţii legale şi arbori genealogici cu nume greu de pronunţat, duci şi ducese.

Cum avea să fie întâlnirea cu aceşti oameni, cum avea să-i domine din priviri, să-şi impună voinţa asupra lor? Putea sta oare faţă în faţă cu ducii Oathsfire şi Lyxaxu, unul scund şi voinic ca un bursuc, celălalt înalt ca bradul roşu de coastă, şi să le spună că avea să le impună dări pe negoţul fluvial? Avea să se ducă şuşotind la vechea lor rivală din nord, Erebog, Baba de Lut, şi să pună la cale vreo răzbunare? Cât curaj îi trebuia ca să le scrie lui Nayauru Ziditoarea de Stăvilare şi lui Ihuake Ducesa Vitelor, să le zică: „Ah, da, bună, Nayauru, tânără, mândră şi mult iubită de oamenii tăi, şi salutări ţie, Ihuake, stăpână a laptelui şi a lânii, şi a cărei putere e

strechea. Văd că aţi muncit cu sârguinţă să împărţiţi între voi bogatele Ţinuturi de Mijloc ale Aurdwynnului şi să clădiţi o mare alianţă, cu trei duci mândri care vă sunt clienţi. Numai că, orice-ar fi, nobile doamne, eu am fost numită pe merit şi mă aflu aici ca să vă iau averea în numele îndepărtatului Falcrest”.

Risca mânia celor *născuţi* să ajungă la putere.

În plus, mai avea şi goluri ciudate în notiţele ei. Ducele Fantomă de Lachta, care domnea peste Treatymont doar cu numele, nobil fără putere sau prezenţă. Cine era el?

Cunoştea inclusiv numele Contabililor Imperiali anteriori, Su Olonori şi Ffare Tanifel înainte de el, dar niciun motiv pentru concedierea lor. De ce nu se pomenea nimic despre personalul care avea să o aştepte? Cu siguranţă exista un personal. Republica Imperială se baza pe birocraţie, iar birocraţia avea nevoie de *personal...*

— De ce se teme cel mai tare Imperiul Măştilor în Aurdwynn? îl întrebă ea pe Cairdine Farrier, care păru încântat de întrebarea ei.

— Parlamentul, ca întotdeauna, se teme de un sezon de dări sărac, zise el aplecându-se conspirativ spre ea. Cei care văd departe îşi aduc aminte anumite... probleme cu care s-a confruntat regimul nostru. Dificultăţi care se poate să nu fie încă pe deplin biruite. Aurdwynn are o istorie aşa de complicată şi agitată... E

dificil să potriveşti piesele ca să alcătuieşti ceva care să nu se mai spargă.

— Ce s-a întâmplat cu Contabilul anterior, Su Olonori? Dar cu Ffare Tanifel?

Farrier zâmbi sarcastic.

— Nimic ce-ar putea şti un negustor de postav.

După care, în dimineaţa programată, ajunseră în portul Treatymont. Baru ieşi pe punte să vadă zidăria austeră de piatră şi fier înnegrit, turnuri pe fundalul unor munţi albi îndepărtaţi care zgâriau cerul. Frumuseţe închisă în cuşcă.

Portul Horn îi aştepta, cu cele două turnuri de pază arse şi spulberate de marina Mascaradei cu douăzeci de ani în urmă şi lăsate pe loc ca nişte cadavre. Două mari vase-torţă arborând steagul roşu al Mascaradei păzeau intrarea în port şi de pe puntea lor răsună vuietul clopotelor, salutând sosirea lui *Lapetiare* şi felicitând-o că mersese repede, bătând în ritmul unui cod vorbit doar de căpitani şi amirali: „Răscoale la ţărm” sau, probabil, „ape cu piraţi” ori „toate bune”.

Baru rămase la prova corabiei alături de Muire Lo care se tot agita în jurul ei.

— Aici sunt preferate femeile care poartă rochie. Ai putea trece drept băştinaşă, să ştii. Ai pielea poporului maia, dacă nu chiar şi nasul lor. Dacă însă vrei să ieşi în evidenţă, ei, atunci pantalonii sunt numai buni...

Îl lăsă să-i aranjeze manşetele şi nasturii jachetei. Îşi abandonase sabia de antrenament, considerând-o o copilărie, dar punga cu lanţ simbolică prinsă într-o parte nu mergea bine cu o teacă goală.

— Locotenent Aminata! strigă ea.

Nu stătuseră de vorbă pe îndelete încă de la îmbarcare. Baru îşi dăduse osteneala să o evite în timpul gălăgioaselor îmbăieri. Aminata se apropie cu pas legănat de marinar, mergând nonşalantă şi cu jacheta uniformei descheiată, sfidând frigul.

— Excelenţa Ta, zise ea, fără să pară sarcastică. Îţi pot fi de folos?

— Am nevoie de o sabie. Una potrivită...

Arătă spre oraşul ce se răsfira dinaintea lor şi spre străzile lui înguste de piatră.

— Pentru asemenea condiţii.

— Sabia de abordaj a ofiţerului, Excelenţa Ta.

Aminata îşi scoase propria sabie şi i-o întinse cu capul plecat şi ochii privind politicos în pământ.

— Cu un singur tăiş. Făurită în Falcrest. Un simbol al puterii imperiale. E bună?

Baru studie femeia şi sabia, atentă să-şi păstreze expresia neutră pe chip, dar mintea ei făcea tot felul de permutări de chestiuni de etichetă şi intrigă, încercând să-şi dea seama: era un cadou tradiţional între iubiţi? Vreo insultă în cultura ei strămoşească Oriati Mbo? Ceva

menit să amintească cui îi era loială sau o întrebare cu privire la acest lucru? Mai vorbiseră oare Aminata şi Cairdine Farrier de când plecaseră din Taranoke? Ce-ar putea să însemne acceptarea sabiei sau refuzul ei?

Aminata aştepta, cu capul plecat şi picioarele proptite bine ca să-şi menţină echilibrul pe corabia ce se legăna şi să nu scape sabia pe care o ţinea în palmele deschise.

— E bună, zise Baru. Mulţumesc, locotenente.

Luă sabia şi o vârî în teaca pentru care era prea scurtă, dar nu conta. Se găseau şi alte teci.

— Succes, Excelenţa Ta! îi ură Aminata, apoi se întoarse elegant şi se duse înapoi la treburile ei.

*

Muire Lo plecă primul, ca să se ocupe de bagaje şi acte, iar Baru luă a doua luntre spre mal şi se prezentă. Îi sălta stomacul din cauza hulei din port. Avea optsprezece ani, era străină de acel loc, şi, în plus, era femeie –, iar în Aurdwynn lumea nici măcar nu se prefăcea că acesta nu este un dezavantaj pentru cineva ambiţios. Era singură.

„Locul potrivit pentru o taranoki”, şi-l imagină ea pe Cairdine Farrier zicând, privind retrospectiv eşecul dezastruos al Contabilei Imperiale în Aurdwynn, „este în mijlocul unei familii mari, într-un mediu restricţionat, acolo unde limitele ei naturale pot fi depăşite...”

Se ridică şi se duse în partea din faţă a luntrei, înfruntând stropii de apă şi ruliul brizantului şi ridică un picior proptindu-şi cizma pe provă. Decisese că dacă avea să vomite, acela era momentul, dar când îi trecu greaţa, înţelese că fusese o alarmă falsă.

Ajunseră la chei. Baru se prinse de o scară şi se trase în sus înainte ca marinarii să apuce să lege luntrea la mal. Grupul care o aştepta o privi surprins când se căţără ca un marinar de rând, cu punga şi sabia bălăbănindu-se stângaci sub ea.

O fixară preţ de o clipă cu privirea şi îi simţi măsurând-o din cap până-n picioare. Juca rolul unei savante despre care cu siguranţă fuseseră preveniţi: o insulară tânără, înaltă, cu o conformaţie solidă, piele de un cafeniu cald şi ochi negri (atenţi, ar zice Pinion, mereu atât de *atenţi),* competentă şi cu mişcări hotărâte şi întotdeauna – aşa cum se plânsese Aminata – atât de nerăbdătoare.

— Domnilor, spuse ea, fără să dea nimănui şansa s-o anunţe, şi doamnelor, sunt Contabila Imperială.

Guvernatorul din Aurdwynn arăta ca în portretul pe care-l văzuse în cărţi: înalt, musculos, palid şi cu maxilarul proeminent ca o provă. Genul de bărbat care era respectat aici.

— Excelenţa Ta Baru Cormoran, zise el, luându-i mâna şi zâmbind maiestuos ori

înspăimântător de sub o căciulă de lup (nu era sigură). Încântat! Eşti foarte puternică.

— Excelenţa Voastră domnule guvernator Cattlson, sunt onorată!

În Republica Imperială toţi funcţionarii publici aveau acelaşi titlu, în spiritul fraternităţii postrevoluţionare. Îi strânse mâna cu aceeaşi putere cu care i-o strânsese el şi zâmbi uşor, atât de uşor. Avea să se descurce.

— A, în sfârşit, în sfârşit! zise următoarea persoană din grup, care stătea între Cattlson şi coloana de soldaţi de carieră ai Mascaradei în tunicile lor albastru cu cenuşiu. Dacă-mi permiţi, te rog...

Jurispotenţa Xate Yawa îi luă mâna lui Baru şi o sărută cu delicateţe. Părul cărunt îi atârna peste o rochie formidabilă cu guler. Era de loc din Aurdwynn, un amestec de stakhieczi şi tu maia. Realizase o lucrare măreaţă, pe care Baru i-o studiase cu respect: cu douăzeci de ani în urmă, în calitate de asasină a bătrânului duce Lachta, născută din oameni de rând, îi smulsese rezistenţei inima din piept şi aranjase capitularea naţiunii sale în faţa invadatorilor Mascaradei. Recompensa îi fusese funcţia actuală. Fratele ei, Xate Olake, primise Ducatul Lachta, pe care îl conducea doar cu numele, ca o fantomă de zvonuri şi presupuneri. Lachta fusese transformat atât de profund de Mascaradă, încât până şi băştinaşii îi spuneau

Treatymont.

— Aşa salutăm noi o doamnă aici.

Xate Yawa se îndreptă de spate şi-i zâmbi.

— A, cât de tânără! Şi atât de promiţătoare! Să te caţeri pe doc în pantaloni... mi-aduc aminte când făceam şi eu lucrurile cu aceeaşi pasiune.

— Excelenţa Voastră Jurispotenţă Xate, sunt onorată, zise Baru, marcând-o drept duşmancă.

Salutul Jurispotenţei începuse cu *străină,* trecuse *la femeie* şi apoi la *tânără,* ajungând în cele din urmă la o amintire a ceea ce obişnuia Xate să facă. Era o lovitură subtilă, poate doar o împunsătură meschină din partea unei minţi meschine. Mai probabil un test ca să-i vadă vigilenţa lui Baru.

Îi susţinu privirea şi îşi lăsă gândurile să-i fugă spre o intuiţie care o săgetă brusc.

„Aurdwynn are un singur mare obicei."

Baru întâlni ochii reci şi albaştri de cioară de junglă ai Jurispotenţei Aurdwynnului şi îşi dădu seama că criza fantomă ar putea fi foarte, foarte aproape. Presupusese că Xate Yawa era o fire slabă, ineficace şi lipsită de putere, incapabilă să ţină sub control o insurecţie pe cale să se producă. Numai că existau şi alternative, nu? Probabil că dorea exact contrariul controlului...

— Tânără, dar atât de calificată! se auzi o a treia voce.

Cairdine Farrier zâmbea larg de după capul de lup al Guvernatorului Cattlson.

— M-am gândit să vin la ţărm cu prima luntre, zise el, şi să mă asigur că totul e pregătit. Toată lumea e absolut încântată, Excelenţa Ta, toţi ştiu despre performanţa uluitoare de la examenul de intrare în administraţia publică. O descoperire atât de precoce, de excelentă, eşti cel mai tânăr Contabil Imperial din ultimele câteva decenii. La urma urmei, meritul este preocuparea noastră cea mai importantă în aceste chestiuni.

O bătu pe Jurispotenţă pe umărul fragil şi-l prinse de încheietura mâinii pe Guvernatorul Cattlson de parcă voia să-i antreneze în vreun dans şi se uită de la unul la altul cu o intensitate febrilă.

— Ar putea ajunge în atâtea locuri, dacă reuşeşte să ne rezolve... dificultăţile de aici, spuse el, zâmbind în continuare larg. Vă rog să-i oferiţi ocazia.

Baru remarcă, spre neliniştea ei, că Guvernatorul Cattlson abia schiţase un gest: o plecăciune politicoasă, omagială chiar, ca aceea faţă de un superior.

Capitolul 4

Trăsurile îi aşteptau. Cea pentru Xate Yawa era din stejar negru şi fier, iar cea pentru Baru

era emailată cu sârmă în alb şi auriu.

— Cai! exclamă Baru încântată. Sunt uriaşi! Scuzaţi-mă, domnule Guvernator, doamnă Jurispotenţă, pur şi simplu nu mă pot abţine.

Se duse la ei, minunându-se de puterea lor, ţinută în frâu de hamuri, de atlasul de muşchi şi ligamente de sub pielea lor castanie, de potcoavele bătute în cuie direct în copite. Cairdine Farrier discuta cu Guvernatorul Cattlson în spatele ei, cu zâmbetul pe buze, după cum îi era obiceiul:

— Înţelegi, în Taranoke nu există astfel de creaturi atât de înalte, aşa că e foarte curioasă!

Baru dădu roată cailor. O speriau dinţii şi picioarele lor din spate. Se gândea că trebuie să fi fost călăriţi de războinici tu maia – Aurdwynnul nu avea cai locali şi nici stakhieczii de la nord – şi prăsiţi de-a lungul veacurilor ca să reziste la frig şi război. De unde şi mărimea, şi foamea lor notorie. Erau arme şi simboluri, ostentative şi uriaşe.

Vreme de generaţii fuseseră prăsiţi ca să slujească.

Se uită la Cairdine Farrier, atrasă de acest gând. Între ei stătea însă un armăsar.

— Trebuie să înveţi să călăreşti, îi strigă Guvernatorul Cattlson peste atelaj. Ducii de pe coastă şi-au clădit puterea cu ajutorul cavaleriei. Respectă un călăreţ bun. Prietenul meu, ducele Heingyl, se ocupă de toate

afacerile lui la vânătoare.

Baru se aplecă să-l vadă pe sub burta calului.

— Înseamnă că tu, domnule guvernator, eşti expert.

Bărbatul bătu calul pe crupă, rânjind copilăreşte.

— Suficient de talentat cât să dau lecţii. Vreau să spun, dacă-ţi poţi găsi un moment de relaxare. Cairdine Farrier vorbeşte atât de frumos despre devotamentul tău. Te rog, Excelenţă, pofteşte în trăsură. Trebuie să te schimbi înainte de cină.

Îl urmări cu privirea urcându-se pe calul său de luptă, prefăcându-se interesată de tehnica lui şi încercând să tragă de timp ca să poată studia scena care se desfăşura în fundal între Cairdine Farrier şi Xate Yawa. Numai că vorbăria lui Farrier părea doar s-o plictisească pe Jurispotenţă. Fie că se temea de el, fie că-l respecta, reuşea să ascundă bine acest lucru.

Cattlson ştia cine era cu adevărat Cairdine Farrier. Însă nu şi Jurispotenţa, şefa spionilor şi judecătoare în Aurdwynn. Să fi fost oare din cauza sângelui ei? Ori Falcrestul împărtăşea bănuielile lui Baru că Jurispotenţa şi-ar fi putut urmări propriile planuri?

Xate Yawa dispăru în trăsura ei, care se închise în juru-i ca o mănuşă de armură.

Baru îşi lăsă uşierul s-o ajute să urce. Îl găsi pe Muire Lo aşteptând.

— Excelenţa Ta, zise el cu capul plecat, dar înainte să vorbească, zăbovi un minut să zăvorască portiera şi să vadă dacă trăsura mai avea vreo altă deschizătură.

— Am să alcătuiesc o listă de întrebări. Tu ai să răspunzi la ele cât îmi pierd eu vremea la gala pe care au pregătit-o. Ai pe ce să scrii?

— Am o memorie excelentă, răspunse el.

Diligenţa porni cu o smucitură.

— Asta dă impresia că am ceva de ascuns, Muire Lo, şi dacă mă supraveghezi pentru că ţi-a cerut-o altcineva – lucru care presupun că e adevărat – vreau să-l asigur pe acel cineva că nu sunt femeia care să se preteze intrigilor.

Începuse deja să se simtă mişcată (la fel ca mama ei) de chinul lui, îşi pregătise deja o linguşire care să-l liniştească, dar văzu că singurul lui răspuns fu o încuviinţare înţeleaptă din cap. Se lăsă pe spate pe locul ei şi decise că secretarul său trebuie să fie mult mai competent şi periculos decât bănuise.

— Biroul tău este în Casa Guvernatorului.

Muire Lo desfăcu un teanc de hârtii crem marmorat.

— Scrisorile care descriau un birou separat pentru Contabilul Imperial nu mai sunt valabile. Toate funcţiile imperiale au fost centralizate într-un singur loc. Pentru eficienţă, din câte mi s-a spus.

Baru ridică din sprânceană şi aşteptă ca

secretarul ei să treacă de vorbele cu două înţelesuri.

— Am auzit că se poate să fi fost o problemă de securitate la biroul de dinainte.

— Păi, spuse ea, notează asta ca prima întrebare la care vreau răspuns.

Ar fi fost oricum prima şi cea mai presantă ameninţare: „Ce anume s-a întâmplat cu ultimul Contabil Imperial?”

— Simt o oarecare imperiozitate?

Avea să fie nevoită să-i arate un pic de încredere.

— Am început să mă îngrijorez că există conspiraţii la tot pasul, spuse ea schimbând locul pungii cu lanţ.

— Dar n-am făcut cunoştinţă decât cu funcţionari imperiali, Excelenţa Ta.

Baru râse la vorbele lui.

— Dacă ai vrea să pui la cale o conspiraţie, unde altundeva te-ai afla?

Se auzi zgomot de copite afară. Baru trase perdelele, aşteptându-se să-l vadă pe Guvernatorul Cattlson umflându-se în pene sau un armaş al Mascaradei trecând pe lângă ei. Calul de luptă care ţinea pasul cu trăsura era însă de un alb contrastant, ca de zăpadă pe piatră vulcanică, mergând la pas la o suliţă distanţă. Femeia care-l călărea purta o tunică de piele, cu umerii împlătoşaţi în fier ornamental curat. Baru remarcă pintenii, calul

impunător de luptă, semnele de avuţie reduse la minimum şi bănui că trebuia să facă parte din mica nobilime – vreo moşierească?

Călăreaţa se ridică în scări, vădind forţa degajată pe care i-o dădeau o sănătate bună şi un regim alimentar bogat, şi se întoarse să o privească pe Baru în ochi. Primele impresii: nas aprig şi acvilin, rupt şi pus la loc. Piele cu tonuri maia de aramă şi pământ părăginit, foarte aproape de fenotipul taranoki, cu excepţia pometţilor înalţi şi a nasului pe care şi-l ţinea pe sus. Un zâmbet care încă mai avea toţi dinţii.

O ducesă, aşadar. Poate una importantă. Ihuake? Nayauru? Ar fi coborât influenta Ducesă a Vitelor sau tânăra şi apriga Ziditoare de Stăvilare din Ţinuturile de Mijloc ca să arboreze culorile mândrei lor alianţe?

Călăreaţa o studie prin sticla încastrată a ferestrei trăsurii, cu un zâmbet subţire şi pieziş, după care îşi îmboldi calul înainte.

Baru se lăsă pe banchetă cu sentimentul neliniştitor că e o pradă.

*

Casa Guvernatorului, un edict de fier şi granit, cu porţile păzite de infanteriştii marini ai Mascaradei în tunici roşii, cu măşti de oţel şi mănuşi lungi precum cele ale uniformei sterile a unui chirurg, se afla la niciun sfert de milă de port. Piatra din zidul complexului fusese decapată cu acid.

Contabila Imperială avea propriul ei turn pătrat şi apartamentul la ultimul etaj al acestuia.

— Cei de la bal vă vor aştepta la sfârşitul rondului de după-amiază, o informă însoţitoarea care o condusese şi se retrase.

— Vei fi întârziat înfiorător de mult dacă ajungi atunci, o preveni Muire Lo. Se va bea, se vor face prezentările şi se va discuta politică înainte de asta. Dacă ratezi lucrurile astea, atunci nu vor vorbi decât despre vârsta şi despre zvonurile referitoare la ţara ta natală. Cineva încearcă să te pună într-o situaţie jenantă.

— Cam aşa cred şi eu.

Baru dădu de perete uşile dintre anticameră şi sala de audienţe.

— Ia uite ce loc!

Tapiseriile şi covoarele depănau poveşti ale unor personaje brodate care se luptau din şaua calului şi în falange viguroase şi energice.

— Adu pe cineva din personal şi dă-le jos pe toate! porunci Baru. Să scoată şi covoarele!

— Probabil că sunt foarte scumpe...

— Cu atât mai bine. Vreau să par o provincială de rând care habar n-are ce înseamnă bogăţia. Înveleşte toată anticamera într-o ancoră şi un lanţ, nu mă interesează.

Frunzări o stivă de palimpseste de pe biroul secretarului.

— Ia de-aici orice e scris în iolynică, urună ori

stakhi, orice limbă pe care n-o vorbesc. Trebuie să arăt că sunt conştientă de lipsurile mele. Pune un semn care să impună ca toate treburile să nu se rezolve, verbal sau în scris, decât în afalonă. Tot oraşul are să creadă că nu ştiu altă limbă.

— Excelenţa Ta, dar chiar *nu ştii* altă limbă.

— Am să învăţ.

Urunoki din copilăria ei descindea din uruna maia, iar creola iolynică pe care o vorbeau adesea aurdwynnii avea să se prindă foarte repede de ea. Se aşează pe marginea biroului de brad roşu de coastă.

— Zi-mi despre bal! Ce trebuie să fac să mă salvez?

Bărbatul îşi ţuguie buzele ca o mătuşă nemulţumită.

— Îţi trebuie o rochie. În Aurdwynn, o femeie nu se poate duce în pantaloni la un eveniment oficial. Mai mult, dacă nu vrei să-ţi creezi o reputaţie de marinar, ar trebui să te îmbăiezi şi să-ţi găseşti o perucă, lucruri care cer ceva timp. În calitate de reprezentantă a Republicii Imperiale se aşteaptă de la tine şi să porţi o semimască oficială.

— De îmbăiat pot să mă îmbăiez şi singură. Găseşte-mi mască şi ceva modest de îmbrăcat şi pune să-mi fie aduse – nu, adu-le tu. Eu încă nu cunosc personalul şi tu deja ai avut suficiente şanse să fii lipsit de decenţă pe

corabie. Lasă peruca, mă duc fără, cum am fost şi pe corabie. Apoi...

Se întrerupse şi căzu o clipă pe gânduri.

— Apoi du-te la ofiţerul care se ocupă de disciplina la bord şi află ce s-a întâmplat cu ultimul Contabil Imperial. Am să văd dacă poveştile pe care mi le spun la cină se potrivesc cu ce afli tu.

Se frecă până la sânge cu piatra ponce (din Taranoke? tot ce se putea) în baie, după care se îmbrăcă modest după standardele Mascaradei şi îl lăsă pe Muire Lo să o îndrume în privinţa detaliilor tehnice ale rochiei de damasc cu clini pe care o găsise. Semimasca pe care i-o confecţionaseră, de porţelan şi de un alb la fel de inexpresiv ca materialul din care era făcută, îi venea ciudat – meşteşugarii presupuseseră că avea trăsături falcresti şi o frunte mai îngustă. Dar în lipsă de altceva... Devenise tehnocrată acum, o rotiţă în marea maşinărie, iar când îşi exercita funcţia, avea nevoie de o mască.

Dacă faptul că se ocupa de garderoba ei îi rănea mândria sau modestia lui Muire Lo, secretarul o ascundea cu măiestrie.

— Succes, Excelenţa Ta! îi ură el.

Ea îi făcu semn să plece, fiind prea tensionată ca să menţină echilibrul dintre calmul încrezător şi eticheta oficială.

Nu era momentul să aştepte în culise. Direct la treabă. Dacă Aurdwynnul *chiar* se clătina pe

punctul izbucnirii unei revolte, dacă rebelii cunoşteau puterea pe care o deţinea Contabilul Imperial...

Aceasta ar fi explicat ce se întâmplase cu ultimele două persoane care deţinuseră funcţia.

Îşi prinse teaca sabiei şi punga cu lanţ. Nu se potriveau cu rochia, dar părul ei scurt şi cizmele grele deja stricaseră imaginea. După o clipă de chibzuinţă, râse de ea şi lăsă teaca şi sabia sub pat, apoi coborî din turn, respirând încet şi uşor şi muncindu-se să-şi vâre degetele unul câte unul în mănuşile albe până la cot care îi fuseseră aduse odată cu rochia.

Un servitor falcresti machiat splendid o întâmpină la uşa sălii de bal.

— Excelenţa Voastră. Să vă anunţ?

— Te rog, răspunse ea şi aşteptă cu ochii închişi sub mască şi inima cât un purice să audă ce avea să zică. Doar un ultim moment de slăbiciune. Doar unul.

— Contabila Imperială! Excelenţa Sa Baru Cormoran!

*

Intră pe uşa lată şi mulţimea se strânse în jurul ei, stakhi palizi şi maia cu pielea ca a călăreţei pe care o văzuse, dar şi de toate nuanţele intermediare. Auzi freamătul şoaptelor ce străbătea încăperea. Guvernatorul Cattlson aştepta în capătul celălalt al sălii, inconfundabila Xate Yawa stătea lângă el, într-o

rochie de un albastru de gheaţă, iar în spatele lor se afla un bărbat sever, îmbrăcat în piele de căprioară, şi nu doar de căprioară – ducele Heingyl, fără niciun dubiu. Ar fi fost în siguranţă acolo, la masa Guvernatorului. Distanţa dintre ei era însă un crater. Le simţea ochii asupra ei ca strălucirea orbitoare a soarelui şi imediat îşi dori apă.

— Domnule Guvernator, zise ea, salutând din cap în tăcerea care se lăsase. Doamnă Jurispotenţă, duci şi ducese, Excelenţele Voastre din Corpul Judecătoresc.

Nobilii din mulţime erau o adunătură pestriţă şi felurită, iar judecătorii Mascaradei strânşi laolaltă păreau ei ca nişte ciori de semănătură.

— Aştept cu interes să vă cunosc pe toţi la fel de bine cum vă cunosc registrele contabile.

Adunarea izbucni într-un hohot de râs nervos. Baru încercă să determine geografia mulţimii, să întocmească o hartă a alianţelor şi a cercurilor – acela care o privea cu ochi inteligenţi era oare ducele Unuxekome, Mirele Mării, despre care se zvonea c-ar fi fost pirat? Numai că îi rămaseră vorbele în gât la vederea atâtor feţe. Coborî în sala de bal cu încetineală în mişcări şi se întoarse cu spatele la Guvernatorul Cattlson şi la Jurispotenţă, spunându-şi ei şi mulţimii: „Încă nu am nevoie de nimeni”.

Numai că, spre groaza sa, descoperi că

mulţimea se retrăgea de lângă ea, întorcându-se la cercurile şi bisericuţele ei.

Surprinse în celălalt capăt al încăperii privirea lui Xate Yawa, ai cărei ochi erau acoperiţi de o semimască neagră şi, concentrându-se asupra numelui său, auzi destul de clar cuvintele: *„Baru*? *Bănuiesc că nu vrea nimeni să-i spună”.*

O atinse cineva pe braţ şi ea tresări.

— Bun venit în Aurdwynn, murmură la urechea ei o voce: era vocea unei femei, vorbea în afalonă, cu accent.

Baru se răsuci şi se trezi faţă în faţă cu călăreaţa cu nasul rupt, încă în tunică şi pantaloni de călărie, cu obrajii pictaţi cu linii roşii şi părul lung şi negru prins la spate.

— Ar fi trebuit să mergi călare, nu cu trăsura. Bărbaţii ca Heingyl Vânătorul de Cerbi deja presupun că eşti o fire slabă.

Baru se îndepărtă un pic de femeie când începură să se adune curioşii.

— Mi s-au oferit lecţii de călărie, zise ea, atentă să nu care cumva să-şi vorbească propria limbă cu accent.

— De Cattlson însuşi, sunt sigură, zise călăreaţa şi zâmbi slab. Sunt sigură că i-ar plăcea să călărească alături de tine.

Cineva din mulţime chicoti.

Baru nu înţelegea Aurdwynnul suficient de bine ca să se simtă sigură pe sine. Ce anume îi scandaliza? Ce se cuvenea şi ce nu se cuvenea?

Erau prea multe de priceput, prea multe culturi, prea mulţi ochi –, dar nu trebuia să se gândească la asta! Trebuia să respire! Să se concentreze la femeia în haine de călărie din piele, la femeia cu zâmbetul strâmb şi la propriile puncte tari.

— Ducesă, zise ea, încrezându-se în presupunerea anterioară ca să-i impresioneze pe privitori. Eşti o călăreaţă talentată, poate ar fi mai bine să învăţ de la tine.

Rumoare în mulţime. Ducesa bătu cu dosul unui deget înmănuşat în pahar, făcându-l să scoată un clinchet uşor, ca un soi de salut.

— Tain Hu, spuse ea. Ducesă de Vultjag.

Vultjag – Baru nu-şi amintea detaliile despre domeniul respectiv, dar recunoscu cuvântul stakhi şi încercă să-l despartă în cuvinte înrudite. Jag? Ceva despre o pădure, deci domeniul ei trebuie să fie în nordul îndepărtat. Avea trăsături şi nume maia, titlu stakhi, o limbă ascuţită – era foarte posibil să nu fie o prietenă a Mascaradei în Aurdwynn. Venise probabil să adulmece slăbiciunea, precum adulmecă lupul un bolnav.

Răspunde slăbiciunii cu putere. Caută-i aliaţii.

— Ducesă Vultjag, plăcerea e de partea mea.

Baru păşi în micul cerc dintre ele şi, spre şocul de încântare al mulţimii, o prinse pe ducesă de bărbie cu mâna înmănuşată.

— Oasele tale vădesc o obârşie maia, dar

numele ducal e stakhi. Iată-te, dară, stăpână a pădurii prinsă în capcana oraşului. Toate paradoxurile din Aurdwynn într-o singură femeie. Cred c-aş putea învăţa foarte multe din lecţiile tale, Tain Hu, iar în schimb aş putea să te duc în Falcrest să te arăt polimaţilor ca pe un prototip al speţei tale.

Mulţimea făcu linişte. Baru se întrebă cum arăta în rochia ei simplă albă cu masca de un alb de os şi mănuşile lungi de culoarea zăpezii.

Tain Hu zâmbi printre degetul mare şi cel arătător al lui Baru.

— N-ai fost niciodată în Falcrest.

— Nu încă.

Ducesa ţinea capul sus, cu ochii mijiţi, şi deschise gura de parcă voia să spună ceva, lăsând-o pe Baru să-şi dea seama brusc de buzele ei nerujate, de ochii negri aprigi şi de răsuflarea care-i umfla încet pieptul. Văzu siluetele de mătase neagră ale judecătorilor Mascaradei în mulţime şi înţelese mutarea lui Tain Hu. „O străină”, aveau ei să şoptească, „dintr-o ţară capabilă de anumite păcate...”

— Fii cu băgare de seamă, murmură ducesa Vultjag. Jurispotenţa veghează mereu, iar Beciul ei Rece e mereu flămând.

— Jurispotenţa mi-e colegă.

Tain Hu zâmbi larg printre buricele degetelor lui Baru.

Undeva în spatele lor un cvartet de muzicanţi

începu să cânte o piesă la oboi şi alăută. Baru îi dădu drumul din strânsoare şi se întoarse cu spatele, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

— Guvernator Cattlson! strigă ea, preferând aparenţa retragerii dezastrului provocat de Tain Hu. Aveţi o rivală la călărie!

Mulţimea râse, încântată şi scandalizată, în timp ce Cattlson – roşu la faţă şi cherchelit – striga ceva despre vânătoare. Baru o văzu pe jurispotenţa Xate Yawa zâmbind pe sub semimasca ei neagră şi schimbând priviri cu Tain Hu. Îl văzu pe ducele pirat Unuxekome dând, tăcut, din cap spre un bărbat cu barbă de lângă el.

Aruncând o privire fugară peste sala de bal, peste facţiunile şi complicităţile din ea, îşi aduse aminte vechea inscripţie: „Aurdwynnul nu poate fi guvernat”.

Dintre toate posibilele combinaţii de manevre şi intrigi, bazate pe harta şi istoria pe care o învăţase, pe aluziile făcute de Farrier, pe ameninţarea din salutul lui Xate Yawa şi pe numele, prezenţa şi zâmbetul lui Tain Hu, intuiţia lui Baru smulse şi oferi cel mai periculos scenariu.

Rebeliunea nu venea. Era acolo, printre duci, chiar în inima guvernului provincial. Creştea. Nu avea nicio dovadă, nicio probă, nicio linie de acţiune. Însă era *acolo.*

*

Se aşezară să cineze la mese lungi de lemn de esenţă tare, încărcate cu vânat, raţă şi dovleac tras în unt, pâini aurii şi găluşte umplute cu carne de viţel. Baru scormoni cu beţişoarele prin mâncarea cu totul nouă pentru stomacul ei. Mâncă puţin, avându-i pe Guvernatorul Cattlson în dreapta şi pe jurispotenţa Xate Yawa în faţă, scuzându-se fiecăruia în parte că trebuie să fie prudentă:

— O să am nevoie de o săptămână să mi se obişnuiască simţul gustului şi digestia cu aceste condimente noi. E un adevăr ştiinţific.

În acelaşi timp, gândind: „Bănuiesc că nimeni nu vrea să-i spună", cum zisese Xate Yawa. Ce anume să-i spună? Ceva ce avea legătură cu ultimul Contabil, cel pe care-l înlocuise ea?

Aşa că, atunci când sosi desertul şi Guvernatorul Cattlson răcni să i se mai aducă nişte vin, întrebă.

— Poftim? zbieră Cattlson, cu ochii mari şi vocea ridicată de parcă voia să acopere o explozie de râs inexistentă. N-ai aflat?

— Curios lucru! zise Xate Yawa şi-i mai turnă Guvernatorului încă un pahar cu mâinile ei sigure, pe care se vedeau venele proeminente.

Avea o voce clară şi blândă, imperturbabilă, pe care o folosea fără grabă.

— Te-ai aştepta ca noii Contabile Imperiale să i se ofere asemenea informaţii importante, continuă Jurispotenţa.

— Eşti în perfectă siguranţă, insistă Cattlson, bătând în masă. Cu infanterişti marini şi zidurile Casei, nu se poate ajunge la tine. Nu ca în casa aia de toleranţă din docuri unde lucra Olonori – ar fi trebuit să renunţăm la ea după Tanifel, dar Olonori a ţinut să fie aproape de corăbii.

— Scuzaţi-mă, zise Baru, frecând marginea semimăştii acolo unde întâlnea pielea. Ce s-a întâmplat cu Tanifel şi Olonori?

— Excelenţa Sa Su Olonori a fost ucis.

Xate Yawa zâmbi graţios, ca şi cum se scuza într-o chestiune de etichetă.

— Tranşat în pat. Te rog să n-ai teamă, represaliile noastre au fost crude şi precise. El se afla aici numai pentru că Excelenţa Sa Ffare Tanifel, care l-a precedat...

— A fost o *trădătoare.*

Pumnul lui Cattlson făcu să zăngăne paharele până în capătul mesei.

— O femeie murdară, coruptă şi perfidă, continuă el. Yawa i-a făcut proces şi eu am pus să fie înecată. Când te gândeşti că dările Tronului se scurgeau în pădurile alea, probabil până hăt departe, în nord, la stakhi, în vizuinele lor de şobolani!

— A! făcu Baru, arătându-şi înţelegerea.

Tanifel, băştinaşă, trecuse de partea rebeliunii ce se pornea, iar Mascarada o ucisese pentru asta. După care Olonori (nume oriati, aşadar străin şi mai greu de corupt) refuzase să treacă

dincolo, iar rebelii îl uciseseră cu mâinile lor.

Unde era Cairdine Farrier? N-ar fi trebuit să fie la bal? Când discutaseră la docuri despre – „dificultăţile noastre aici” – ştiuse el oare?

Până atunci, Baru nu mai băuse niciodată vin.

— Jurispotenţă, zise ea zâmbind cât de frumos putea. Un pahar e suficient, te rog.

Veniră să o salute reprezentanţii ducali ale căror petiţii erau mascate în complimente. „Dorim să discutăm chestiuni despre legea succesorală şi impozitarea moşierilor”, murmură seneşalul ducesei Nayauru, după care un ins din partea lui Oathsfire, ducele Morilor, întrebă, imediat după ce vorbi reprezentanta ducesei, despre „taxele de trecere pe Inirein”. Mai apoi vorbi ducele Heingyl, îmbrăcat în ţinută de vânătoare, rece şi vizibil ostil, mai puţin în momentul în care o prezentă pe fiica sa, Ri, o femeie minionă cu ochii ageri ca de vulpe şi bijuterii complicate, care îl făcea pe tatăl ei să-şi încleşteze mâinile într-un soi de dragoste grijulie şi protectoare.

— Excelenţa Voastră, murmură Ri sărutându-i mâna lui Baru. E un post dificil pentru o străină. Sper să nu regrete nimeni numirea ta. Mai ales tu însăţi.

— Eşti amabilă, zise Baru, mai degrabă prosteşte – vinul o făcea să se simtă de parcă gândurile ei aveau ecou, iar ochii lui Ri erau al naibii de dezarmanţi.

— Există minţi tinere şi vrednice şi în Aurdwynn. Propriii noştri savanţi.

Ducelui Cerbilor îi râdeau ochii ori de câte ori îi arunca o privire fiicei sale şi îngheţau la loc atunci când se îndreptau spre Baru.

— Sperăm că Republica Imperială nu i-a uitat.

Baru fu nevoită să-şi ridice bărbia ca să-i întâlnească privirea.

— Corespondenţa lor e bine-venită în ceea ce mă priveşte.

— Mă îngrijorează stabilitatea Ţinuturilor de Mijloc. Tensiuni legate de infrastructură şi moştenire între Nayauru şi Ihuake.

Ri dădu drumul mâinii lui Baru, zâmbind uşor.

— Le vei depista şi rezolva rapid, fără îndoială.

Baru, distrasă de uitătura ducelui Heingyl, care o privea fix, fără să clipească, nu răspunse.

Ar fi trebuit să fie atentă cu ei, numai că de-abia le înţelegea afalona cu accent, de-abia se putea concentra pe cuvintele lor când tot ce voia era să se uite în ochii lor şi să ghicească…

„Loialist? Rebel? Sau aştepţi ocazia să alegi?”

*

După bal, Muire Lo se întoarse de la ofiţerul însărcinat cu disciplina şi confirmă ce aflase şi singură. Su Olonori, predecesorul lui Baru, fusese ucis în pat şi nici până azi nu descoperiseră criminalii.

Bine. Pericolul de moarte reprezenta un stimulent ca să pună toate lucrurile în ordine.

Slujba ei în Aurdwynn era să se asigure că banii din dări şi comerţ mergeau în Falcrest, unde Parlamentul părea hotărât să mizeze pe reluarea războiului cu federaţiile oriati.

Fiecare treabă pe rând.

În zorii zilei următoare se îmbrăcă, se spălă, îl chemă pe Muire Lo să-i aducă micul dejun şi se aşeză în noul ei birou, luminat cu o lumânare aşezată într-un suport, ca să dea de capăt Conturilor Imperiale. Parlamentul – ori Cairdine Farrier şi *colegii* lui – îi dăduseră această funcţie înaltă chiar dacă ştiau că Aurdwynnul era instabil. Aşa că urma să aibă un personal numeros, genul de sprijin care să-i compenseze tinereţea şi lipsa de experienţă.

Numai că lucrurile nu stăteau aşa – găsi un dezastru total.

Su Olonori fusese atât de nerăbdător în a stârpi corupţia lui Ffare Tanifel, încât dăduse afară tot personalul Contabilului. Meticulos de paranoic, îşi ţinuse singur registrele, lucrând într-o stenografie neinteligibilă care sfida atât protocolul contabilităţii în partidă dublă, cât şi raţiunea matematică.

Ar fi trebuit să existe registre pentru fiecare entitate-cheie din Aurdwynn: Mijlocitorul Comercial Imperial şi indispensabila sa Bancă a Monedei Fiduciare, Corpul Judecătoresc, guvernul provincial şi organele sale şi, esenţial, fiecare duce şi ducesă. În aceste registre se

ţinea evidenţa unui păienjeniş de datorii şi credite, iar din acest păienjeniş ea putea să realizeze o hartă a distribuţiei puterii în Aurdwynn. Nu se putea închiria nicio corabie, nu se putea construi nimic, nu se putea aduna nicio armată fără ca nişte bani să treacă dintr-o mână-ntr-alta. Aceste registre reprezentau ocheanul lui Baru, harta, sabia şi edictul ei.

Numai că toate depindeau de faptul dacă erau sau nu bine ţinute. De-abia îi putea ordona registrele lui Su Olonori după dată, darămite după subiect şi punct de plecare şi nici nu avea cui să-i ceară ajutorul. Evidenţa personalului său arăta că pe statul de plată fuseseră trecute doar o secretară personală şi câteva menajere. Înainte să fie ucis, se ocupase singur de Conturile Imperiale.

Din registre căzu o bucăţică de pergament însemnată cu scrisul de mână febril al lui Su Olonori: „V. Vânzare mare de pământ?” După care urma un text în oriati, căci revenise la limba lui maternă.

Bătu cineva la uşă. Baru se duse să deschidă.

— Ar trebui să spui: „Intră!”, Excelenţa Ta. Am deprins tainele uşilor în Falcrest.

Muire Lo îi aduse tava cu micul dejun pe birou.

— Îţi pregătesc o garderobă de vreme rece – mi-am dat seama cam care-ţi sunt măsurile când te îmbrăcam. Guvernatorul doreşte să ştie dacă vei lua prânzul cu el.

— Cred că da.

Închise registrul principal al lui Su Olonori pe birou.

— Găseşte o vorbitoare de oriati ştiutoare de carte şi angajeaz-o. Am nevoie ca registrele astea să fie duse la subsol şi traduse în afalonă.

— Acestea sunt registrele-cheie, Excelenţa Ta.

Muire Lo făcu un salt cam de jumătate de pas înapoi, cam ca un păsăroi alarmat.

— Nu-ţi poţi face treaba fără ele.

— Am să încep unele noi, ceea ce va presupune multe deplasări. Găseşte-mi o trăsură şi un vizitiu!

Tăie cu cuţitul un grepfrut, reuşind să-l împroaşte pe Muire Lo cu suc.

— Scuze. A, dacă tot mi-am amintit! Găseşte-l pe Cairdine Farrier şi stabileşte-i o întrevedere. Când ai rezolvat, o să trebuiască să angajăm personal. O să am nevoie de oameni de încredere, ceea ce înseamnă că trebuie să mă sfătuiesc cu Jurispotenţă, aşa că stabileşte şi cu ea o întrevedere.

— Excelenţa Ta, probabil că Guvernatorul ar trebui s-o abordeze pe Jurispotenţă...

— Noi suntem biroul Contabilului Imperial! i-o reteză ea, furioasă din cauza harababurii pe care o moştenise, a timpului şi efortului pe care avea să le irosească numai ca să-i dea de capăt, a tehnocraţilor îndepărtaţi care se uitaseră peste lucrarea ei de la examenul de intrare în

administraţia publică şi consideraseră că aceasta era o întrebuinţare cu folos a talentelor ei. N-o să stăm aici ca nişte şcolari să ne rugăm să ni se acorde întrevederi. Noi controlăm ştatele de plată, Muire Lo, ceea ce înseamnă că *ei* lucrează pentru *mine.* Adu-le aminte de asta!

— Asta e fanfaronadă, Excelenţa Ta, zise el cu blândeţe, şi o să te conteste repede.

— Fanfaronadă e tot ce am.

Înjură grepfrutul şi rupse o bucată suculentă din el. Fructul se desfăcu în mâna ei, zdrobit şi lipicios.

— Registrele astea nu spun nimic. Banca Monedei Fiduciare ar putea să tipărească bani şi să-i împrumute ducilor ca pe obiecte de toaletă, iar eu să n-am habar. Nu pot să urmăresc în justiţie pe nimeni câtă vreme Jurispotenţa cu două feţe controlează instanţele şi, după moartea lui Olonori, nu pot nici măcar să dorm liniştită în propriul meu pat...

„Nu vreau asta!” aproape că urlă ea. „Vreau Falcrestul şi telescoapele, demonstraţii geometrice şi fluorescenţa vieţuitoarelor marine! Vreau să cunosc lumea, nu oamenii ăştia sordizi în ţărişoara lor fărâmiţată! Vreau să-mi salvez căminul!”

Însă îşi stăpâni nervii şi-şi şterse palmele pe şoldurile rochiei, gest la care Muire Lo se strâmbă – o mică scăpare fermecătoare în stăpânirea lui de sine respectuoasă.

— Eşti, cel puţin, ofiţer în Republica Imperială, mascată şi înarmată cu marca de tehnocrat. Nu un ajutor provincial.

— Aşa, şi?

Îi plimbă sugestiile de colo până colo în minte, încercând să le combine în ceva care să-i fie de folos.

— Sunt ofiţer şi pot cere ajutorul forţelor imperiale. Bănuiesc că le-aş putea folosi pentru o demonstraţie de putere. Numai că Guvernatorul Cattlson este comandantul legal al garnizoanelor din Aurdwynn. De ce şi-ar da el trupele – zise ea alunecând în autocompătimire preţ de una sau două silabe – unei fetiţe insulare fără nicio experienţă?

Muire Lo îi întinse un şervet de pânză pentru grepfrut. Îl împăturise într-un triunghi perfect ca o velă latină.

— Fregata noastră *Lapetiare* încă se mai află în port şi n-are să plece mai devreme de o săptămână.

— A! făcu ea, îndreptându-se de spate. A!

Capitolul 5

Îi scrise o scrisoare căpitanului de pe *Lapetiare,* după care, nerăbdătoare să aplice noua soluţie, se duse la prânzul programat cu Cattlson.

Acesta avea o sufragerie superbă, scăldată în

lumină prin ferestrele uriaşe, cât pereţii de mari, cu ochiuri mici de geam montate în lemn de brad roşu de coastă. Se aştepta ca lumina să încălzească încăperea, dar se înşelă: se aşeză tremurând. Aurdwynnul era rece. Frigul o făcea să vrea să se mişte. Voia să se întoarcă la birou sau în port, să continue să-şi clădească planul.

Abia când Cattlson termină al treilea pahar de vin îşi dădu seama că şi asta putea să facă parte din plan.

— Ne aflăm aici ca să-i ajutăm, spuse el, fixând cu privirea multele ferestre şi oraşul înghesuit de dincolo de ele. O scriu în fiecare raport către Falcrest. O văd în toate statisticile de la Recensământ şi Metode. Bogăţia cu care-i hrănim pe duci ca să fie mulţumiţi se extinde şi la ţăranii lor. Îi ajutăm. Numai că n-ar trebui s-o mai facem.

Baru sorbi politicoasă din băutură.

— Ar trebui să punem presiuni asupra Parlamentului pentru o schimbare de politică?

— Parlamentul! pufni el. Parlamentul e un teatru pentru gloată. Tronul impune aceste imperative.

Se ridică brusc în picioare, ducându-se la fereastră şi lăsând-o pe Baru singură la masa lată.

Tronul. Împăratul Mascat. Se putea oare să fie Cairdine Farrier suveranul, dar fără mască? Nu. Absurd.

— Este povara imperiului.

Îşi puse mâna cu degetele răsfirate pe geam.

— Ştiu cum e cel mai bine să-i ajutăm... şi uneori trebuie să-i ajutăm un pic mai puţin pe moment, ca să-i putem ajuta un pic mai mult după aceea. Ţi se pare logic, colega mea Excelenţă?

— Nu, zise ea, încercând să-l momească s-o privească drept elevă, drept fiică. Tot ce a adus Mascarada în Taranoke ne-a ajutat.

— Taranoke! făcu el râzând. Aud tot felul de lucruri de la itinerantul Cairdine Farrier – laude despre ierni calde şi femei uşoare.

Zicând aceasta, se încruntă brusc, ca şi cum tocmai certase pe cineva sau strunise un cal nou care nu se lăsa îmblânzit. Avea faţa pătrată, bărbia puternică şi pielea de culoarea stejarului decolorat de vreme, iar Baru despică firul în patru preţ de o clipă încercată de sentimentul că acest om ales de Parlament nu avea niciun plan de ascuns, nicio maşinaţiune de păzit – doar o sinceritate simplă, prea vizibilă ca să dureze. Putea fi inteligent şi se putea preface.

Guvernatorul continuă:

— Dacă binevoieşti să mă ierţi, doamna mea, nu vreau să fiu lipsit de respect. Aici nu e Taranoke, pricepi? Asta-i o ţară rece şi potrivnică. Fiecare vale are un duce şi o mulţime de şerbi lihniţi de foame şi plini de

noroi care scurmă pământul ca să-şi câştige existenţa anostă. Le mor copiii – polimaţii îmi spun că toţi sunt obişnuiţi să piardă unul din trei şi mă asigură că asta se întâmplă din cauză că nu-i iubesc deloc. Numai că eu am văzut mamele plângând. Unul din trei! Într-o iarnă bună!

Baru nu ştiu ce să-i răspundă. Pe insula Taranoke, creşterea copiilor, la care contribuiau mai mulţi taţi, obişnuia să fie protejată, asigurată de comunitate şi plină de căldură. Mai bău un pic şi ascultă.

Cattlson îşi trase umerii spre spate şi se ridică drept în picioare. Mantia sa din blană de lup se adună în falduri dezordonate.

— Vreau să-i învăţ salubritatea. Vreau să le construiesc mai multe drumuri, să le dau recolte mai bune, să le trimit un igienist în fiecare sat. Vreau ca toată lumea din Aurdwynn să aibă o bucată de *săpun.* Însă dacă ţăranii sunt fericiţi şi în siguranţă, ducatele nu se vor teme de rebeliune. Iar dacă ducatele nu se tem de rebeliune, nu le putem guverna. Şi dacă nu putem guverna ducatele prin teama de rebeliune, întreabă Parlamentul, atunci ce scut vom avea dacă stakhieczii traversează munţii din nou spre sud?

Ce calcul similar îşi făcuseră în Taranoke? Lăsaseră oare molimele să facă ravagii, păstrând vaccinul doar pentru copiii pe care

voiau să-i fure de acolo? Oare... Dar putea zăbovi asupra chestiunii mai târziu. Avusese suficient timp să revină obsesiv asupra ei cât fusese la şcoală.

— Guvernarea necesită o aritmetică aspră.

— Aritmetică! chicoti el lipsit de veselie. Ştii ce vreau eu de la postul meu? Vreau să-i văd pe copiii lui Heingyl şi Radaszic la vânătoare, nu la înmormântări. Vreau să-i găsesc un soţ bun lui Heingyl Ri, să ţin sub observaţie liniile de descendenţă rezultate şi să prezint un raport frumos Comitetului Gândirii Incrastice. În loc de asta aud: „Ţine-i dezbinaţi şi temători, ca să aibă nevoie de noi”. Ştii de ce am ajuns frate credincios al ducelui Heingyl? I-am arătat că le pot oferi lumea copiilor lui. Numai că Parlamentul zice: „Lasă-i pe copii să putrezească!”

Nu avea să primească bine veştile proaste în starea lui de iritare, dar ea îi dădu înainte, sperând să-i stârnească furia cu ceva mai mărunt.

— Registrele noastre contabile principale n-au fost bine ţinute. Va trebui să le reconstitui din declaraţii locale. Cu acceptul tău, am să încep de la Banca Monedei Fiduciare, ca să mă asigur că trunchiul e zdravăn înainte să trec la ramuri.

— Cum vrei.

Îşi rezemă fruntea de fereastră.

— O să te ocupi de aritmetica la care spune

Farrier că eşti atât de talentată. Xate Yawa va vâna ca un câine turbat măruntele lor culte ykari şi sodomiţii. Iar eu am să trimit scrisori acasă: „Îi ajutăm”.

— Mă îngrijorează posibilitatea unei revolte.

— Eşti nouă, zise el cu glasul incredibil de obosit. Aurdwynnul ameninţă cu revolta la fel cum flirtează o amantă geloasă. O să te obişnuieşti.

Baru nu-şi putea permite să-i pară rău pentru el. Îl simţea aproape şi slab.

— Astea-s vorbe periculoase, replică ea. Ţi-ar putea face rău dacă ajung la urechile nepotrivite.

Îl amenințase, nu-i aşa?

Cattlson se îndreptă de spate, trase aer în piept ca să vorbească şi rămase tăcut.

— Cairdine Farrier avea dreptate, spuse el după o vreme. *Chiar eşti* precoce.

— Excelenţa Ta, trebuie să-mi văd de treabă în port.

— Du-te, du-te! zise el fără să se întoarcă. Eu plec mâine la vânătoare cu ducele Heingyl.

— Va trebui să mergem la călărie când te întorci, replică ea, încercând să fie răbdătoare, să-i ofere ceva care să-i ogoiască mândria.

Numai că umerii lui i se lăsaseră, de ruşine sau de ceva asemănător pentru că nu răspunse.

*

Baru deja trimisese vorbă din timp la

Lapetiare, pecetluind misiva cu marca ei de tehnocrată. Când trăsura ajunse în port, îi găsi pe infanteriştii marini la ţărm, aliniaţi, îmbrăcaţi în roşu, ca nişte vulpi ieşite dintr-o pădure de sare şi catarge, fără chip sub măştile lor de oţel smălţuit.

Pescăruşii strigau acoperind nechezatul moale al cailor. Când coborî din trăsură, spre uşoara ei surprindere, locotenentul Aminata o prinse de mână ajutând-o să se dea jos.

— Excelenţa Ta, aşteptăm ordinele.

Baru trase în piept aerul sărat din port şi-şi alungă din minte gândurile la căminul său.

— Am autoritate?

— Căpitanul ţi-o recunoaşte. Fără ordine directe de la amiralul provincial, noi ne subordonăm mijlocitorului imperial cel mai înalt în rang de la ţărm.

— Bun. Cu excepţia cazului în care ne întâlnim cu Guvernatorul sau Jurispotenţa, ordinele voastre vin de la mine – şi, dacă ne întâlnim, îi aduceţi la mine şi le explic eu cum stă treaba, înţeles?

Trase de mânecile paltonului de lână, din cauza mâncărimii provocate de materialul gros. Aminata aşteptă în linişte cât îşi verifică ea centura, mai întâi punga cu lanţ şi apoi sabia.

Încă o gură de aer.

— După mine, atunci! Te conduc eu.

Toată puterea pe care o avea în Aurdwynn

venea de la bani. Bancnotele fiduciare ale Mascaradei constituiau marea parte a banilor, cu acoperire doar într-o politică monetară atentă. Orice idiot de la Banca Monedei Fiduciare putea distruge valoarea acestor bancnote, tipărind prea multe sau prea puţine şi, fără registrele ei, nu avea cum să-l ţină sub control pe idiotul respectiv.

— Încotro, Excelenţa Ta?

Aminata îşi potrivi pasul după al lui Baru, în spatele ei, urmată de coloana de infanterişti marini, care trecură la o cadenţă uşoară.

— Mergem la Banca Monedei Fiduciare ca să facem o revizie contabilă, zise Baru.

— Şi ai nevoie de infanterişti marini pentru asta?

Îşi permise să afişeze un zâmbet vag pentru locotenentul Aminata.

— Nu pentru revizia contabilă îmi trebuie infanterişti marini, ci ca să le spun să nu se joace cu revizorul.

Şi ca să le demonstreze ochilor care priveau de pe aleile şi arcadele de piatră ale Treatymontului că noua Contabilă se afla în deplinătatea puterilor ei.

*

Înainte ca Mascarada să pună stăpânire pe Lachta şi s-o includă în Treatymont, Banca Monedei Fiduciare fusese o sală a vânătorilor, plină de căpriori din lemn de esenţă tare şi

farmec înnegrit de fum. Capetele de cerb fuseseră lăsate pe pereţi, iar Baru le studia cu o oarecare fascinaţie, numărându-le ramurile din coarne.

— Cai cu coarne, zise ea. Sunt cai cu coarne.

— Poftim? cârâi bărbatul de lângă ea.

Garnizoana din Treatymont pusese de pază în acel loc o unitate de soldaţi de carieră, a căror loialitate era, fără îndoială, aurită de sporuri de performanţă, dar, dacă se zbârliseră când văzuseră coloana de infanterişti marini de pe *Lapetiare* adunaţi în piaţa de afară, o singură fluturare nerăbdătoare a pungii ei – cu sigiliul de tehnocrată sclipind pe lanţul de oţel – îi înmuiase. Acum Aminata şi un şir de infanterişti marini păzeau ieşirile cât Baru îşi scria cererile.

Toate registrele, generale şi specifice. Faceţi copii pentru voi şi mie daţi-mi originalele.

Toate ordinele şi chitanţele de la tiparniţele de bani. Faceţi copii, mie daţi-mi originalele.

Toate situaţiile conturilor, la fel ca mai sus...

O numărătoare manuală a tuturor proprietăţilor materiale ale subordonaţilor mei.

Mijlocitorul Principal al Băncii Monedei Fiduciare din Aurdwynn stătea lângă ea, iar machiajul îi curgea din cauza transpiraţiei. Bel Latheman era un bărbat frumos în ochii falcresti, tânăr, talentat, după câte se spunea, şi

care se îmbrăca atât de sofisticat, încât ea interpretă acest lucru ca pe un semn de onestitate – nimeni nu şi-ar afişa corupţia aşa de ostentativ, nu?

Nu-i ceruse documentele şi mărcile, căci asta ar fi dat impresia că era o problemă personală.

Peste sală se aşternu liniştea, cu excepţia sunetului uşor al condeiului ei. Funcţionarii şi mijlocitorii stăteau băţoşi sub ochii infanteriştilor marini. Se abţinu cu greu să nu se bucure de expresiile lor, de fiecare în parte şi de toate la un loc, ca de nişte bomboane pe raft – toţi uniţi în frământare, toţi temători că s-ar putea să găsească ceva, vinovaţi sau nevinovaţi...

Poate că aşa se simţiseră profesorii. Poate că aşa se simţise Diline.

— Îţi admir capetele de animale, îi răspunse ea Mijlocitorului Principal, semnând palimpsestul cu litere afalone. N-am mai văzut niciodată ceva asemănător. Ia ordinele astea şi execută-le imediat. Am să aştept în biroul tău până-mi aduci registrele.

Bărbatul îşi ţuguie buzele, făcând sforţări vizibile să nu-şi piardă cumpătul. Transpira de când văzuse punga cu lanţ, probabil zicându-şi: „Ultimii doi au murit, Contabila asta a fost nebună să accepte postul”.

— Desigur, vă pot pune la dispoziţie registrele, deşi acest lucru este cât se poate de

neregulamentar. Numai că nu putem deschide tezaurul pentru o numărătoare manuală. Mai ales nu pentru aceşti soldaţi. Excelenţa Voastră, ei au să plece din ţară într-o săptămână şi se vor simţi în largul lor să fure. Ar fi un lucru de-o iresponsabilitate criminală.

— Remarcabil argument.

Bărbatul avea mintea stăruitoare şi precisă pe care o sugerau comportamentul şi aspectul său.

Baru îşi legă mănuşile gânditoare.

— Locotenent Aminata, vei avea timp din belşug să faci o percheziţie pe *Lapetiare* pe durata drumului de întoarcere în Falcrest, corect? Să arunci peste bord pe orice infanterist marin prins cu mărfuri de contrabandă, ca să se înveţe minte!

Nu avea puterea să dicteze în privinţa justiţiei militare, dar Aminata salută prompt. Baru îi zâmbi cu răceală, trebuind doar să-şi ascundă căldura.

Bietul Mijlocitor asaltat coborî în pivniţa rece ca gheaţa să deschidă tezaurul pentru inspecţie, în timp ce Baru, agitată, se plimba în sus şi-n jos prin birou, întrebându-se dacă fusese înţelept să acţioneze cu atâta brutalitate aşa de repede. O femeie cu sânge stakhi într-o haină din blană de urs cu guler îi oferi bere (aurdwynnii nu păreau, în general, să aibă încredere în apa lor) şi-i şopti printre buzele ţuguiate:

— Bel Latheman este *foarte* scrupulos. Treburile erau însă aşa de încurcate sub Excelenţa Sa Decedată Olonori, încât îmi fac griji – vă rog să fiţi amabilă cu el. N-a încălcat o regulă în viaţa lui.

— Cifrele vor fi grăitoare.

Voi să-şi ceară scuze imediat, de mila lui Latheman şi din respect pentru loialitatea de care dădea dovadă personalul său.

Numai că femeia în haină din blană de urs făcu o plecăciune şi îi întinse halba grea. Ochii ei plecaţi erau negri ca norii de furtună.

— Sunt Ake Sentiamut, persoana de legătură cu tiparniţele de bani. Orice veţi găsi, Excelenţa Voastră, nu vă rog decât atât: fiţi bună cu Bel Latheman. El a fost amabil cu noi.

Sentiamut. Îşi amintea numele din registrele dărilor – o familie din nord. Baru simţi o tresărire de simpatie pentru Ake, care îşi părăsise căminul ca să slujească în Treatymont. Numai că ea nu putea fi moale.

— El este Mijlocitorul acestei bănci. Responsabil pentru orice şi oricine din interiorul ei.

Ake Sentiamut îşi ţinea în continuare privirea plecată.

— Desigur, Excelenţa Voastră. Mă tem doar că Latheman şi-ar asuma vina care le-ar aparţine mai degrabă altora.

Lăsă halba şi plecă înainte ca Baru să-i poată

răspunde.

Într-un final, apăru Mijlocitorul Principal cu o paradă de secretari care duceau registre ceruite şi palimpseste cu miros puternic de tărâţe de ovăz. Aşteptă în linişte să întindă registrele şi să se apuce de copiat. După câteva minute, găsi un condei şi se alătură grupului posac.

Văzuse rebeliunea în ochii lui Tain Hu şi a lui Xate Yawa. O întrezărise în hărţi şi istorii. Duhoarea ei avea să se afle însă aici, în cifre, putrezind pe vreo pagină.

Fu smulsă din transa în care lucra de Aminata, care-i puse mâna pe umăr.

— Numărătoarea merge repede, Excelenţa Ta. Tezaurul e plin de metale şi nestemate adunate pentru sezonul dărilor, aşa că va dura ceva.

Cât de adânc ajungea putregaiul, cât de sus ajungea rebeliunea? Se putea ca aranjamentul lui Ffare Tanifel, corupţia pe care Su Olonori încercase cu atâta disperare să o elimine, să fie încă marcată în registrele de aici? Mai era Contabilul Imperial cheia complotului?

Când avea să vină rebeliunea la ea, să o curteze sau să o ucidă?

— Mulţumesc, locotenente.

O bătu pe Aminata pe mână, o dată, apoi de două ori, ca o mustrare domoală a unui profesor.

— Ai grijă cu familiaritatea!

*

Dură toată ziua şi fu nevoie de toţi funcţionarii din bancă pentru a termina de copiat registrele şi de încă o noapte pentru ca infanteriştii marini să facă numărătoarea la tezaur lucrând în schimburi. Târziu în seara aceea, Muire Lo veni cu cafea şi un şir de servitori, cu ajutorul cărora Baru începu să ducă originalele în biroul ei.

Mersese prea departe după litera legii. Originalele trebuiau să rămână la Banca Monedei Fiduciare, numai că Baru îşi asumase riscul. Avea nevoie de registrele respective şi neapărat fără să fie măsluite. Dacă nu putea ţine în ordine Conturile Imperiale, avea să fie lipsită de putere şi oarbă. Fără un braţ puternic şi un ochi ager, Aurdwynn avea s-o arunce peste bord şi s-o înece.

La ea în turn îl găsi pe Cairdine Farrier moţăind la birou. Zgomotul uşii îl trezi, iar el întredeschise leneş ochii şi o studie cu o linişte încrezută preţ de o clipă.

— Doreai o întrevedere cu mine?

Îi venea să-i zică vreo două, primele şi cele mai lipsite de înţelepciune lucruri care-i treceau prin cap: „Ăsta-i biroul meu, pleacă din turnul meu, pleacă din provincia mea! Sau spune-mi ce m-ai trimis să fac aici!”

În schimb, se descheie la manta cu mare atenţie, o împături şi o puse deoparte. Pe masa rezemată de perete se aflau pregătite vin şi pocale. Turnă din vinul roşu a cărui culoare era

atât de pe gustul lui.

— Mă bucur că eşti aici. Te rog, ia loc undeva. (Altundeva.)

Bărbatul chicoti şi se ridică cu un geamăt surd. Sub ochi avea semiluni întunecate.

— Foarte frumos birou. Superb tavan boltit. Lucrare stakhieczi în piatră, construită pentru noul duce de Lachta – apropo, a dispărut. Nici măcar sora lui, Yawa, nu ştie unde, sau cel puţin aşa susţine. I se spune Ducele Fantomă, deşi bănuiesc că e doar sfios, probabil din cauza expunerii excesive la Yawa în copilărie – unde rămăsesem? Zidărie, da. Stakhieczii sunt neîntrecuţi, au zidăria în oase. Ce păcat de Contabilii anteriori, nu?

— Fără însemnătate pentru mine.

Baru ocoli biroul ca să-şi revendice scaunul.

— Treaba mea e să-mi fac datoria cât de bine pot. Soarta nefericită a lui Olonori şi a lui Tanifel e de domeniul istoriei. Să aflu că ultimul Contabil Imperial a fost ucis doar mi-a distras atenţia.

Aşa îi reproşa ea: „De ce nu mi-ai spus?”

Cairdine Farrier însă nu-i făcu jocul, ci clătină mustrător din cap.

— Istoria nu e niciodată o distragere a atenţiei.

Oftă cu plictiseală afectată, analizându-l, studiindu-i faţa rotundă, nasul plat şi kilogramele în plus luate în anii petrecuţi în

Taranoke. La tâmple îi încărunţise părul. Probabil avea să moară înaintea ei, iar când acea zi urma să vină, la ce avea ea să se gândească?

— Nu pot controla istoria, replică, aşa că nu intră în atribuţiile mele.

— Control. Bun, zise el bătând darabana pe marginea biroului. Atunci când vorbeşti de control, ştiu că ai tras învăţămintele potrivite din Taranoke. Istoria însă *trebuie* să facă parte din atribuţiile tale.

— M-ai făcut contabilă, nu cărturăreasă.

— *Avem* un împărat, o ştii.

Cairdine Farrier adulmecă vinul.

— Stă pe un tron în Falcrest şi are îngrijitoare care-l hrănesc cu terci şi-l şterg la fund. Atunci când moare, e instalat un altul şi dincolo de mască nimeni nu-şi dă seama de diferenţă. S-ar putea să fie un alt om în fiecare zi. Te întrebi vreodată de ce stau lucrurile aşa?

— Stăpâneşte doar cu numele. Parlamentul e adevărata putere.

Însă Cattlson nu crezuse că aşa stăteau lucrurile. „Un teatru pentru gloată.”

— Ăsta-i răspuns de şcolăriţă.

Dezamăgirea lui părea reală şi mare, nu teatru de pedagog. Baru îşi aminti lucruri pe care le văzuse în ochii lui, în anii de mult trecuţi, şi-şi stăpâni un tremur.

— Tu ai ales şcoala.

— Mereu te-a plictisit istoria. E cea mai mare slăbiciune a ta.

— Eu sunt Contabila Imperială din Aurdwynn, zise ea încet, iar tu, Cairdine Farrier, eşti un neguţător. Nu contează ce-ţi datorez sau ce sprijin mi-ai oferit, acum trebuie să-mi arăţi respectul care mi se cuvine.

Ştia, zicând ce zicea, că avea o atitudine stupidă şi copilărească, pentru că nu se putea să fie *numai* neguţător. Însă spera să-i aţâţe mândria.

— Când a venit revoluţia, spuse el, acum mulţi ani, noi – şi zic noi deşi eu încă nu eram născut pe atunci – ne-am hotărât să dăm jos aristocraţia şi să construim o republică pentru popor. Numai că nimeni nu credea că un Parlament poate să conducă autoritar. Nimeni nu credea că poate acţiona cu unanimitate şi decisiv atunci când coborau stakhieczii din nord sau când se ridicau maia, ori federaţiile oriati intrau sub un singur stăpân şi descopereau noi ambiţii ori – ferească de-aşa ceva! – se adevereau şoaptele dinspre răsărit, de dincolo de Mama Furtunilor. Parlamentul avea să se dizolve în corupţie, protecţie şi mită. Prin urmare, chimiştii au oferit o soluţie. La fiecare cinci ani aveam să alegem un cetăţean înţelept şi învăţat ca să fie împărat, iar el sau ea urma să bea o poţiune secretă – o doză de *amnezie.*

Se aplecă în faţă cu un aer conspirativ.

— Sub Masca Împăratului ar fi de nerecunoscut şi sub efectul acelei poţiuni, nu *s-ar recunoaşte nici el însuşi.* Şi-ar păstra cunoştinţele despre lume, istoria şi geografia ei, politicile şi presiunile sale, doar că habar n-ar avea cine a fost înainte să fie Împărat.

Baru se uită la el, întrebându-se dacă asta era mândria pe care căutase ea să i-o aţâţe, ori istoria pe care ar fi trebuit s-o stăpânească. Bărbatul stătea rezemat de spătarul scaunului cu o mulţumire teatrală.

— Inteligent, nu? Un om care nu ştie cine este nu poate să-şi urmărească propriul interes. Fără familie sau avere care să-l ademenească de la binele comun, ar domni corect. Când i s-ar încheia mandatul şi ar trece efectele poţiunii, s-ar întoarce la locul lui, fie el cerşetor ori prinţ neguţător, fie că suferă sau beneficiază de pe urma politicilor lui. Sub Mască, Împăratul poate fi drept.

— Numai că poţiunea e o minciună, îşi exprimă Baru bănuiala. Chimiştii n-au aflat niciodată cum s-o facă.

— Desigur, pufni Cairdine Farrier. Încoronarea Împăratului e mult mai simplă, presupune o înţepătură printr-o orbită şi o mulţime de salivă. Dar gloata crede în poţiune. Crede în Mască. Cred că leguma de pe Tronul fără Chip este unul de-ai lor.

— V-aţi scris propria istorie.

Replica nu era tăioasă, dar i-o servi oricum, deşi presupunea o concesie.

— Şi vă dă putere.

Farrier ar fi putut ofta cu o uşurare exagerată şi o dispoziţie mai glumeaţă. Însă nu o făcu. Vocea lui era tăioasă, fără niciun ornament.

— Dacă vrei să excelezi şi vrei să obţii postul pe care crezi că-l meriţi...

Făcu un gest cu paharul de vin, mijind ochii în lumina lămpii.

— Dacă vrei să înţelegi *adevărata* putere, acel tip de putere care ne-a făcut stăpâni peste ţărişoara ta, vei învăţa să te descurci cu toate formele acestei puteri.

Lumânările de pe birou dansară scurt din cauza curentului.

— Cine eşti? şopti ea, prea curioasă ca să se împotrivească unei abordări directe. Cine eşti de fapt.

El puse paharul jos şi ridică mâinile.

— Parlamentul, răspunse, ridicând palma dreaptă, apoi pe cea stângă. Şi Împăratul de pe Tronul fără Chip.

O lăsă să-şi imagineze restul, să umple golul dintre cele două mâini, să-şi dea seama cine e adevăratul conducător.

— Aurdwynnul se va revolta, zise ea. Rebeliunile sunt scumpe. De-aia m-ai pus pe mine Contabilă. Ca să urmăresc banii până găsesc dovada.

Cairdine Farrier sorbi lung din vin.

— Hai să-ţi zic ceva, vorbi el, înghiţind gânditor. Am un pariu cu asociatul meu Isihastul. El crede că rasa ta este fundamental incapabilă să conducă. Că viaţa voastră insulară uşuratică şi cultura poftelor neigienice v-au făcut moi şi docili şi că toţi sunteţi, în primul rând, buni la agricultură, pescuit şi plăceri. El susţine că noi vă guvernăm pentru că destinul vostru ereditar este de a sluji.

Baru puse paharul jos cu blândeţe.

— Şi tu?

— Eu am făcut prinsoare că tu o să opreşti rebeliunea, spuse el şi, zâmbind, ridică paharul într-un toast. Iar acum am să plec. Ai de lucru. Ne vedem în Falcrest, dacă reuşeşti să ajungi acolo.

— Cine l-a omorât pe Su Olonori?

— Nu ştiu. N-am făcut niciun efort să aflu.

Se opri lângă uşă.

— Presupun că aceiaşi oameni care vor încerca să te ucidă şi pe tine când vei fi cât pe ce să-i opreşti.

*

După ce Cairdine Farrier plecă, îşi dădu seama că era bolnavă de nevoia de a şti. Aflase ce putuse despre Tron şi despre colegii lui Farrier, despre încercările lor. Existau însă şi alte secrete, mai aproape şi mai groaznice şi nu putea întârzia înfruntarea la nesfârşit. Făcea şi

ea parte acum din aparatul de guvernare.

Trebuia să înfrunte fiara care îl mâncase pe tatăl Salm.

Se duse la Beciul Rece neanunţată, cu masca albă pe faţă, mâinile înmănuşate şi fluturând semnul tehnocratei în faţa paznicului porţii, punându-şi marca în condica de la recepţie. Trecu printr-o serie de controale vigilente şi pătrunse între zidurile albe de beton, curăţate cu acid. Lămpile aruncau pe pereţi o lumină de culoarea untului.

Inima puterii Jurispotenţei Xate Yawa.

Din celulele de condiţionare se auzea zvon de clopote. Lângă sălile de operaţii, un cvartet de muzicanţi cânta la oboi şi alăută. Lângă ei o inscripţie: VĂ RUGĂM NU ÎNTRERUPEŢI MUZICA LINIŞTITOARE.

Baru străbătu aripa de tranziţie.

— Pentru corecţii minore, îi explică funcţionara de lângă ea, o femeie falcresti plinuţă, vădit genială, precisă şi energică. Cum e vorba în cazul acestei femei, de pildă.

O femeie de rând stakhi sfrijită, legată de un scaun de metal, privea bărbaţi dezbrăcaţi care se apropiau şi ieşeau apoi prin uşa din capătul încăperii. Unii dintre bărbaţi – mai palizi, de înălţime medie şi cu trăsăturile definite de un machiaj aplicat în grabă – se opreau la un lat de palmă de ea şi se auzea o melodie blândă şi caldă. Femeia nu mai părea atât de jenată şi

ridica buzele ca să soarbă vreun drog sau o doză de medicament din ţeava montată deasupra capului.

Atunci, alţi bărbaţi – cu pielea mai închisă, mai înalţi, mai musculoşi sau mai frumoşi – se apropiau, iar celula se umplea de un bâzâit groaznic disonant şi un miros urât care ieşea pe sub uşă.

— S-a oferit voluntară pentru condiţionarea fidelităţii ca să-şi repare căsnicia, îi explică funcţionara. Înţelept din partea ei. Doi dintre apropiaţii săi i-au făcut raport în privinţa comportamentului. Putea fi găsită responsabilă de sociopatie hedonistă sau împerechere greşită ereditară.

— Metoda?

— Condiţionare simplă. Alăturăm stimuli plăcuţi cu facsimile ale soţului ei. Dacă asta dă greş, atunci trecem la convingere comportamentală prin alăturare de simboluri, stimulare manuală, sau împerechere sterilă prin intermediar. Opţiunea finală este un diagnostic de defect nonmonogam ereditar şi sterilizare.

Baru se pomeni recunoscătoare pentru mască.

— Şi cum rămâne cu intervenţia chirurgicală? întrebă ea, cu gândul la avertismentul Aminatei, despre ameninţarea care îi întorcea stomacul pe dos. Ca să preschimbăm împerecherea într-una lipsită de bucurie. Faceţi aşa ceva aici?

Tain Hu o privise în ochi, zâmbind, cu buzele

arcuite şi cu răsuflarea urcând şi coborând lentă şi sigură în umeri şi piept şi nu păruse deloc dezgustată sau temătoare...

Fusese însă o capcană. Baru călcă imaginea şi gândul în picioare cu operativitate tăcută şi imperioasă.

— Îmi pare rău, Excelenţa Ta. Aripa de intervenţie somatică este închisă vizitatorilor fără aprobarea directă a Jurispotenţei.

Femeia îi aruncă o privire piezişă şi rece, evaluând-o, iar Baru văzu ochii lui Xate Yawa dincolo de ai ei.

— Munca noastră comportamentală de aici este la fel de importantă. Structura familiei aurdwynni necesită acţiune corecţională strictă. Mai ales în rândul liniilor de descendenţă maia.

Îndreptându-se spre ieşire, trecură printre celulele de detenţie, pline de bărbaţi şi femei care aşteptau să fie înregistraţi şi repartizaţi judecătorilor. Acuzaţiile lor erau marcate pe şiruri de etichete, la fel şi evaluarea de risc şi motivul arestării lor:

RIDICAT DUPĂ PROFILUL DE IGIENĂ SOCIALĂ
RAPORTAT DE O PERSOANĂ APROPIATĂ
PICAT LA TESTUL INOPINAT DE LOIALITATE
RAPORTAT DE O PERSOANĂ APROPIATĂ
RAPORTAT DE O PERSOANĂ APROPIATĂ
RAPORTAT DE UN INFORMATOR SUB ACOPERIRE

S-A SUPUS LA TESTUL DE ADEMENIRE

Într-o altă celulă de condiţionare, un bărbat stătea într-o stare de perplexitate provocată de medicamente, legat cu cătuşe de un scaun şi gemând într-un extaz indus chimic, în timp ce un funcţionar cu o mască de un alb de os se uita fix în ochii lui recitând: „Falcrest. Mască. Igienă. Incrastic. Loialitate. Supunere”.

Un pocnet de chimvale ascunse. Funcţionarul ridică o cădelniţă fumegândă galben-otravă în dreptul feţei bărbatului şi pocnetul se auzi iar şi iar. „Rebeliune”, zise masca şi bărbatul începu să ţipe. „Revoltă. Devena. Himu. Wydd...”

Vizitiul noii trăsuri pe care i-o dăduseră ca s-o ducă acasă era un bătrân beţiv. Buimăcită, abia de-i răspunse la salut.

— Mi se spune Surul, de la barbă. Cunosc fiecare stradă şi canal din oraş.

Dar ei îi trebuiră câteva minute ca să-şi dea seama că o plimba în cerc.

— Ar trebui să fii mai atentă, Excelenţa Ta, o certă el.

Lumina unui felinar pe lângă care trecură îi surprinse ochii albaştri de cioară de junglă.

— Aş fi putut să te duc în Northarbor şi să te dau unui scufundător cu cuţit. Ultimul Contabil căruia i-am condus trăsura aşa soartă a avut.

— Xate Yawa are să audă de asta, şuieră Baru.

Încă era cu mintea la Beci şi la Salm, dus în

puterea nopţii în vreun lagăr de aşteptare sau groapă ori în cala vreunei corăbii ce se îndepărta în larg, ca să fie reabilitat cu droguri şi cuţit, ori (mai bine? însemna oare asta mai bine?) ucis în agonie.

La vorbele ei, Surul râse ca un nebun, cu un sunet monoton şi sec.

— Da, aşa are să fie!

O duse însă la Casa Guvernatorului.

Capitolul 6

O bântuiau visele cu Beciul Rece. Dimineaţă, gâfâind şi icnind, făcu exerciţiile din Sistemul Naval, încercând să respire şi să alunge amintirea prin efort până reuşi să-şi îndrepte iar gândurile spre revizia contabilă.

— Muire Lo! strigă ea, clătinându-se, încheind şi legând echipamentul specific funcţiei ei, vesta, punga şi cizmele marinăreşti, o armură de dispozitive imperiale. Vino! Am nevoie să mă plimb şi să mă gândesc.

Coborâră tropăind din turnul contabilului cu o larmă agitată, uimindu-l pe Muire Lo cu energia ei, care-i ţinu însă isonul.

— Asta trebuie să găsesc, zise Baru, numărând pe degete. Chestiile de care am nevoie ca să prind rebeliunea şi s-o reprim. E un tipar, un semn foarte clar pe care o să-l vedem.

Garnizoana făcea exerciţiile din zori prin

grădinile verzi şi pe potecile de piatră din complexul Casei Guvernatorului. Baru se îndreptă cu paşi mari în direcţia opusă, iritată de zbieretele sergenţilor.

— Verifică-mi logica! Aurdwynn vinde cherestea, piatră, minerale şi vite Falcrestului.

— Da.

— Doar câteva dintre ducate profită *direct* din acest negoţ, în principal cele de pe coastă. Unul e Unuxekome – ăsta e Mirele Mării, piratul, care e destul de bogat, cred eu, pentru că deţine portul Welthony şi are acces la fluviul Inirein. Altul este Heingyl Vânătorul de Cerbi, prietenul Guvernatorului Cattlson, căruia nu-i pasă de bani...

— Lui Heingyl îi ţine fiica lui socotelile. Ei îi place să fie datoare Băncii Monedei Fiduciare ca un soi de legătură de încredere.

— Ah, interesant! Poate de-aia şi-a dorit slujba mea. Cine-i mama ei?

— Una dintre surorile ultimei ducese Nayauru, cred. N-a supravieţuit Rebeliunii Neghiobilor.

— Interesant. Poate un motiv de răzvrătire. Bine de ştiut în caz că trebuie s-o asmuţim pe Xate Yawa pe ea.

Trecură printr-un labirint de gard viu mai jos de zidul de nord, din care Baru reuşi să iasă fără nicio problemă. Pe lângă ei, albinele bâzâiau insistent.

— Şi ultimul mare duce costier este Radaszic,

Ducele Fântânilor, care pare să fie destul de indiscret, nu-i aşa?

— E foarte fericit, zise Muire Lo pe un ton neutru. Pământuri superbe. Vii frumoase. Livezi plăcute. Crescut din copilărie în casa Heingyl. De fapt, cred că asta i-a salvat viaţa...

— Om cu o politică fiscală deplorabilă.

Registrele lui Radaszic erau o comedie a excesului, căci omul părea să acţioneze după o teorie de beţivan în ceea ce priveşte împrumuturile: de ce nu încă unul?

— Pe el nu pare să-l deranjeze.

— Păi ar cam trebui. Uite ce e...

Trecură de groapa rugului unde lui Cattlson îi plăcea să se ocupe de treburile în aer liber. Baru smulse un băţ ars, pătându-şi mănuşile, şi-l vârî printr-un rând de tufişuri ude de rouă înspre zidul exterior văruit.

— Ducii se întrec între ei pentru putere. În vreme de pace, avuţia e singurul lucru care contează – armatele permanente sunt o risipă scumpă care nu se transformă în profit. Şi dacă numai trei dintre ducate pot obţine avuţie *direct* din comerţul exterior, celelalte au nevoie de mijloace indirecte.

— Radaszic ar putea spune că bucuria şi mulţumirea nu pot fi cumpărate. Heingyl ar putea spune acelaşi lucru despre onoare... Excelenţa Ta, ar trebui să faci asta?

Baru desenă cu cărbunele pe perete o cutie cu

margini neregulate.

— Poftim. Aurdwynn.

— Bun desen, Excelenţa Ta.

— Toate ducatele trebuie să fie bogate ori vor fi depăşite de vecini. Aşa că vin la noi, la Banca Monedei Fiduciare şi zic: „Dă-mi un împrumut”. Noi suntem bucuroşi să le facem pe plac, de vreme ce avem o mulţime de bani fiduciari şi e ieftin să tipărim alţii. Le cerem o mică garanţie – ce le cerem?

Muire Lo zâmbi răbdător.

— Aur, nestemate, pământ, animale...

— Exact. Numai că ei ştiu că pierd doar garanţia dacă nu plătesc împrumutul, aşa că reuşesc să-şi păstreze bogăţiile şi să cheltuiască un maldăr de bancnote pe care li l-am dat noi. E avuţie pe gratis!

Desenă o mică faţă zâmbăreaţă lângă hartă, deşi îi ieşi ca un ou spart.

— Şi dacă nu ceri împrumut, vecinul va cheltui mai mult decât tine. Radaszic îşi va cumpăra mai multă băutură, Unuxekome mai multe corăbii şi tu o să rămâi de căruţă cu toţi oamenii care bombăne că eşti zgârcit. Aşadar, toată lumea trebuie să ia împrumuturi. Mă înşel?

— Eu sunt Heingyl în exemplul ăsta? întrebă Muire Lo strâmbându-se. Nu pot să fiu Unuxekome?

— Vrei să fii pirat?

— Păi aş vrea să pot să zâmbesc, măcar.

— Atunci Radaszic?

— Aş vrea să pot să mai fac şi altceva decât să zâmbesc.

— Nu mă distrage!

Râsul o făcu să-şi piardă elanul.

— Ajung la partea importantă. Cum ducatele se împrumută care mai de care, Banca Monedei Fiduciare deţine o datorie din ce în ce mai mare a domeniilor lor. Avem, de fapt, o deţinere importantă în nouă dintre cele treisprezece ducate. Ştii cine nu ne-a căzut în plasă?

— Unuxekome. Controlează portul Welthony la gura Inireinului şi are o flotă puternică. Se poate baza doar pe venitul din negoţ.

— Bun. Şi?

Muire Lo se încruntă îmbufnat la harta-cutie desenată stângaci a lui Baru şi la schiţa în cărbune a unui duce zâmbăreţ.

— Oathsfire, Ducele Morilor. La nord de Unuxekome, foarte priceput la afaceri, controlează mare parte a fluviului Inirein şi astfel scoate profit din negoţul dintre nord şi coastă. Şi Baba Erebog, în nord-vestul îndepărtat – e prea bătrână şi prea arţăgoasă ca să-i mai pese de împrumuturi, cred eu. Şi... să fie şi Vultjag?

— Exact. Ducesa Vultjag e prea mândră ca să ia împrumuturi, aşa că e foarte săracă. În afară de ducatele pe care le-am numit, toată lumea ne este profund îndatorată şi se afundă şi mai

tare în datorii. Aşadar, cum folosim asta ca să descoperim rebeliunea?

— Cred c-ai prefera să mă prefac că nu pricep ca să-mi poţi spune tu.

— Foarte bine. Eşti un bun secretar. Ia stai – să mă asigur c-am priceput cum trebuie!

Baru se uită la harta pătrată a Aurdwynnului, îi desenă un mic acoperiş şi apoi o împărţi în trei niveluri.

— E ca o casă elegantă, nu-i aşa? Podul casei e rece şi îndepărtat, dar plin de lucruri folositoare. Erebog locuieşte acolo sus împreună cu Lyxaxu, cu care se ceartă pe lut şi piatră; la fel Vultjag şi Oathsfire, iar Oathsfire deţine scările care duc jos. După care vin Ţinuturile de Mijloc, care sunt ca biroul şi încăperile de dormit, pentru că sunt pline de oameni şi de lucruri folositoare – Nayauru Ziditoarea de Stăvilare controlează Autr şi Sahaule, ceea ce-i oferă apă, sare şi meşteşugari excelenţi, iar Ihuake controlează Pinjagata, ceea ce-i dă cele mai bune cirezi şi cei mai buni soldaţi.

Muire Lo chicotea.

— Ce e?

— O, comparaţia cu dormitorul. Credeam c-o iei în râs pe ducesa Nayauru.

— De ce?

— Păi, pentru că... ea respectă vechile tradiţii. O dinastie sănătoasă provine din taţi sănătoşi şi cam aşa ceva. Aşa că amândoi Autr şi Sahaule...

A! Deci Nayauru ar avea copii care ar putea spune cu mândrie chestii ca „fiica unei vânătoriţe, a unui fierar şi a unui scutier...” Dar nu, ei n-ar spune niciodată aşa ceva, nu sub domnia Mascaradei.

— Dacă nu putem percepe dări de la iubiţii lui Nayauru, hai să-i lăsăm în seama lui Xate Yawa. Unde rămăsesem?

— Aurdwynn e ca o casă. Forţezi metafora spre nivelul de jos.

— Exact. Nivelul de jos are încăperi pentru intrat şi ieşit, bucătării şi magazii, unde se ţin grânele şi măslinele, şi altele asemenea. Şi depozitul de arme: acela e Treatymontul, datorită Portului Horn unde ne ţinem flota.

— Şi ce fel de casă are depozit de arme? Casa *ta* avea?

— Şşş! E o metaforă bună.

O casă cu trei niveluri – unul cald cu măsline şi negoţ pe mare, unul format din alianţe, cirezi şi lacuri de acumulare, unul cu păduri, mine şi lupi.

— Urmaţi să vă revoltaţi. Vreţi să cuceriţi casa. Ce vă trebuie?

— Presupun că răspunsul Contabilei Imperiale este: „Bani”.

— Da. Orice rebeliune care nu e construită pe credinţă pură sau ură turbată are nevoie de finanţare.

Bătu harta desenată în cărbune cu condeiul

ars.

— Şi asta are să mi-i trădeze. Rebelii vor fi cei care încearcă să se caţăre afară din capcana noastră.

— Nu că n-aş fi neapărat de acord, dar...

— Un rebel foarte prost ar putea lua un împrumut enorm după care să meargă la război, presupunând că nu va mai trebui să ni-l plătească. Însă numai un idiot încearcă să lupte cu moneda inamicului. Lumea crede în bancnote numai pentru că ştie că poate schimba hârtia pe ceva mai de preţ. Treci în cealaltă tabără a războiului cu Banca Monedei Fiduciare şi încrederea în hârtia ta împrumutată se prăbuşeşte. Ăsta-i cârligul nostru, corect? Ducii muşcă momeala împrumuturilor, îşi transformă toată avuţia în hârtie şi noi îi tragem cu undiţa la mal. Aşa... Şi cum scoţi cârligul?

Muire Lo îşi ţuguie buzele.

— Eu tot Heingyl sunt? Heingyl n-ar vrea aşa ceva. Cattlson e seniorul la care a făcut jurământ. E onorabil să-i înghiţi cârligele lui Cattlson.

— Nu. Eşti Vultjag, să zicem.

Tain Hu cu ochii ei periculoşi, cu mişcările ei unduioase de pisică de munte.

— Numai că ea n-are nicio datorie. N-am prins-o în niciun cârlig.

— E disperat de săracă. Trebuie să fie bogată ca să-şi finanţeze revolta. Cum transformă

hârtia noastră în bogăţie de rebel?

— Cumpără bunuri de folosinţă îndelungată, presupun. Nestemate, aur, cherestea, vite, piatră, minereu, textile...

— Corect. Rebelii vor încerca să-şi transforme datoriile în avuţie stabilă. Sângele rebeliunii. Dar!

Dar rebelii aveau să înfrunte Mascarada, campioana războiului economic. Ce aranjament *splendid* – ce capcană incredibilă! Băncii Monedei Fiduciare îi plăcea foarte mult să cumpere aur, argint şi nestemate în pierdere. Argumenta: „Le ţinem ca acoperire pentru bancnote, ca să ştiţi sigur că banii voştri de hârtie au valoare. Ajutaţi-ne să vă ajutăm! De ce nu vă plătiţi dările în aur şi argint? Vă facem reducere. Ah, acum *faceţi provizii* de bunuri de folosinţă îndelungată? Mă tem că trebuie să vă calculăm un impozit piperat. De ce să nu lichidaţi bunurile alea în bancnote ca să evitaţi comisionul?”

Baru vedea motorul în acţiune, absorbind avuţia de aur, argint şi nestemate a Aurdwynnului, trimiţând-o în Falcrest şi înlocuind-o cu hârtie cu acoperire în acea regiune. Îl vedea şi voia să strige de bucurie pentru frumuseţea lui, şi mai ales, pentru puterea pe care i-o dădea, puterea de a smulge rebelii din camuflajul lor, de-ai oferi în dar şi de a face dovada propriilor ei abilităţi.

— Numai că, se aventură Muire Lo, eşti perfect conştientă că banii nu sunt *singurul* lucru important pentru rebeliune şi că nobilimea este mult mai puţin raţională şi calculată decât ai putea-o crede? Ar trebui să citeşti monografia lui Heingyl Ri despre viitorul Alianţei Ţinuturilor de Mijloc – anticipează război civil pur şi simplu pentru că Nayauru are moştenitori de la ducii Autr şi Sahaule. E o ameninţare serioasă la adresa viitorului liniei de descendenţă a lui Ihuake...

— Heingyl Ri crede că lucrul ăsta contează pentru că ea a fost crescută ca o nobilă. E prea prinsă de strălucirea superficială feudală ca să reducă problema la factorii ei economici de bază.

Baru ridică o mână ca să-i oprească protestul.

— Atunci când au să încerce să-şi transforme datoria în avuţie pentru rebeliune, am să-i văd făcând-o. Au să cumpere bunuri de folosinţă îndelungată şi asta va lăsa un tipar în registre. Deci...

Frânse condeiul de cărbune, îşi scuturăviguros mănuşile de praf şi se întoarse spre turnul contabilului.

— Răspunsurile sunt în registrele noastre. În cifre. Trebuie doar să căutăm.

*

Se apucă de lucru cu speranţa că până la finalul zilei avea să obţină o hartă a rebeliunii, a

ducilor înclinaţi spre răzvrătire şi a Jurispotenţelor cu secrete.

(Şi găsi o pagină întreagă de caiet, scrisă în afalonă, împăturită şi uitată printre cărţi. A lui Ffare Tanifel de data asta, cu un scris febril. „Mă atacă dintr-o direcţie neaşteptată. Mă fac imorală, neigienică – ca şi cum Cattlson nu şi-a dat frâu liber propriilor pofte, generos culese dintre fructele lui preferate! Dacă mă duc în Beciul Rece pentru examenul medical, n-o să mai ies. Ea zice că nu mă poate proteja” – Baru se cutremură de groază şi compătimire şi împături hârtia, punând-o bine.)

Speranţele o înşelaseră.

Nu găsi nimic suspect până la apus. Banca Monedei Fiduciare urmărea venitul, cheltuielile, activele şi pasivele fiecărui ducat din Aurdwynn. Niciunul dintre ele nu sărea în ochi ca preludiu al rebeliunii. După toate aparenţele, ducii erau scrupulos de oneşti – datornici nechibzuiţi, cheltuitori agresivi şi, sincer, un pic cam proşti în privinţa banilor, dar oneşti.

Şi atunci pentru ce fusese ucis Su Olonori? *Trebuia* să fi existat un motiv. Pesemne că se apropiase prea mult. Iar înaintea lui fusese Tanifel, executată pentru corupţie – aşa că, oricare ar fi fost trucul, oricare ar fi fost scamatoria pe care se bazau rebelii ca să-şi găsească banii, trebuie să fie accesibilă Contabilei Imperiale. S-ar putea chiar să-i

necesite complicitatea.

Abia dacă-şi remarcase durerea de cap până când nu bătu Muire Lo la uşă şi sunetul îi pocni în urechi.

— Intră, gemu ea.

— Locotenentul Aminata, Excelenţa Ta, cu calculul final al tezaurului băncii.

Banu îşi frecă tâmplele cu încheieturile degetelor, simţind grăsimea din părul nespălat. Mestecase boabe de cafea şi rezistă impulsului de a-şi curăţa dinţii cu limba.

— Spune-i să între!

— Excelenţa Ta.

Aminata veni la birou să salute şi să ia poziţie de drepţi. Baru îşi drese glasul dorindu-şi să poată avea şi ea o ţinută atât de dreaptă. Cel mai probabil îşi curăţase uniforma de praf ori pusese să i se aducă una nouă de pe corabie. Arăta imaculată. Anii o menţinuseră mai înaltă decât Baru, iar îndatoririle, graţioasă şi puternică, şi la fel de lipsită de ezitare şi pregătită ca o suliţă bună. Erau multe motivele pentru care Baru o evitase pe *Lapetiare.*

— Nu te aşeza! Am stat pe scaun toată ziua.

Baru dădu ocol biroului.

— Ai găsit vreo discrepanţă?

— Nu. Materialul din tezaur corespunde cu registrele Mijlocitorului Principal atât ca număr, cât şi ca tip. N-am găsit nici urmă de şpagă sau folosire improprie. Până şi calitatea metalului

este superbă.

Aminata îi întinse palimpsestul.

— Calculele noastre, ca să te uiţi peste ele.

Baru, obosită, acceptă registrele.

— Îţi mulţumesc că mi-ai împrumutat infanteriştii marini, locotenente.

— Desigur. Mă bucur să raportez că s-a păstrat disciplina.

— Bine, bine.

Baru simţi nevoia inexplicabilă să se sprijine de cealaltă femeie, cu ţinuta ei perfectă, uniforma fără pată şi răbdarea aparent inepuizabilă. Numai că nu putea, pentru că Aminata era o derută groaznică, un nod de suferinţă – implacabila ei artă a duelului, dojana ei furioasă (credea ea oare că Baru căuta... dar nu-i dăduse niciun *indiciu...),* formalismul şi distanţa ei: toate acestea vorbeau despre mânie. Dar să-i ofere apoi propria ei sabie şi s-o susţină alături de infanteriştii marini, toate cu bună credinţă din câte se părea...

— E trecut de apusul soarelui, Excelenţa Ta, zise Aminata. Ai muncit prea mult. Mă întrebam dacă...

Baru probabil că nu reuşi să-şi ascundă surprinderea de pe chip.

— Dacă-mi ierţi această încălcare a etichetei, continuă Aminata, încă nu mi-am luat permisie şi mă gândeam c-am putea depăna amintiri despre Taranoke înainte să plece *Lapetiare.*

„Şi să nu ne mai vedem niciodată.”

— Pot să torn nişte vin, se oferi Baru, cu stomacul făcut ghem.

— Excelenţa Ta...

— Te rog, Aminata.

Toate orele alea furate, inventând coduri în cămară. Cu siguranţă mai înseamnă ceva.

— Încă poţi să-mi spui Baru.

Aminata îşi încrucişă mâinile pe piept, îşi lăsă greutatea pe un şold şi zâmbi cu nonşalanţă.

— Nu ştiu dacă e pe gustul tău, Baru, dar ăsta e un port la mare şi marinarii nu-şi iau permisie într-un birou la un pahar de vin.

— Oh! făcu Baru, care încă avea stomacul ghem şi a cărei inimă era încă nesigură când şi cum să bată.

Cairdine Farrier vorbise cu Aminata. Cairdine Farrier era acolo. Cairdine Farrier o urmărea prin acei ochi deschişi şi profunzi. Tot ce i-ar fi trebuit ca să se salveze ar fi fost o propoziţie: „Ai grijă cu familiaritatea, locotenente!”

Numai că, într-un fel sau altul, avea să ştie mai multe la finalul acestei nopţi decât la începutul ei.

— Să-mi iau haina! spuse ea.

*

— Are gust de pişat, zise Baru.

— De unde ştii tu ce gust are pişatul?

Râse cu halba la gură.

— Sunt o sălbatică, dintr-o ţară sălbatică.

— Zău aşa! Dacă e să bea cineva pişat în jegul ăsta de lume, atunci ăia sunt aurdwynnii.

Răutăcioasă, Aminata bătu cu degetul în fundul halbei.

— Haide, haide, termin-o, bun! mai vrei una?

Baru studie fundul halbei şi încercă să chibzuiască. Probabil pentru prima oară în viaţa ei îi părea mai uşor să se lase ghidată de instinct.

— Da, zise ea. Imediat.

— Tu plăteşti pentru toate astea, replică Aminata aplecându-se peste tejgheaua barului, pentru că ai bani cu nemiluita.

— Nu aşa merg lucrurile.

Baru se încruntă puternic, convinsă că trebuia să-şi pună frâu limbii când venea vorba de anumite subiecte, neştiind însă clar dacă banii erau unul dintre acestea.

— Ştii tu, trebuie să ne gândim la inflaţie – şi nici măcar n-am scris ordine de cumpărare pentru condeie şi cerneală – sunt atâtea *de făcut,* Aminata! Credeam că n-or să fie decât cifre complicate şi îndatoriri simple, dar e exact contrariul.

— Nimic nu e prea complicat pentru tine.

Aminata râgâi şi mai luă două halbe de la barman, care împărtăşea preferinţele de modă falcresti (şorţ, umeri goi, corset sport cu şireturile legate larg şi machiaj frapant) ale exasperatului Mijlocitor Principal Bel Latheman

de la Banca Monedei Fiduciare.

— Eşti genială, ştii asta? continuă Aminata.

— Mă bucur că aşa crezi.

Baru îşi studie geometria propriului ei arătător ridicat.

— Sunt beată. Cred că e pentru prima oară.

Era important să rămână prudentă, chiar şi beată, şi să nu spună nimic care s-o trădeze, precum: „Mi-a fost dor de tine, aşa să ştii”.

— Nu te pune pe plâns, păsărică, de-abia am trecut de miezul nopţii. Şi cred că trebuie să-ţi găsim...

Aminata se aplecă spre ea ridicând din sprâncene.

— Companie, hm?

De aproape, faţa Aminatei deveni o demonstraţie geometrică de os şi carne, unghiuri bine definite şi topologii concentrice perfecte de scleră, iris şi pupilă. Baru se propti de tejgheaua barului şi-şi aminti de paranoia ei. „Jurispotenţa veghează mereu.”

— Ştiu şi eu, zise ea, încântată de subtilitatea şi rezerva propriilor expresii faciale. Pur şi simplu e bine să stai de vorbă cu cineva. Toată lumea ascultă tot ce zic, dar nu... Nu pot...

Aminata asculta cu atenţie, încuviinţând din cap. În spatele ei, o femeie cu cicatrice pe chip le striga celor de la o masă, cărora li se făcuse semn să tacă, intenţia de a-l omorî pe ducele Sahaule Năpasta Cailor, care probabil îi făcuse

ceva groaznic calului ei.

— Ştiu şi eu, zise Baru înecându-se în propriile obiceiuri de a păstra tăcerea.

— Nu, nu! mai spune-mi! Oricum plec în curând, nu contează!

— Nici măcar nu-mi aduc aminte cum eram înainte să merg la şcoala aia. Nici măcar nu-mi aduc aminte cum era să mi se permită să am sentimente.

— Cum ar fi? strigă Aminata peste gălăgia care devenea din ce în ce mai puternică.

— Cum...

Aminata îşi întorsese vestonul pe dos ca să dea semnalul că nu era de serviciu, dar Baru o prinse de umăr şi trase de veston.

— Eşti soldat al Mascaradei, dar eşti oriati! îi ajuţi pe oamenii care vor să-ţi cucerească patria. Dacă o să fie încă un Război al Armadelor, ai să-i ucizi pe cei de-un sânge cu tine. Cum te simţi în privinţa asta?

Îşi zisese cu şiretenia beţiei: „Se vor aştepta la aceste îndoieli de la mine, la aceste întrebări cu privire la loialitate, aşa că e sigur să le ofer în calitate de bună prietenă. Persoana căreia i-ar da raportul, oricine ar fi ea, o să le înghită şi-o să fie mulţumită.”

— Ştiu şi eu...

Aminata îşi încreţi fruntea.

— Cu mine sunt corecţi. Am să fiu amiral într-o bună zi.

— Ba nu! Uită-te cine eşti!

— Mă laşi? făcu Aminata, dându-şi ochii peste cap. Arta navigaţiei a fost mereu dominată de femei. Suntem mai bune la matematică şi navigaţie, toată ştiinţa eredităţii o afirmă.

— Mă refer la faptul că eşti oriati! N-au să-ţi dea niciodată o şansă!

— Tu eşti *Contabilă Imperială* şi uite de unde eşti.

Aminata se ridică brusc în picioare.

— Hai, înainte să devii prea serioasă – să mergem sus, să-ţi dăm şansa...

— Nu, nu, nu, stai!

Numai că Aminata plecase deja. Baru o urmă nesigură pe picioare, surprinsă de cât de mult îi împiedica mulţimea vederea.

— Îmi pare rău, spuse ea, foarte necăjită să-i deranjeze pe cei de care se lovea. Îmi pare aşa de rău. Sunt foarte beată.

Aminata o conduse în sus pe scări într-un spaţiu slab luminat de lămpi, ticsit de oameni care se împingeau unii într-alţii şi strigau. Peste tot erau uşi, iar bărbaţi şi femei dansau mai mult dezbrăcaţi pe o scenă înălţată.

— Ştii cum se face? strigă Aminata. Trebuie să le spui ce-ţi place.

— Nu vreau să închiriez!

— E sigur! îi legi o căciuliţa pe el şi nu mai trece nimic prin ea! Ţi-arăt eu cum.

Baru, roşie la faţă şi nesigură pe picioare o

apucă de umeri.

— Ştiu de ce faci asta.

— Poftim?

— Am zis: *Ştiu de ce faci asta*!

Aminata se încruntă la ea preţ de câteva clipe, muşcându-şi buza de jos. Bărbaţii le atingeau în treacăt, ciocnindu-se de ele, dar văzând vestonul întors pe dos al Aminatei – clar al unui ofiţer, clar din marina Mascaradei, având susţinerea unui grup de femei care călătoreau pe mare, răzbunătoare şi nemiloase cu plata chiar şi pentru mici infracţiuni – nu le deranjau.

— În regulă, zise Aminata, în regulă. Uite ce e: dacă chiar aşa stau lucrurile, eu una pur şi simplu nu vreau să ştiu, bine? Hai să nu discutăm despre asta. E mai sigur pentru amândouă.

Baru nu voia să tacă, dar nu putu găsi nimic prudent de zis.

— Hai să ne întoarcem la bar, spuse Aminata, trăgând-o uşurel de încheietura mâinii, şi să încercăm ceva mai tare.

*

— Crezi c-au de gând să se revolte?

— Aurdwynnul mereu se revoltă! strigă Aminata ca să acopere zgomotul mulţimii. Fie sunt ducii fericiţi şi se revoltă poporul, fie e poporul fericit şi se revoltă ducii, fie se urăsc ducii între ei şi e război civil. Asta crede Amiralitatea.

— Aşa, şi eu ce mă fac?

Baru strigase până răguşise, iar acum trebuia să-i vorbească Aminatei la ureche ca să se facă auzită.

— Guvernatorul e un romantic indecis şi cred că Jurispotenţa e în cealaltă tabără.

— Nu ştiu! Eu sunt doar locotenent! răspunse Aminata râzând ca la o glumă.

— Vreau acasă.

Baru alunecă de pe tejgheaua barului şi se prinse de scaunul Aminatei.

— La Taranoke. Mi-e aşa de dor, Aminata...

Aminata o ajută să se îndrepte.

— Nu te poţi duce acasă.

— De ce nu?

— Nu ştiu. Pentru că nu mai e.

Aminata se încruntă, îşi termină băutura şi dădu din cap.

— Nu mai e la fel. Chiar dacă te întorci, casa ta nu mai există. E de domeniul istoriei, aşa merg lucrurile! Cineva schimbă mereu pe altcineva.

Avea dreptate, avea dreptate, desigur, şi Baru era şi mai toantă că n-o spusese ea prima – Taranokele copilăriei ei nu mai era şi, probabil, nici nu existase vreodată; Reciful lui Halae nu tăiase niciodată valurile ca dinţii netezi şi ascuţiţi de rechin, apa nu lovise niciodată *aşa de* limpede, clipocind nisipul negru şi seducător. Pinion nu ştiuse numele *fiecărei* stele şi Solit nu

o ţinuse trează să le numere *toată* noaptea, iar Salm... a, nu, mai bine să nu se gândească deloc la asta cât era beată. Şi totuşi nu se putea abţine...

Baru zări în colţul îndepărtat o figură abia vizibilă, înghesuită de masivitatea unui pădurean stakhi enorm într-o tunică de piele. Figura ridică privirea, glacială, vorbindu-i pădureanului, rostind un blestem sau o ameninţare.

Muire Lo.

— Oh! făcu ea. Fir-ar să fie!

— Cee?

— Bărbatul ăla e secretarul meu. Şi probabil e spion.

— Aşa, şi? N-ai făcut nimic.

— Dacă ne-a văzut ducându-ne sus împreună, s-ar putea să creadă... s-ar putea să spună cuiva că...

„Ştii ce i se face unei suspecte de tribadism, Baru?”

— Futu-i! făcu Aminata sărind în picioare. Ştii cui îi dă raportul?

— Negustorului ăluia, cred. Ştii care, ai vorbit cu el...

— Fugim?

— Nu, ne-am învinovăţi. Mai bine m-aş duce să zic ceva... Lo!

Răgetul pădureanului gigantic se auzi în toată taverna când îl apucă pe Muire Lo de gât şi-l

ţintui de perete. Oamenii se dădură îndărăt, ţipând, o larmă asurzitoare în stakhi, urună, iolynică şi afalonă. Baru şi Aminata coborâră de pe scaunele lor de la bar aproape una după alta, Baru în urma Aminatei care striga în afalonă către cei capabili s-o priceapă: „Marina Imperială, daţi-vă la o parte, daţi-vă la o parte!”

Muire Lo, cu ochii mari, îl pocnea peste mână pe cel care-l strângea de gât. Pădureanul se folosi de celălalt braţ ca să dea un băgăreţ la o parte, politicos, dar ferm, şi continuă să-l stranguleze cu o putere calmă şi inexorabilă pe Muire Lo, din care se scurgea viaţa.

Aminata ajunse prima la el, încă strigând, şi când bărbatul îşi ridică mâna liberă s-o ţină la distanţă, îl apucă de încheietură, i-o trase cu palma în sus aproape de burta ei, se răsuci pe vârfuri şi încercă să-l trântească la pământ prin durerea pe care i-o cauza prin strânsoarea ei. El era însă prea mare şi prea bine înfipt ca să se mişte, aşa că încleştarea doar îi rupse încheietura. Bărbatul scoase un răget, lăsându-l pe Muire Lo să cadă, iar până să mai aibă timp să mai facă ceva, Baru înşfăcă o halbă grea şi-l pocni cu ea în ceafă cât de tare putu. Era uriaş şi furios şi se putea pune cu amândouă chiar şi cu o încheietură ruptă. Nu avusese de ales.

Pădureanul căzu pe spate pe podeaua de piatră, cu braţul strâng ridicat rigid şi cel drept îndoit pe lângă el.

— Vezi? Asta se cheamă reflex de poziţie de gardă, zise Aminata veselă, arătându-i felul în care i se contractaseră braţele. I-ai provocat o contuzie. Bun. Am zis: „MARINA IMPERIALĂ! DAŢI-VĂ ÎNAPOI!”

Muire Lo ridică privirea spre Baru, de unde se prăbuşise lângă perete, căscând din gură ca un peşte. Încăperea se mişca în jurul ei ca o corabie pe marea dezlănţuită şi, după o clipă, se hotărî să se aşeze pe jos lângă el. Era beată şi îngrozită şi dură o clipă până să formuleze o propoziţie:

— Ce căutai aici?

— Credeam c-o să te ucidă cineva.

Avea un şuier în voce şi, de parcă asta nu era suficient de dureros, mai părea şi speriat de moarte.

— Îmi pare rău, Excelenţă, eu doar am vrut să veghez asupra ta, dar nu am fost niciodată prea bun la asta în pregă... în taverne.

— Şi el?

— Oh! făcu Muire Lo aruncând o privire fugară bărbatului căzut la podea. I-am zis pentru cine lucrez şi s-a înfuriat.

Baru lăsă jumătatea de răspuns să treacă necercetată. Avea să-i dea de cap a doua zi.

— Ce facem? o întrebă ea pe Aminata.

— Ne plătim consumaţia, îi răspunse aceasta, lăsându-se în genunchi ca să-l caute pe bărbat prin buzunare. Şi dacă eşti dispusă să le explici

Guvernatorului tău, Jurispotenţei şi căpitanului meu ce căutam împreună într-o tavernă din Southarbor, îl arestăm pe bărbatul ăsta.

— Vă urmărea, zise greoi Muire Lo, ducându-şi mâna la gât unde începuseră deja să apară vânătăile.

— Cine ţi-a zis că cineva avea de gând să mă omoare? Baru dădu la o parte mâna unui spectator. Soldaţii din garnizoana Mascaradei aflaţi în timpul liber începuseră deja să formeze un paravan în jurul lor, lăsând deoparte rivalitatea cu Marina în numele solidarităţii imperiale.

— Cine ţi-a spus, Muire Lo?

— Nimeni, răspunse el, ferindu-şi privirea. M-am gândit însă că, dacă Jurispotenţa ar încerca aşa ceva, tentativa ei ar avea loc imediat ce pleacă Guvernatorul la vânătoare.

— Are armă? o întrebă Baru pe Aminata.

— Nu. Doar un carneţel.

Capitolul 7

Baru se trezi cu prima ei mahmureală. Smiorcăindu-se şi amorţită, merse împleticindu-se prin camera lambrisată, căutând un pocal de apă de izvor înainte să renunţe şi să ia o sticlă de vin în baie. Miracolul instalaţiilor sanitare ale Mascaradei aducea apa caldă până la etajul ei şi în amintire băutul din izvoarele calde din

Taranoke.

Cât de departe erau acele izvoare? Cerul oglindit în apa liniştită? Piatra neagră şi tânără în adâncuri ca umbra zeilor craterului vulcanic? Nu-şi putea aminti, nu se descurca cu geografia sau trigonometria din cauză că-i plesnea capul de durere. Departe pentru totdeauna. De neatins.

Aşa spusese Aminata. Nu te mai puteai întoarce acasă.

Se auzi o bătaie în uşă dinspre casa scărilor, mai întâi timidă, apoi insistentă. Muire Lo, fără îndoială.

— Intră! strigă ea, după care, din respect pentru decenţa locală, continuă: Dar sunt în baie!

— Excelenţa Ta, Jurispotenţa Xate Yawa se află în anticameră.

Baru scoase un geamăt.

— Ce să-i spun?

— Fă conversaţie inteligentă timp de zece minute. Cobor şi eu.

Îşi băgă capul sub apă şi încercă să plutească, dar cada era prea mică şi ea prea înaltă. După o clipă se ridică în capul oaselor cu un gând groaznic.

Poate că Xate Yawa se afla acolo ca s-o aresteze, la fel cum făcuse cu Ffare Tanifel. Să o ia pe sus şi să pună să fie înecată. Numai că, dacă Xate Yawa ar fi fost de partea rebeliunii,

atunci cu siguranţă ar fi *protejat-o* pe Contabila trădătoare...

„Ea zice că nu mă poate proteja”, scria în bilet.

Poate că Xate Yawa o dăduse la o parte pe Ffare Tanifel ca să-şi demonstreze propria loialitate. Să se păzească pe sine. Probabil Cattlson îi făcuse o ofertă mai bună.

*

— Am venit să-mi cer scuze.

Jurispotenţa Xate Yawa se uita la ea de peste birou fără niciun semn c-ar judeca-o în vreun fel. Îşi ţinea umerii drepţi, într-un mod ceremonios, şi mâinile înmănuşate rezemate pe lemnul de brad roşu de coastă. Baru, de-abia prezentabilă într-o cămaşă fără guler, închisă cu şireturi, şi încă descheiată la încheieturi, încerca să nu se foiască. Aşa cum observase pe chei, ochii lui Xate Yawa erau de un albastru ca al ciorii din Taranoke. Baru era sigură că Yawa ştia tot ce se întâmplase cu o noapte în urmă – cine şi unde.

— Să-ţi ceri scuze?

Baru trase de timp, zâmbind, încercând să-şi dea seama ce voia.

— Pentru ce?

— Pentru bărbatul pe care l-am pus să te supravegheze. Pentru comportamentul lui faţă de secretarul tău.

Jurispotenţa îşi îndreptă gulerul rochiei cu un

formalism absolut convingător, mimând cu maniere perfecte ceea ce zicea: „Între noi lucrurile sunt un pic nelalocul lor, iar eu am să remediez situaţia”.

Deci pădureanul stakhi fusese angajat de ea. Carneţelul fusese al ei. Ştia că Baru aflase ce urmărise bărbatul şi se hotărâse să cedeze partida înainte să se poată întoarce împotriva ei.

— Sunt tânără, zise Baru.

„Fii atentă”, îşi spuse în sinea ei, „Fii atentă la anii pe care îi are în plus faţă de tine, la jocurile pe care le-a jucat. S-a folosit de invazia Mascaradei ca să câştige o funcţie înaltă pentru ea şi un ducat pentru fratele ei. Fii atentă la duritatea ei de oţel. Nu poţi să câştigi.”

— Sunt străină, continuă după aceea. Cei doi predecesori ai mei au sfârşit prost. Dacă aş avea vreun defect moral pe care l-ai trecut cu vederea şi el ar afecta bunăstarea Republicii Imperiale în provincia Aurdwynn, te-ai face vinovată de neglijenţă. Dacă l-ai trimis pe acel om să mă supravegheze, atunci nu ţi-ai făcut decât datoria de păzitoare a igienei morale a Aurdwynnului.

Xate Yawa îşi relaxă poziţia umerilor pentru o clipă, clar uşurată, dar îşi îndreptă din nou spatele imediat. Jocul ei actoricesc era impecabil.

— Eşti atât de minunat de pragmatică. Ne

pierdem prea mult timp cu politica aici.

— Am să pun să fie eliberat pădureanul şi trimis înapoi la tine. Dacă ai avut încredere în el pentru această însărcinare, cu siguranţă îţi este foarte util.

— Sunt recunoscătoare.

Zâmbiră una la alta preţ de câteva clipe, cu respect şi admiraţie reciprocă. Baru se gândi numai la Aminata şi la nimic altceva, deoarece aceasta i se părea cea mai bună cale de a-şi menţine zâmbetul pe faţă în mod convingător.

— Am auzit că faci revizii contabile, zise Xate. Ai descoperit ceva... nepotrivit? Mă tem că unele dintre ducatele de nord finanţează culte ykari. Oathsfire s-a îmbogăţit obscen de mult din negoţul de pe Inirein, iar prietenul lui, Lyxaxu, se dedă la o filosofie cu *totul* regresivă.

— Imediat ce depistez o neregulă, mă voi înfiinţa la biroul tău strigând după un mandat. Promit.

— Excelent.

Xate Yawa îi întinse mâna.

— Ah, a fost mult mai uşor decât mă temeam. Te rog să nu crezi c-am făcut-o altfel decât dintr-un sentiment al datoriei faţă de Republica Imperială.

— Desigur. O zi bună, Excelenţa Ta!

Îi sărută mâna lui Xate Yawa şi continuă să zâmbească până când Muire Lo îi deschise uşa, o lăsă să iasă şi intră el.

— Dacă ai de gând să asculţi la gaura cheii, ar trebui să te prefaci că nu ştii că pleacă până nu bate la uşă.

Muire Lo se înroşi până deasupra cercului de vânătăi de pe gât.

— *Îi dai drumul*? Aşa, pur şi simplu? Nici măcar n-ai întrebat de ce...

— Te-a atacat pentru că i-ai zis că eşti spion falcresti, ceea ce te face un mare pericol pentru complotul de rebeliune în care este implicată Xate Yawa.

Îi făcu semn cu mâna să nu protesteze şi bătu cu palma în birou ca să-l facă atent la ea (iar el tresări vizibil la auzul acelui sunet).

— Ascultă! Ai auzit ce direct a jucat totul? Ce sinceră a fost? Se teme de mine – aduce în discuţii numai cele mai stricte adevăruri, ca să nu am loc să întorc nimic împotriva ei. Ştie că mă bucur de favoarea Falcrestului, ştie că mă apropii de ceva care i-ar putea face rău, iar aceste două lucruri sunt o ameninţare reală pentru ea. Bărbatul care te-a atacat pe tine nu contează. *Carneţelul lui, da.* Înţelegi?

— Dacă ar avea carneţelul, ar avea şi notiţele pe care le-a luat el când te urmărea.

— Iar dovada scrisă e totul. Dacă ar avea o mărturie de încredere de la cineva care m-a văzut dispărând într-un bordel cu o femeie frumoasă – roşeaţa lui spunea atât de multe – între mine şi o soartă groaznică şi permanentă

n-ar mai sta decât o greşeală. Ea controlează instanţele. Dacă i se dă o raţiune şi o pricină, mă poate distruge. Dacă e de partea rebeliunii, atunci are pricina. Dacă ar fi avut carneţelul, ar fi avut şi raţiunea. Poate să-l pună pe pădurean să-i măsluiască o copie?

Muire Lo dădea din cap aprobator, foarte atent şi prins de ce spunea ea, nepărând să fie străin ce auzea. Fusese *antrenat,* îşi zise Baru.

— Nu fără mare bătaie de cap. Ar trebui să facă rost de peceţi falsificate şi marcaje de timp. Ar rata detalii grăitoare. O trecere în revistă ar descoperi că-i un fals.

— Bun. Pădureanul a fost o opţiune urgentă, un expedient. Ceea ce înseamnă că planul ei se petrece prea repede ca să poată lua măsuri mai subtile.

Baru îşi permise să vorbească, încrezându-se în transa analitică pentru depistarea curenţilor puternici de suprafaţă dinspre ţărm şi ape joase.

— Deci următorul ei pas ar putea fi crima. Are putere asupra infractorilor din Aurdwynn. Le-ar putea da drumul şi i-ar putea asmuţi pe mine. La Olonori a mers.

— Ar trebui să te mutăm înapoi pe *Lapetiare,* atunci, zise Muire Lo şi se întoarse spre uşă. Acolo nu poate ajunge.

— Nu. Dacă sunt închisă pe o corabie, aş putea la fel de bine să fiu moartă – n-o să fiu în

stare să caut stratagema rebelilor.

Baru îşi duse mâinile împreunate cu degetele răsfirate la gură, la frunte şi la ceafă, gândind cu furie.

— Trebuie să mă aflu undeva unde e prea riscant să mă lovească. Într-un loc în care moartea mea s-ar lega inevitabil de ea şi de aliaţii ei. Pot să-mi mut biroul în Beciul Rece? Nu, nu, are să vadă tot ce fac, trebuie să fie departe de ea.

— Tain Hu, zise Muire Lo.

— Poftim?

— Vultjag. Ducesa Cometelor, Tain Hu.

Zâmbi, încântat, captivat de ideea lui.

— Răposata mătuşă a lui Tain Hu a fost măritată cu fratele lui Xate Yawa, Xate Olake, Ducele Fantomă de Lachta. Toată lumea ştie că Tain Hu a fost prima care te-a provocat, în sala de bal – toată lumea ştie că ea a fost cea care a încercat să-ţi scoată la iveală păcatul în văzul lui Xate Yawa. Dacă te-ai afla în apropierea ei şi ai fi ucisă, *toată lumea* ar vedea că a fost mâna lui Xate Yawa.

— Dacă m-aş afla în apropierea lui Tain Hu...

Baru urmări logica. Tain Hu, clar înclinată spre răzvrătire, n-o putea ucide pe Baru fără să-şi atragă mânia deplină a lui Cattlson. Xate Yawa avea să-şi dorească să ţină atenţia departe de legătura lor...

Era perfect oricum ai lua-o, cu excepţia

faptului că o punea la îndemâna unei femei care s-ar fi putut să nu împărtăşească subtilitatea lui Xate Yawa. Care s-ar fi putut să întindă mâna după cuţit, şi nu după o ordonanţă.

Numai că ea îi spusese lui Cairdine Farrier că avea să oprească rebeliunea. Cairdine Farrier era în drum spre Falcrest.

Avea să rişte.

Baru începu să deschidă sertare.

— Am să iau toate dovezile de care am nevoie ca să-mi continui lucrul. Găseşte-o pe Tain Hu şi informeaz-o că am să mă duc pe domeniul ei din Vultjag ca să mă uit pe registrele ei. Spune-i c-aş fi mai mult decât onorată de compania sa.

*

Când Muire Lo plecă să facă aranjamentele necesare, Baru se urcă în camerele ei să caute haine pentru la ţară – pantaloni de călărie, haine groase, cizme cu talpa tare. Cât căuta, se gândea, încercând să fie distantă şi rece, calmă şi raţională. Însă tot gândindu-se o luau durerile de cap, aşa că nu după multă vreme se pomeni smulgând hainele din dulapuri şi făcându-le grămadă neîmpăturite, ca un copil într-o criză de furie.

Se aşează pe colţul patului şi-şi lăsă capul în palme.

Chiar şi pe cele mai bune drumuri, cu cea mai bună trăsură, domeniul lui Tain Hu din Vultjag se afla la sute de mile depărtare şi multe zile

spre nord, în susul lungilor diguri circulabile prin Ducatele Heingyl şi Ihuake. *Lapetiare* avea să plece cu mult înainte ca Baru să termine călătoria şi să se întoarcă. Avea să piardă infanteriştii marini de la bord, singurul ei ajutor de nădejde în Aurdwynn. Avea s-o piardă pe Aminata, singura ei prietenă.

Putea porunci corabiei să-şi amâne traversada şi s-o aducă pe Aminata cu câţiva dintre soldaţii ei ca pază. Asemenea lucru ar fi fost însă ceva sentimental şi, mai rău – mult mai rău decât atât –, prostesc. Nu putea ignora faptul că Aminata o adusese la taverna aia şi pe urmă o trăsese după ea la etaj sub un pretext de beţie, în timp ce unul dintre oamenii Jurispotenţei o urmărea. S-ar putea să fi fost o coincidenţă nefericită. Ori se putea ca Aminata să se fi gândit la cariera ei şi la toate modurile în care favoarea unei Jurispotenţe de provincie îi putea fi de ajutor ca să avanseze.

Când reveni ceva mai târziu, Muire Lo zise:

— S-au făcut toate aranjamentele. Ai nevoie de mine să-ţi duc vreun mesaj pe *Lapetiare*?

Scrise un set scurt şi la obiect de ordine oficiale, poruncindu-le tuturor să fie vigilenţi în absenţa ei şi însărcinând corabia să plece conform programului. Nu putea risca să ia legătura cu Aminata, nu putea nici măcar să-i spună un rămas-bun oficial. Lucrul ăsta n-ar fi făcut decât să ofere dovezi în plus despre o

legătură respingătoare.

Aşa să fie, deci. Putea merge înainte numai cu lucrurile de care avea neapărată nevoie.

— Tu n-ai să vii cu mine, îi spuse ea lui Muire Lo, neştiind sigur cum avea să primească el vestea. Am nevoie de tine aici.

Cuvântul *nevoie* îi smulse bărbatului un zâmbet, deloc neplăcut.

*

Tain Hu trimisese o trăsură şi o coloană de douăzeci de călăreţi ce duceau stindardul cu cometă. Baru se aştepta să meargă singură cu trăsura, iar ducesa singură pe cal. Numai că, atunci când păşi în trăsură, o văzu pe Tain Hu aşteptând înăuntru, tolănită pe o banchetă ca o pisică mulţumită.

— Locul tău, îi făcu ea semn spre cealaltă banchetă.

Baru îşi puse jos cu atenţie geanta cu hârtii şi palimpseste.

— Înălţimea Ta. Îţi mulţumesc c-ai răspuns cererii mele atât de prompt.

Buzele ei *chiar* arătau un pic ca partea încovoiată a unui arc, nu-i aşa? Mereu ţuguiate ca şi când erau gata să ia pe cineva peste picior...

— Sunt obişnuită cu cercetarea atentă a Mascaradei. Îşi trimite creaturile să ţină Nordul în frâu.

Tain Hu purta pantaloni de călărie şi era

murdară de noroi pe cizmele înalte. Avea statura unui nobil, a unui om crescut cu carne bună şi citrice; Baru se bucura că era aproape la fel de înaltă ca ea.

— Sunt sigură că vom face un eveniment din asta. Nu vii însoţită de nimeni? Unde ţi-e micul supraveghetor?

Vârsta lui Tain Hu era greu de ghicit: era clar mai mare, dar nu cu mult, ceea ce-i făcea sfidarea şi mai enervantă. (Cât de tânără era când moştenise Vultjagul?) Îi putea aduce aminte ducesei de formula de adresare potrivită, ceea ce însă ar fi părut meschin.

— N-am nevoie de personalul meu, replică ea întorcându-i zâmbetul. Mă aştept ca revizia contabilă să meargă şnur şi sunt sigură că ostaşii tăi pot oferi cea mai bună pază pe drum. Siguranţa domeniului, desigur, nu mai are nevoie de laude.

Tain Hu se îndreptă de spate încet şi cu stăpânire de sine.

— Nu te temi, zise ea cu colţurile gurii şi ale ochilor uşor încordate, că dacă găseşti ceva în neregulă cu finanţele mele, am să te tai în bucăţi pe care am să le îngrop în pădure?

„Ba da”, îşi zise Baru în sinea ei, dar nu lăsă să i se vadă pe faţă ceea ce gândea.

— Să mă tem că eşti o neghioabă? Nu.

— Su Olonori a fost ucis în propriu-i pat. Criminalul nu a fost niciodată adus în faţa

justiţiei.

— Atunci va trebui să mă protejezi până şi-n propriu-mi pat.

Tain Hu se lăsă pe spate, pe banchetă, studiind-o cu ceea ce părea o uimire evidentă. Nasul ei repus la loc era un pic strâmb din faţă, ceea ce părea un defect bun pe care să-ţi fixezi privirea.

— De ce te afli aici?

— Simplu. Dacă e să-mi fac treaba, trebuie să ştiu unde se duc banii.

— Banii nu înseamnă totul.

— Eu sunt contabilă, zise Baru ridicând sarcastică din umeri. Din câte am fost eu învăţată, înseamnă.

Tain Hu îşi puse mâinile pe genunchi şi se aplecă în faţă, cu buzele dezvelindu-i incisivii şi cu dezgust ori provocare, sau altceva în priviri.

— Din câte ai fost învăţată. Şi acum vrei să te învăţ eu restul?

Auzi amintirea ultimei lor întâlniri, cum îi erau întoarse propriile vorbe. „Toate paradoxurile din Aurdwynn într-o singură femeie. Cred c-aş putea învăţa foarte multe din lecţiile tale, Tain Hu.”

— M-aş afla aici dacă n-aş vrea asta?

— Atunci, priveşte! Trebuie să înţelegi din ce faci parte.

Tain Hu întinse mâna în spate şi deschise oblonul spre vizitiu.

— Du-ne la Northarbor înainte să plecăm din

oraş. Vreau să vadă epurarea.

*

În Northarbor, unde arhitectura specifică docurilor făcea loc arcurilor şi arcadelor, şi vechilor galerii boltite stakhieczi lucrate în piatră, găsiră o revoltă în desfăşurare.

Prima oară auziră zgomotul, un răget, un brizant care nu voia să se retragă, după care întâlniră rânduri de soldaţi de carieră ai Mascaradei, îmbrăcaţi în albastru şi gri, care lucrau în cadenţă mutând butoaie de acid diluat, şi în cele din urmă – de pe un acoperiş – căci nici Tain Hu, nici armaşii ei nu ţineau neapărat să intre mai adânc printre rândurile Mascaradei – văzură revolta însăşi.

Gloata era îmbrăcată într-un verde calaican. Baru se aştepta să vadă oamenii atacând, împingându-se în porţile închisorii ori, ducându-se cu torţele spre casa unui perceptor.

Însă garnizoana încolţise revolta, formând un cordon între mulţimea care urla şi capătul de nord al pieţei, unde apăra un depozit simplu văruit, fără fereastră sau firmă, cu excepţia unei inscripţii în alfabetul afalon: MIRODENIE NORTHARBOR. Baru încercă să le audă cântul, dar ajungea până la ea doar strigătul lor de disperare.

— E un templu secret, îi murmură Tain Hu la ureche. Închinat lui Wydd. Apărat de adepţii lui.

— Un zeu?

În timpul studiilor ei, nimeni nu menţionase credinţa în Aurdwynn decât ca pe problemă politică.

— O fiinţă umană. Cineva care a practicat o virtute suficient de mult timp, încât să devină numele acelei virtuţi şi trăsătură de caracter. Să vorbeşti despre toleranţă şi supunere, iarnă ori pneumonie, sau eroziune, ori timp înseamnă să vorbeşti de Wydd. Wydd stă în faţa lui Himu şi Devena stă între ei.

Tain Hu îşi atinse fruntea reverenţioasă, sau poate doar ca să se scarpine.

— Nu că cineva raţional ar crede superstiţiile astea vechi şi interzise, desigur, adăugă ea.

— Mie nu mi se par foarte toleranţi.

Baru cercetă cu privirea rândurile soldaţilor garnizoanei şi descoperi butoaiele cu acid date din mână în mână până în faţă. Geniştii aşteptau cu hârleţe, mănuşi şi măşti înfundate cu cârpe ca să le deschidă.

— Se pare că sunt nişte adepţi foarte săraci ai lui Wydd, zise Tain Hu sec. Poate că azi îi mână Himu.

Geniştii deschiseră butoaiele şi, cu mişcări lente, aruncară acid peste gloată. Ajunseră la ele ţipete duse de vântul din port.

— Nu te îngrijora prea tare, îi zise Tain Hu. Acidul folosit în procesul de pacificare arde numai ochii şi membranele mucoase. Pe piele lasă mâncărime şi iritaţie roşie. Orbirea e rară,

dar arsurile îi vor marca pe vinovaţi zile întregi, aşa că pot fi găsiţi şi capturaţi. O metodă justă şi blândă, din câte am fost asigurată.

Lui Tain Hu îi scăpase o şuviţă din coadă şi îi dansa în adierea vântului. Baru se concentră asupra ei, preferând-o haosului de jos.

— De ce să-i construieşti templu lui Wydd într-un depozit? De ce să-l aperi?

— Cultele ykari sunt ilegale. Vorbesc despre caracterul trecător al autorităţii lumeşti, înţelegi ce vreau să zic, şi astfel promovează anarhia şi opoziţia. Aşa că...

Tain Hu găsi şuviţa răzleaţă şi o băgă, absentă, la loc, cu ochii tot la mulţime. Garnizoana avansase pe măsură ce arunca acid, despărţind gloata.

— Aveţi o tehnică inteligentă. Le permiteţi ilykarilor să-şi construiască un conclav mititel şi liniştit într-un loc ascuns. Permiteţi să se ducă vestea că credincioşii se pot aduna pentru adorare sau divinaţie. Uneori, cred eu, porniţi chiar voi cultele.

— O oală cu miere folosită pe post de capcană.

— Cam aşa ceva. De ce să nimiceşti cultele în faşă când poţi să urmăreşti cine participă, cine trece cu vederea adunările, cine acceptă mită ca să le permită, după care să le mături pe toate dintr-un foc?

Tain Hu arătă cu mâna spre acoperişurile din

jurul lor.

— Acolo jos, pe stradă, alţi soldaţi fac arestări. Ilykarii vor fi băgaţi la închisoare sau înecaţi. Membrii cultelor şi complicii lor vor fi judecaţi de Jurispotenţă şi cei de teapa ei. O să fie ocupată în seara asta, şi vreme de săptămâni întregi, cu toţi vinovaţii stropiţi cu acid aduşi dinaintea ei.

Baru îşi aminti privirile fugare din sala de bal, presupunerile de conspiraţie. Era o neghiobie s-o spună prea direct, dar neghiobie era şi să nu iscodească despre alianţă.

— Cunoşti atât de bine metodele Jurispotenţei.

— Xate Yawa face ceea ce consideră că trebuie făcut ca să-şi păstreze puterea. Tehnicile ei sunt destul de complexe. Îmi spune că în Falcrest – ştiai asta? – în Falcrest, deţinuţilor li se permite să evadeze din celule, li se permite să ajungă în stradă doar ca să fie prinşi din nou. Iar şi iar. Aşa vor învăţa că evadarea este mereu o iluzie.

Jos, în piaţă, era adus la înaintare un al doilea rând de butoaie cu acid.

— Aşadar, uită-te la asta! Crezi că aşa trebuie să se procedeze?

— Eu sunt contabilă.

Baru îşi dori să-şi poată închide urechile ca să nu mai audă ţipetele mulţimii împrăştiate în toate direcţiile şi fumegânde.

— Eu mă ocup de costuri, nu de credinţe.

— Dar faci parte din asta.

Tain Hu era un pic mai înaltă şi se mişca cu o forţă de om care ştie ce vrea. Cuvintele ei, oricât de blânde, te intimidau.

— Ăsta este un cost. Ăsta este costul pe care îl plătim pentru drumuri late şi apă caldă, pentru bănci şi recolte noi. Ăsta este schimbul pe care tu îl impui.

Nu mai încăpea nicio îndoială la cine se referea, căci rostise clar „tu” în afalonă.

— Rezistenţa asta n-are nicio noimă, zise Baru. Dacă vor schimbare, trebuie să se facă utili Falcrestului. Să găsească o cale de avansare din interior.

— Un popor poate suporta în tăcere biciul numai o perioadă. Pentru unele lucruri nu merită *să te afli* în interior.

— Ordinea e preferabilă dezordinii, replică Baru, rostind cuvintele de care râsese în Taranoke, sub draperiile negre ale paturilor de la şcoală.

Tain Hu îşi întoarse privirea de la ea.

*

Merseră spre nord peste blocuri de calcar crem puse peste straturi de oale sparte şi beton, peste pietriş, var şi pământ bătătorit din Aurdwynn. „S-ar putea să vină o zi”, îşi zise Baru în sinea ei, „când drumurile Imperiului să fie făcute din tuf taranoki”.

Tain Hu o porni călare alături de armaşii săi, lăsând-o pe Baru să lucreze în trăsură. Se

chinuia să se concentreze la hârtiile ei, luptându-se cu o nelinişte din ce în ce mai puternică despre care nu-şi putea da seama ce anume i-o provocase. Poate amintirea revoltei. Gândul la deznădăjduiţii aceia pătaţi cu acid care dispăreau în Beciul Rece. Ori faptul că ştia că Tain Hu ar putea s-o ucidă şi să-i arunce trupul la coioţi şi nu avea să mai fie găsită niciodată.

Îndreptându-şi îngrijorarea spre un palimpsest, încercă să se concentreze. Domeniile lui Tain Hu din Vultjag aveau să aibă propriile lor conturi. Avea să deschidă registrele şi să caute semne de comportament înclinat spre răzvrătire – prea multe împrumuturi, investiţii agresive în vechea monedă ori resurse forte, cumpărări de arme sau grâne pentru a hrăni şi duce o rebeliune.

Şi dacă găsea ceva? Dacă Tain Hu *credea* că a găsit ceva? Atunci ce?

Dacă dispărea sau murea în această deplasare, cu siguranţă avea să fie evident că Tain Hu o omorâse. Iar ducesa sigur era conştientă de lucrul ăsta.

Pe măsură ce studia în trecere livezile de măslini ale Ducatului Heingyl, loturile argintii şi verzi de pământ mănos, negru, cu lemnul şi uleiul deja prelucrate în mintea ei în bani şi influenţă, se pomeni atrasă de terenul care urca, de pădurea de brad roşu de coastă care

stătea de pază văilor, de Muntele Kijune de culoarea ciorii şi de piscurile înalte şi albe de dincolo de el. Acesta era Aurdwynnul, ţinutul lupilor, şi probabil că aici nu existau aceleaşi reguli. Probabil că aici inteligenţa nu reprezenta deloc un punct forte prin comparaţie cu cuţitul. (Probabil, îi şoptea o parte precaută a ei, Muire Lo manevrase lucrurile în aşa fel, încât să ajungă aici, departe, ca să se poată descotorosi de ea...).

În acea seară îşi aşezară tabăra sub stelele reci, un cer de constelaţii necunoscute şi piezişe.

— Te nelinişteşte ceva? întrebă Tain Hu.

Baru îşi trase mantia în jurul ei şi se uită la ducesă peste focul de tabără, nesigură dacă să ia întrebarea drept o ameninţare.

Ducesa Vultjag îşi deschise braţele spre desişul din jurul lor, spre umbra pădurii care se contura nedesluşit, şi zâmbi. Lumina focului îi făcea ochii să pară aurii ca ai unui vultur.

— N-am vrut decât să întreb: nu-i aşa că n-ai mai fost niciodată atât de departe de mare?

*

Până în ziua în care ajunseră în Vultjag, Baru înţelesese de ce Parlamentul îşi dorea cu atâta lăcomie să stăpânească Aurdwynnul. Mai mult decât un scut împotriva invaziei, era un bun de o valoare incalculabilă – păduri, locuri de pescuit, teren arabil pe coastă, piatră şi mori, şi

chiar şi meşteşugari feudali, a căror tehnică fusese împăturită şi bătută bine cu ciocanul de ani de război ducal.

Aurdwynn avea să fie benefic pentru Imperiu. Aurdwynn avea, de asemenea, să fie foarte, foarte profitabil pentru cel care-l controla.

Numai că ducii şi ducesele ţineau ţara dezbinată. Tarifele lor invidioase şi ghildele erau un obstacol în calea negoţului liber şi creau o ineficienţă vastă. Baru se pomeni rătăcind pe o hartă imaginară a ţării, netezind graniţele dintre cele treisprezece ducate, ştergând fortăreţele, lipsind Aurdwynnul de seniori şi punând rezultatele în tabel.

Ce putea face cu propria ei rebeliune? Să o înfrângă şi să o reconstruiască? Aveau s-o privească fiicele Aurdwynnului cu acelaşi sentiment curios de teamă şi respect cu care se uitase ea la pânzele care se ridicau dinspre Reciful lui Halae?

Drumul urca prin codru ajungând pe culmea unui defileu.

— Duceţi-vă înainte la poarta mobilă şi deschideţi-o! porunci Tain Hu, trăgându-şi calul de luptă lângă trăsură. Vino cu mine să-mi vezi pământul.

Baru o luă de mână, mănuşă în mănuşă, şi se aşează cu oarecare greutate pe calul ei, apucându-se de capătul din spate al şeii, în loc s-o cuprindă cu braţele aşa cum o învăţaseră

cărţile. Calul se mişca sub ea într-un fel cu totul diferit de cel în care se mişca o corabie.

— Uşurel. Stai relaxată!

Tain Hu dădu pinteni calului şi ieşiră prin porţile de piatră şi lemn de brad roşu de coastă, printre armaşii cu ochi ageri, arcuri scurte şi tunici cu comete, după care priviră peste vale, peste ţinutul Vultjag.

Pădure cât vedeai cu ochii, de la un zid la altul, iar umbrele norilor tremurau în vârfurile copacilor odată cu vântul care trecea printre crengi. Jos, în centru, curgea râul Vultsniada ca un fulger strâmb, alb şi iute. Pe malurile lui se înghesuiau mori şi sate, iar la nord, spre poalele muntelui, o fortăreaţă din calcar se făcea punte peste torent şi lăsa să treacă prin porţi de ecluză o cascadă măreaţă.

Cu toată frumuseţea peisajului, ochii lui Baru se îndreptau către ciori, ulii şi ereţi care se înălţau pe curenţii de aer cald, sus, deasupra pajiştilor şi a luminişurilor de piatră, adunându-se în grupuri impunătoare, care păreau să se întindă de la coroanele copacilor până la nori.

Nici nu începuse să le numere când Tain Hu strigă un cuvânt în urună şi-şi îmboldi calul înainte, năpustindu-se pe drumul abrupt şi intrând în pădure, cu armaşii care-i purtau stindardul mergând în faţa şi în spatele lor. Baru se ţinu de şa, agăţându-se de siguranţă şi demnitate, încercând să-şi stăpânească bucuria

bruscă şi inexplicabilă.

Capitolul 8

Baru petrecu o noapte rece în camera de oaspeţi din fortăreaţa de la cascadă, ascultând vuietul vântului de munte prin turnuri. După un mic dejun cu somon afumat şi vin îndoit cu apă, plecă într-o vizită călare a domeniilor Vultjag şi stabili imediat că ţinutul nu ducea lipsă de corupţie.

Iată ce văzu:

În primul şir de sate de-a lungul râului, întâlni vânători care aduceau piei de căprioară la o tăbăcărie, a căror zeflemea veselă în iolynică se opri imediat când o auziră vorbind, căci limba o trăda acolo unde faţa şi pielea nu o făceau. Nu voiră să-i răspundă la întrebări, dar ea îşi notă numărul lor şi mărimea tăbăcăriei.

La carieră, muncitorii şi familiile lor veniră să aclame la vederea trăsurii şi a stindardelor ducale. Până coborî printre ei, se duse deja vorba şi auzi şoptit cuvântul iolynic „mască, mască, mască”, în timp ce se repezeau să-şi ascundă copiii de o agentă a Treatymontului, un pion al Falcrestului care vâna păcatul social. Trecu apoi printre ei într-o linişte încremenită, observându-le muşchii şi dibăcia.

Nu toţi se temeau de contabila imperială. Câţiva erau dispuşi să aibă o conversaţie cu ea

într-o afalonă stricată ori printr-un tălmaci.

— Familia mea lucrează piatra de o sută de ani, îi zise o cioplitoare în piatră cu faţa palidă şi ochii verzi, încredinţându-şi fiul care urla unei doici. Strămoşii mei săpau tuneluri în piatră pentru conacele stakhi şi acum, chiar în ultimul an, am terminat lucrul la noua fortăreaţă a ducesei. Uitaţi-vă la băiat – o să sugă mai mult praf de cretă decât lapte de la mine şi probabil tot i-ar fi mai bine.

Vorbise cu dragoste, fără teamă de ierni şi fii morţi.

În piaţa din satul lor, armaşii cu suliţe lungi, scuturi sclipitoare şi haine groase din blană de urs se antrenau într-o falangă disciplinată.

— Sentiamut, i se spuse. O familie cunoscută până şi în Treatymont pentru credinţa cu care o slujesc pe ducesa noastră. Păzesc modelul hainelor acelora de urs cu invidie.

„Ah!” îşi zise ea. „Cunosc numele acestei familii.”

Baru încadră toate aceste lucruri într-un mister mai mare, o enigmă a domeniilor lui Tain Hu. Enigma era următoarea: nu domnea foametea.

În Vultjag exista o carieră, iar cei care munceau în ea aveau nevoie de hrană ca să se menţină în puteri. Numai că valea nu se putea hrăni singură. Puteau vâna şi umbla după hrană prin păduri, puteau pescui în râu şi săra captura

pentru iarnă. Numai că proviziile astea aveau să ajungă doar pentru câteva sate. Fără agricultură şi animale, meşteşugarii şi pietrarii, precum şi familiile lor urmau să moară de foame.

Aşa că locuitorii Vultjagului trebuiau să aducă grâne, măsline şi fructe pe râu de la marele Inirein („Frumos nume de fluviu”, îşi zise Baru – însemna *Revărsare de Lumină)* sau pe uscat, prin trecătoarea îngustă, care probabil, se închidea pe timpul iernii. Pentru asta, Tain Hu şi şerbii ei trebuiau să facă schimburi sau să cumpere. Puteau da la schimb piatră, cherestea, nestemate, ulii şi şoimi, precum şi piei obţinute de la vânat. Numai că schimbul nu era eficient şi nu te puteai baza pe el, aşa că era mai probabil ca Tain Hu să-şi cumpere hrana cu ridicata, rugându-se în fiecare toamnă să aibă parte de o piaţă blândă şi o călătorie uşoară.

Iar pentru comerţul cu ridicata avea nevoie de monedă fiduciară, bani pe care îi obţinea vânzând piatră, cherestea, nestemate, ulii, şoimi şi piei vecinului ei de la apus, Oathsfire, care, la rândul său, le transporta pe Inirein în jos, pe coastă, şi le vindea cu profit. Vultjag era nevoită să folosească bancnotele Mascaradei pentru că trebuia să facă afaceri cu Oathsfire, care trebuia să facă afaceri cu ducii de pe coastă, iar acei duci aveau nevoie de monedă fiduciară ca să scoată maximum de profit. Întreg sistemul era construit să garanteze acest

lucru.

Deci lucrurile stăteau astfel: oamenii din Vultjag munceau, în valea lor, ca să creeze bunuri şi vindeau acele bunuri pentru hrană. Aşadar, Vultjag ar fi trebuit să fie un ţinut sărac şi să aibă o economie de subzistenţă ce abia dacă rezista de la un anotimp la altul. Ştiinţa economiei Mascaradei o învăţase pe Baru că adevărata avuţie ajungea la cei aflaţi mai sus în lanţul de producţie.

Şi totuşi văzuse dezvoltare.

Bani care treceau din mână în mână peste tot. Foşnetul bancnotelor în pieţele săteşti şi în grajduri, la mori şi în depozite de cherestea. Ziduri şi garduri noi care se ridicau în jurul satelor riverane. Cete de oameni cu găleţi plătiţi să ducă ape menajere la râu în loc să le arunce în stradă. „De unde”, se tot întreba Baru, „de unde vin banii?”

Vultjag era un ţinut mai bogat decât ar fi trebuit. Mori noi? Barăci noi pentru muncitorii de la carieră şi lefuri? O fortăreaţă nouă din piatră de var, construită cu îndrăzneală ambiţioasă în jurul cascadei?

Când se întoarse la casa de piatră şi apă limpede a lui Tain Hu şi ceru să fie adus înaintea ei contabilul ducal, Baru descoperi altă chestiune care nu era cum ar fi trebuit să fie:

— Ţi-o prezint pe contabila ducală, zise Tain Hu, cu părul desfăcut căzându-i pe umerii

îmbrăcaţi în metal ai tunicii şi cu cizmele bocănind tare pe piatră, plecându-se batjocoritor de mult.

— Tu?

— Legea spune că fiecare ducat trebuie să aibă un contabil. Nu spune nicăieri că acela nu poate să fie chiar ducesa.

Tain Hu ţinea la subsuori câte un registru legat în piele.

— Şi sunt ştiutoare de carte, chiar dacă doar în iolynică. Un talent neobişnuit aici, Excelenţa Ta.

Baru luă registrele şi le deschise în tăcere, deşi ar fi vrut să zâmbească sau să râdă la neobrăzarea femeii, sau să se ridice de la micul birou de brad roşu de coastă şi să întrebe ce-o să se întâmple atunci când găsea şmecheria, hiba din registre.

— Vom cina împreună. Armaşii te vor conduce.

Tain Hu se opri la uşă, întorcându-şi privirea spre mica încăpere cu o încruntătură curioasă.

— E adevărat că te duelezi?

Baru îşi scoase propriile pergamente, palimpseste şi registre, ignorând-o pe ducesă. Notiţele erau în iolynică, pe care de-abia dacă o putea citi, dar cifrele le înţelegea şi ele aveau să fie suficiente.

— Mai adu-mi cerneală! zise ea.

*

Baru ratã cina. Un servitor îi aduse lumânări ca să poată lucra noaptea.

Prima ei linie de atac eşuase. Contabilitatea ducatului Vultjag fusese ţinută meticulos. Cele mai simple forme de fraudă şi corupţie se trădau aici, în balanţa de plăţi, dar plăţile Vultjagului – pe hrană, fier, lefuri, dobândă – fuseseră trase din dări legitime, vânzări, împrumuturi şi propriile rezerve de capital ale ducatului. Tain Hu se descurca la aritmetică.

Numai că ducesa era din Aurdwynn, iar Aurdwynnul nu cunoştea moneda fiduciară şi contabilitatea de suficient timp ca să le stăpânească la perfecţie. Trebuia să fi făcut o greşeală pe undeva, o greşeală pe care Contabila Imperială o putea mirosi.

Cu siguranţă.

Doar dacă nu exista nicio trădare de ascuns. Nicio rebeliune în pregătire care să aibă nevoie de bani.

Baru trase un gât lung de vin îndoit cu apă şi urmări cu degetul lista detaliată pe puncte a tranzacţiilor ducatului.

— Poftim? făcu ea şi puse vinul jos. *Poftim*?

Căutase amprentele rebeliunii – folosirea banilor împrumutaţi cu forţa pentru cumpărarea de nestemate şi metale preţioase, pământ şi bunuri.

Numai că Vultjag făcuse exact contrariul. Tain Hu îşi *vânduse* carierele şi pădurile pe

bancnote. Scăpase de nestematele şi aurul pe care strămoşii ei îl acumulaseră vreme de generaţii, pentru a aduna tot mai multe bancnote. Şi o făcuse într-un mod atât de straniu şi de modest – fără vreun chilipir grozav, fără vreo mare manevră financiară. Doar o vijelie de mici tranzacţii, care-i ciobeau averea bucăţică cu bucăţică.

Bucăţele care ieşeau la socoteală. Tain Hu se descurcase bine cu vânzările. Preţurile erau foarte mari.

Însă vânzări către cine? Numele din registru nu erau ale celorlalţi duci, nici ale ţinutului vecin Oathsfire, care ciupise din Vultjag atâta vreme, nici al lui Lyxaxu coborât din fortăreaţa lui de la înălţime. Nicio vânzare către Banca Monedei Fiduciare ori către Mijlocitorul Imperial, care ar fi fost din cale afară de bucuroşi să cumpere pământ roditor. Doar nişte nume care nu se distingeau prin nimic, fără titlu...

— Oh! făcu Baru. O-ho!

Deschise recensământul Vultjagului şi îl parcurse, găsind *acolo* numele – Awbedyr şi prolificii Hodfyri, Alemyonuxe care, vreme de generaţii, construiseră mori pe râu, Sentiamut cei cu haine de blană de urs, care câştigaseră o mică avere cutreierând nordul înspre Munţii Crestelor Iernii, de unde coborâseră strămoşii lor.

Niciun nobil aici. Doar familiile de rând din

Vultjag.

Tain Hu îşi vânduse ducatul propriilor ei oameni. Îşi lichidase averea.

Dar unde să fi găsit aceste familii de rând, vânători, pietrari şi pădurari capitalul lichid necesar să o *cumpere*? Unde câştigaseră suficiente bancnote imperiale ca să cumpere averea lui Tain Hu la preţuri mari, înarmând-o cu suficient capital lichid încât să cumpere alte ducate cu ridicata, dimpreună cu datorii şi alte angarale?

Banii trebuiau să vină de undeva, ceea ce nu făcea decât să dea întrebarea cu un pas înapoi, de la Tain Hu la oamenii din Vultjag.

Baru se ridică şi străbătu încăperea în sus şi-n jos, cu covorul dansându-i sub picioare, călcând cu cizmele pe desenele unor cai de luptă, suliţaşi şi râuri de sânge. De ce să facă aşa ceva? Ei bine, pentru că Tain Hu avea, se pare, nevoie de o cale de-a face rost de bani fără să atragă atenţia. Cum ar fi vândutul proprietăţilor sale către oamenii ei. Dar *ei* de ce îi făceau jocul? Ce puteau să facă sentiamuţii cu o bucată de pământ la poalele Munţilor Crestelor Iernii, ori awbedyrii cu o mie de acri de pădure? Să vândă pământul Băncii Monedei Fiduciare pentru un mic profit? Erau şerbi feudali, nu genul de moşieri şi rentieri care dominau ducatele din Ţinuturile de Mijloc. (Dintre puterile nordice, doar ducesa Erebog permisese apariţia

moşierilor şi descoperise că pământul sterp îi făcea neascultători şi strânşi la pungă.) Nu, familiile Vultjagului n-ar fi ştiut de unde să înceapă.

Baru îşi duse pumnii la tâmple şi apăsă.

De ce să cumpere vasalii lui Tain Hu averea ei cu bancnote pe care, în mod normal, era imposibil să le aibă? Dacă ar fi luat împrumuturi, acestea ar fi fost înregistrate în registrele Băncii Monedei Fiduciare. *Aşa că de unde veniseră banii*? Şi la ce foloseau, la urma urmei? Doar nu te puteai aştepta ca Tain Hu să cheltuiască toate bancnotele pe chestii ca suliţe şi cai ori să le folosească pentru lefuri pe timp de război.

Aşadar, banii trebuiau să fie utili *înainte* de război.

Baru se duse la fereastră şi privi afară la liniştea întunecată şi somnoroasă a pădurii şi a văii de sub ea, la bogăţiile fără valoare ale Vultjagului, la tot lemnul şi piatra care nu puteau fi recoltate ori mutate, ţinute pe loc de distanţă şi de costul forţei de muncă, de adevărul rece că Ducatul Vultjag nu era bun decât să ofere resursele de care să profite alţii.

Închise ochii şi-şi îndreptă umerii, încercând să se pună în pielea lui Tain Hu, să-i poarte cizmele, să se urce pe calul ei şi să străbată călare potecile ducatului gândindu-se: „Cum să deszăvorăsc eu toate astea şi să le transform în putere, putere pe care s-o folosesc împotriva

Mascaradei? Nu-mi pot vinde averea şi pământul fără să-i hrănesc – cum scap din labirintul lor?

Cum transform valea asta într-o armată la porţile Treatymontului?”

Banii trebuiau să vină de undeva.

Numai că dacă lua urma bancnotelor, aceasta avea să se termine la familiile acelea mărunte. Spre deosebire de ducate, lor nu li se cerea să ţină contabilitatea.

Ah! Iată unde era!

Rămăşiţa de notiţă a lui Su Olonori: „V. Vânzare mare de pământ?” *Fusese* pe drumul cel bun. V. De la Vultjag. Îşi vindea pământul.

Femeia Ake Sentiamut, în haina ei de blană de urs, oferind băuturi, murmurând că Bel Latheman era fără pată – Ake Sentiamut putea fi omul de legătură cu tiparniţele de bani...

Banii trebuiau să vină de undeva. Dacă nu cumva chiar nu veneau de nicăieri. Dacă nu cumva apăruseră din neant.

*

În dimineaţa următoare, îi spuse lui Tain Hu că terminase revizia contabilă.

— Totul e în ordine, zise ea zâmbind. Dacă şi-ar ţine toate ducatele registrele la fel bine ca tine! Mă laşi un pic să scap de povara asta?

Îşi atinse punga cu lanţ, însemn al funcţiei, de parcă era o mortăciune legată la centură.

— Mai stai o vreme, desigur, insistă Tain Hu.

Am promis cu gura mea să te învăţ să călăreşti înainte ca Guvernatorul Cattlson să aibă şansa de a-ţi măcelări tehnica.

Gândul la *Lapetiare* îi veni nechemat în minte şi Baru îl alungă la fel de repede cum venise. Corabia Aminatei avea să ridice ancora înainte ca ea să se întoarcă într-un fel sau altul. Nu se putea face nimic.

Luă o înghiţitură lungă din vinul servit la micul dejun şi închise ochii ca să-i savureze gustul, ca să scape pentru o clipă de privirea neabătută a lui Tain Hu.

— Desigur, răspunse în cele din urmă.

*

Ducesa o învăţă să călărească. Mai întâi exersară împreună pe un cal, apoi Baru singură pe o iapă castanie, foarte blândă, care refuza să se grăbească chiar şi când cărările şerpuite din pădure le purtau în teritoriul unor ciori agresive deranjate de prezenţa lor. Ciorile i se păreau lui Baru încântătoare şi zăbovi o vreme doar ca să vadă cât de violente pot deveni. Numai că, după un timp, păsările se hotărâră la un armistiţiu unilateral voios.

— Am o teorie, spuse Tain Hu, cu privire la interesul tău pentru păsări.

— Ah?

— Ciripitul lor e singura limbă din ţara ta natală pe care o mai poţi auzi vorbită cu glas tare.

— Vorbeam afalonă în Taranoke, spuse Baru, nelăsând să i se vadă surprinderea.

— Nu înainte să vină ei.

— Înainte să venim *noi.*

Chipul lui Tain Hu căpătă o expresie de batjocură tăcută.

În ziua următoare, Tain Hu aduse arcuri scurte şi o învăţă pe Baru să tragă. Componentele erau fascinante: dispunerea penelor săgeţii, lame şi mâner, nock, clei, fâşii de tendoane şi corn, însă ca să le faci pe toate să funcţioneze împreună era nevoie de-o coordonare pe care Baru părea să n-o aibă. Nu acelaşi lucru se putea spune şi despre Tain Hu, care se mişca şi vorbea cu hotărâre, uneori cu o oarecare nerăbdare, ca şi cum lumea se târa cu doi paşi în urma voinţei ei şi acest conflict i se părea supărător. Călare sau cu arcul, executa mişcările cu o nepăsare îngâmfată, clar concentrată la altceva, la conversaţie sau la cântecul păsărilor. Însă într-o provocare – trasul cu arcul în timp ce călărea cu spatele în galop, răspunsul la o întrebare de istorie foarte veche ori filosofie – fruntea i se încrunta şi parcă nu mai era atât de mândră, ca şi cum uitase pentru o clipă să se prefacă a fi altcineva.

Un timp, Baru nu băgă de seamă minuţiozitatea cu care o studia pe această femeie. Poate era chiar definiţia amăgirii de sine: odată ce-ţi dădeai seama de ceea ce faci,

trebuia să te controlezi.

În pădure, călărind fără gardă pe sub crăcile întunecate şi înălţimile impunătoare ale brazilor roşii de coastă, ajunseră să discute despre chestiuni periculoase. Religie. Politică, locală şi externă. Căsătorie – Tain Hu era tânără, dar în Aurdwynn, unde ideile despre familie reflectau adeseori obiceiurile bicamerale tu maia, o femeie despre care se ştia că este fertilă putea ajunge mai departe. Şi, în cele din urmă, Mascarada. Mai întâi întrebările cele mai dragi inimii lui Baru: „De ce ne conduc? De ce sunt atât de puternici?” şi răspunsurile: „Chimie, finanţe şi o artă de a naviga foarte inteligentă” la care Tain Hu spunea că vechii tu maia inventaseră cavaleria grea şi plugul tras de cal şi că asta le dăduse jumătate de lume, dar numai pentru o vreme.

— Ce se va alege de noi dacă faceţi ce vreţi? întrebă Tain Hu.

În jurul lor, pădurea se mişca în crepuscul, străveche şi vastă.

— Veţi deveni o rasă nouă. Sângele vă va fi purificat. Vor exista noi căi de a vă îmbogăţi şi de a deveni utili. Căsătoriile voastre vor...

Baru se chinui un pic cu găsitul cuvintelor în afalonă.

— Ajustate. Astfel încât copiii voştri şi toţi descendenţii lor să slujească Republica în cel mai bun mod cu putinţă.

— Ne vor prăsi ca pe vite.

Tain Hu se lăsă într-o parte să-şi frece calul pe crupă ca şi cum şi-ar fi cerut scuze.

— A început deja. Au impus cote: să existe un anumit număr de căsătorii între linii de descendenţă stakhi şi maia, nicio căsătorie belthycă pură...

— Primii paşi din programul incrastic încearcă să cuantifice punctele forte naturale ale tipurilor rasiale şi ale diverşilor lor hibrizi.

— Şi tu ce crezi despre asta?

— Eu sunt contabilă. Nu mă preocupă ereditatea.

— Dacă te limitezi, n-o să domneşti peste nimic, zise glacial Tain Hu.

— Poftim? făcu Baru, doar ca să tragă de timp şi să n-o cuprindă fiorul rece la auzul vorbelor lui Cairdine Farrier.

— Banii nu sunt decât un tip de putere. Credinţa este şi ea putere. Dragostea e putere. Măcelul şi nebunia sunt şi ele căi spre putere. Cu siguranţă, simbolurile înseamnă putere – porţi un astfel de simbol oriunde mergi, punga aia pe care o ai la tine. Şi altele atunci când te hotărăşti cum te îmbraci, cum te uiţi la bărbaţi şi la femei, în ce poziţie să-ţi ţii corpul şi cum să-ţi îndrepţi privirea într-un anumit punct. Iar toate aceste simboluri pot îndemna oamenii la muncă sau la război.

Tain Hu se uită în jos la ea cu o distanţă

regală, deloc mânioasă.

— Şi tu eşti un simbol. Uită-te la tine! Luată dintr-o ţară cucerită pentru că erai tânără şi deşteaptă şi pusă să conduci o alta. Cum se poate să fii altceva dacă nu o provocare? O fată născută din oameni de rând, căreia i se dă autoritate asupra unei ţări străvechi de nobili? Eşti un cuvânt, Baru Cormoran, un simbol, iar simbolul spune: „Tu, Aurdwynnule, eşti al nostru”.

— Eu sunt Baru Cormoran, protestă ea, contabilă, şi mi-am câştigat locul pe merit. Nu un simbol pentru nimic decât pentru mine însămi.

— Câtă vreme o să crezi că nu eşti nimic mai mult, nu o să fii nicicând nimic altceva decât o piesă a maşinăriei.

— O piesă poate schimba întregul. Se poate să fie nevoie de răbdare, de sacrificiu, dar...

— Poate schimba maşinăria *asta*? Mai bine o strici şi construieşti una nouă.

Apoi Tain Hu dădu pinteni calului.

*

Mai încolo, pe un afloriment înalt de piatră, unde caii se mişcau doar cu prudenţă, priviră apusul. Tain Hu nu se îndreptase spre casă.

— Ai găsit, nu-i aşa? întrebă ea. În registre. Mi-ai spus că totul e în ordine, dar era o minciună. Ţi-ai dat seama că falsific bancnote. Poate că înţelegi chiar şi amploarea acestui lucru.

Baru ar fi putut să mintă din nou, dar ar fi fost prinsă cu minciuna. Aşa că spuse adevărul, crezând că astfel avea să-i câştige respectul lui Tain Hu.

— Da. Ţi-am descoperit trucul. M-ai putea ucide aici şi să faci să pară un accident.

— Şi după aia ce? Ar trimite încă un străin inteligent, unul mai puţin încântător ca oaspete?

Tain Hu clătină din cap şi părul i se răsfiră în vânt.

— Nu, niciodată n-am luat asta în calcul. Te-ai protejat foarte bine.

Baru făcu o plecăciune în şa.

— Mă simt onorată.

Tain Hu privi spre pădure. În depărtare striga o bufniţă.

— N-o să poţi face nimic să opreşti ce se întâmplă. Rebeliunea va începe. Neajutorarea ta în faţa ei va fi un eşec de neşters, marcat pe sufletul tău ca o cicatrice, iar pentru asta îmi pare rău. Cu siguranţă ai anumite ţeluri, iar acest eşec ţi le va distruge.

În timpul ultimei rebeliuni din Aurdwynn, Tain Hu trebuie să fi avut o vârstă fragedă. Nu vorbea despre părinţi, nici fraţi. Poate că înţelegea bine costul revoluţiei.

— Şi tu ce vrei, Tain Hu?

Ducesa Vultjag îşi studie domeniul de pe piatra înaltă.

— Sunt de viţă nobilă şi, ca toată nobilimea, obişnuiam să-mi doresc să conduc, să fiu deoparte şi mai sus de oamenii mei. Întocmai cum ne conduceţi voi acum.

— Şi cum vă conducem noi?

— Acum Mascarada m-a învăţat greutatea şeii. Acum Xate Olake, soţ iubit al iubitei mele mătuşi, pe care am pierdut-o, mi-a deschis urechile spre plânsul omului de rând.

Îşi duse mâna căuş la gură şi-i răspunse cu un strigăt bufniţei, o imitaţie lină şi perfectă.

— Acum vreau să-mi eliberez oamenii.

— Trădare, o dojeni blând Baru.

— Spune-i Jurispotenţei, atunci! răspunse Tain Hu râzând.

— Inteligentă mişcare să-ţi foloseşti propriii şerbi ca să speli banii falşi în registre. Sunt curioasă însă într-o privinţă.

— Numai una? Aşa uşor te saturi?

— Două, atunci, spuse Baru gândindu-se la recenzia contabilă făcută de ea Băncii Monedei Fiduciare, la Mijlocitorul Principal îngrozit şi la Ake Sentiamut care îi adusese bere şi protestase că multiubitul ei Mijlocitor „nu încălcase în viaţa lui o regulă”. Ştiu cum ai făcut rost de tipar şi sigilii pentru falsificatul bancnotelor – familia Sentiamut este cu adevărat cutezătoare. Dar unde ai găsit muncitorii talentaţi? Copiatul unei bancnote este un proiect îndrăzneţ. S-o faci în asemenea

cantitate, fără să descopere nimeni...

Tain Hu apucă frâiele şi se uită în jos la coborâşul periculos.

— Am auzit că preoţilor ilykari care-i adulează pe Wydd, Devena şi Himu cel mai mult le place să-şi studieze manuscrisele sacre. Iar acele manuscrise sunt foarte frumos iluminate, fie ele originale, fie copiile pe care le fac. Unele au fost duse chiar şi în Falcrest să fie expuse ca opere de artă.

— Ah! făcu Baru, pricepând.

Beciul Rece al lui Xate Yawa era plin de ilykari care aşteptau judecata, iar aceştia puteau fi puşi la muncă.

Găsiră iar poteca atunci când pădurea se cufundă în întuneric. Deşi în ţinutul acela stelele îi erau necunoscute lui Baru, lui Tain Hu nu-i erau, aşa că ea găsi drumul înapoi fără nicio problemă.

Capitolul 9

Baru se duse iar în sud, înapoi la Treatymont, înapoi la groapa cu şerpi. Prinsă într-o cursă contra cronometru şi contra planului rebelilor. Dar mai putea exista o şansă.

Pe drumul de la nord de oraşul liber Haraerod, aflat la o răspântie, în umbra în formă de colţ a Muntelui Kijune, îi aţinu calea un pâlc de soldaţi, o falangă murdară, cu ghimpi de oţel. Armaşii

din escorta dată de Vultjag murmurară, îmbufnaţi, dar nu şi îngrijoraţi:

— E Ihuake, îşi ia vama pe drumurile ei... crede că suntem vite cu toţii, serios, doar un alt fel de cireadă... spuneau armaşii.

Probabil nu asasini. Nu aici, nu acum, nu aşa. Oamenii lui Vultjag s-ar fi achitat ei înşişi de treabă.

Baru descălecă, îşi puse masca şi mărşălui drept în dinţii falangei cu un mârâit şi hotărâtă să semene teroare. Ziua aceea nu era o zi de întârzieri.

— Daţi-vă la o parte! strigă ea, ridicând o mână înmănuşată în alb. Treburi imperiale, eu nu plătesc vamă.

Când zidul de suliţaşi nu se urni, continuă:

— Ducesa Ihuake îmi plăteşte mie tribut! Vreţi să vă petreceţi tot restul vieţii mâncând lături în cocinile ei?

Unul dintre luptătorii din falangă lăsă jos suliţa lungă şi scutul şi ieşi în întâmpinarea ei. Era bătrân, coriaceu, nederanjat de povara armurii şi a coifului. Ani de mânie îi umpluseră faţa de cicatrice.

— Mă tem că ei nu vorbesc afalona, spuse el, dovedind-o destul de bine şi în cazul lui, căci şi afalona sa era groaznică.

Îşi dăduse cu negru pe sub ochi ca să se ferească de strălucirea orbitoare a soarelui.

— Stai să mă uit la tine. Hm, cugetă bărbatul.

Baru se trase la un braţ de el, uluită. Bătrânul o studie cu ochii mijiţi, dând din falcă într-un soi de mişcare de rotaţie continuă nemulţumită, după care clătină din cap a dezgust.

— Ei bine, arăţi exact ca ea, dar ea e o călăreaţă mai bună. Scoate-ţi masca! Trebuie să mă asigur.

Curiozitatea îi învinse indignarea.

— Exact ca cine?

— Ducesa Nayauru. Am primit vorbă c-a fost văzută deghizată trecând prin teritoriul lui Ihuake. O femeie tânără, foarte inteligentă, cam de înălţimea ta. Probabil vrea să-l seducă pe fiul Înălţimii Sale Ihuake şi să-i uzurpe neamul sau cel puţin aşa m-a prevenit Înălţimea Sa. Îl seduci cumva pe moştenitorul Ducesei Vitelor?

Infanteristul observă punga cu lanţ pe care Baru o purta la brâu şi sprâncenele i se uniră într-o încruntătură.

— Căcat! Eşti Contabila Imperială?

— Da.

Bărbatul rumegă informaţia preţ de o clipă, după care scuipă pe pietrele din drum.

— Ei bine. Ducele Pinjagata în slujba ta. Eşti Ffare Tanifel? Ne-am cunoscut la o petrecere nenorocită din casa aia mare, mai ţii minte?

Baru se strădui din răsputeri să pară stăpână pe sine în faţa absurdităţilor din ce în ce mai numeroase. Ducele Falangelor apăruse pe jos, patrulând în căutarea unor iubiţi nepermişi –

asta era ceva ca dintr-un roman de dragoste prerevoluţionar. Ori ca dintr-o monografie a lui Muire Lo.

— Ffare Tanifel e moartă.

— Fute-m-aş, aşa e, a prins-o Xate! Deci tu eşti *Su Olonori, înlocuitorul.* Nu cred c-am făcut cunoştinţă.

Pinjagata îi întinse o mână înmănuşată.

— Credeam că eşti bărbat. Sau – eşti? Ştiu că oriati sunt flexibili în această privinţă. Nu e treaba mea să decid, doar spune-mi ce preferi.

— Şi *el e mort.*

Baru îi luă mâna şi dădu cea mai bună impresie de putere de care fu în stare prin zale.

— Eu mă aflu aici să remediez problema.

— Şi el e mort? Serios?

Pinjagata se uită la ea cu un respect uluit.

— Deci ai venit aici să descâlceşti problema dintre astea două?

— Dintre Ihuake şi Nayauru? Asta nu e o prioritate acum.

Xate Yawa putea rezolva ciondăneala ereditară dintre marile ducese din Ţinuturile de Mijloc. Trebuia contracarată manevra lui Tain Hu.

— Am treburi urgente în Treatymont. Mută-ţi soldaţii şi am să uit de această neplăcere.

— Amabil din partea ta.

Pinjagata făcu un semn cu mâna dreaptă, iar falanga din spatele lui îşi ridică suliţele şi începu

să se despartă.

— Mă bucur că nu eşti Nayauru. Fir-aş eu să fiu dacă ştiu ce-aş fi făcut! Probabil ar fi trebuit s-o arestez sub o acuzaţie inventată, după care armăsarii ei Autr şi Sahaule ar fi pornit încă un împuţit de război civil pe care am obosit să-l tot câştig. Îl ucizi pe duce, toate bune şi frumoase, aşa-i la război, după care rudele lui încep să jure răzbunare şi trebuie să le ucizi şi pe ele. Eu unul nu m-am simţit niciodată în largul meu să strâng de gât vreun verişor de-al doilea care n-a apucat nici măcar să-şi vadă coaiele coborâte, pricepi ce zic? Cred însă că tocmai de-aia Ihuake are dinastia şi toate vacile, şi eu nu. O anumită cruzime. A trebuit să ucizi pe cineva în timp ce-ţi făceai datoria? Cineva care te înşală la dări, nu plăteşte un împrumut, ceva de genul ăsta?

Îmi imaginez c-au dat punga unei adevărate ucigaşe, dacă ultimii doi contabili au murit.

— Mm, captivantă teorie!

Baru le făcu semn gărzilor sale să-i aducă trăsura şi calul.

— Ihuake şi Nayauru nu sunt aliate?

— Ah, nu mă întreba pe mine! Amândouă sunt pe punctul de a răbufni – ceva legat de moştenire, de păşuni, de apă dulce ori de devenit regină. Pe mine mă depăşesc chestiunile astea. Eu doar plănuiesc campanii.

Pinjagata o bătu pe umăr.

— Drum bun!

*

Lapetiare plecase înainte să se întoarcă Baru.

Îl găsi pe Muire Lo aşteptând la birou, cu corespondenţa oficială stivuită pe stânga şi o singură scrisoare cu pecetea navală roşie la dreapta.

— Locotenentul Aminata? întrebă ea, descheindu-se la haină.

— A plecat, Excelenţa Ta. *Lapetiare* a pornit spre Falcrest. Haina ta...

Se referise la scrisoare şi fusese cât pe ce să-l lămurească pe un ton muşcător. Dar, dacă scrisoarea ar fi fost de la Aminata, el ar fi înţeles ce-a vrut să zică, aşa că nu se putea să fie. Nu-i scrisese ea. Baru îi ignoră oferta şi păstră haina ca s-o împăturească numai ca să aibă ceva de făcut cu mâinile şi cu privirea.

Aminata plecată, infanteriştii marini de pe *Lapetiare* plecaţi. Xate Yawa şi Tain Hu pregătindu-şi finalul de partidă. Baru nu-l avea decât pe Muire Lo ca să le oprească, să-i dea satisfacţie lui Cattlson şi să-şi câştige accesul în Falcrest şi salvarea Taranokelui.

— Au fost ceva frământări cât ai lipsit, Excelenţa Ta.

Muire Lo, poticnindu-se din cauza răcelii ei bruşte, îşi făcea de lucru cu hârtiile de pe birou.

— Nişte revolte, câţiva funcţionari arestaţi sub

acuzaţii de răzvrătire şi uneltire, temple închinate ykarilor Wydd şi Devena descoperite şi credincioşii împrăştiaţi. Şi câteva cereri de audienţă, pe care le-am înregistrat aici. Ducele Lyxaxu, mai ales, pare nerăbdător să discute filosofie.

— Mi-ai angajat personal?

— Nu, Excelenţa Ta, deşi am adunat candidaţi potriviţi. Biroul Jurispotenţei Xate nu mi-a răspuns încă la niciuna dintre cererile de verificare socială.

Baru bătu cu degetul în scrisoarea pecetluită.

— Şi cum rămâne cu scrisoarea de la Cairdine Farrier pe care o ţii aici? Ştii deja ce spune?

Întrebarea îi sună mai aspră decât intenţionase. Oare? Cum să fi intenţionat s-o spună altfel decât acuzator?

Muire Lo se aşează la loc la biroul lui, cu faţa sprijinită în palme, făcând un efort vizibil să zică ceva cuviincios şi sincer în acelaşi timp. Stătu aşa suficient de mult încât să se înroşească la faţă, după care împinse scrisoarea pe birou, spre ea, cu pecetea neruptă încadrată de degetele lui lungi.

— A plecat acum, bănuiesc.

Baru luă scrisoarea de pe birou, apreciindu-i greutatea (uşoară) şi calitatea (împăturită în formă de romb, hârtie de un crem marmorat, ceară navală specială).

— Ceea ce înseamnă că vei fi nevoit să devii

mai talentat la strecuratul rapoartelor către el, pentru că dacă găsesc vreunul, n-am cum să nu te dau afară. Priceput?

Nu se aşteptase la izbucnirea care urmă. Poate că se acumulase cât fusese ea plecată, în timp ce Muire Lo, lăsat să se ocupe de unul singur de treburile Contabilei Imperiale, într-un oraş care se făcea bucăţi în jurul lui, stătea în turnul rece, inventând scuze în numele ei. Poate că necuviinţa ei nepăsătoare nu-i lăsase altă cale decât să-i răspundă şi el tăios.

Răbufnirea fu una înceată, calculată, sub forma unui gest tăcut. Bărbatul deschise o uşă de la biroul său, balamalele scârţâiră şi (cu ochii tot timpul plecaţi cum se cuvenea).

scoase un carneţel, carneţelul pădureanului stakhi, din cauza căruia se alesese cu vânătăile care încă îi mai însemnau gâtul. Dădu pagină cu pagină, umezindu-şi fără grabă degetul cu limba, necitind nimic, până când ajunse la ultima pagină cu ceva scris pe ea. Apoi puse carneţelul pe birou, deschis la pagina respectivă – Baru nu putea citi ce scria acolo, şi totuşi – unde bărbatul consemnase, desigur: „S-a dus sus cu femeia marinar la bordel”.

— Cu siguranţă un politician şiret ar fi urmărit atent un asemenea obiect potenţial compromiţător, zise el. Mai ales când oraşul e într-o stare atât de încordată.

Baru luă carneţelul, îl închise cu o mişcare

hotărâtă şi şi-l vârî sub braţ, apoi, după o contemplare tăcută de moment, dădu din cap spre Muire Lo a mulţumire şi recunoştinţă.

— Desigur, spuse ea. Nu putem fi siguri decât de loialitatea unui număr foarte mic de oameni!

Secretarul se ridică şi îi deschise uşa spre biroul din interior, cu o plecăciune. Îl atinse pe umăr când intră; gâtlejul îi era cald şi mintea îi lucra de zor. Carneţelul ar fi putut pleca spre Falcrest cu Cairdine Farrier, ca să rămână la dosarul ei permanent. Numai că era încă acolo.

Se putea încrede în el.

Ori se putea ca Farrier să i-l fi lăsat lui Muire Lo ca să-l poată folosi să-i cumpere încrederea.

Muire Lo îşi drese glasul.

— A fost productivă călătoria ta în Vultjag?

— Pe deplin.

Îşi scoase călimările cu cerneală pe birou.

— Are să te intereseze să afli că toţi preoţii ăia ilykari pe care Jurispotenţa îi tot condamnă la moarte îşi folosesc ultimele zile ca să tipărească bancnote false pentru Tain Hu, care îşi vinde averea şerbilor ei pentru a spăla bancnotele falsificate în registre.

Secretarul o privi fix preţ de o clipă.

— *Chiar* mă interesează să aflu asta. Să aranjez o întrevedere cu Jurispotenţa?

— Nu, nu-i nimic de făcut. Xate Yawa face parte din aranjament, ea deţine închisorile şi, la primul semn de descoperire, o să îngroape

dovada.

Descuie sertarul şi-şi găsi registrul principal.

— Trebuie să facem o schiţă a legăturilor. Tain Hu deja are banii care-i trebuie, dar, ca să înceapă o rebeliune, trebuie să-i cheltuiască.

— Am să caut registrele negustorilor de grâne şi ale fierarilor.

— Bine. Obţine-mi o întrevedere urgentă cu Cattlson! zise Baru încruntându-se. Tain Hu s-ar putea să se gândească la ceva mai direct.

Scrisoarea era de la Cairdine Farrier, aşa cum bănuise. Nu spunea decât atât:

„Ordinea e preferabilă dezordinii.
Aminteşte-ţi de *Îndoiala ierarhică.*
Eu nu sunt singurul lor agent.
Tu nu eşti singura candidată”.

*

Guvernatorului Cattlson îi priise expediţia de vânătoare împreună cu Ducele Heingyl.

— Excelenţa Ta!

Îi trase repede un scaun.

— Te-ai întors în cele din urmă la noi şi tot oraşul se agită să te vadă. Heingyl insistă că mă vei submina şi mă vei trăda – e foarte insistent! –, dar eu bănuiesc că e doar invidios c-am găsit un spirit care să rivalizeze cu cel al fiicei lui, Ri. Băiete, adu-ne apă minerală şi după aia încuie uşa! Treabă de Guvernator.

Era momentul să-şi prezinte faptele. Să-şi demonstreze valoarea de instrument al Măştii. Prin fereastra uriaşă vedea culoarea pânzelor în ceaţa din port.

Cât se agită Cattlson, lăudându-se cu cerbul pe care-l vânase şi cu căsătoriile experimentale pe care le aranjase – „Pentru rezistenţă sporită în pădure, cred că cel mai bine e să amesteci doar liniile de descendenţă nordice, diluând restul” – îşi deschise punga cu lanţ şi scoase schiţa pe care o făcuse.

— Ce-i asta? întrebă Cattlson încruntându-se şi privind hârtia de pe masă.

— E conspiraţia care o să pornească rebeliunea în Aurdwynn.

Îşi pusese cele mai albe mănuşi, astfel încât degetul ei să contrasteze şi mai izbitor pe hârtia care înfăţişa păienjenişul trădării.

— Începe aici, în Treatymont. Jurispotenţa Xate Yawa ia măsuri de stăvilire a cultelor ykari, dându-le preoţilor ilykari întemniţaţi motiv de colaborare cu rebeliunea. Agenţii lui Tain Hu, ignoraţi în tăcere de Jurispotenţă, se folosesc de ilykari şi de talentele lor artistice ca să falsifice bancnote imperiale la o calitate neîntrecută.

Puse degetul pe Treatymont, pe drumurile dinspre nord, după care pe Vultjag.

— Bancnotele sunt apoi mutate în Ducatul Vultjag, unde sunt spălate în conturile lui Tain Hu prin tranzacţii cu şerbii ei, cărora le vinde

proprietăţile sale pe o nimica toată, după care pretinde că i-au plătit sume enorme. Când alte ducate se afundă din ce în ce mai tare în datorii către Banca Monedei Fiduciare, Tain Hu îşi strânge fondul de război...

Guvernatorul Cattlson îşi lăsă în palme bărbia ca un pinten de etravă pentru abordare şi oftă. Baru, care se aştepta să-l vadă îngrozit, se poticni şi tăcu.

— Nu vreau să-ţi tai elanul, zise el zâmbind blând cu o expresie paternă, încercând s-o protejeze de tot ceea ce credea că ea nu înţelesese. E o povestioară inteligentă.

Probabil că e şi adevărată. Ştiu că Xate Yawa îngăduie anumite imprudenţe, acolo unde consideră ea că e cel mai bine, iar eu le trec cu vederea, la fel cum le trece ea cu vederea pe ale mele. Probabil că există un plan sistematic de falsificare de bani în închisorile Treatymontului. Probabil că javra aia brigandă de Tain Hu profită de pe urma ei. Numai că asta nu indică rebeliune.

Baru se simţi ca o pasăre ce dădea pe neaşteptate de un banc de nisip la capătul plonjonului.

— N-o să ceri dovezi?

— Eşti preferata lui Cairdine Farrier şi ştiu ce-i place lui. Sunt sigur că ai dovezi pentru toate astea în trei exemplare.

— Banii sunt sângele rebeliunii.

Încercă să pară mai impunătoare, să pară mare şi cu umerii laţi ca unul dintre blestemaţii lui de tovarăşi de vânătoare, ca un lucru pe care el îl lua în serios.

— Banii sunt singurul lucru de care are nevoie Tain Hu ca să transforme situaţia asta explozivă într-o...

Guvernatorul Cattlson râse de ea. Încerca, vizibil, să se oprească, dar de râs tot râse.

— Eşti contabilă. Talentată, nerăbdătoare, bineînţeles, dar cu siguranţă vezi cum îţi poate afecta asta perspectiva? Chiar dacă Tain Hu s-a îmbogăţit, ei şi ce? Tot trebuie să cumpere arme, să găsească armaşi credincioşi şi să-şi aprovizioneze armata. Va dura ani de zile, iar în acest timp, vecinii ei, Oathsfire şi Lyxaxu, invidioşi şi precauţi, vor veni să ne şoptească nouă. Şi dacă-i corupe şi pe ei – şi n-am să neg, Excelenţa Ta, că banii pot înrâuri o minte la fel de bine ca vinul ori secretele – avem spioni care să-i ţină sub supraveghere. Vreau să spun, zău aşa! Noi suntem Mascarada. Nu vom fi luaţi prin surprindere.

Voia să ţipe la el, iar imboldul o făcu să se gândească la Diline, igienistul social de la ea de la şcoală, şi la ce spusese: „E un adevăr ştiinţific, o consecinţă inevitabilă a căilor ereditare care au format sexele – (...) tânăra domnişoară este înclinată spre isterie...”

Sau să fi fost oare cuvintele lui Cairdine

Farrier?

— Se poate folosi de banii ei ca să te distrugă pe tine şi tot ceea ce-ai încercat să clădeşti, insistă ea, încet, cu buzele strânse, vorbind mai mult din mândrie decât din speranţa de a se face înţeleasă. Provincia Federativă Aurdwynn va scăpa de sub controlul Falcrestului. Parlamentul nu va avea parte nici de fortăreţele, nici de bogăţiile sale. Iar tu vei fi găsit răspunzător.

Baru avea să-şi piardă viitorul.

Cattlson se lăsă pe spate, de data asta fără să-şi mai disimuleze exasperarea.

— Eşti aşa de sigură că vine rebeliunea. Ai prins şoapta din zbor şi ţi-ai transformat-o în templu şi crez. Numai că tu n-ai simţul istoriei. Ducii din Aurdwynn se tot luptă unii cu alţii de *secole,* Cormoran. Acum nouă ani au încercat să se răscoale şi încă mai ţin minte răspunsul nostru. Le-am oferit un pretext ca să-şi reconstruiască, să-şi cutreiere călare domeniile, să vâneze în pădurile lor şi să-şi potolească poftele. Nu suntem chiar aşa de aspri cu ei, cu siguranţă ai auzit-o pe ducesa Nayauru lăudându-se cu iubiţii ei. Mai deloc igienic, dar domneşte peste jumătate din Ţinuturile de Mijloc. Le-am dat oamenilor drumuri sigure şi promisiunea curăţeniei. Până şi un orb poate *vedea* modurile în care le-am îmbunătăţit vieţile. De ce să se revolte?

Guvernatorul credea că ea nu pricepe nimic altceva decât banul, că neglijase restul. Poate că avea dreptate, desigur. Gândind raţional, trebuia să ia în calcul şi faptul că s-ar putea ca el să aibă dreptate. Era mai în vârstă, avea mai multă experienţă, fusese selectat pe merit şi pricepere şi era şi el din Falcrest, centrul cunoaşterii...

Nu. Învăţase de la Tain Hu cum stătea treaba cu politica şi sfidarea.

— Jurispotenţa foloseşte tactici aspre ca să le suprime credinţele. Noi dictăm căsătorii şi obiceiuri, punem biruri pe stăpânii lor nobili, care la rândul lor pun biruri pe şerbi. Chiar tu ai zis-o: au viaţă grea. Toate astea sunt motive de revoltă.

Colţurile gurii lui Cattlson îi spuseră că bărbatului îi făcea o oarecare plăcere să-i corecteze naivitatea. Nu tocmai răzbunătoare. Poate că era vorba de satisfacţia, ori uşurarea de a avea ce s-o înveţe pe această savantă.

— Jurispotenţa face ceea ce este necesar să-i mulţumească pe zeloşii ei superiori din Falcrest. Şi ce dacă le suprimăm credinţa? Ce contează asta? Nimănui nu-i pasă de cărţile vechi în afară de ilykari şi de enoriaşii lor stropiţi cu acid. Oamenii vor bere, medicamente, carne şi jocuri şi, dacă li le oferim, putem cere la schimb un pic de disciplină incrastică.

Ar fi mai bine să se retragă acum. Să se

regrupeze şi să se mai gândească. Numai că el îi vorbise *de sus.*

Împinse spre el schiţa, păienjenişul de tranzacţii şi răzvrătire.

— Excelenţa Ta, te *îndemn* să te gândeşti la poziţia oamenilor în privinţa...

Renunţă să mai prezinte situaţia academic.

— Oamenii din Aurdwynn au fost ţinuţi ca vitele. Învăţaţi să-şi iubească ducele şi să se teamă de orice e dincolo de linia orizontului. Mi-ai spus chiar tu că Mascarada nu se teme de nemulţumirea oamenilor, se teme de nemulţumirea stăpânilor lor. Atunci când vine rebeliunea, oamenii îşi vor urma nobilimii.

Cattlson îi făcu semn cu mâna să înceteze.

— Lipsa ta de respect pentru oamenii de rând din Aurdwynn mă tulbură. Aceasta e o ţară construită pe ruinele a trei culturi diferite, complexe şi dezbinate. Ducii nu-şi pot uni propriii lor oameni...

Baru se ridicase de-acum în picioare, cu pumnii pe birou şi pe jumătate aplecată în faţă.

— Ducii nu se revoltă pentru că sunt îndatoraţi enorm către Banca Monedei Fiduciare, către *mine*! Mie îmi datorează prosperitatea lor! Trag împrumut după împrumut doar ca să ţină pasul unii cu alţii. Aş putea cere plata datoriei mâine şi i-aş distruge, dar dacă Tain Hu se foloseşte de lichiditatea ei falsificată ca să le cumpere datoria, dacă eu încerc să le cer plata şi Tain Hu

îi face scăpaţi... pricepi?

Cattlson se ofensă.

— Se poate cumpăra *datoria*?

— Se poate cumpăra orice! Tain Hu n-are nevoie să adune armată sau să angajeze un făuritor de suliţe! Poate cumpăra celelalte ducate, Nayauru, Ihuake şi toate Ţinuturile de Mijloc, dimpreună cu soldaţii şi cavaleria lor. Radaszic cu toate câmpurile lui de măsline şi grâne care ne hrănesc aici.

Puse pumnul strâns pe coastă, cu mănuşa albă pe cerneala neagră.

— Odată ce le-a cumpărat datoria, ea va deţine pachetul de control al avuţiei lor, nu eu, şi, în loc să se întreacă pentru împrumuturi de bancnote ca să-şi ţină oamenii de rând şi moşierii fericiţi, îi va pune să cumpere aur, grâne şi suliţe. Ne va răsturna sistemul economic ca să pregătească Aurdwynnul pentru revoltă.

Guvernatorul oftă.

— Dar acum ştii că banii ei sunt falşi. Aşa că n-o s-o laşi să cumpere nimic.

— Şi-a spălat registrele. Xate Yawa va susţine tranzacţia şi va refuza să urmărească în justiţie aşa ceva. N-o pot opri pe Vultjag decât cu ajutorul tău. O să ajungă în locul meu, pricepi? O să fie noua Bancă a Monedei Fiduciare!

Bătu cu pumnul în schiţă.

— O să se îmbogăţească, o să le ofere avuţie

şi libertate şi toţi se vor revolta. Au să ne împresoare în Treatymont într-un an. Orice întăriri din Falcrest vor trebui ori să vină pe uscat – şi ştii că vor coborî podurile pe fluviul Inirein –, ori să rişte furtunile de pe mare din timpul iernii. N-o să rezistăm atâta!

Cattlson arăta de parcă tocmai descoperise o problemă groaznică fix la el în braţe. Pentru o clipă, Baru se gândi că poate reuşise să-l convingă de pericol. Numai că nu, pur şi simplu Guvernatorul îşi dăduse seama că ea avea să-i facă zile fripte. O plăcuse mai mult atunci când nu era decât o fată cu o pungă prinsă de talie, incapabilă să priceapă insinuările care-i treceau pe la urechi.

Baru se pomeni aşteptându-se să audă: „E adevărat că ţi-ai petrecut ultimele două săptămâni în Vultjag?”

— Probabil ai dreptate, zise el.

Avea un zâmbet sincer, deschis şi fericit, arăta ca un om care prefera să zâmbească ori de câte ori i-o îngăduia viaţa.

— De ce nu pregăteşti nişte dovezi ca să le prezinţi la următoarea şedinţă a Mijlocitorilor Guvernatori, unde îţi putem evalua cu toţii corect avertismentele?

Unde Xate Yawa, pusă în gardă de Tain Hu, avea să aştepte să râdă de ea, distrugându-i autoritatea înainte să apuce să şi-o exercite cum se cuvine.

La plecare, lăsă schiţa pe masă. În timp ce se îndrepta spre ieşire trecu de secretarul lui Cattlson, care îndoia atent cu apă un pahar de vin.

— O să-l găseşti într-o dispoziţie proastă, îl avertiză ea.

Acesta ridica paharul în semn de mulţumire.

*

Ce să facă acum?

Avea absurd de mult de muncă, înspăimântător de mult. Chiar şi cu registrele Băncii Monedei Fiduciare, pe care era nevoită să le parcurgă în amănunt, neîncrezându-se în alţi ochi, tot trebuia să ceară copii de pe fiecare registru principal de la fiecare ducat în parte, după care să le compare şi să caute fiecare discrepanţă. Cu fiecare zi petrecută lucrând la asta, lăsa să se adune treburile de zi cu zi ale Contabilei Imperiale: pregătiri pentru sezonul dărilor, rate şi structuri de modificat, cerere după cerere, după cerere de la negustori, ducate şi Banca Monedei Fiduciare, ca să revizuiască o politică sau alta a lui Olonori sau a lui Tanifel. Avea să continue să perceapă tariful de morărit ori să interzică tariful de pe râu?

Nici cu un personal format din o sută de oameni şi un an de nesomn nu avea să aducă lucrurile sub control, iar întrevederea ei cu Cattlson o înfuriase prea tare ca să mai poată lucra. După o vreme renunţă, puse jos condeiul

ros şi îl chemă pe Muire Lo.

— Excelenţa Ta? întrebă el băgând capul pe uşă.

— Te duelezi?

— Nu cu tine, Excelenţă!

Incidentul cu carneţelul pădureanului îl făcuse curajos. S-ar putea să nu fie înţelept să-l placă, dar îl plăcea oricum.

— Mi-a ajuns. Adu vinul şi ia loc! Am nişte întrebări pe care ar fi trebuit să ţi le pun până acum.

Bărbatul turnă cu îndemânare, ezită şi se aşeză.

— Mă aştept că vei vrea să ştii dacă am familie. Dacă e cineva de care trebuie să dau.

Baru îşi strânse picioarele sub ea şi luă paharul de vin oferit.

— Perspicace.

— Am cercetat pe ici, pe colo. O vizită sau două. Punând lucrurile cap la cap însă, am descoperit că rezultatele...

Sorbi scurt şi nepăsător din băutură.

— Dacă familia mea duce dorul cuiva, atunci acel cineva e băiatul pe care l-a pierdut în favoarea Falcrestului. Nu bărbatul pe care l-a primit înapoi.

— Familia ta nu te recunoaşte.

— Asta este şi intenţia educaţiei Mascaradei, nu-i aşa?

Dădu din umeri, ferindu-şi privirile.

— Să reconstruiască.

— Te-a pregătit Cairdine Farrier personal?

El o studie pe deasupra buzei paharului.

— L-am cunoscut în Taranoke, atunci când m-a pus în slujba ta. Era mulţumit că fusesem meticulos pregătit.

— Bun.

Îi aproba atât pregătirea, cât şi şiretenia cu care îi parase întrebarea.

— În clipa în care găsim un personal eficient, am să te rog să aduni nişte informaţii pentru mine. Îţi pierzi timpul cu chestia asta...

Arătă spre tavan şi odăile ei.

— Cu treburile gospodăreşti.

— Au şi ele farmecul lor.

— Deci n-ai nimic altceva în afară de slujbă.

Baru chicoti, ca să-şi îndulcească vorbele.

— Nimic cu care să te pot momi ca premiu. Vrei doar ce vreau şi eu.

— Ce *anume* vrei?

— Vreau să înţeleg de unde vine puterea, zise ea fără nicio ezitare. Şi cum poate fi cel mai bine folosită.

Nu asta îi spusese Aminatei când era beată. Numai că beţia n-o făcea, neapărat, mai sinceră, îşi zise ea.

— Am umblat pe străzi cât ai fost în Vultjag. Am mers pe Calea Arwybon şi am discutat cu negustorii de peşte şi lucrătorii de la docuri. Toată lumea şuşoteşte despre răzvrătire.

O lipsă de mlădiere clinică în glas şi Baru îşi zise: „A fost pregătit pentru asta, să asculte, să raporteze”.

— Şuşotesc despre faptul c-au să le fie luaţi soţii şi soţiile. Că ducesa Vultjag are să-l omoare pe ducele Heingyl în duel şi are s-o răpească pe Heingyl Ri, ca să nu trebuiască să se mărite ea cu Oathsfire. Că Xate Yawa are s-o ducă la judecată şi are să pună să i se facă lobotomie.

Mai luă o înghiţitură din băutură, cu ochii aţintiţi peste umărul ei pe geamul bovindoului. Din vocea lui dispăru răceala prudentă:

— Mă aflam aici în timpul Rebeliunii Neghiobilor, când sora îşi ucidea fratele pentru colaboraţionism şi taţii le dezmoşteneau pe fiice pentru fratricid. Nu vreau să mai văd Aurdwynnul întorcându-se la aşa ceva. Ca atare – zâmbi el cu stângăcie – dacă afli ceva despre putere, poate pui un deget pe balanţă pentru mine.

— *Chiar* vrei ceea ce vreau şi eu.

— Un secretar trebuie să ia în calcul asemenea lucruri. Mama era loialistă la vremea Rebeliunii Neghiobilor, la fel şi tata, deşi calitatea lui de loialist era de o altă natură. Amândoi îşi ziceau *loialişti,* pricepi ce vreau să spun. Ce vreau să spun este...

Se încruntă la paharul lui de vin.

— Ce vreau să spun este că am devenit foarte talentat în a lua în calcul dorinţele celorlalţi.

Baru bău, plimbându-şi vinul sec printre dinţi.

— Mâine, zise ea. Am să mă duc la Banca Monedei Fiduciare şi n-am s-o las pe Tain Hu să pornească o revoltă.

— Aşa pur şi simplu?

Baru îi zâmbi.

— Te îndoieşti de mine? De preţioasa savantă a lui Cairdine Farrier?

— Doar că...

Muire Lo puse paharul jos şi se luptă cu un gest pe care nu-l prea putu duce la capăt, o avertizare, o atenţionare, un semn că-i păsa.

— Eu mereu mă aştept la un preţ în chestiuni de revoltă.

— Oh! făcu ea. Da.

O încălziseră vinul şi faptul că planul pe care începuse să-l alcătuiască prindea contur şi nu-şi putu reţine voioşia din glas, bucuria de a ieşi în lume şi de-a o schimba.

— O să existe un preţ.

Capitolul 10

Piaţa şi Banca Monedei Fiduciare mişunau de soldaţi.

Baru descălecă, ţinându-şi punga şi documentele sub braţul stâng. Îşi simţea inima în gât.

— Tu!

Arătă spre primul ofiţer din garnizoană pe

care-l văzu.

— Ce-i chestia asta?

— Garda de onoare, doamn... Excelenţa Ta, răspunse el făcând o plecăciune. Jurispotenţa vizitează banca.

— Ei bine, la fel şi Contabila Imperială. Dă de veste!

Îi lăsă bărbatului o clipă ca să se îndepărteze înainte să-şi permită să intre în panică. Xate Yawa aici, acum? Coincidenţă sau contramăsură? Imposibil de ştiut. Nu conta, totuşi, nu conta, nu conta. Ea trebuia doar să intre şi să dea ordinele care s-o înfrângă pe Tain Hu. Cum putea Xate Yawa să împiedice aşa ceva?

Intră, cu capul sus, printre şiruri de soldaţi îmbrăcaţi în albastru şi gri, întrebându-se dacă soldaţii ar respecta-o mai mult sau mai puţin dacă şi-ar purta sabia.

— Contabila Imperială! răcni un ofiţer, anunţând-o, trădând-o.

I se deschiseră uşile Băncii Monedei Fiduciare şi intră într-un hol plin de funcţionari şi capete de cerb. Apoi o luă la stânga, pe lângă perete, spre biroul Mijlocitorului Principal Bel Latheman...

Unde aştepta Xate Yawa, sorbind dintr-o halbă de tablă. Şi Mijlocitorul Principal, care ridică îmbufnat ochii şi porni să zică: „Secretarul meu va...” Ochii i se fixară însă pe punga şi pe faţa ei

şi, recunoscând-o pe Baru, se lăsă pe spate în scaun cu o disperare prost ascunsă, verificându-şi gulerul cu mâinile.

— *Excelenţa* Ta! strigă Xate Yawa. Te rog să mă ierţi dacă nu mă ridic. E aşa o plăcere neaşteptată să te întâlnesc aici!

— Plăcerea e de partea mea, Excelenţa Ta. Poate şi mai neaşteptată, în cazul meu, dat fiind că aceasta e o bancă, şi nu un tribunal.

Baru îi luă mâna şi i-o sărută. Ochii ei, acei ochi de cioară de junglă, erau imposibil de evitat. Cât trebuie să fi exersat fixatul vinovăţiei cu privirea!

Tain Hu avusese suficient timp s-o pună în gardă că Baru le mirosise.

— Îi tot încolţesc pe degeneraţii ăştia de membri ai cultelor ykari. Bel Latheman mi-a fost de nepreţuit.

Xate Yawa îi zâmbi Mijlocitorului Principal, care-şi lăsă capul în piept respectuos, cu ochii smucindu-se nervos de la una la alta.

— Au nevoie de proprietăţi ca să-şi înfiinţeze templele, la urma urmei, şi fiecare proprietate are proprietarul său. Vinovaţii şi neglijenţii trebuie traşi împreună la răspundere.

Baru îi zâmbi lui Bel Latheman. Cosmopolit, falcresti şi – după cum îşi ţinea buza răsfrântă şi-i transpira fruntea – clar nemulţumit de poziţia lui. Probabil c-ar fi trebuit să ia cina cu el înainte să-i facă razie cu infanterişti marini la

bancă.

— Mă bucur că Mijlocitorul meu poate fi de ajutor. Te rog să nu eziţi să apelezi direct la mine, zise ea.

Mijlocitorul ei. El sigur îşi aducea aminte că ultimii doi Contabili Imperiali cărora le fusese subordonat nu scăpaseră cu viaţă.

— Desigur c-am să apelez la tine! Dar secretarul tău ar fi trebuit să-mi spună că te-ai dus în Vultjag, zise Xate Yawa făcând neruşinată cu ochiul, ca şi cum Vultjag era un bordel ori casă de întâlniri, şi nu centrul propriei ei conspiraţii.

Sunt sigură că ai treabă cu Mijlocitorul. Vei avea nevoie de intimitate? Pot să aştept registrele jos.

— Oh, nu! replică Baru, disperată să evite aparenţa secretului. Schimbări de politică monetară, împrumuturi de aprobat – treburi gospodăreşti.

— Ar fi trebuit să-ţi trimiţi secretarul, o aprobă Xate Yawa. De-aia îl ai.

Bel Latheman nu scosese o vorbă şi zâmbetul lui grotesc lipit pe faţă mai că o făcu pe Baru să izbucnească într-un râs nervos – „exact cum mă simt eu”, vru ea să zică, „exact cum mă simt eu”. Însă îşi scoase ordinele din pungă, pecetluite cu marca de Contabilă, ştampilate cu însemnul unui lucru urgent şi secret.

— Excelenţa Ta, spuse ea, întinzându-i-le lui

Latheman. Te rog să ai grijă să fie aplicate imediat.

Acesta zâmbi prudent când luă scrisorile şi ea văzu speranţa – că nu era altă percheziţie, alt ordin ezoteric de la un Contabil înconjurat de intrigi, ci doar o simplă şansă de a arăta ce este în stare.

— Imediat, zise el. Desigur.

— Pe ştampila aia scrie *secret*? întrebă Xate Yawa şi lăsă jos halba cu delicateţe. Şi urgent? Excelenţa Ta, orice e vrednic de asemenea ştampile trebuie discutat cu Mijlocitorii Guvernatori, iar eu una clar n-am fost inclusă într-o asemenea discuţie. A aprobat Guvernatorul Cattlson ordinele?

— Ah, bine, făcu Baru, zâmbind, dar nelinişţită în sinea ei.

Cum de *văzuse*? Ştampilele erau minuscule. Ochii ăia...

— Mijlocitorii Guvernatori nu se reunesc până peste aproape o lună, iar eu mă tem că dezordinea lăsată de Olonori şi Tanifel nu poate aştepta atâta. Va trebui trimisă vorbă la toate filialele ducale ale băncii, cred că înţelegi.

— Atunci trebuie să fie o schimbare destul de cuprinzătoare de politică.

— De interes pur tehnic, sunt sigură.

Baru încercă să-şi întoarcă faţa de la ea, dar ochii lui Xate Yawa îi prinseră privirea. Poate că aşa o privise pe Ffare Tanifel, când o urmărise

pe fosta Contabilă înecându-se.

— În calitate de judecătoare, mă interesează foarte mult detaliile tehnice. Te rog.

Jurispotenţa încercă să se ridice, prefăcându-se slăbită şi obligându-i pe Baru şi pe Mijlocitorul Principal să întindă mâna s-o ajute. Baru îi simţi strânsoarea pe încheietura mâinii, caldă şi uscată, perfect relaxată.

— Să trecem în revistă aceste ordine împreună. Dacă Cattlson are vreo obiecţie, o să mă ai pe mine de aliată.

Lui Baru îi bătea inima să-i spargă pieptul.

Avea două opţiuni. Îi putea porunci Mijlocitorului Principal să ţină scrisorile sigilate, insistând că orice trecere în revistă a misivelor ei necesita autoritate scrisă şi aprobată de instanţă din partea unui Judecător Imperial. Xate Yawa avea să arate că ea putea să emită această autoritate, aşa că, desigur, puteau trece în revistă ordinele în acel moment. Mijlocitorului Principal nu avea să-i placă să fie prins la mijloc. Cu siguranţă, Xate Yawa urma să se ducă la Guvernatorul Cattlson şi să-l neliniştească cu poveşti despre ordinele secrete ale lui Baru Cormoran.

Ori putea zice:

— Desigur. Te rog, desigilează-le! Secretară!

Ake Sentiamut, femeia care furase matriţele de bancnote pentru falsificatorii lui Tain Hu, băgă capul pe uşă. Nu purta haina din blană de

urs.

— Excelenţa Ta!

— Încuie biroul şi nu accepta vizitatori! Treburi secrete.

Mijlocitorul Principal desigilă cele două plicuri cu mâinile tremurându-i vizibil. Xate Yawa îşi întinse gâtul peste umărul lui stâng.

— Către Mijlocitorul Principal al Băncii Provinciale, îi citi el, de la Contabila Imperială, Baru Cormoran, repartizată Provinciei Federative Aurdwynn…

— Da, mulţumesc, Bel, spuse Xate Yawa strângându-l de umăr. Pune paginile jos şi o să le citesc eu singură.

Baru îşi găsi un scaun şi aşteptă.

— Curios lucru! făcu Xate Yawa încruntându-se la scrisori. I-ai dat ordin Băncii să tipărească o nouă emisie de bancnote ca să finanţeze o serie de împrumuturi către duci şi ai autorizat filialele ducale să acorde împrumuturi de mică valoare direct către persoane particulare, dar numai în aur şi argint.

Baru încuviinţă din cap, neavând încredere c-ar putea să articuleze vreun cuvânt.

— Ei bine, e foarte neregulamentar şi contravine destul de mult politicii Republicii Imperiale aşa cum o înţeleg eu.

Xate Yawa se îndreptă de spate fără să se mai prefacă bătrână sau slăbită. „Furie”, îşi zise Baru în sinea ei, „e furioasă”.

— Dar când eşti Contabila Imperială şi, umblă vorba, şi o matematiciană capabilă, cu siguranţă ştii ce faci. Eu recunosc că atunci când vine vorba de chestiuni dincolo de nume şi tipuri de păcate, am puţină autoritate, adăugă Jurispotenţa.

Acestea fiind zise, plecă foşnindu-şi rochia.

Icnetul de uşurare pe care-l scoase Baru e foarte posibil să fi fost auzit. De cealaltă parte a biroului, Mijlocitorul Principal Bel Latheman se holba la ea cu consternare.

— Înţelegi ce faci? şuieră el. *Ea* înţelege? Nu pot să permit executarea acestor ordine.

— Oh, da, înţeleg.

Baru se prinse cu mâinile de braţele cu cap de leu ale scaunului.

— Tocmai am distrus valoarea bancnotei imperiale în Aurdwynn. Ne-am aruncat înapoi cu zece ani, am ruinat economia provincială şi i-am falimentat pe majoritatea ducilor.

Ordinele ei aveau să fie catastrofale. Banca avea să tipărească mai multe bancnote decât putea acoperi în aur şi argint. Banii aceia urmau să intre pe piaţă prin împrumuturi seducător de generoase, o avuţie nouă invocată din hârtie şi cerneală. Ducii aveau să se sfâşie între ei cu ghearele ca să semneze primii.

Ducii din Aurdwynn probabil că nu cunoşteau termenul de *inflaţie.* Nu înţelegeau că un prisos de masă monetară avea să distrugă valoarea

monedei. Dar când tăietorul de lemne aurdwynni avea să constate că moara ducelui îi putea cumpăra acum întregul stoc cu pleaşca unui împrumut generos, urma să-şi crească preţurile. La fel şi negustorii de peşte şi minerii, lucrătorii din carierele de piatră şi cei care vindeau proprietăţi, vânătorii şi tăbăcarii. Toţi care lucrau pe leafă aveau să dea piept cu preţuri în creştere şi să ceară o mărire la rândul lor, ca să poată să-şi cumpere de mâncare în continuare.

Puterea de cumpărare a bancnotei, cantitatea reală pe care o puteai cumpăra cu ea, avea să se prăbuşească, în timp ce preţurile mărfurilor aveau să crească vertiginos. Era sinucidere monetară. Încrederea în bancnotă avea să ajungă la pământ şi, cât de curând, arma preferată a Falcrestului avea să fie bună numai de hârtie igienică.

Ceea ce însemna că toate împrumuturile şi datoriile pe care Tain Hu intenţionase să le folosească pentru a-şi construi alianţe – împrumuturi acordate şi datorii deţinute de Banca Monedei Fiduciare în bancnote – aveau să fie fără valoare.

La fel şi propriile ei falsuri.

Tot ce se măsura în monedă fiduciară urma să fie ras de pe faţa pământului. Xate Yawa şi Guvernatorul Cattlson nu puteau face nimic s-o oprească.

Rebeliunea lui Tain Hu avea să moară odată cu datoriile.

Iar între timp, aurul pe care Banca Monedei Fiduciare îl adunase vreme de atâţia ani avea să fie dat cu împrumut cu ţârâita. Nu ducilor – Baru se asigurase de asta. Împrumuturile în aur pe care le autorizase aveau să meargă la fermierii cu livezi de măsline, la pescari şi la tăietorii de lemne. La pietrarii ai căror fii erau acoperiţi cu praf de cretă.

Aurdwynn avea să se întoarcă încet la economia de dinainte de invazie, condusă de aur şi mărfuri, doar că acum aurul avea să se afle în mâinile omului de rând. Baru urmărise Mascarada refăcând economia Taranokelui şi acum ea avea să procedeze exact pe dos cu Aurdwynn.

Fiecare dintre acele împrumuturi în aur, împrumuturi care să salveze o sută de mii de şerbi de la foamete şi datorie, urma să fie semnat pe hârtie unde avea să scrie PRIN GENEROZITATEA CONTABILEI IMPERIALE, BARU CORMORAN. Fiecare.

Majoritatea şerbilor din Aurdwynn nu ştiau să citească. Cu atât mai bine. Cineva era astfel nevoit să citească, cu glas tare, contractul. „Prin generozitatea lui Baru Cormoran.”

„Ţineţi minte numele ei!”

— Ar trebui să fim văzuţi la cină, zise Baru.

Mijlocitorul Principal se zgâi la ea.

— *Poftim*?

— Munca mea nu-mi lasă timp de curtat. Am nevoie de un bărbat de formă ca să mă protejeze de şoapte scandaloase. Ne putem ascunde în spatele unei relaţii profesionale, ceea ce va face aventura şi mai credibilă. Eşti căsătorit?

— Nu, spuse el.

Umerii lui căzură de la o oboseală profundă.

— Dar...

— Păcat. Ar fi un scandal mult mai convingător. Dar ne descurcăm noi şi-aşa.

Zâmbi şi bătu cu palma în birou.

— Scrie-i secretarului meu! Are să facă aranjamentele. Oh, şi...

Bărbatul îşi lăsă capul în palme.

— Da?

— Secretara ta cu haină de urs. E o Sentiamut? Vultjag?

— Ake? Născută Hodfyri. Sentiamut prin căsătorie. Deşi soţul ei e în Beciul Rece pentru răzvrătire, răspunse el, apoi făcu ochii mari. Nu! E indispensabilă.

— Concediaz-o! îi porunci Baru.

*

Ce s-a întâmplat ulterior a fost o simplă chestiune de economie.

— E vina mea, îi spuse Baru actriţei. Eu am făcut toate astea.

O barieră de shoturi le despărţea teritoriile la

bar. Actriţa vărsase apă sau whisky pe lemnul de brad roşu de coastă şi, în timp ce asculta, desena cu degetele râuri între picături astfel încât să curgă împreună.

— Nu se poate! zise ea.

Avea un accent puternic urun şi purta o rochie de damasc fin, roşie cu auriu.

— Toţi ducii şi negustorii ăia ruinaţi? Cum ar putea o singură femeie să facă aşa ceva?

Primăvara trecuse şi venise vara. Pentru scurtă vreme, împrumuturile cele noi ale lui Baru îi dăduseră pieţei o stare de euforie. După care economia se îndopase cu un prisos de bancnote şi, în cele din urmă, începuse să se înece cu el. Preţurile explodaseră. Colapsul inflaţionist se aprindea în pieţele din zona docurilor şi se rostogolea ca un tunet de hârtie.

Riposta lui Baru. Tain Hu şi Xate Yawa ţinute în şah.

Costul nu fusese decât acest tip de devastare...

— Munca mea, în întregime.

Baru mai puse un pahar de cristal gol la zidul despărţitor.

— Sărăcia. Revoltele. Starea de asediu de după revolte. Negustorii aruncându-şi bancnotele în port pentru că nu mai merită spaţiul pe care-l ocupă în cală. Coloanele de muritori de foame care pleacă din oraş. Toate astea...

Râse, vrând ca râsul să-i sune gol, plin de regret, dar nu-i ieşi decât o laudă răguşită.

— Toate astea au fost lucrarea mea.

Actriţa răsuflă uşor, surprinsă sau impresionată. Râurile de whisky din teritoriul ei tremurară în curgerea lor din lumina lumânărilor.

Un observator neatent ar fi putut-o crede pe actriţă sora lui Baru – un pic mai scundă, un pic mai puţin severă, neantrenată de exerciţii ale Sistemului Naval sau de treburile zilnice, dar suficient de asemănătoare, încât Baru să simtă că s-ar putea folosi de asta pe post de camuflaj. Avea şi prestanţă, un fel de autoritate fără cuvinte şi fără nevoi, ca o torţă, nelegată de aprobare sau loialitate. Asta s-ar putea să o fi atras pe Baru să-i vorbească, dacă n-ar fi venit actriţa prima la ea. Era nouă în acea tavernă – o recomandare de la verişoara ei – şi poate că se văzuse şi ea, întrucâtva, în Baru.

Aceasta îşi petrecea acum prea mult timp în baruri, ca să se poată îmbăta şi să fie aproape de mare. Purta haine marinăreşti, iar dacă patrulele care vegheau la respectarea stării de asediu o luau la întrebări pe stradă, le arăta marca tehnocratei. În acea seară se dusese într-un loc aproape de Sala Atu, ca să scape de scufundătoarele ce beau în port, înotătoare cu picioare lungi, cuţite la gleznă şi instinctele stimulate de frunză de mason. Erau periculoase

în multe feluri şi te zăpăceau al naibii de tare. Actriţele erau mai sigure.

— Deci tu ai mai multă putere decât, să zicem, oricare duce.

Actriţa lovi decisiv cu degetul, unind două picături de băutură. Curioasă, o cântărea piezişş pe Baru din ochi.

— Asta pretinzi tu?

— Ei conduc doar datorită sângelui care le curge prin vene, răspunse Baru. Pretind mai mult de-atât.

— Ah, ce sânge nobil, totuşi!

— Aşa să fie?

— În fiecare zi, ducele Heingyl patrulează călare cu cavaleria lui ca să salveze refugiaţii de bandiţi. Un om de onoare, într-adevăr.

— Se spune că şi ducele Radaszic patrulează călare, ca să salveze refugiaţii de compania lui Heingyl. Fiecare e nobil în felul lui.

Actriţa râse, încântată şi ofensată. Baru puse un ban pe bar şi făcu semn să i se mai aducă o băutură.

— La ce le foloseşte sângele nobil? Mie nu mi-a trebuit decât o scrisoare ca să le distrug avuţia şi eu sunt...

Îşi pipăi pometii obrajilor şi rădăcina nasului.

— Din popor.

Actriţa ridică mâna, făcu un gest cu două degete, o mişcare de negare clară.

— Nu. Încă mai au avuţie.

— Nu şi în registrele mele.

— Atunci registrele tale sunt incomplete.

Baru puse un deget pe tejghea, pe partea ei de dincolo de zid, de parcă voia să ţintuiască ceva invizibil pe lemn.

— Arată-mi eroarea! Arată-mi averea secretă a lui Radaszic!

— Radaszic e un filfizon – când te gândeşti că Ducatul Fântânilor e condus de un om care nu înţelege irigaţiile! Dar el are fii. Ducele Heingyl n-are să fie niciodată nimic mai mult decât câinele lui Cattlson, dar fiica lui este genială. I-ai citit monografiile? Ducele Lyxaxu şi ducele Oathsfire au amândoi fiice. Ducesa Ihuake are un fiu şi o fiică şi tare mai vrea copii.

Actriţa atinse zidul de pahare dintre ele, alegând unul, apoi altul şi corectându-le alinierea. Ochii ei îi urmau pe ai lui Baru, precauţi, concentraţi şi încercând să ofere ceva ori să ceară.

— Au familie. Au moştenitori. Linia le e asigurată. Niciun truc de cerneală nu le poate lua lucrul ăsta.

Baru mai luă un pahar de whisky sec, care-i alunecă greu pe gât.

— Mai multe guri de hrănit, zise ea, căutând o spărtură în zid pe care să o astupe. Dacă Xate Yawa nu-i ia de lângă ei. Dacă Serviciul Caritabil nu-i trimite în Falcrest.

Actriţa îi luă din mână paharul gol şi îi găsi un

loc pe tejghea.

— Aha! exclamă apoi.

Baru, studiind forma sticlei jilave de whisky, razele de lumină ale lumânărilor şi ale felinarelor care se refractau prin pahare, repetă exclamaţia ei, dar cu un semn de întrebare.

— Aha?

— Taman ce mi-ai zis ceva despre tine.

— Mă îndoiesc.

— Când ai remarcat ultima oară un copil?

— Copiii nu plătesc dări.

— Poţi numi o singură consoartă ducală? A lui Lyxaxu, probabil?

— Nu-mi bat capul cu fleacuri.

— Ştii povestea căsătoriei lui Xate Olake cu Tain Ko? Mi-ai putea spune de ce Heingyl Ri are numai un singur văr în viaţă şi cine e? îi poţi numi pe ducii care şi-au pierdut toţi copiii în Rebeliunea Neghiobilor?

Baru respinse provocarea ca lipsită de importanţă.

— Mişcătoare poveşti, sunt sigură. Eu nu sunt dramaturg. Dacă lucrurile astea ar conta, le-aş afla.

— Conduci o naţiune de deposedaţi. Contează. Schimbă modul în care gândim.

— Eu stau cu mintea la lucru.

— N-ai copii, presupun?

— Nu.

Surprinzător cum compania ei devenise

obositoare, serios.

— Tu? întrebă şi Baru.

— Aş putea avea. Aş putea domni peste Aurdwynn cu ei.

— Îţi croieşti drum spre imperiu prin maternitate? râse Baru de propria idee.

Râsul lovi un punct sensibil, o undă de mândrie sau sfidare. Actriţa se aplecă în faţă, cu mâinile pe genunchi şi Baru descoperi ceva în ochii ei, poate ceva ce-i oferea, poate ceva care ieşea la iveală după înfrângerea camuflajului care-l ţinuse ascuns: un orizont îndepărtat, o mişcare de vânt peste un viitor imaginat, nu mecanismul lui Cairdine Farrier, nu atât de rece ori sigur, ci o patimă, o dorinţă şi o voinţă puternică fixată pe acea dorinţă. Purta în glas încărcătura ei.

— Aş face copii cu ducii şi cu fiii duceselor. Mi-aş amesteca sângele cu al lor şi le-aş întreţine loialitatea cu pasiune şi bucurie împărtăşită. Odată ce mi-am aliniat moştenitorii şi mi-am legat rivalii de carnea mea, aş distruge graniţele şi aş face din pământurile noastre unul. Aş iriga ţinuturile unde pasc turmele şi le-aş face bogate în grâu, aş hrăni vitele şi mi-aş îngrăşa oamenii cu lapte şi carne de vită, mi-aş păzi drumurile cu fii laţi în spinare şi fiice ale unor femei libere să iubească. Împotriva tăriei noastre străvechi, chimia insignifiantă şi edictele unui popor mai tânăr ar fi ca accesul de furie al unui copil şi ar

dispărea înspre răsărit în uitare. Aş da naştere unei dinastii. Iar sângele meu ar clădi un loc pe lume în care să se audă iar cântecele urune, iar linia imperială tu maia să-şi regăsească gloria pierdută şi, cu timpul, s-o întreacă. Aceasta-i puterea pe care o revendic.

I se stinseră înflăcărarea din ochi şi răsuflarea din piept. Se uită o clipă la formele care se prelingeau şi pe care le desenase pe lemn, apoi iar la Baru. În liniştea de după vocea ei, arăta grozav de tânără.

— Pare scump, zise Baru ca să-şi acopere reacţia. Ai nevoie de un împrumut?

Actriţa râse, un sunet nedomolit şi neîntrerupt, iar după monologul capabil să pârjolească scena şi râsul acela, Baru se văzu nevoită să recunoască faptul că poate nu era într-o companie mai sigură decât cea a unei scufundătoare.

— Un împrumut, spuse actriţa, desigur, cine nu vrea? Şi sânge nobil, pentru revendicarea necesară. Aşa că presupun c-o să rămân în Treatymont, prefăcându-mă că sunt ceea ce nu sunt.

— Te pricepi foarte bine la asta.

Baru fusese sinceră; monologul era tulburător în felul lui.

— Din ce piesă este?

— E original, de fapt.

Femeia ridică din umeri.

— Încă mai lucrez la el. Cred că riscă să fie numit îndemn la răzvrătire.

— Este de datoria mea imperială să susţin artele. Am să-ţi plătesc nota.

— Adevărat, puterea banului le întrece pe toate.

Actriţa se ridică în picioare, cercetându-şi tivul rochiei.

— Am să-i zic verişoarei mele că alege baruri interesante.

*

Baru bea, cânta şi învăţa iolynică şi urună, iar uneori stătea singură în tăcere. Într-o altă seară, o cu totul altă actriţă, beată, cu forme generoase şi frumoasă după standardul de frumuseţe al culturii Maia, zise:

— De ce ascunzi totul? Vreau să văd râs ori lacrimi, nu o altfel de mască.

La care Baru gândi: „Dacă mă duc în Falcrest să câştig secretele imperiului, trebuie să-i fiu întru totul devotată, pe dinăuntru şi pe dinafară. Trebuie să fiu în stare să ascund orice emoţie, să mă pot preface că sunt altcineva. Dacă există revoltă în sufletul meu, o revoltă a mamelor vânătoriţe cu suliţe ucigaşe de bărbaţi, venite să-şi găsească soţii dispăruţi, ei bine, trebuie să fiu pregătită cu acid şi mască de oţel”.

În schimb răspunse:

— Îmi petrec prea multă vreme în compania

numerelor.

Să treacă şi să trăiască dintr-o lume într-alta îi deveni o a doua natură. Prima natură, probabil, ce altceva era ea? Cui îi era loială cu adevărat sub mască?

Zdrobise revolta lui Tain Hu în numele propriei avansări în carieră. Trebuia să ajungă în Falcrest. Trebuia să joace jocul Mascaradei ca să ajungă în vârf.

Nu avusese de ales.

Într-o tavernă din zona cheiului de descărcare, de unde îi privea pe marinarii de pe corăbiile de negoţ jucând zaruri şi transmiţându-şi noutăţi, puse ochii pe un bărbat înalt, felin, maia, cu o mască cu pene de uliu. Îi stârniseră interesul stânjeneala lui solitară şi sabia legată la şold cu un nod care-l arăta paşnic; îşi luă vinul şi-l trase afară din mulţime, nesigură ce să facă în privinţa lui, dar nerăbdătoare să-şi perfecţioneze înşelătoria.

— Eşti Baru Cormoran, zise bărbatul.

Avea o voce guturală, nu foarte profundă, probabil afectată.

— Te recunosc, adăugă el.

Baru îl aşează de o parte a unei mese uzate şi se aşează şi ea de cealaltă.

— În seara asta nu-s. În seara asta sunt din Aurdwynn.

— Ai putea trece drept maia, dacă ai purta mască.

Bărbatul îşi trase umerii spre spate şi se întinse; avea braţele lipsite de păr şi musculoase. Baru nu-şi ascunse interesul pentru această trăsătură. Probabil o făcea chiar să se simtă un pic uşurată. Cinele ei ocazionale cu Bel Latheman erau chiar mai reci decât atitudinea Guvernatorului Cattlson în consiliu (bietul om păruse iniţial îndrăgostit până peste cap – Latheman, nu Cattlson –, dar Baru stabilise foarte repede că, din fericire, era bolnav de dragoste pentru altcineva).

— Dar ai avea nevoie de un nume nou.

— Sunt deschisă sugestiilor, spuse Baru.

— Pescăriţa, propuse bărbatul. O nevăstuică de pădure iubită de oamenii de rând şi un joc de cuvinte.

— Joc de cuvinte?

Se încruntă, nepricepând poanta în afalonă.

— Cormoranul e o pasăre care pescuieşte. În iolynică, „pescăriţă” se referă la „nevăstuică drept animalul care pescuieşte”. E un simbol al ykariului Devena, Reazemul.

— Ah! Inteligent. Baru Pescăriţa, preaiubită de un zeu interzis.

Făcu semn din cap spre sabia lui.

— Există oameni care vor să mă ucidă, ştii ce zic? Duci pe care i-am falimentat, rebeli cărora le-am zădărnicit planurile, Parlamente pe care le-am dezamăgit. Ai putea primi un premiu măricel. Nici nu cred că Jurispotenţa ori

Guvernatorul ar avea ceva de obiectat, după ce-am făcut cu bancnota. Miniştrii din Falcrest însărcinaţi cu dările fac tărăboi.

— Sabia mea, zise el sec, e înnodată, şi ar fi ceva de muncă s-o scoţi din teacă.

Baru îl studie în timp ce bea, judecându-i accentul şi vocea, cunoştinţele din înţelepciunea pădureană, nasul strâmb. Poate era pădurar? Avea sânge tu maia, asta era evident.

Ori...

Lăsă capul într-o parte, îi studie ochii preţ de câteva clipe, după care întinse mâna şi-l apucă de bărbie. El nu se trase înapoi, nici când îl strânse ca şi cum ar fi vrut să testeze familiaritatea osului. Baru se aplecă peste masă, trăgându-l spre ea. Îi văzu buzele despărţite, ochii pe jumătate închişi. Simţi cum i se ridică bărbia în strânsoarea ei.

Îl dezamăgi, probabil, şoptindu-i la ureche:

— Tain Hu. Ce deghizare hotărâtă!

Ducesa Vultjag râse răguşit.

— Depistată în cele din urmă. Ţi-a luat ceva! Credeam că m-ai recunoaşte nu doar după figură.

— Ai venit să mă ucizi?

— Contramăsura ta a fost luată. Bancnota s-a prăbuşit. N-am un răspuns.

Părul ei, tuns atât de scurt de când se văzuseră ultima oară, îi mângâie lui Baru

urechea când ducesa îşi întoarse capul.

— Te-ai ruinat ca să ne ruinezi pe noi, îţi dai seama de asta. Ne-ai eliberat din cătuşele bancnotei fiduciare. Ai ars din temelii zece ani de cucerire economică a Mascaradei. Într-un fel, tot eu am câştigat.

— Dar te-am oprit.

— Pentru moment. Gândeşte-te însă la viitorul tău!

Baru se dădu înapoi, lăsându-se pe spate în scaun şi bău din nou. Tain Hu, înţelegând prin aceasta că se gândea la ceea ce-i ceruse ea, râse.

În ce poziţie ciudată se găseau! Îşi aruncaseră suliţele şi acum stăteau împreună, rănite, după ce sângeraseră până nu le mai rămăsese nicio picătură de sânge. Cunoştea secretele şi dorinţele ducesei mai bine decât pe ale oricui altcuiva din Aurdwynn. Le distrusese deja cât de amănunţit se pricepuse.

Probabil că asta însemna că Tain Hu putea avea încredere în ea.

— Am un sfat pentru tine, îi zise. O idee inteligentă despre care am citit. Ceva creat de oriati.

Vultjag ridică paharul.

— Continuă!

— În fiecare vară cumperi grâne şi fructe pentru ducat, ca să faci provizii pentru iarnă. Când preţurile cresc brusc, suferi – şi toate

familiile tale, Vultjag Sentiamut şi Vultjag Hodfyri, şi celelalte suferă şi ele. Când preţul e neaşteptat de mic, suferă negustorii de grâne. Şi tu, şi ei preferaţi o cale de mijloc care să vă mulţumească. Aşadar...

Băuse suficient vin încât să i se pară o idee bună să bea în continuare.

— Fă-ţi contractele în avans! Cumpără grânele pentru vara viitoare de acum!

Tain Hu se încruntă.

— Presupun c-ar trebui să zic că încă n-au crescut şi nu putem şti dacă recolta va fi bogată şi ieftină sau săracă şi scumpă.

— Tocmai de-aia faceţi contractul acum, ca să vă protejaţi de incertitudine. Negustorii renunţă la şansa unui preţ neobişnuit de mare. Tu renunţi la şansa unuia neobişnuit de mic. Însă ambele tabere îşi vor reduce riscul. Tu vei putea să-ţi gândeşti mai bine bugetul şi să le garantezi grâne şerbilor tăi. Ei vor putea conta pe un profit solid.

Tain Hu îşi ţuguie buzele sub marginea cu pene a măştii ei.

— Ultima ta politică economică a ruinat mii de oameni. Sunt oameni care o să moară de foame în iarna asta din cauza ta.

— Aberaţii şi exagerare.

Era venin în glasul lui Baru, care tresărea noaptea din cauza acestor frici.

— Numai nobilimea, moşierii şi clasa

negustorilor au investit în bancnote. Ei au fost peştii pe care Mascarada a vrut să-i prindă în plasă şi ei au fost peştii cărora le-am spintecat eu burta. Sunt campioană a...

Râse în cană.

— ...a oamenilor de rând.

— Da. Am auzit spunându-se asta. Împrumuturile tale în aur ţi-au câştigat un nume în ţarcurile de vite şi cariere. Numai că nu înţelegi Aurdwynnul, Excelenţa Ta. Atunci când un duce suferă, îşi scoate pârleala de la oameni.

Baru cugetă în tăcere, aruncând priviri fugare prin tavernă, peste marinari, dincolo de un bărbat cu păr roşu ca scoruşa, care tocmai îşi comandase o băutură extravagant de veche şi-şi atrăsese admiratori pentru asta.

Tain Hu întrerupse tăcerea.

— Zi-mi despre Taranoke!

— De-abia dacă-mi aduc aminte, minţi Baru, după care minciuna îi ieşi de pe limbă plină de mici bucăţele de adevăr. Numai culorile. Cât de negru era pământul, cât de limpede era marea. Eram singuri cu stelele şi cu valurile şi eu obişnuiam să-mi zic... atunci când stăteam cu taţii mei să ne uităm la corăbiile de negoţ cum ieşeau din port, obişnuiam să cred că acele corăbii aveau să pice de pe marginea lumii şi doar noi eram în siguranţă. Nu ştiam despre zona portului, despre câmpeni, despre comerţul cu valută ori măşti.

— Taţii tăi. Mai mulţi?

— Eram sălbatici, răspunse Baru, simţind că i se strânge stomacul – era, desigur, interzis să şi vorbeşti despre asta, iar acum avea să fie nevoită să se scuze. Atâta ne ducea capul. La şcoala Mascaradei am învăţat...

— Pentru sodomiţi, fierul roşu, pentru tribadiste, cuţitul, recită Tain Hu. Cunosc codurile igienei, numele păcatului. Mi-au poruncit să le afişez pe fiecare uşă din Vultjag. L-au pus pe vecin să-şi pândească vecinul.

— Aveam atâtea mătuşi şi atâţia unchi! şopti Baru.

Ah, să vorbească despre asta duşmancei ei – ce mişcare lipsită de înţelepciune şi prostească! Asta îi era însă slăbiciunea: băutura şi şansa de-a se preface că trăia într-o lume mai caldă, unde secretele puteau fi împărtăşite...

— În zilele din miez de vară, atunci când stele străluceau, ieşeam din case şi ne luam de mână. Puteam să facem un lanţ de la mare tocmai până la... până la...

Amintindu-şi, i se puse un nod în gât. Decise că era mai înţelept să tacă.

— Când ne vom ridica, zise Tain Hu, am să dau de ştire că te vreau vie, Baru Pescăriţa. Deja l-am rugat pe Ducele Fantomă să te cruţe.

— L-aţi omorât pe Su Olonori când era cât pe ce să vă oprească.

Iar era adus în discuţie Ducele Fantomă,

fratele dispărut al lui Xate Yawa. Şeful spionilor rebeli? Notează-ţi, Baru, notează-ţi, şi Tain Hu lasă să-i scape secrete...

— De ce să mă cruţaţi pe mine?

— Pentru că tu n-ai să ne opreşti.

— Nu vă pot lăsa să câştigaţi.

Baru clătină din cap, ameţită de vin.

— Te-ai născut să-ţi conduci casa. Eu trebuie să câştig dreptul de a mi-o conduce pe a mea. Tre... trebuie să mă duc în Falcrest.

— Nu vei găsi putere sub mască, spuse Tain Hu cu o convingere rece şi bine înrădăcinată. Te va epuiza. Îţi va mânca faţa. Ai face mai multe pentru casa ta dacă ai distruge-o din temelii.

— Cum aş putea? Cum ar putea cineva să facă asta? Ei domnesc prin ban şi chimie, şi prin cuvintele pe care le rostim. Puterea Falcrestului e uriaşă, răbdătoare şi rezistentă. Nicio rebeliune măruntă n-are să dureze.

Baru clătină din cap.

— Singurul drum înainte este să dărâmi zidurile. Din interior, adăugă ea.

— Ai să plăteşti un preţ cumplit. Ai să te pierzi, o avertiză Tain Hu.

— Orice preţ merită, zise Baru tăios.

Fiecare vorbă însemna un debit, o pierdere în registrele ei contabile, secrete oferite fără să obţină niciun avantaj, fără să aibă motiv, cu excepţia faptului că îi dădea inima ghes să le spună. Inima ei trădătoare.

— Orice sacrificiu merită. E singura cale de a pune mâna pe o parte din puterea lor.

Tain Hu mai stătu de cealaltă parte a mesei pentru scurtă vreme, ca şi cum aştepta să spună ceva ce rămăsese nespus ori să-şi asume vreun risc neasumat. Numai că din cauza vinului şi a căldurii, Baru nu-şi putea da seama de asta şi n-o putea înţelege, şi ulterior nu avea să-şi amintească exact când plecase ducesa.

Interludiu: Criptarhii

Chiar în a doua seară Baru termină o carte, o istorie a Falcrestului revoluţionar, din zilele *Manualului manumisiunii* şi ale *Pietrei coarnelor de cerb.* Zile de regicid, zile în care vechile linii de descendenţă alergau prin Piaţa Commsweal ori ardeau în gurile amare şi gonadele nedezvoltate ale copiilor de sânge regal hrăniţi cu sterilizant. Zile de teroare, când revolta se întorsese împotriva ei înseşi, devenind un gliom de trădare canibală permanentă.

Fusese un coşmar, desigur, o atrocitate care se întreţinea singură. Fusese însă şi o ocazie. Cei care supravieţuiseră băii de sânge stabiliseră direcţia Republicii Imperiale şi a lumii.

Cum ar fi procedat ea, dacă ar fi fost acolo? Stătea în întuneric, cu bărbia în palme şi se întreba: „Cum aş fi trecut eu prin revoluţie?”

Încrederea, ca şi banii, avea nevoie de o garanţie. Urma să aibă nevoie de aliaţi cu secrete. Secrete cu care să-i poată ameninţa. Dacă voia să-şi construiască o pânză de păianjen, atunci trebuia să o confecţioneze din persoane de care putea să se folosească.

Da, ar fi suficient. Dacă toţi ar fi gata să se distrugă între ei, tocmai pentru asta ar putea să-i ţină în frâu. O încredere guvernată nu de iubire sau simplă frică, ci de certitudinea că s-ar putea ruina reciproc, de ameninţarea, aflată într-un echilibru delicat, a unei anihilări sigure pentru oricine ieşea din rând. Şantaj reciproc.

Era puterea pe care Xate Yawa fusese cât pe ce s-o aibă asupra ei.

— Muire Lo! strigă ea.

Secretarul stătea până târziu ca să supravegheze lucrul la refacerea registrelor şi uneori aţipea în biroul ei.

— Lo, vino sus!

Bărbatul îi aruncă, precaut, o privire de după balustradă.

— Excelenţa Ta?

— Care e, în afalonă, cuvântul pentru...

Reflectă un pic.

— Domnie prin secrete?

— Ah! Hm, răspunse el încruntându-se. Nu ştiu.

— Adu dicţionarele! îi porunci ea.

Se duse însă cu el în birou ca să-l ajute, în

picioarele goale pe dale, râzând alături de el pe măsură ce deschideau volum după volum tapetând podeaua în căutarea lor.

Cuvântul nu voia să se lase găsit.

— Nu procedăm bine, zise Muire Lo, aşezat într-un cerc de dicţionare abandonate şi frecându-şi tâmplele. Care ar trebui să fie rădăcina cuvântului? Dacă ar trebui să inventezi cuvântul acum, din primele principii – care ar fi rădăcina?

— Cripto, zise Baru, pentru secrete.

Se aşează lângă el, întinsă pe spate, sprijinindu-se în mâini. Lămpile le făceau umbrele să danseze.

— Şi sufixul?

— Pentru domnie? – arhie.

— Criptoarhie?

— Criptarhie. Iar conducătorii ar fi criptarhi.

Baru se gândi la Împăratul Mascat, tăcut şi lipsit de judecată de pe tron. La Cairdine Farrier care râdea în spatele măştii. O cuprinse un fior rece şi începu să tremure, scoţând un sunet uşor.

— Curent, zise ea, ca să se explice şi, îmboldită de privirea piezişă şi sceptică a lui Muire Lo, continuă: Mi-e frig!

— Te aşteptai să nu-ţi fie? Eşti în cămaşă de noapte.

— Nu-mi eşti de niciun ajutor.

O studie cu severitate.

— Ţi-aş putea aduce o pătură, deşi asta ar însemna să te tratez de sus. Celelalte opţiuni mi se par complet nepotrivite.

Baru izbucni în râs, după care se studie pe sine prin ochii lui, tolănită lângă el, lipsită de sfială, străină, puternică şi râzând. Era ciudat, chiar şi după toţi anii de condiţionare din partea Mascaradei, să se privească prin alţi ochi, aşa că se gândi: „Nu pot să mă port aşa, chiar dacă e aliatul şi sfătuitorul meu. Îl va face să simtă chestii pe care nu-mi permit să-l fac să le simtă”.

Se ridică în şezut.

— Te ajut cu cărţile.

— Nu-i nevoie.

Muire Lo se ridică să facă o plecăciune şi îi făcu semn cu mâna să nu se deranjeze, când ea începu să strângă dicţionarele.

— Te rog, Excelenţa Ta. O să răceşti.

Comandant Suprem

Capitolul 11

Cum se răspândeau repercusiunile prăbuşirii bancnotei spre Falcrest, aşa se spulberau visurile lui Baru de a face carieră.

Îşi petrecea zilele lucrând, conducând un turn plin de personal nou şi nevrednic de încredere, străduindu-se să refacă registrele distruse în

mandatul lui Olonori şi economia ruinată în mandatul ei. Noaptea se retrăgea în compania registrelor şi a sabiei. Muire Lo se mutase în pivniţa turnului după ce cineva îi dăduse foc la locuinţă – oameni din ducatul Radaszic, bănuia Baru; veselul Duce al Fântânilor îşi văzuse averea nimicită de prăbuşirea bancnotei. În unele zile lua cina cu el, în altele se afişa cu Mijlocitorul Principal Bel Latheman, a cărui reputaţie fusese distrusă numai prin faptul că-şi petrecea timpul în compania ei.

El însă îi era pavăză, bietul de el, o pavăză vitală.

Nu veni nicio vorbă de la Cairdine Farrier. Nicio recunoaştere a faptului că înăbuşise o rebeliune ce stătea să izbucnească. Niciun semn că Parlamentul simţea orice altceva în afară de furie şi uluire faţă de politicile ei. Primea scrisori mai ales din partea ducelui Lyxaxu, unul dintre vecinii lui Vultjag, care îi aducea la cunoştinţă opinii lungi şi clar exprimate despre fenomenologie şi filosofia conducerii, asupra cărora ea stăruia şi mereu *intenţiona* să-şi facă timp să le răspundă.

Începu să creadă că-şi imaginase influenţa misterioasă a lui Farrier, iluzoriii lui colegi cu nume ca Isihastul, aluziile lui la aparatul din spatele Tronului Mascat.

Şi aşa merseră lucrurile pentru următorii trei ani.

Trei ani în care ducii din Aurdwynn, sărăciţi, bodogăniră cu nemulţumire, Banca Monedei Fiduciare îşi vărsă tezaurul de aur înapoi în Ţinuturile de Mijloc şi în văile de nord, micile revolte din vâlcele se topiră în fum de acid, Tain Hu îi făcu cunoştinţă Aurdwynnului cu contractele futures[3] şi Muire Lo se dădu în spectacol cu neputinţa lui de a ascunde scrisorile pe care le trimitea în Falcrest, raportând, aşa cum era nevoit, succesele şi paşii ei greşiţi. Trei ani de muncă şi niciun semn de progres.

Se ducea în port să bea, cu scrupulozitate de una singură, atentă să nu care cumva să creeze tipare, cu excepţia celui evident că bea din ce în ce mai mult.

Apoi veni o zi în care în port ancoră o corabie şi aduse veşti că insula Taranoke fusese redenumită Sousward. În timp ce Baru îşi îneca simţămintele pe care i le trezea subiectul, un bărbat cu păr roşu stakhieczi cârlionţat peste obrajii stakhieczi palizi intră în tavernă şi comandă ceva ce părea cu mult peste posibilităţile sale.

Veni la masa ei singuratică şi luă loc. Când ea ridică privirea iritată spre el, încercând să-şi amintească unde-l mai văzuse, bărbatul zâmbi

[3] Contract prin care vânzătorul şi cumpărătorul se obligă să vândă/cumpere un activ (mărfuri, aur, acţiuni etc.) la preţ stabilit în momentul încheierii acestuia şi cu executarea la o dată viitoare (n. tr.).

strălucitor şi zise:

— Cunoşti *Îndoiala ierarhică*?

*

Părul bărbatului era absurd, revoltător de roşu. Vopsit, probabil, sau avea sânge pur stakhieczi în venele lui, lucru despre care vorbeau pistruii din obraji şi culoarea ochilor.

— *Îndoiala ierarhică.*

Dintre toţi străinii pe care Baru îi cunoscuse în aceste taverne, niciunul nu deschisese vorba cu ceva din filosofia revoluţionară falcresti, din vechiul *Manual al manumisiunii.*

— O cunosc. De ce?

— E un test, desigur.

Bărbatul făcu semn cu mâna dincolo de ea, spre Treatymont, spre Aurdwynn.

— Teste în urma ta şi teste dinaintea ta. Nu prea te cred c-o cunoşti.

— Ah, făcu Baru. Sunt profund mâhnită.

Mintea i se tot întorcea la veştile care tocmai sosiseră: „Insula Taranoke a fost redenumită Sousward; Flota a Şasea va fi construită şi ancorată în portul ei; cherestea şi mână de lucru din belşug, câtă vreme se pot ţine sub control frământările în rândul populaţiei...”

Prevăzuse lucrurile astea în ultima zi în Taranoke, pe când mergea spre port şi spre *Lapetiare* să-şi ia rămas-bun.

Străinul se aplecă spre ea ca să vorbească. Mirosea a esenţă de sare.

— Itinerantul mi-a zis că eşti mereu nerăbdătoare să-ţi arăţi măiestria. Asta a fost însă acum trei ani, când încă mai sperai să devii tehnocrată în Falcrest. Probabil că te-ai abătut de la calea pe care o vedea el pentru tine.

Baru puse cana jos şi se uită la bărbat cu un dezinteres rece, încercând să ascundă junghiul de panică pe care i-l trezise, fascinaţia bolnavă. Iat-o, în cele din urmă, din nou: conspiraţia străinilor care o urmăreau şi o judecau, cabala care-l făcea pe Guvernatorul Cattlson să trateze un negustor insignifiant ca pe un superior.

— Farrier, zise ea, punând lucrurile cap la cap. El e cel pe care-l numeşti Itinerantul. Şi tot el şi-a menţionat colegul, Isihastul. Cu el am plăcerea, atunci?

— Ha! Nu.

Nordicul sorbi din băutura lui revoltător de scumpă şi luă o expresie extaziată. Purta o cămaşă ţeapănă şi largă şi o jachetă scurtă. Aducea un pic cu un dandy care se juca de-a marinarul şi ar fi putut păcăli pe cineva născut în altă parte, dar avea cravata legată cu un nod lat, pe care Baru îl cunoştea drept o glumă marinărească.

— Eu nu împărtăşesc preocuparea Isihastului de a şti tot timpul cine regulează pe cine. Mi se spune Aparitorul, adică eu sunt cel pe care îl trimit să ducă mesaje. Şi iată-mă, aducând un mesaj. Acum, cunoşti *Îndoiala ierarhică*?

— „Sabia ucide”, recită Baru, încercând să-şi amintească *Manualul manumisiunii* şi argumentele lui pentru zelul revoluţionar. „Dar braţul mişcă sabia. E braţul de vină pentru crimă? Nu. Mintea mişcă braţul. E mintea de vină? Nu. Mintea a depus jurământ şi doar îşi face datoria, aşa cum stă ea scrisă de Tron. Prin urmare, orice slujitor al Tronului este nevinovat.”

— Hai! îi zise bărbatul care-şi spunea Aparitorul. Fă câţiva paşi cu mine.

Ieşiră şi dădură roată portului, unde apa murmura pe arama, ciripedele şi bârnele de pe chei, iar lumina serii acoperea de rugină, în nuanţa de roşu a Marinei, pânzele albe ale corăbiilor de negoţ.

— Intervenţia ta asupra bancnotei acum trei ani ne-a distrus tot progresul din Aurdwynn, vorbi Aparitorul. Voiam să folosim provincia ca bază din care să obţinem dări pentru războiul împotriva federaţiilor oriati. Acum avem pierderi în Aurdwynn. Jumătate din Parlament latră cerându-ţi sângele, iar restul cere capul cui o fi pus o fată taranoki în funcţia de Contabilă Imperială. Aveau aşteptări mari de la Aurdwynn ca sursă de avuţie uşor de obţinut şi scut împotriva stakhieczilor care invadau spre sud, peste Crestele Iernii. Acum că ducii au scăpat de datorii şi rezervele de aur se scurg înapoi în teritoriu, ne-am pierdut controlul.

Se uită la ea, având în spate catargele unui dromon ale căror vele formau o pânză pentru culoarea lui exotică (atât *de palidă)* şi zâmbi ca un drăcuşor.

— Numai că întrebarea este, Baru Cormoran, ai distrus bancnota în slujba Tronului? Aşadar, eşti fără vină?

— Parlamentul nu înţelege Aurdwynnul. Am făcut ceea ce era necesar pentru a menţine domnia Republicii Imperiale aici.

Nu scrisese scrisori către Falcrest în care să-şi apere politica. Cum putea s-o fi făcut? Aveau să-i ceară lui Xate Yawa să confirme că Tain Hu se folosise de închisori pentru falsificarea banilor.

Aparitorul o studie cu un interes vădit, iar ea profită de asta ca să-l studieze, la rândul ei. Era tânăr, nu cu mult mai mare decât ea, şi zvelt, dar avea o încredere lipsită de grabă în mişcări şi un fel mândru de a-şi ţine capul sus, cu o înclinare subtilă şi stranie de aristocrat. Pe ea o vexa comportamentul acesta, deoarece el vorbea precum Cairdine Farrier şi totuşi, cumva, de departe, mişcările lui rimau cu cele ale lui Tain Hu.

Bărbatul vorbi din nou.

— Parlamentul înţelege puţine lucruri în afară de interesul său. Dar *noi* înţelegem Aurdwynnul. De-aia te-am trimis aici.

— Voi.

Îşi petrecuse o parte foarte mare din ultimii

trei ani întrebându-se cum stăteau lucrurile în această privinţă.

— Tu, Cairdine Farrier şi Isihastul? Puterea din spatele Împăratului Mascat de pe Tronul fără Chip?

— Mai sunt şi alţii. Noi *suntem* Tronul. Co…

Îşi căuta cuvintele şi Baru îşi zise: „Nu e ceva ce obişnuieşte să explice”.

— Comitetul director. Noi stăm cu ochii la orizont, în timp ce Parlamentul se ceartă pe averea imperiului.

Arătă spre sine cu un gest care spunea că era o persoană lipsită de importanţă.

— Suntem doar nişte filosofi şi aventurieri, într-un echilibru delicat, care se întâmplă să-şi semneze documentele de funcţie cu numele Împăratului. Ţinuţi reciproc sub control de secretele pe care ni le-am împărtăşit unii altora.

— Şi voi m-aţi pus aici? Voi aţi aranjat examenul meu pentru un post? Numirea mea?

— Itinerantul ţi-a susţinut potenţialul în calitate de savantă. Ne trecuse şi nouă prin cap...

Întinse mâna spre Munţii Crestelor Iernii care se vedeau în depărtare, pe linia orizontului.

— Ne trecuse şi nouă prin cap că zicala e adevărată. Aurdwynnul nu poate fi guvernat. Ducii sunt o cale utilă de a ţine poporul în frâu. Numai că marea problemă cu aceşti duci este că ei nu ne sunt loiali, nu crezi? Dacă peste

Imperiu se abate o furtună, unii dintre ei îşi vor uni soarta cu a noastră, alţii cu a duşmanului. Dacă acel duşman este o invazie stakhieczi unită ori un imperiu tu maia renăscut la vest, sau ameninţarea de peste Mama Furtunilor, ei bine, atunci nu putem risca o dezbinare într-un moment de criză. Aşadar, cum să-i scoatem la iveală pe cei neloiali, ne-am întrebat noi. Cum să rezolvăm problema ducilor? Cum să curăţăm Aurdwynnul de boala lui, înainte ca boala să ne îmbolnăvească Imperiul? Avem o metodă preferată.

Baru pricepu imediat şi i se tăie răsuflarea sub greutatea şi lovitura zdrobitoare şi crudă a ceea ce erau ei: acest comitet tăcut, ascuns în birocraţie, care plănuia migraţii şi cuceriri, transferuri de avuţie, cultură ori molimă peste decenii şi alianţe, cu siguranţa rece că totul era ştiinţific, că totul era corect din punct de vedere incrastic, că ei înţelegeau cel mai bine ce preţuri trebuiau plătite.

Ce preţ trebuia să plătească ea.

— Civilizaţia trebuie să reziste, spuse Aparitorul, ca şi cum îi citise gândurile în ochi. Imperiul trebuie să supravieţuiască cu orice preţ. Vieţile pe care salubrizarea şi disciplina noastră le vor salva, victoriile pe care le vom repurta împotriva bolii şi a dezordinii în secolele ce vor veni justifică orice brutalitate. Trebuie să deţinem controlul. Prin orice mijloace.

— Înţeleg ce vreţi să fac, zise ea, uluită de propriul calm.

Poate că o ştiuse dintotdeauna, din clipa aceea când fusese în cabină cu Muire Lo, când îşi dăduse seama ce putere avea.

— Dar mie ce-mi iese din acest târg?

Aparitorul bătu din palme.

— Ah, iată partea bună! Itinerantul şi examenele de merit coincid, Baru Cormoran. *Eşti* o savantă, o savantă nu numai cu cifrele, ci şi în înţelegerea şi exercitarea puterii. Eşti taranoki, cu descendenţă din tu maia, care au domnit peste jumătate din Marea Cenuşii, şi din oriati mbo, care au dat cei mai buni gânditori ai ultimului mileniu. Lucrurile pe care le ai în sânge şi pe care le ştii sunt cheia înţelegerii unei bucăţi de lume pe care până acum n-am putut-o pricepe. A înţelege înseamnă a stăpâni, iar noi stăpânirea o căutăm.

— M-aţi face...

— Fă chestia asta pentru noi, supravieţuieşte şi da.

Chipul Aparitorului luă brusc o expresie solemnă.

— Îţi vom da ceea ce-ţi doreşti cel mai tare. Lucrul după care tânjeşti din copilărie.

Vru să râdă, să-l facă să dea cărţile pe faţă: „Asta-mi oferiţi în schimbul prăbuşirii monedei fiduciare?” Sau probabil: „De ce nu mă lăsaţi să promovez în cadrul birocraţiei voastre, să mă

maturizez şi să dovedesc ce pot? Minţi, minţi ca să mă convingi să fac chestia asta pentru voi, să mă folosiţi ca instrument, pentru că sunt străină şi bună de dat la gunoi”.

Însă în aceşti trei ani ştiuse că nu avea să promoveze în cadrul birocraţiei. Îi ruinase pe prea mulţi cu şmecheria ei cu inflaţia. Se ruinase pe sine.

Îşi aminti ce-i plăcea cel mai mult lui Cairdine Farrier să declame: valoarea meritului şi numai a meritului, şi pricepu pentru ce încercase el s-o pregătească.

— Deci, zise Aparitorul netezindu-şi cravata şi zâmbind. Ai să execuţi voinţa Tronului?

*

În ziua următoare făcu o vizită la Recensământ şi Metode, structura de rezistenţă a puterii imperiale: maldăre peste maldăre de documente în care era catalogat tot ce era de valoare în Aurdwynn, piatră şi aur, sare şi lemn, carne şi sânge. Proiecţii demografice ale forţei de muncă disponibile. Baza de impozitare şi rata de export. Concentraţia relativă de sânge stakhi, belthyc şi maia.

Departamentul intra în atribuţiile lui Xate Yawa, iar ochii Jurispotenţei o urmăriră pe Baru la lucru, la fel cum o urmăreau pe stradă, în turnul ei, la întâlnirile cu Mijlocitorii. Nu îndrăzni nici măcar să le privească în ochi pe femeile din acel loc. Ffare Tanifel fusese doborâtă cu

acuzaţii de imoralitate, o dragoste neacceptabil de vădită pentru bărbaţi. Baru avea păcate şi mai mari.

Lucră cu o furie tăcută şi încordată.

Îi ajunsese. Gata cu supunerea. Gata cu interpretarea rolului în tăcere. Din punctul de vedere al Parlamentului, prăbuşirea monedei fiduciare îi marcase incompetenţa nu numai la dosar, ci şi în propria-i ereditate. Visul ei la Falcrest, la telescoape şi academii, la Metademă sau Facultăţi ori chiar la Parlament murise. Aveau să existe învinuiri şi la adresa altor taranoki aflaţi în Serviciul Imperial. Se putea să fi fost pedepsiţi până şi Pinion, şi Solit.

Nu avea să salveze Taranokele excelând în funcţia de Contabilă Imperială. Nu avea să fie niciodată tehnocrată sau cărturăreasă, sau membră a Parlamentului.

I se deschisese însă o altă cale.

Puterea birocraţiei imperiale stătea în abilitatea ei de a cuantifica şi de a înţelege lumea, astfel încât mărimile respective să poată fi transformate în utilizarea cu înţelepciune a banilor şi a armatelor, extragerea optimă de dări şi tratate.

Baru voia însă să ştie cum să cuantifice ceea ce credeau despre ea oamenii din Aurdwynn.

Căută prin anexele la recensământ, întrebări simple de sondaj pe care Guvernatorul – şi uneori şi Contabilul Imperial – le puteau adăuga

sub pretextul că le pasă de opinia publică. Încruntându-se de frustrare, citi: „Anexele la recensământ vor fi analizate şi aprobate de mijlocitorii autorizaţi ai Guvernatorului”.

Nu avea cum să obţină informaţia dorită la următorul recensământ fără să-l alerteze pe Cattlson.

Îşi arătă frustrarea la ieşire. Mai târziu în acea seară, cineva aflat în slujba Jurispotenţei avea să citească raportul: „Baru Cormoran, nemulţumită ca de obicei”.

La Casa Guvernatorului, urcând prin multele încăperi din turnul ei, care erau pline de şuşotelile personalului, dădu peste soluţia la problema recensământului.

— Muire Lo! strigă ea, trecând vijelioasă prin dreptul catului lui. La mine în birou!

Avuseseră trei ani în care să intre într-o rutină a lor, o rutină în care trebuia să se încadreze tot ceea ce fusese el pentru ea: dădacă, ghid, croitor, funcţionar, carneţel de notiţe, paznic deloc eficient şi toate lucrurile pe care i le făcuse ea, la rândul ei: solitudinea continuă, locuinţa lui înghesuită de la baza turnului, stânjeneala prost ascunsă pe care o simţeau amândoi din cauza rapoartelor către un bărbat îndepărtat într-un oraş îndepărtat, antipatia clară pe care o căpătase faţă de „impardonabil de nepoliticosul” Mijlocitor Principal Bel Latheman.

— Excelenţa Ta?

Închise uşa biroului, ca să aibă intimitate, şi cu gesturi teatrale şi cu clinchet de pahar turnă vin pentru amândoi.

— Altă panică bancară? întrebă el.

— Vreau să adaug o anexă la declaraţia de impozit din acest sezon, îi şopti ea la ureche. În care să i se spună omului de rând că zece bancnote din dările lui se vor aloca ducelui local, Guvernatorului Cattlson, jurispotenţei Xate şi mie, ca să le folosim pentru proiecte personale. El decide cum să împartă cele zece bancnote.

— Şi ce motiv aş putea oferi? întrebă Muire Lo uitându-se zăpăcit la ea.

— Sunt sigură că o să-şi inventeze propriile motive. Important e că Guvernatorul Cattlson trebuie să aprobe anexa la recensământ, însă nu citeşte *niciodată* declaraţia de impozit.

Îl bătu pe umăr.

— Ocupă-te de asta!

— Să fac aranjamentele pentru distribuirea acestor zece bancnote?

— Oh, nu!

Baru se duse la uşa ce dădea spre scara către apartamentele ei, mulţumită de sine.

— Nu e nevoie. Eu vreau doar răspunsurile.

Avea să facă o hartă a loialităţii în Aurdwynn. O hartă a noului drum înainte.

*

Baru stătea la fereastră cu genunchii la bărbie şi studia oraşul.

Dacă făcea ce-şi propusese, clipa de faţă urma să fie ultima de linişte adevărată pe care avea să o aibă multă vreme de acum înainte, probabil pentru tot restul vieţii, despre care nu ştia cât de lungă urma să fie. Fusese tihnită în acest loc, cu toate eşecurile, cu tot cu moneda pe care o devalorizase şi toţi negustorii pe care-i ruinase, cu toate scrisorile de la ducele Lyxaxu pe care le lăsase fără răspuns. Avea o cameră într-un turn înalt, o baie cu apă caldă şi un secretar inteligent. Se putea scula în fiecare zi şi-şi putea îndrepta ochii spre pergament, punându-şi la încercare toată isteţimea şi învăţând din dezastrul fără de sfârşit al prăbuşirii financiare a Aurdwynnului.

Fusese oare fericită în tot acest timp? Fuseseră oare nesfârşitele întâlniri ale Mijlocitorilor Guvernanţi, bărbaţii care-i explicau propriile ei îndatoriri şi politicile în cuvinte simple şi molcome un preţ corect pentru a simţi gustul puterii? Fuseseră oare toate nopţile petrecute în zona portului, deghizată în rochia altei femei cu altă patrie, alt accent, alte preferinţe, un joc încântător, o provocare pe măsura ei?

Sub fereastră, un detaşament de soldaţi de la garnizoană patrulau pe străzi, mascaţi şi înmănuşaţi, verificând cerşetorii şi petiţionarii

să nu aibă semne de molimă. Xate Yawa ţinea un sanatoriu la marginea de est a oraşului, în afara zidurilor, unde doctorii Mascaradei de la Ministerul Zilei de Mâine studiau efectele bolilor străine şi locale asupra raselor din Aurdwynn. Unii o notau drept cea mai bună clinică experimentală de la Marea Cenuşii. Cei cu rezistenţă naturală aveau să fie prăsiţi pe scară largă – în această privinţă se preferau bărbaţii, deoarece ei puteau concepe mai multe progenituri într-un timp mai scurt. Purtătorii deosebit de virulenţi erau, se şoptea, ridicaţi şi duşi cu corăbii speciale în Oriati Mbo, unde li se putea da drumul în oraşele inamicului în caz de război.

„Faci parte din asta.” Vocea lui Tain Hu, în urmă cu trei ani, încă suficient de aproape ca să se cutremure.

Nu voise ea, la început, să fie în stare să schimbe lucrurile? Nu se uitase ea la corabia cu pânze roşii din portul Iriad şi se rugase de mama Pinion să-i explice?

Avusese însă atâta timp să înveţe de atunci; cum putea oare uita toate acele lecţii de filosofie incrastică şi istorie direcţională? O făcuseră să înţeleagă că Republica Imperială era o formă nouă şi mai bună de civilizaţie, dictată de reguli raţionale, reguli care recunoşteau abilităţile diferite şi specializate ale sexelor şi ale raselor, reguli care puteau depista

comportamentul neigienic în sălile puterii, în leagănele şi dormitoarele unor ţări îndepărtate, înainte ca acest comportament să pătrundă în linia ereditară şi să strice sângele. Bibliotecile Republicii Imperiale dădeau pe dinafară de cunoştinţe suficiente ca să facă suta de mii de stele de pe cerul Taranokelui să pară o mâzgăleală de copil, o minune fără importanţă dintr-o lume mai puţin măiestrită. Judecătorii şi cărturarii incrastici denumiseră mai multe tipuri şi consecinţe ale păcatului decât îşi putuseră închipui vreodată copiii Taranokelui.

Cum putuse să uite aşa ceva? Cum îi putuse ea considera pe verişoara Lao şi pe tatăl Salm mai importanţi decât soarta naţiunilor?

Cu siguranţă aşa ceva ar fi iraţional. Cu siguranţă ar fi mai bine să meargă pe calea îngustă şi sigură. Să rămână Contabilă Imperială, în loc să joace totul pe această mutare incredibilă.

Gândurile îi dădeau târcoale ca nişte canibali. Îl chemă pe Muire Lo.

— Excelenţa Ta?

— Dacă vreau să schimb ceva, zise ea, dar nu ştiu ce anume sau cum, care e calea logică de urmat?

— Împăratul Unane Atu Maia. *Principiile directoare.* În absenţa îndrumării, revendică şi extinde libertatea de a acţiona după cum doreşti.

— Bun, zise ea, asigurată cumva că erau pe aceeaşi lungime de undă, că el avea să înţeleagă: „Pune mâna pe mai multă putere, ca să poţi reclădi lumea”. Aşa mă gândeam şi eu. Am nevoie să-mi fixezi o întrevedere neobişnuită.

Avea să meargă până la capăt, să se lege de această mutare, să înghită acest secret al secretelor. Ăsta avea să fie primul pas pe noul drum.

Urma să renunţe la locul ei din Turnul Contabilului şi să-şi asume un risc teribil.

Muire Lo îi oferise legătura în urmă cu trei ani, atunci când se aşteptau la revoltă în orice moment. „Răposata mătuşă a lui Tain Hu a fost măritată cu fratele lui Xate Yawa, Xate Olake, Ducele Fantomă de Lachta.”

Omul care îl omorâse pe Su Olonori.

— Trebuie să vorbesc cu Ducele Fantomă. Cu Xate Olake, spuse ea. Oriunde-o fi, găseşte-l şi adu-l la mine!

Muire Lo se uită la ea tăcut pentru câteva clipe, făcu o plecăciune şi ieşi.

Capitolul 12

— Mi-a ajuns! zise Bel Latheman.

Baru ridică mâna ca să-l ţină la distanţă pe ospătar.

— Poftim?

Se întâlniseră ca să fie văzuţi împreună, aşa cum o făceau lunar, în locuri alese de Baru ca să pară că-şi dă silinţa să fie discretă. În ultima vreme, printre membrii autorităţilor provinciale şi în cercurile Mijlocitorului Comercial era la modă să mănânci în case deschise, lungi, de tipul celor construite pentru mai multe familii, să fii servit de belthyci pursânge rari, capturaţi din păduri, care zâmbeau şi vorbeau afectat, şi ofereau cotlete de vânat marinate în citrice şi acoperite în grăsime de vită ori ton alb, sau pagel fript pe cărbune de brad roşu de coastă. Cum avuţia băştinaşă din Aurdwynn fusese atât de groaznic distrusă, localurile de lux învăţaseră să se îngrijească de străini.

Baru şi Mijlocitorul Principal se duseseră la una dintre aceste case, îmbrăcaţi elegant, ca să mănânce într-o tăcere nepoliticoasă şi să dispară împreună într-o trăsură pentru o pretinsă legătură amoroasă. Ei îi plăcea tot mai mult să se afişeze în rochii lucrate la croitor şi bijuterii mai puţine decât s-ar fi cuvenit şi o amuzau comparaţiile ironice şi remarcile invidioase făcute în şoaptă de tehnocraţii care cinau. Bel Latheman se îngrijise cu meticulozitate de machiaj şi ţinută, dând mereu tonul în moda locală. Era sârguincios şi competent în privinţa acestui aspect la fel ca şi în muncă.

Cumva trei ani de astfel de întâlniri prefăcute

îi adormiseră vigilenţa, făcând-o să presupună că el le acceptase ca pe o sarcină de serviciu.

— Am zis că mi-a ajuns. N-am să-mi mai joc rolul.

Îşi tăie carnea de vânat în pătrăţele mici în timp ce vorbea, cu ochii în farfurie şi încheieturile degetelor albe pe cuţit.

— Sunt destul de sigur, Excelenţa Ta, că nu mai e nevoie să descriu ce pată pe reputaţia mea, atât ca finanţist, cât şi ca bărbat de însurat, mi-a lăsat chestia asta a noastră...

— Ai făcut o învoială cu altcineva, sugeră Baru, încercând să n-aibă un ton de om nervos.

Era nedrept să creadă asta, dar de ce acum? De ce să facă bărbatul ăsta o scenă taman *acum,* când urmau să se întâmple atâtea lucruri – era însă nedrept din partea ei. Fusese un instrument perfect docil şi util, şi la bancă, şi la masă.

— Şi sigur, sigur, nu e nevoie să descrii ce pată ţi-a lăsat.

— Probabil că e nevoie, totuşi. Probabil că nu ţi-e clar că, odată ce te *amesteci* cu o femeie foarte tânără şi foarte străină, ţi-ai creat o reputaţie cu totul nouă şi irevocabilă.

Latheman puse jos cuţitul cu atâta fermitate, încât farfuria lui răsună ca un clopot. Toţi cei aflaţi suficient de aproape ca să-i audă se prefăcură că nu ascultă fascinaţi.

— Există anumite reguli de bună-cuviinţă pe

care nu pari să le cunoşti, lucru de înţeles dat fiind mediul din care provii. Una dintre ele: este nepotrivit să-ţi forţezi un subaltern să aibă o aventură. O alta, ar putea afirma mulţi, este că e nepotrivit să acorzi autoritate imperială unei tinere neverificate când există alţi candidaţi potriviţi!

Ei îi sări ţandăra – de cât timp se aştepta să audă aşa ceva de la el? Şi totuşi o nimeri la fix. Cu mare dificultate, îşi înghiţi prima replică, o remarcă muşcătoare falcresti despre cât era de nepotrivit un bărbat, raţional şi materialist, pentru chestiuni ce ţineau de cifre abstracte şi registre. Mai bine să profite de ocazie: discursul ăla avea să fie un pretext minunat să înceteze să se mai vadă.

— Bel, şopti ea, am să-ţi ofer cu dragă inimă o scăpare elegantă. Ai făcut destul pentru mine.

El se aplecă spre ea să-i şuiere ceva. Fardul lui de ochi imita o mască, meticulos şi fascinant în precizia cu care fusese aplicat, iar unghiile lui cu aspect de ou pestriţ erau atent tăiate.

— Nu există o scăpare elegantă din ruşinea asta. Mă aştept la reparaţii ori am să...

Înghiţi în sec şi continuă:

— Am să-i atrag atenţia Guvernatorului Cattlson asupra anexei pe care ai introdus-o în noul formular de impozit, chestiunea cu „împărţitul a zece bancnote”, cu toate sugestiile sale de răzvrătire.

Baru răsuflă de cinci ori înainte să întrebe:

— Ce vrei?

Îşi auzea cumva accentul cu care vorbea afalona, ca şi cum fusese scos la suprafaţă de furia pe care o simţea.

— O pensie pe viaţă, dat fiind că, probabil, nu voi mai avansa niciodată în carieră în slujba imperială.

Latheman strânse hotărât din buze înainte să continue:

— Şi un permis de căsătorie de la Biroul Jurispotenţei, pentru curtea pe care intenţionez s-o fac.

Oare era o momeală, unul dintre trucurile lui Xate Yawa?

— Nu, zise ea. Nu tolerez corupţia în curtea mea. Am să te dau afară şi am să-ţi dau o compensaţie generoasă. Poţi să te duci singur la Xate Yawa.

El îşi reţinu un ţipăt, care-i ieşi ca o şoaptă tremurată.

— *N-ai să-mi pui tu mie condiţii*! M-ai nenorocit! Xate Yawa n-are să-mi permită niciodată căsătoria cu Heingyl Ri fără presiuni din partea ta...

Heingyl Ri. Interesant. Şi altcineva considera că acei ochi pătrunzători sunt absolut fermecători.

— Anexa e un test empiric, o cercetare nevinovată. N-am de ce să mă tem dacă i-o duci

lui Cattlson.

Ridică din umeri cu un calm calculat, atât pentru ea, cât şi pentru ochii aţintiţi asupra lor.

— Şi habar n-am de ce te aştepţi să ai succes când o vei curta pe fiica ducelui Heingyl. Să intri în rândul aristocraţiei prin căsătorie e un joc regresiv pentru un bun cetăţean al Republicii Imperiale.

— Merită postul tău. Tu distrugi bancnota, treci cu vederea jocurile licenţioase ale ducesei Nayauru – ce-ai făcut ca s-o opreşti? Măcar vezi pericolul? Lady Heingyl nu e atât de oarbă.

— I-auzi la el!

O sorbitură nepăsătoare din vin, calculată să scoată din sărite. Cât de caracteristic îi era să facă fixaţie pe ducesa Nayauru şi iubiţii ei ca şi cum reprezenta un soi de mare ameninţare.

— Încurcat în visuri febrile de regat şi moştenire. Unde-ai greşit?

Latheman îşi păstră calmul şi îşi luă o clipă ca să se adune. Îl subestimase, îşi dădu ea seama, iar bănuiala îi fu confirmată când bărbatul vorbi din nou.

— Ai să mă ajuţi, Baru. Ori mă duc la Xate Yawa cu o declaraţie sub jurământ că în cei trei ani în care te-am curtat n-ai arătat nici măcar o *licărire* de interes pentru mine sau orice alt bărbat. Şi cu acest adevăr o să te aibă la mână pentru totdeauna.

Ea nu-şi putu stăpâni reacţia. Era o

ameninţare nepotrivită din partea lui, una reală şi revoltătoare, ceea ce o făcu să se ridice în picioare şi să-şi scoată o mănuşă pe jumătate de pe mână, înainte să se oprească şi să se gândească. Se stârni rumoare în jurul lor, iar Bel Latheman se holbă şocat la gestul ei întrerupt.

— N-ai face aşa ceva, zise el. N-are cine să te reprezinte în afară de secretarul ăla lipsit de coloană vertebrală.

— Latheman, spuse ea, n-am *nevoie* să mă reprezinte nimeni.

— Aş refuza, replică el cu bărbia sus. Duelul e un concurs al egalilor.

Mintea îi dădea zor, testând posibilităţi şi consecinţe. Baru putea fabrica o aşa furie, un aşa iureş distrugător de şoapte şi contraşoapte, un spectacol atât de incredibil – dragoste, gelozie, corupţie, necuviinţă, scandaluri pe tema rasei, a vârstei şi a comportamentului igienic. Toată lumea din Aurdwynn avea să audă despre el.

Şi avea să fie perfect, nu? Urma să fie exact ceea ce îi trebuia.

Îşi scoase de tot mănuşa stângă şi o aruncă pe masă.

— Până dă sângele, zise ea, suficient de tare încât să se audă în toată clădirea. Pentru onoarea Taranokelui, căminul meu, pe care l-ai insultat. Poţi numi pe cineva ca secund. Eu una mă reprezint singură.

El se ridică băţos, fixând-o cu privirea şi nevenindu-i să creadă.

— Ultima şansă, zise Bel, vrând să spună, o ştiu ea sigur, „până nu mă duc la Jurispotenţă să-i spun că eşti tribadistă”.

Îşi încrucişă braţele pe piept şi stătu aşa în rochia ei albă, cu punga cu lanţ la şold, aşteptând ca el să răspundă la provocare.

— Nu face o criză de isterie! spuse el, deşi nu o insultase din tot sufletul, şi arăta de parcă ar fi vrut să-şi ceară scuze.

Totul era teatru acum.

— Gândeşte-te la ce i-a făcut Xate Yawa lui Ffare Tanifel!

Un pas greşit, deşi ei îi dădu fiori reci.

— *Îndrăzneşti* să insinuezi că şi eu sunt trădătoare? Tu, care ai conspirat la tipărirea banilor pentru rebeliune?

Zâmbi trufaşă, ceea ce nu-i fu chiar aşa de greu.

— Tu, care plănuiai să-i faci curte altcuiva chiar sub nasul meu, de parcă ţi-ai dori o aristocrată de viţă veche mai mult decât o savantă ale cărei merite au fost dovedite?

Publicul asculta fermecat. Baru, cuprinsă brusc de trac, simţi cum o apucă tremuratul. Se ţinu tare însă, zicându-şi în sinea ei: „Acum nu poate să refuze. Am transformat chestiunea în ceva care ţine de onoarea lui. Dacă pleacă, lasă necontestată povestea mea”.

Iar el trebuia să-şi arate onoarea în faţa ducelui Heingyl.

Bel Latheman ridică mănuşa şi zise, cu maxilarul încordat:

— M-ai pus să-mi concediez secretara preferată, spuse el, ca şi cum nu era în stare, nici măcar în acel moment, să înceteze să-şi mai joace rolul de iubit neglijat. Niciodată n-ai putut să mă laşi să fac cum vreau eu.

*

Baru începu să tremure în timpul lungului urcuş spre turnul ei, pustiu odată cu lăsarea nopţii.

— *Poţi* să te controlezi, şuieră ea, rezemându-se de stâlpul central de piatră şi strângând din pumni de-i scârţâi materialul mănuşilor. Face parte din treaba ta. *Controlul.*

Ce făcuse? Ce o putuse mâna să acţioneze aşa pripit şi lipsit de subtilitate? Un *duel*? Nu folosise niciodată sabia la mânie şi, pe lângă asta, avea să fie până în cele mai mici detalii spectacolul pe care şi-l închipuise, ceea ce însemna că nici Xate Yawa, nici Cattlson nu-l puteau ignora. Petrecuse trei ani învăluită în muncă loială, silitoare şi plicticoasă. Ar fi putut avansa cu stratagema aceasta nebunească încet şi cu băgare de seamă, păstrând fiecare manevră subtilă şi plănuită atent.

În loc de asta, muşcase momeala lui Latheman.

Dacă fusese pus s-o facă? Dacă era omul lui Xate Yawa?

Încuie uşile de la biroul şi încăperile ei, blestemându-şi mâinile, şi se aşează să-şi toarne vin cu o precizie meticuloasă, fără să verse nici măcar o picătură. Îi alunecă amar pe gât şi începu să-şi mai toarne, fredonând un cântec de numărat stelele, pe care trebuie să-l fi învăţat de la mama Pinion, de la vreo mătuşă sau de la familia lor extinsă, adunată pe vreun munte ca să deseneze constelaţii noi cu stele vechi.

— E otrăvit, îi zise o voce din baie.

Citise în *Manualul minţii somatice* că firea unui bărbat putea fi ghicită după direcţia în care tresărea: spre o uşă, spre o armă sau spre nimic, împietrind ca un animal de pradă. Fie de la vin, fie de la toate visurile pe care le avusese despre un asemenea moment, se mulţumi doar să tragă adânc aer în piept şi lăsă paharul jos.

Descoperi că încă mai era în stare să gândească în ciuda fricii. Ar fi putut s-o ucidă dacă asta voia. Nu i-ar fi dezvăluit otrava dacă ar fi vrut ca aceasta să aibă efect. Era în siguranţă.

Dacă nu cumva dezvăluirea era mai degrabă un act de cruzime decât un calcul. Dacă nu cumva se afla acolo ca să-i facă rău înainte să ucidă.

— Ieşi la iveală! zise ea, dându-şi scaunul înapoi, pregătindu-se să se ridice în picioare.

Bărbatul avea ochii albaştri ai lui Xate Yawa, dar părul ceva mai cărunt şi la fel şi barba lungă. Purta cizme obişnuite şi tunică, piele de cerb şi lână şi avea dinţii rugoşi ca oamenii de rând. Se uită la mâinile lui şi văzu că nu era înarmat.

Îl recunoscu. De unde?

— Ei bine, vorbi el, iată-mă-s! Secretarul tău a făcut mare tărăboi ca să mă găsească, aşa că am venit.

Baru se ridică încet, măsurând distanţa dintre ea, bărbat şi locul unde-i atârna teaca sabiei.

— Unde-i Muire Lo?

— În perfectă siguranţă. S-a epuizat bătându-şi gura şi vorbind fără rost toată ziua. Tu însă ai dreptate să te temi.

Se apropie de masă, iar femeia se dădu în spate, păstrând spaţiul dintre ei.

— Nu poţi să pui bază pe gărzile tale de la turn. Ar fi trebuit să pui să se schimbe toate încuietorile. Ceea ce am descoperit la voi, tehnocraţii, zise el luându-i paharul de vin şi adulmecându-l, este că respectaţi mult prea mult subtilitatea. Vă obsedează şoaptele, zvonurile şi mărcile intangibile ale autorităţii şi nu reuşiţi să vă gândiţi la ce se va întâmpla atunci când un om cu un cuţit intră cu forţa în încăperile voastre şi vă taie beregata. Aurdwynnul nu e suficient de civilizat pentru subtilitate.

— Întotdeauna m-am aşteptat să apară un asemenea om, spuse ea.

Teaca sabiei nu era prea departe.

— Niciodată la un duce, însă. Ce te mână spre tot teatrul ăsta, Xate Olake?

— Tu, bineînţeles. Tinerii au mai mare respect pentru teatru decât pentru moarte.

Bău din paharul ei, încruntându-se şi adulmecând.

— Ah, cred că am pus o doză prea mare. Să terminăm repede, atunci. De ce ai pus să mă cheme? Oraşul ştie că sunt un tip retras. De ce să mă cauţi tocmai acum?

Îi stătuse inima în piept o clipă? Era durerea aceea din stomac doar o crampă şi palmele îi transpirau oare doar de nervozitate?

— Cum îmi câştig antidotul?

— Cu adevărul.

Bărbatul bătu darabana pe masă nerăbdător.

— Arăt eu a om care are mult timp la dispoziţie? De ce ai pus să mă cheme?

Baru trase aer în piept şi riscă. El nu avea nici condei, nici pergament, deci nu prea putea spera s-o condamne pentru dovezi scrise. Numai că sora lui era Xate Yawa, care putea găsi o cale s-o acuze dacă voia.

Acestea puteau fi vorbele care s-o înece, la fel cum Xate Yawa o înecase pe Ffare Tanifel.

— L-ai ucis pe Su Olonori, îşi dădu ea cu presupusul, ca să ascunzi complotul lui Tain Hu

de falsificare a banilor. Dar eu am descoperit şi am distrus acest complot.

Mascarada avea chirurgi care le tăiau câinilor corzile vocale ca să nu poată urla şi aceşti câini deveneau paznici îngrozitori – tăcuţi şi turbaţi. De acei câini îi aminti râsul sec, de om care se sufocă, al lui Xate Olake.

— Bănuiesc că acesta *este,* tehnic, adevărul. Numai că nu răspunde întrebării mele. De ce împrumuţi aur oamenilor de rând din ducate? De ce ţi l-ai îndepărtat pe Guvernatorul Cattlson, a cărui favoare te putea trimite în Falcrest pe un post mai înalt? De ce m-ai căutat?

— M-am gândit la rebeliune şi, pentru că eşti şeful spionilor rebelilor, am nevoie de tine ca aliat.

— Şi acum că mi-ai zis asta, replică moale Xate Olake, am să-i spun lui Xate Yawa şi o să pună să fi fiartă de vie. Au să-ţi păstreze pielea pentru studiu.

— Xate Yawa n-o să se atingă de mine.

Ah, cacealmaua încrederii, încrederea pe care îşi dorea cu disperare să o simtă.

— Vrea un Aurdwynn liber, Mascarada e doar un instrument pentru ea şi ea a ajutat la înăbuşirea Rebeliunii Neghiobilor doar pentru că era condamnată. Îşi joacă rolul ca să aibă suficientă putere, încât să poată schimba ceva când o veni momentul. Eu sunt momentul ăla.

— Îi atribui prea mult patriotism dragii mele surori. Probabil că va susţine învingătorul sigur, fie el rebel, fie Mascarada.

— Eu pot să transform rebeliunea noastră, ucisă încă din faşă, într-o victorie sigură.

— Ffare Tanifel a făcut acelaşi târg. Numai că ea s-a întins prea mult, şi-a jucat prea clar piesele şi trădarea ei a devenit prea evidentă chiar şi pentru Cattlson. Sora mea n-a mai avut ce face decât s-o ducă la judecată şi să-i dea o condamnare la moarte ca să se protejeze pe sine.

Xate Olake îşi împreună mâinile cu degetele răsfirate.

— Tu de ce te-ai descurca mai bine?

— Pot să-i adun pe oameni şi pe duci...

Iar un râs aspru şi tăcut. Iar sentimentul că ceva din ea se oprise o clipă.

— Ai să-i *aduni.* Cunoşti *Îndoiala trădătorului*?

— Nu, recunoscu ea.

— Măcar eşti sinceră. Bine. Eu am creat-o după modelul îndoielilor incrastice după care vă daţi voi aşa de tare în vânt. A înăbuşit Rebeliunea Neghiobilor şi sună cam aşa: Dacă eşti duce în Aurdwynn şi vezi cum se porneşte o insurecţie, ai de ales.

Mai trase un gât de vin otrăvit.

— Îţi uneşti soarta cu rebeliunea sau cu loialiştii. Eşti ruinat dacă tabăra ta dă greş. Îţi păstrezi poziţia, poate tragi şi foloase din ea,

dacă tabăra ta câştigă. Numai că problema cu rebeliunile e că presupun multă trădare, aşa-i? Trădătorii nu pot condamna trădarea. Ca atare, cel mai sigur pariu este să rămâi loialist la început, după care să schimbi tabăra dacă pare sigur că vor câştiga trădătorii, pretextând că eşti grozav de inteligent şi îi stânjeneai pe loialişti din interior. Pricepi dificultatea?

Chiar şi cu bărbatul ăsta în încăperile ei şi otrava din vene, tot nu putea rezista unei enigme.

— Îi aduci pe duci de partea cauzei tale prin succes, dar nu poţi să înregistrezi succese fără susţinerea lor. Dacă rebeliunea nu începe cu o victorie decisivă şi spectaculoasă, n-o să parieze nimeni pe ea. N-are nicio şansă.

— Bun. Mereu m-am întrebat dacă în şcolile Mascaradei chiar se făcea carte.

Dădu din cap şi-şi mângâie barba ca şi cum ar fi purtat conversaţia într-o sală de clasă cu pereţi de tuf.

— Nicio revoltă nu poate reuşi fără să-i atragi de partea ta pe cei precauţi şi pe cei care-şi urmăresc propriul interes. Rebelii zeloşi şi loialiştii fermi trebuie să-i atragă pe cei care nu sunt în nicio tabără. Dat fiind că Mascarada este starea de fapt şi chiar una insurmontabilă, loialiştii au ceva avantaj.

— Poporul e gata, insistă ea, deşi, ţinând seama de vârsta lui şi de încredere, părea atât

de fals. Există o furie uriaşă...

— Poporul nu-şi poate folosi furia. Eu ar trebui să ştiu: m-am născut din oameni de rând, iar sora mea şi cu mine am tras cu ghearele să ajungem în rândul nobilimii doar făcând jocurile Mascaradei împotriva rebelilor. Nu, avem nevoie de duci, iar ducii sunt prinşi ca într-o capcană în *Îndoiala trădătorului.* E prea devreme.

Oftă cu greutate.

— Ne-a ajutat, cu siguranţă, faptul c-ai devalorizat bancnota fiduciară. Numai că de la stratagema lui Tain Hu şi până acum s-au schimbat condiţiile. Ducii se tem de rebeliunea şerbilor, de revolta moşierilor, de faliment şi de iarnă, nu de Mascaradă. Trebuie să permitem uscăturilor să se adune vreme de încă un deceniu înainte să producem o scânteie.

„Mi-au redenumit căminul!” voi ea să strige. „Au interzis căsătoria taţilor şi au transformat Iriadul în şantier naval, iar tu vrei să mă pui să aştept un deceniu?”

— N-ai de ales, spuse Baru strângând din buze.

Îi văzu ochii lui Xate Olake strălucind în lumina lumânării când acesta ridică brusc privirea.

— Mi-am arătat angajamentul. Am să mă lupt în duel cu mijlocitorul principal Bel Latheman în următoarele săptămâni şi am transformat chestiunea într-una de onoare naţională. E un moment perfect să-mi fac declaraţia.

— Sora mea are să împiedice asta. Duelurile sunt o tradiţie juridică, iar ea are putere asupra Corpului Judecătoresc. N-ai să-ţi primeşti niciodată scena.

Xate Olake se ridică în picioare, dădu din umeri şi termină restul de vin.

— Ia-o încet, copilă. O să-ţi dăm un semn dacă te vrem printre noi şi te vom distruge dacă faci vreo mutare împotriva noastră. Probabil că sora mea şi cu mine nu vom mai apuca să vedem rebeliunea. Dar Tain Hu şi ceilalţi sunt tineri şi-şi pot permite să aştepte. Rebeliunea Neghiobilor a primit numele potrivit. Nu vom lăsa Aurdwynnul să fie ruinat de o răscoală care nu poate să câştige repede şi decisiv.

Baru îşi luă teaca sabiei din cuiul de pe perete.

— Antidotul, zise ea. Dă-mi-l imediat sau te omor ca pe un intrus în casa mea şi-mi asum riscul cu otrava.

Xate Olake, aflat acum la uşă, ţâţâi încet.

— Recomand răbdare şi stăpânire de sine, zise el. Poate te-am otrăvit, poate nu. Dar dacă am făcut-o, are să fie o otravă cu acţiune lentă şi dacă vrei să scapi cu viaţă, Baru Cormoran, te vei strădui să *meriţi* un antidot.

Capitolul 13

Baru îl trezi pe Muire Lo şi scriseră împreună ordinele de schimbare a gărzilor şi a

încuietorilor. Îi îngădui câteva detalii.

— Otravă lentă?

Primi vestea alarmat, desigur, dar şi cu o familiaritate exersată.

— A fost doză mică? Ar trebui să-ţi verificăm mâncarea şi băutura. S-ar putea să aibă agenţi la bucătărie.

— S-ar putea să fie o cacealma.

Viaţa ei era deja plină de o mulţime de lucruri care o puteau ucide în fiecare zi.

— Ia măsuri, Lo! Eu mă duc să mă culc.

Dacă Xate Olake o otrăvise, atunci folosise un amestec blând. Adormi uşor, se trezi odihnită şi îşi luă micul dejun la birou, gândindu-se concentrată la Bel Latheman, dueluri, dări, *Îndoiala trădătorului* şi – cu mai puţină hotărâre, dar mai multă furie – la cuvântul acela groaznic, *Sousward.*

Trecuse atâta timp de când dispăruse tatăl Salm. Atâta timp de când se întrebase cine o făcuse şi cum. Fusese ucis? Probabil. Se putea ca ucigaşul – ucigaşii? – să fi fost ofiţer acum, comandant de garnizoană, membru în garda oraşului? Se putea ca mama Pinion să fi dat de el peste ani? Oare era posibil ca acum să se pândească reciproc, căutând un prilej, un moment să folosească sabia de abordaj sau suliţa ucigaşă de bărbaţi?

„Fiica ta e de-a noastră” s-ar putea s-o tachineze el. „Are o slujbă în Aurdwynn. Pe care

şi-o face foarte prost.”

În anticameră, Muire Lo începu să strige.

Baru avu răgaz de-o clipă să se adune înainte să dea buzna înăuntru Cattlson, cu căciula cu cap de lup arătându-şi colţii, trăgând după el soldaţi de la garnizoană şi un ins subţire căruia de-abia i se vedea pielea lăptoasă de sub mască şi mănuşi.

— Cormoran! răcni Guvernatorul. Ai făcut *destul*!

— Excelenţa Ta.

Se forţă să salute din cap şi să zâmbească, deşi rândurile de oameni înarmaţi îi făceau inima să bată nebuneşte. Ce ştia? Ce *putea* să ştie? Se dusese Bel Latheman la el?

— E vreo problemă?

Cattlson le făcu semn gărzilor să se dea înapoi şi traversă cu paşi hotărâţi biroul ei cu un tunet surd de ţinte de cizme pe covor. Bărbatul cel palid se ţinu fără zgomot după el.

— Un *duel*? răcni Cattlson. Cu propriul tău *bancher*? Şi aud prima oară despre asta de la ducele Heingyl, care-mi spune că toată lumea din oraş, fiece ţăran şi răzeş de-aici până la Haraerod s-au apucat deja de făcut prinsoare?

— Mi-a insultat onoarea, spuse Baru, luptându-se cu impulsul de-a se ridica în picioare (ceea ce doar ar fi făcut-o să se simtă mai scundă decât Cattlson). N-am avut de ales.

— Onoarea *ta*? Mai c-a venit sezonul dărilor şi

tu te dai în spectacol cu aventurile tale! Dacă-ţi păsa de *onoarea* ta, ai fi avut atâta minte să schimbi reputaţia femeilor taranoki!

Izbi cu pumnii în biroul ei.

— Eşti o ruşine pentru guvernul meu, o catastrofă pentru guvernarea noastră...

Cattlson se opri din peroraţie la jumătatea propoziţiei şi trase adânc aer în piept de câteva ori. Bărbatul cel palid se aşează lângă umărul lui. Baru se pomeni încercând să se ploconească şi străduindu-se şi mai tare să n-o facă. Era atât de greu să înfrângi învăţăturile şcolii şi ale profesorilor, eticheta servilismului.

— Ţin foarte mult la ocaziile pe care le oferim celor care nu s-au născut la fel de norocoşi ca noi.

Cattlson încercă să zâmbească. Avea acea figură care zâmbeşte uşor şi era cumva trist să-l vezi chinuindu-se.

— Eu chiar vreau să ai succes la postul tău. Înţeleg – ah, eu dintre toţi oamenii, înţeleg! – că tinereţea e foarte pătimaşă şi-ţi poate afecta judecata. Însă dacă Falcrestul este deranjat câtuşi de puţin de sezonul dărilor din acest an sau dacă faci şi cea mai mică greşeală la recoltă, atunci va fi ales altul pentru postul meu, iar Aurdwynnul va cădea în mâinile unui om mai puţin generos, care o va face pe Xate Yawa să pară iertătoare. Nu pot să permit aşa ceva, pricepi? Am muncit prea mult să construiesc o

înţelegere cu ducii. Să construiesc un viitor pentru fiii şi fiicele lor. Nu-ţi pot permite să distrugi provincia asta. Poţi recunoaşte asta în calitate de egală?

Deci de asta avea nevoie ca să-şi piardă stăpânirea de sine, prudenţa atentă care o susţinuse prin toate sălile de bal, intrigi şi întâlniri cu duşmanul. De un bărbat puternic care striga la ea.

— Un duel n-o să te distrugă, reuşi ea să zică, mai defensiv decât şi-o dorise.

— Nu mai pot risca cu tine. Îţi lipseşte... *sobrietatea* pe care o cere poziţia ta. Eşti prea tânără.

Pielea de lup a lui Cattlson fâlfâi când el clătină din cap.

— Mi s-a spus c-ai găsit un intrus în turn şi ai cerut o schimbare de gărzi. Uite-o! Căpitanul Lodepont şi oamenii lui te vor păzi cu maximă vigilenţă când lucrezi la birou. Iar ca gardă personală...

Bărbatul palid de lângă Cattlson, cel care nu era nicidecum căpitan după uniformă sau comportament, încuviinţă aprobator din cap. Muşchii mici de pe gât i se încordaseră.

— I-am încredinţat siguranţa ta personală unuia dintre Limpeziţi, spuse Cattlson, aruncându-i o privire bărbatului palid cu o nelinişte îngrijorată care o înspăimântă pe Baru mai tare decât vociferările lui. Te va însoţi în

permanenţă.

Nu. Inacceptabil. Căută ceva de care să se agaţe.

— N-ai nicio autoritate să mă arestezi. Dacă vrei un sezon de dări fără probleme şi un Falcrest mulţumit, îmi vei lăsa libertatea. Iar dacă n-am această libertate...

Cattlson ridică mâinile în semn de exasperare.

— Nu fi mofturoasă!

— Dacă n-am această libertate, cred că vei vedea sezonul dărilor dat *bine de tot* peste cap.

Se aplecă în faţă, ca să-şi ascundă mâinile.

— Nu-ţi permiţi să mă pierzi taman acum.

Cattlson îşi duse mâna la frunte.

— Ţi-am dat toate ocaziile. Toate şansele, numai că tu mi-ai forţat mâna. Trebuie să încredinţez îndatoririle tale unui slujitor mai de nădejde al Republicii Imperiale. Poate lui Bel Latheman.

Baru zâmbi şi scoase un sunet a îndoială, încercând să se gândească disperată care avea să fie următoarea lui mutare.

— Eu am fost numită pe merit. Nu ţine de tine să mă îndepărtezi din post.

— Ti se vor da toate şansele să-ţi arăţi meritele.

Ceva din colţul biroului ei scârţâi sub strânsoarea lui Cattlson.

— Dacă însă continui cu duelul ăsta pripit şi nesăbuit, ai să suferi. Sănătatea ta fizică şi

afectivă se va deteriora în urma aventurii ăsteia de pasiune rănită. N-o să am încotro decât să-l numesc pe Latheman Contabil pentru restul sezonului.

— Oh! făcu ea, nederanjată. Să sufăr? Ai mare încredere în iscusinţa lui Bel Latheman în mânuirea sabiei.

Cattlson se trase de jachetă şi clătină din cap cu aerul unui om căruia nu-i vine să creadă în ce hal se află lumea din jurul lui.

— Bel Latheman şi-a desemnat un secund care să-l reprezinte, aşa cum permit codurile. Un secund care va corespunde mai bine cerinţelor de nobleţe şi care va asigura poporul din Aurdwynn că guvernul meu susţine unirea lui Bel Latheman cu Heingyl Ri drept o alianţă onorabilă şi cuvenită între tehnocraţie şi o familie nobilă. Aurdwynnului îi place mult să vadă o încercare de arme, iar dacă insişti cu concursul ăsta, trebuie să mă asigur că are un rezultat constructiv.

Baru îşi schiţă intriga în minte în timp ce Cattlson vorbea. Guvernatorul avea să-l susţină pe Latheman într-o stratagemă ca să-i fure ei postul şi în căsătoria cu fiica celui mai apropiat aliat ducal şi prieten al său. O mişcare de consolidare a controlului asupra Contabilităţii şi pentru a-şi apropia şi mai tare aliaţii ducali. Un joc bun. Se întrebă cine îl sfătuise.

— Cu cine mă voi înfrunta, deci? întrebă ea ca

să tragă de timp.

Cattlson se îndreptă de umeri şi ridică bărbia.

— Ai o săptămână la dispoziţie, după care ne întâlnim în piaţa din faţa Băncii Monedei Fiduciare la prânz. Fără armură. Până dă sângele.

— Dar cu cine mă voi...

Înţelese brusc şi se pocni cu mâna peste gură ca să tacă şi să-şi ascundă surpriza.

— După cum spuneam.

Cattlson clătină din cap cu regret patern şi cu greutatea omului care se crede ultimul bastion de sănătate mintală de la faţa locului.

— Deci ne întâlnim.

*

Bărbatul cel palid se lipi de ea ca o remoră şi nu mai putu fi îndepărtat.

Încercă să stea de vorbă cu el, dar era mut. Încercă să lucreze, însă, deşi bărbatul păstra o distanţă discretă, se pomeni convinsă că o urmărea şi, în plus, îi era imposibil să se concentreze, dată fiind atât de apropiata distrugere a tot ceea ce sperase. Muire Lo mai că umbla tiptil pe lângă omul-remoră, cuprins de aceeaşi frică (sau poate de cunoştinţa secretă a capacităţilor acelui bărbat şi de adevărata lui loialitate).

Când apuse soarele şi Baru urcă în încăperile ei, bărbatul cel palid o urmă. Îşi încrucişă mâinile pe piept şi îi blocă drumul, la care el

vorbi pentru prima oară:

— Nu-ţi pot face rău.

Avea un glas blând şi raţional.

— Eu sunt un instrument. Am ochi pentru pericol şi minte pentru tactică. Nimic altceva.

— Nu accept un om ciudat în camerele mele, insistă ea, cu multă frustrate în glas.

Cum ajunsese în această situaţie? Nu simţise ea oare ieri că putea determina inclusiv lucrurile neaşteptate să se plieze după voinţa ei, că se afla pe punctul unei noi şi periculoase călătorii? Cum de fusese posibil să vină Cattlson şi să zdrobească totul într-o singură conversaţie?

La ce mai folosea puterea pungii şi a monedei dacă nu putea să împiedice un străin să intre în propriile ei încăperi?

— Nu sunt bărbat, zise răbdător Limpezitul. Sunt un instrument, condiţionat de la naştere de drog şi clopot. Trebuie să mă supun scopului meu.

Scopul lui nu-i îngăduia lui Baru nici măcar un moment de intimitate, nici la baie, nici când se îmbrăca. Nu mai stătuse dezbrăcată în faţa unui străin de la examenele medicale de la şcoală – ah, nu, fuseseră şi băile la comun de pe *Lapetiare,* dar cel puţin acolo era în mijlocul unei mulţimi gălăgioase şi neastâmpărate. Nu în prezenţa unui străin vigilent care abia dacă respira. Când se schimbă în cămaşa de noapte, se simţi tentată să afişeze o sfidare mândră,

vreo afirmaţie de indecenţă taranoki – „e trupul meu, aşa, şi?” Însă în ultimii ani ruşinea pusese stăpânire pe ea şi nu putea da ochii cu el dezbrăcată.

Încercă să studieze problema pragmatic: îmbrăcată sau dezbrăcată, nu părea să o privească altfel.

Nu făcea decât să stea de pază tăcut. În cele din urmă, Baru adormi.

În ziua următoare, încercă să iasă din casă, dar gărzile căpitanului Lodepont n-o lăsară. Pentru protecţia ei, insistă Lodepont, ar trebui să rămână în turn până când misteriosul intrus putea fi arestat. Nici măcar marca tehnocratului nu-l urnea, deşi părea chinuit de remuşcări. Frustrată, începu să exerseze la scrimă. Se antrenă chiar în biroul ei, făcând tot felul de comentarii exasperate. Limpezitul o supraveghea cu o privire inexpresivă.

Muire Lo fu cel care o salvă.

— O scrisoare, Excelenţa Ta. Din – ah, stiva de scrisori urgente.

Muire Lo arătă rapid din priviri spre bărbatul palid. Sentimentul de atenţie maximă pe care ţi-l inducea acesta era incredibil, opresiv, de om-panoptic.

— *Numai* pentru ochii tăi, spune mesajul. Căpitanul Lodepont a făcut mari eforturi ca s-o confirme.

Despături bucata de hârtie ieftină şi citi:

„Sunt crescuţi şi condiţionaţi în Falcrest. Au venit pe aceeaşi corabie care a adus veştile despre Sousward. Sunt ai Guvernatorului, dar îmi dau cuvântul de autoritate asupra lor, ca piedică împotriva puterii lui.

Cuvântul acestuia de faţă este «Suspină». N-are să-şi încalce ordinele, dar dacă rosteşti cuvântul acesta, va asculta de tine.

Trebuie să stăm de vorbă. Găseşte o cale!”

Baru mai citi mesajul de două ori, încuviinţă din cap şi-i dădu scrisoarea înapoi lui Muire Lo.

— Distruge-o! Curând o să-ţi dau şi-un răspuns.

„Au venit pe aceeaşi corabie.” Remorele erau şi în Taranoke. Îi vânau pe cei care instigau la revoltă. Adulmecau mamele neloiale şi pe soţii lor sodomiţi.

*

Remora o urmă în încăperile ei pentru a doua noapte. Se tot gândise să păstreze cuvântul până într-un moment important, când ar fi beneficiat de puterea surprizei, dar ce rost ar fi avut? Cattlson o închisese în casă şi nu avea puterea să facă nimic în afară de a trimite scrisori şi a citi conturi.

Trase aer în piept şi vorbi.

— Suspină. Spune-mi cum te cheamă!

— Purity Cartone, răspunse el fără ezitare.

Semimasca lui de un negru cărbune părea imprimată pe albul gălbui al pielii sale.

— Spune-mi ce autoritate am cu acest cuvânt!

Dacă porunca ei bruscă îl surprinsese, remora nu o arătă.

— Îmi poţi porunci în măsura legii şi a condiţionării. Nu-mi poţi anula ordinele de la Guvernatorul Cattlson.

După care, întocmai ca o pânză sfâşiată de un vânt scurt şi puternic, acesta zâmbi.

— Îmi poţi mări sau restrânge libertatea de a vorbi.

Se cocoţă pe colţul patului, fascinată şi un pic înfiorată. Ce-i făcuseră acestui om în Falcrest să-l determine să reacţioneze ca o marionetă la un singur cuvânt? Să fi fost oare un cod al onoarei, un crez secret al vreunui ordin cavaleresc dedicat slujirii Imperiului? Nu, aşa ceva nu prea se potrivea cu filosofia incrastică. Îşi doreau un control ştiinţific asupra lui, vreun tratament sau boală, vreo operaţie sau molimă din ţări străine...

O nouă rasă obedientă, prăsită în Falcrest, specializată în a sluji. El era chipul destinului Imperiului, iar în mintea lui Baru nu încăpea nicio îndoială că avuseseră de-a face cu crearea sa Cairdine Farrier şi cei de teapa lui. *Isihastul,* adică *cel care-şi face templu din trup.*

Ce-ar putea să realizeze ea, se întrebă, dacă ar avea propria ei rasă de oameni ca Purity Cartone? Ce dreptate ar putea căuta? În acel moment, se simţi uşor ameţită la acest gând, la

înfiorarea pe care o simţise. Aşa secrete existau în Falcrest...

Încercă să-i pună întrebări despre ordinele primite de la Cattlson. După care întrebă tot ce-i trecu prin minte despre bărbaţii numiţi Isihastul, Aparitorul şi Itinerantul, despre Tronul fără Chip, despre secretele Republicii Imperiale. El îi refuza însă întrebările cu o simplă propoziţie:

— Sunt legat de o poruncă primită mai de sus.

Dar zâmbi când aduse vorba de propriile lui constrângeri. Încercă altă tactică.

— Revoc orice limită asupra vorbirii şi exprimării tale care nu este legată de o poruncă primită mai de sus.

Remora (oare paloarea lui, trăsăturile şterse şi felul lui de a se mişca lent şi şerpesc o făceau să-l considere în continuare ca pe un astfel de peşte în loc să se gândească la el cu numele lui ciudat?) plecă recunoscătoare capul.

— Eşti o slujbaşă de rang înalt a Imperiului în Aurdwynn, zise el. Sunt recunoscător că mi se permite să vă slujesc atât pe tine, cât şi pe Guvernatorul Cattlson, câtă vreme nu apar clar conflicte în această privinţă.

Cum putea ea oare plia acest instrument astfel încât să iasă din cuşca lui Cattlson? Pusese la cale multe lucruri – anexa despre dări, duelul, scopul mai mare de dincolo de ele – care aveau nevoie disperată de atenţia ei.

— Reprezintă-mă într-un duel! îi ordonă ea.

— Nu pot.

Fir-ar! Ei bine, dacă asta nu merge...

— Vrei să transmiţi mesaje din partea mea?

— Da.

— Le vei citi şi raporta conţinutul lor către Guvernator?

— Da, răspunse el cu un zâmbet larg.

După o clipă în care reflectă la expresia aceea înfiorător de stângace, Baru pricepu: revocându-i limitele de exprimare, îi permisese să-şi arate plăcerea sau neplăcerea faţă de ea. Poate că nu era o fiinţă chiar aşa de loială – sau nu, nu acela era modul corect de a gândi. Era o fiinţă *literală,* nerăbdătoare să se supună ordinelor în litera lor. Lăsat de capul lui, avea să caute să mulţumească un număr cât mai mare de autorităţi posibil.

Fusese *condiţionat* astfel încât supunerea să-i facă plăcere, la fel ca unui câine. Nu avea vreo preferinţă pentru ea sau pentru Cattlson, dar câtă vreme Baru îi putea oferi mai multă răbdare să se supună – să se supună şi ei, *şi* lui Cattlson, în loc să i se supună doar lui Cattlson, îl putea folosi.

— Eşti prăsit şi antrenat pentru spionaj, se aventură ea. Da?

— Pentru toate capacităţile pe care mi le cere misiunea.

— Şi preferi să-ţi exerciţi această acuitate în slujba Mascaradei?

— Republica Imperială, te rog, zise el, cu o străfulgerare de durere străbătându-i chipul, probabil descărcarea vreunui declanşator condiţionat. Prefer să slujesc Republica Imperială în toate felurile posibile. Eu sunt făcut să ofer sfaturi şi să informez, precum şi să apăr şi să mă supun.

— Evaluează-mă! zise ea, cuprinsă brusc de curiozitate.

Un om inteligent, fără orgoliu sau interes propriu, cum să poată rezista să nu-i afle părerea în ceea ce-o priveşte?

— Spune-mi ce sunt, ca să pot sluji mai bine!

— O femeie din Sousward. Ca femeie, eşti înclinată spre gândire abstractă şi aptitudini de calcul, dar slăbită de emoţii puternice şi instincte materne ereditare care înmoaie judecata.

Baru lăsă să treacă necontestat stropul acela de doctrină incrastică.

— Ca souswardi, linia ta de descendenţă poartă factori care au contribuit la succesul imperial al tu maia, dar şi promiscuitatea inerentă şi sălbăticia aceleiaşi rase, exacerbată în secolele recente de practici neigienice de împerechere.

Zâmbea în timp ce vorbea, un zâmbet mai puţin stâlcit, unul de mulţumire tăcută pe care i-o dădea exercitarea talentului său. Îl făcea fericit să-şi expună observaţiile.

— Eşti o matematiciană cu un talent măsurabil, o potenţială polimată şi o savantă de nivel imperial în devenire în domeniul disciplinelor de control. Dedicaţia ta faţă de muncă şi natura utilitară a puţinelor relaţii sociale cunoscute pe care le ai indică un grad productiv de instrumentalism pragmatic, dar şi riscul unei sociopatii în toată regula. Probabil, dar nu sigur, eşti o tribadistă latentă, ceea ce poate necesita condiţionare corecţională.

Se pomeni fascinată de litania lui şi un pic scoasă din sărite – suficient de scoasă din sărite, încât să-i scape o cerere fără noimă:

— Taranoke. Spune-i căminului meu Taranoke!

— Nu pot.

Ce prostie din partea ei! Nu avea sens să piardă vremea cu fleacuri.

— Spune-mi ce greşeală am făcut. Spune-mi de ce mi-a fost îngrădită autoritatea.

— Tacticile tale sunt egocentrice. Ai uitat că nu eşti singura jucătoare de pe tabla de joc, că talentul înnăscut nu demonstrează mai multe decât experienţa şi că cei care te înconjoară caută să-şi extindă autoritatea lor şi să o restrângă pe a ta. Greşeala ta este fundamentală psihicului uman: ţi-ai permis să crezi că ceilalţi sunt mecanisme, statice şi soluţionabile, în vreme ce tu eşti un agent.

Atât de uşor, de satisfăcător, de teribil de

plăcut să-l folosească în acest fel. Să constate că are în mână acest oracol palid şi maleabil, acest bărbat care vorbea cu autoritate şi inteligenţă despre orice subiect voia ea, fără să ceară nimic. Şi care n-avea acum maxilarul mai puţin încordat? Nu i se mai liniştise răsuflarea, nu-i devenise mai profundă ca a unui om care lua preparate cu opiu? O slujise informând-o, folosindu-şi talentele să ajute. Pe el lucrul ăsta îl făcea cu adevărat fericit.

Era oare sclavie dacă sclavul era recunoscător? Dacă acea recunoştinţă îi fusese bătută cu ciocanul în aliajul fiinţei sale?

În adâncul inimii ei, bănuia că Mascarada căuta să preschimbe întreaga lume după imaginea lui Purity Cartone. Să prăsească o lume de automate umane recunoscătoare. Îşi zdrobise propria aristocraţie consangvinizată, strigând „otravă în ereditate, slăbiciune în germen”. Dar chiar şi după ce Vechile Linii pieriseră, obsesia aceea pentru sânge mai bun continuase. În Metademă, stabiliseră faptul că experienţa şi comportamentul modificau celulele ereditare. Comportamentul igienic dădea naştere unor cetăţeni inteligenţi şi disciplinaţi, iar păcatul social dădea naştere unor paraziţi imorali şi hedonişti.

— Iar următoarea mea mutare? Ce sugerezi să fac pentru a-mi asigura poziţia?

— Ia-ţi un amant!

Expresia lui nu trăda nicio poftă trupească, niciun interes, de niciun fel.

— Arestarea sub acuzaţii de comportament neigienic este cea mai puternică armă ce poate fi folosită împotriva ta. Cuvântul meu către Guvernatorul Cattlson c-ai avea un amant ar fi luat drept adevăr în orice instanţă imperială. Ai fi asigurată, măcar un pic, împotriva acestor acuzaţii nefondate.

Îşi simţi stomacul cuprins de un bâzâit ca de rău de mare, nu foarte diferit de ceea ce simţise atunci când îşi dăduse seama ce autoritate avea asupra lui – o senzaţie puternică, dar complet diferită de dorinţa trupească. Poate de asta îi respinsese imediat sugestia: trupul ei nu era de acord cu ea, cu tot aspectul lui calm de falcresti, cu tot interesul ei greţos la gândul că cineva făcea orice îi ordona ea. Sau poate era ceva mai intelectual, moştenit din conversaţiile ei despre marină pe care le avusese cu Aminata: un sentiment încăpăţânat şi recalcitrant că folosirea, câtuşi de puţin, a trupului ei ca pe un instrument politic era o formă de predare sau compromis.

De ce să fie pedepsită pentru castitate? De ce să conteze dormitorul ei mai mult decât registrele şi banul?

Numai că prezenţa bărbatului din faţa ei era tot un fel de răspuns.

— Du-te! zise ea tulburată şi nesigură,

înlemnită brusc de teama că vorbea în somn şi Purity Cartone asculta. Du-te şi stai de pază la baza scărilor cât dorm eu. Suspină! Du-te!

În dimineaţa următoare îşi dădu seama că visase că Taranoke era plin cu oameni mecanici, bărbaţi şi femei geniale care construiau lucruri frumoase la porunca ei şi îi spuneau, convingător, adevărul în faţă fără nicio frică. Visase toată Marea Cenuşii înconjurată de ei şi cuminţită, ca o socoteală bine ţinută. Toată lumea era la locul ei, ordonată, ca stelele în constelaţii.

Numai că era o minciună şi ea o ştia. Nu fusese un vis. Zgândărise gândul iar şi iar cu fascinaţia scârboasă a unui copil care-şi rupe cojile de pe răni, incapabilă să se hotărască dacă simţea durere ori bucurie.

Se apropia duelul. Mai avea puţin timp la dispoziţie până să-i taie Cattlson mâna sau, şi mai rău, să o lase ţintuită la pat şi neputincioasă. Îi rămânea un singur plan de acţiune: să răspundă scrisorii care adusese cuvântul declanşator.

Aşa că trecu la fapte.

Purity Cartone o urmări scriind biletul şi dându-i-l lui Muire Lo. O chestie nevinovată: „Aş vrea să ne vedem să discutăm planificarea pentru sezonul dărilor”.

Xate Yawa veni chiar în aceeaşi după-amiază.

Capitolul 14

Băură cafea şi mâncară prăjiturele stropite uşor cu sirop de curmale sub privirile lui Purity Cartone şi ale lui Muire Lo, doi servitori tăcuţi ce le dădeau raportul unor autorităţi îndepărtate, doi bărbaţi în care Baru simţea că se putea încrede complet, dar în nişte limite înguste şi clare.

Limite din care urma să iasă.

Xate Yawa îl studie fascinată pe bărbatul cel palid.

— E un exemplar spectaculos, nu-i aşa? Remarcabil de capabil. Când Guvernatorul s-a dat mare cu el, l-am pus să repete toată conversaţia cuvânt cu cuvânt. Mi-ar putea înlocui toţi grefierii.

Baru înţelese avertismentul din vorbele ei şi mai că zâmbi. Îl pusese pe Muire Lo să transcrie întreaga conversaţie ca să se asigure că Xate Yawa înţelegea cât de atent urmărită avea să fie. Dar ar fi trebuit să se gândească la faptul că bătrâna judecătoare ştia deja cu ce avea de-a face.

— Cu vreo zece ca el aş fi dat de cap registrelor lui Su Olonori într-o săptămână.

— Mă îndoiesc că există zece Limpeziţi în tot Aurdwynnul. Sunt prăsiţi în Metademă, unde s-au construit nişte leagăne ingenioase din pârghii şi clopote – oh!, dar ăsta nu-i decât un

zvon, zise Xate Yawa chicotind cu voioşie politicoasă. N-ar trebui să-l dau mai departe.

— Numai de zvonuri am avut parte în ultimele zile, zise Baru, arătând din ochi spre Purity Cartone şi apoi spre uşă: *Gărzile*?

Ochii lui Xate Yawa îi urmară concentraţi pe ai ei.

— Da. Chestiunea acestui... detaşament de protecţie. Dacă ar fi fost un arest oficial la domiciliu, îl puteam retrage imediat. Numai că Guvernatorul priveşte un, ăăă, intrus necunoscut ca pe o chestiune de securitate provincială şi are dreptul să ia măsuri militare pentru apărarea ta. Dacă poate justifica privarea ta de libertate ca pe o protecţie pe termen scurt, eu sunt – pentru moment – lipsită de putere.

Nu că ea sau fratele ei ar fi avut motiv s-o lase pe Baru să iasă din turn. Nu atâta vreme cât credeau că revolta nu are nicio şansă.

Asta trebuia să schimbe Baru. O susţinuseră pe Tain Hu. Puteau fi convinşi din nou.

Îşi răsuci ceaşca de cafea pe farfurioară şi se trânti pe spate în fotoliu, excesiv de relaxată, ţipând în gândul ei la Xate Yawa: „Acum asta, asta e partea importantă!”

— Nu face nimic. Mi-a dat şansa de a mă concentra pe programul nostru de dări.

— Ce îndatoritor din partea ta!

— Cum perceptorii noştri sunt pe drum şi

cuferele încep să se umple, am început să mă preocup de chestiunile de securitate. În vremuri slabe ca acestea, dările trezesc în oameni dispoziţia de a se revolta, iar în duci pe cea de fraudă. Şi Guvernatorul Cattlson...

Îi aruncă o privire fugară lui Purity Cartone.

— Pe el cel mai tare îl preocupă să ofere Falcrestului un sezon solid. Parlamentul e frustrat de pierderile noastre de aici. Se aşteaptă la război cu federaţiile oriati, război care o să-l coste.

Xate Yawa studie alene decorul, urmărind cu privirea un motiv lung cu ancore şi lanţuri.

— I-am pedepsit exemplar pe cei care s-au dedat la fraude în ultimii ani. I-am învăţat că în vremurile slabe cea mai căutată e frăţia. Cred că vei da randamente mari.

Ce zicea de fapt: „Joacă-ţi rolul! Nu face probleme!”

Condeiul lui Muire Lo zgâria de zor pergamentul.

— Cam aşa ceva.

Întâlni privirea femeii mai în vârstă şi nu-şi coborî ochii.

— Dar mi-a trecut prin minte faptul că riscăm un alt fel de dezastru. Zvonul că se construieşte o flotă imperială în Sousward are să-i împingă pe piraţii din nord spre ruta comercială. Vechile lor locuri din sud-vestul Mării Cenuşii nu vor mai fi sigure. Au să caute ţinte noi.

Uimirea de pe chipul lui Xate Yawa, care rămăsese cu gura căscată, ar fi putut părea falsă oricui nu pricepea cui îi era ea loială cu adevărat, oricui nu-l cunoscuse pe fratele ei în puterea nopţii. Baru ştiu că nu se prefăcea. Că intuise unde bătea cu verbele ei.

Xate Yawa se strădui o clipă să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Navele cu dări care se îndreaptă spre Falcrest, încărcate cu aurul unei naţiuni... dar cu siguranţă marina le va păzi sârguincioasă. Cu siguranţă, piraţii aceia vor fi alungaţi.

— Sunt încrezătoare că dezastrul nu se va abate asupra lor. Numai că aş vrea să iau măsuri şi să cresc încrederea până la siguranţă, zise Baru zâmbind binevoitor. Pieţele funcţionează cu încredere, ştii bine.

În locul lui retras, Purity Cartone stătea ca o statuie, cu ochii concentraţi când ici, când colo, relaxat şi distrat, urlând pericol prin fiecare por.

Şi Baru voia să ţipe, căci în acea clipă îşi putea simţi întreaga viaţă, toate visurile şi ambiţiile, fiecare amintire dureroasă a apei taranoki şi a strigătelor păsărilor marine, fiecare speranţă de putere imperială şi subversiune, în echilibru pe vârf de cuţit, cuţit pe care-l ţinea în mână Xate Yawa.

„Sunt o proastă”, îşi zise Baru. „N-o să iasă din cuvântul fratelui ei. E prea devreme.”

„Are să pună să fii fiartă de vie”, îi spusese el.

Xate Yawa rămase tăcută preţ de o clipă, apoi vorbi iar.

— Bineînţeles că trebuie să luăm măsuri. Am să-l pun pe ofiţerul de legătură al amiralului Croftare să-ţi aducă documentele necesare ca să poţi studia programarea şi să repartizezi din nou corăbiile cum consideri de cuviinţă.

Luă o înghiţitură de cafea, apoi continuă:

— Poate c-ar trebui să fie reţinute corăbiile cu dări până când pot naviga împreună în convoi, ca să nu fie capturate una câte una.

— Exact aşa mă gândeam şi eu.

Jurispotenţa se încruntă brusc.

— Mai e o chestiune care trebuie rezolvată, totuşi, una nu la fel de plăcut de constructivă. Sunt profund dezamăgită de faptul că tu şi Guvernatorul Cattlson aţi ales să continuaţi cu provocarea asta necugetată. M-am străduit ani de zile să pun capăt preferinţei Aurdwynnului pentru proces prin luptă. Şi iată-vă, aţâţând ţara cu zvonuri cum că creditorul de aur preferat de omul de rând pune mâna pe sabie împotriva Guvernatorului. Aş insista să se tranşeze disputa asta în instanţă, dar Guvernatorul e ţintit pe duel.

— Aşa cum sunt şi eu. E o chestiune de onoare.

Baru încercă să nu exagereze, să se ţină după Xate Yawa, care muta lin conversaţia de la oferta care tocmai fusese făcută şi acceptată.

Jurispotenţa se trase de rochie cu iritare convulsivă.

— Ai putea fi grav rănită. Insist să găseşti pe cineva care să te reprezinte. Nu ne permitem să te pierdem de slujbaşă.

— Sau să-l pierdeţi pe Guvernator de slujbaş.

— Sau pe Guvernator.

Dădu ochii peste cap.

— Am uitat, şi tu eşti maestră în arta duelului.

Baru desfăcu mâinile neajutorată.

— N-am cum să-mi caut secund câtă vreme rămân sub...

Izbucni într-un râs spontan şi sincer, amuzată de ironia situaţiei.

— Sub protecţia Guvernatorului.

— Păi, bine.

Xate Yawa zâmbi iritată şi nu-i arătă nici măcar o undă de satisfacţie, niciun tic încrezut şi tăcut care să vădească plăcerea pe care ar putea-o simţi având în vedere că târgul se încheiase rapid.

— Va trebui să găsesc un spadasin potrivit ca să-ţi slujească drept secund. Unul care să se asigure că niciuna dintre părţi nu are de suferit.

Cu siguranţă că Xate Yawa putea să facă ceva, Xate Yawa care în anii de mult trecuţi îl ucisese pe bătrânul duce Lachta cu mâna ei, care controla fiecare întreprindere criminală din Aurdwynn prin simpla ei funcţie.

Muire Lo şi Purity Cartone îşi făcură propriile

înregistrări, cu condeiul, respectiv mnemotehnica tăcută, marcând cuvintele şi, cu ceva noroc, ratând lovitura fundamentală la care se aruncase Baru, premiile gemene irezistibile pe care le oferise stăpânilor gemeni ai revoltei ce fierbea înăbuşit în Aurdwynn: aur şi sânge, aşezate dinaintea lor, aşteptând numai să fie luate în stăpânire.

Gata! Toată puterea ieşise din mâinile ei. Peste câteva zile, Xate Yawa avea să o distrugă sau avea să urmărească aprinzându-se primele scântei ale revoltei.

Şi atunci urma să înceapă adevăratul test al lui Baru.

*

Ziua duelului începu ploioasă şi caldă; tot oraşul era plin de aburul care se ridica din pietrele cubice şi rotunjite din pavaj după o furtună de miez de vară. Baru coborî în birou. Îşi făcuse deja încălzirea şi era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni de călărie şi tunică groasă care se purta peste armură. Îl găsi pe Muire Lo în picioare lângă fereastra din spatele biroului ei.

— A plecat Cartone, zise el, zâmbind către oraş. L-a chemat Guvernatorul înapoi ca să-i dea raportul despre activităţile tale. Am adus micul dejun.

— N-am observat că lipseşte, replică ea, surprinsă de sine.

Muire Lo gătise cod proaspăt în ulei de măsline şi cu ceapă, pentru noroc, cum se făcea în Aurdwynn. Îşi dori să fi avut poftă de mâncare.

— E ca o piesă de mobilier. Pur şi simplu îţi scapă atenţiei.

— Nu şi atenţiei mele.

Muire Lo se sprijini cu mâinile de geamul ferestrei, privind cu ochii pierduţi la pâcla de afară. Baru se simţi brusc cuprinsă de o uşoară durere la vederea expresiei de pe chipul lui: o melancolie blândă şi graţioasă, de parcă hotărâse să facă ceva care doare.

— Mi-aduc aminte că dimineţile ca asta miroseau a rahat. Canalele erau groaznice şi totul refula în stradă când ploua.

— Şi acum?

— Le-a reconstruit Mascarada cât am fost eu plecat, răspunse el ridicând din umeri. Nu se mai ridică aburi din canalizare în dimineţile de vară. Dar tu ai o baie cu apă caldă în vârful turnului, aşa că-mi închipui că nu eşti impresionată.

— Poţi continua, zise ea, ciugulind din cod.

— Mm? Despre instalaţii sanitare?

— Despre toate lucrurile pe care ai vrut să mi le spui cât timp a stat omul ăla lipit de mine.

Muire Lo îşi apăsă fruntea pe geam şi închise ochii. Ea se uită la el, vrând să-l înţeleagă, chiar dacă gândurile i se tot întorceau la duel, la

planul lui Cattlson de a o vedea schilodită şi scoasă din joc. Avea să doară? Urma să piardă un deget, o mână?

— Ce faci? murmură Muire Lo cu blândeţe, ca şi cum voia să scape de cineva care trăgea pe ascuns cu urechea.

— Ei bine, răspunse ea înghiţind şi ridicând cuţitul. Nu pot să mă retrag din duel fără să-i prezint scuze oficiale lui Bel Latheman. Dacă o fac, îmi voi compromite capacitatea de a-mi păstra funcţia şi voi fi forţată să demisionez. Cattlson vede duelul ăsta ca pe o şansă de a repudia tot răul pe care i l-am făcut guvernului. Lui Xate Yawa nu pare să-i pese suficient de mult ca să pună capăt cazului. Aşa că niciunul dintre noi n-are cale de ieşire şi trebuie să lupte.

— Nu la asta mă refer.

Muire Lo se trase de lângă fereastră şi de lângă siluetele abstracte care lunecau prin ceaţă (Baru se gândi, cu un fior rece, la gâtul subţire şi musculos al lui Purity Cartone).

— Anexa cu privire la dări, continuă el. Aranjamentul criptic cu Xate Yawa. Programarea meticuloasă de întrevederi cu şase luni în avans, de parcă încerci să dovedeşti că vei mai *avea* întrevederi peste şase luni.

Veni de cealaltă parte a biroului şi rămase acolo, în picioare, cu părul uns şi lins, şi cu tunica încheiată protocolar la toţi nasturii. Acum nu mai arăta aşa de tare a cintezoi. Poate a

corb.

— Te cunosc. Nu ţi-ai miza statutul şi cariera pe duelul ăsta copilăresc fără vreun motiv. Ce faci?

Baru mai luă o bucată de cod ca să tragă un pic de timp pentru ea şi inima ei.

— O să am nevoie de ajutorul tău la o groază de documente după aceea.

— Ori o să ai nevoie de mine să te îngrijesc.

Gura lui tresări şi zâmbetul îi dispăru de pe buze. Vorbi aspru, ca şi cum se sforţase să continue:

— Dacă treci de partea cealaltă, dacă plănuieşti să-ţi uneşti soarta cu a lor, vreau o şansă să-mi avertizez familia înainte să se întâmple asta. Suficient cât să-i urc pe o corabie şi să-i scot din port. Îţi aminteşti de vânătorul ăla care m-a strâns de gât când i-am spus pentru cine spionez? Mânia aia se va abate şi asupra lor.

Îi striga inima în piept, plină de dorinţa bruscă de a-l salva pe acest copil al rebeliunii trecute, de a-l preveni de ce avea să vină. De unde venea acea dorinţă? Acum crescuse, era un agent antrenat, un băştinaş. Se putea descurca. Numai că era legat de ea, nu-i aşa? În puterea ei. Fusese legat de ea de Cairdine Farrier.

Vorbi apărându-se calculat:

— Nu accept să aud vorbe de trădare în biroul

meu. Şi-aşa sunt cercetată atent.

Muire Lo lăsă capul în jos.

— Eu sunt de vină. Iartă-mă. Am presupus că ştiu ce-i în mintea ta.

Se încurcă în cuvinte.

— Credeam că dacă – în eventualitatea în care – adică, să zicem, date fiind împrejurările, credeam că s-ar putea să ai nevoie de...

Orice urmărea, nu găsise încă o cale de-a o spune, iar Baru nu putea să o facă ea în locul lui. Împinse tava deoparte.

— Vreau să ajung devreme. Cheamă o trăsură şi dacă Guvernatorul a aranjat deja să am una la dispoziţie, pune s-o schimbe.

Orice-o fi vrut el să spună, confidenţă sau provocare, se abţinu pe dată.

— Desigur, Excelenţa Ta.

Baru găsi sabia de abordaj a Aminatei şi o încinse lângă punga cu lanţ. Dacă avea nevoie de ea azi, atunci deja pierduse.

Xate Yawa n-ar fi scris o scrisoare dacă ar fi găsit un secund.

*

Mulţimea mugea ca resacul de furtună.

Nu era productiv să se gândească la înfrângere. Să-şi imagineze că s-ar putea să-şi piardă o mână sau să capete o rană supurândă, sau să leşine de la durerea imediată. Nu, Xate Yawa urma să aibă un secund gata s-o reprezinte. Nu avea să fie nevoită să se lupte.

Dacă se lupta, urma să piardă în faţa lui Cattlson, care avea şi capacitatea, şi puterea, şi experienţa, precum şi încredere în mânuirea sabiei.

Dar ea sigur nu trebuia să se lupte.

Coborî din trăsură în mijlocul pieţei şi jumătate din oraş îşi ţipă strident ura sau adoraţia faţă de ea.

O răscoală cifrată. Rânduri de soldaţi în uniforma albastră a garnizoanei încerca să ţină mulţimea în frâu. Drapele cu moneda şi masca fâlfâiau pe prăjini din lemn de brad roşu de coastă, negustori vindeau bere pe stradă muncitorilor zdrenţăroşi din docuri, pădurari palizi şi obosiţi cu dinţi atinşi de scorbut, şi suliţaşe din Pinjagata, care stăteau umăr la umăr, strigau într-o afalonă plină de entuziasm: „Aur dintr-o mână mai corectă! O mână mai corectă!” Chiar şi bărbaţii sub steagul ducal al lui Oathsfire, Lyxaxu şi Unuxekome, ghemuiţi incomod şi grupaţi departe de mulţimea de rând, încurajau prin strigăte.

O încurajau pe ea.

Politica de împrumut fusese o mişcare calculată ca să-i câştige simpatia omului de rând. Intenţionat îl făcuse pe Bel Latheman să o insulte în public ca să le câştige furia.

Calculase bine, din câte se părea.

„O mână mai corectă!”

Exista, bineînţeles, şi opoziţie.

În partea dinspre Banca Monedei Fiduciare a pieţei, caii îşi căutau locul prin mulţime. Călăreţii purtau armură şi podoabe ducale. Baru văzu steagul cu cerb al ducelui Heingyl, după care îl văzu pe duce, îmbrăcat în armură şi ţeapăn pe calul său negru de luptă. Pierduse atât de mult în colapsul inflaţionist provocat de Baru, încât Guvernatorul Cattlson intervenise cu aur ca să-l susţină. Loialitatea lui avea însă rădăcini mai adânci. Jurase credinţă Mascaradei imediat ce căzuse Aurdwynnul şi avea un sentiment al onoarei atât de puternic, încât îi fusese alături Falcrestului în Rebeliunea Neghiobilor. Cuvântul lui atârna greu.

Ridică mâna spre ea şi trase ceva din şa: o pasăre marină, legată, dar care se zbătea vrând să se elibereze. Lângă umărul ei, Muire Lo trase brusc aer în piept.

Heingyl îi suci gâtul păsării şi o aruncă în mulţime. Oamenii de acolo răbufniră într-un răcnet vulcanic, după care într-o scandare copleşitoare ca amploare: „E prea ieftină!”

— Needucat, pufni Xate Yawa, venind spre Baru printr-un rând de soldaţi cu măşti de oţel de la garnizoană. Ce-ar zice fiica lui? Eu o să fiu arbitru azi.

Baru încercă să zâmbească, să se arate calmă. I se înmuiară genunchii şi stomacul i se zbătea ca de la răul de furtună.

— Secundul meu? întrebă ea cât de încet

putu.

— Poftim? se încruntă Xate Yawa, aplecându-se spre ea. Urechile mele bătrâne mă lasă când e cald.

Lui Baru i se strânse inima. I se puse un nod în gât. Nu exista niciun secund.

Curaj, acum, curaj, curaj! Fusese o luptătoare bună la şcoală. Îşi continuase antrenamentul de-a lungul timpului. Poate – poate – cumva...

— Haide, haide! o trase Xate Yawa de încheietura mâinii. Avem un doctor pe poziţii. Cel mai bine e să-ţi înfrunţi durerea şi să găseşti o cale de a trece prin ea.

Oferta îi fusese respinsă, bani şi sânge, şi toate celelalte. Sigur că Xate Yawa vorbise cu fratele ei şi încă mai considerau că era prea devreme.

Răcnetul mulţimii dispăru când ea o porni pe caldarâmul cu pietre neşlefuite spre cercul marcat cu cretă din centrul pieţei, unde aştepta Guvernatorul Cattlson cu mantia lui cu cap de lup, din piele neagră, fără mâneci, cu o sabie lungă pentru două mâini.

— Cormoran, zise el.

Bărbatul încercă să zâmbească aşa cum făcea mereu, dar vrând să se elibereze în glasul lui se simţea regretul.

— Ai numărat oamenii adunaţi aici?

— Probabil e jumătate din oraş.

— Am ordonat să se închidă docurile şi să se

declare zi liberă. Nimic nu-i place mai tare gloatei ca o demonstraţie de putere. Aurdwynnul trebuie să ştie cine-l conduce şi de ce – le va prinde bine să vadă că Guvernatorul lor poate câştiga în condiţiile pe care le impun chiar ei.

Îşi trecu sabia în mâna stângă şi-i întinse dreapta ca să-şi strângă mâinile.

— Am să te tai uşor, dacă pot. Şi-mi cer scuze pentru lozinca scandată. N-a pornit de la mine şi nici măcar de la ducele Heingyl.

În spatele lui, Bel Latheman stătea cu bărbia în sus şi mâinile la spate. Îi plăcea mai mult să simtă furie decât frică. Mai că-i scuipă la picioare, dar lozinca scandată – „Prea ieftină!” – o făcu să se gândească la cuvintele lui Latheman de când fuseseră la casa deschisă: „Nu face o criză de isterie!” Orice emoţie ar fi trădat ar fi fost întoarsă împotriva ei.

Îi prinse şi-i strânse mâna lui Cattlson. Acesta se încruntă.

— Ţi-ai uitat masca.

Renunţase la ea ca simbol. Renunţase la mască pentru că voia ca moştenirea ei taranoki să se vadă în acest duel. Secundul ei putea să lupte mascat.

Numai că ea nu avea secund. Nu avea decât Sistemul Naval împotriva alonjei şi forţei lui Cattlson.

Muire Lo o îmboldi uşor şi-i arătă ceva cu

degetul. Îl descoperi pe remora de Purity Cartone, în suita mascată a Guvernatorului, palid şi ieşind în evidenţă acum că-l observase.

Cattlson fu însă întrerupt înainte să-şi termine ideea.

Xate Yawa ridică mâinile şi soldaţii de la garnizoană bătură în scuturi. Răcnetul mulţimii se stinse, iar peste piaţă se aşternu liniştea, cu excepţia nechezatului cailor şi a unui murmur uşor.

— Sunt arbitră a întrecerii până ce dă sângele! strigă ea.

Ofiţerii de la garnizoană repetară, cuvânt cu cuvânt, lozinca, alcătuind un cor răsunător care creştea rând cu rând:

— Astăzi Excelenţa Sa Baru Cormoran din Taranoke, Contabila Imperială, îl provoacă pe Excelenţa Sa Bel Latheman din Falcrest, Mijlocitor Principal al Băncii Monedei Fiduciare. Baru Cormoran, ce doleanţă ai?

Îşi exersase de o sută de ori răspunsul şi acesta ieşi la fel de uşor ca scuipatul ori ca fierea de frică.

— Bel Latheman este necredincios în datorie şi în dragoste. Şi-a folosit postul ca să avanseze în dauna Aurdwynnului şi s-a folosit de afecţiunea mea ca distracţie în timp ce îi făcea curte lui Lady Heingyl Ri. Mi-a insultat sângele, sexul şi patria. Aşa ceva nu voi permite, nici de la un bărbat din Falcrest, nici de altă naţiune.

Simplu. Personal. Publicul era format din pădurenii şi muncitorii de la docuri. Purtătorii de zvonuri care aveau să-i ducă cuvintele spre nord, pe drumuri şi pe fluviul Inirein, în fiecare ducat şi oraş liber. Chiar şi ducele Pinjagata avea să audă povestea femeii cu ochi ageri, care semăna cu Nayauru, ce-i stătuse împotrivă lui Cattlson, şi chiar şi el avea să-şi amintească numele ei.

— Bel Latheman, cum răspunzi?

Acum ofiţerii şi soldaţii repetau ce spunea Latheman.

— Baru Cormoran mi-a impus relaţia dintre noi prin autoritatea pe care o are. I-a ruinat pe ducii din Aurdwynn cu politicile-i dezastruoase şi a permis ca vina să cadă pe mine. Ca mentalitate şi descendenţă de sânge este nepotrivită pentru postul pe care-l deţine, iar eu doresc să mă eliberez de autoritatea şi reputaţia ei.

Nu făcuse nicio acuzaţie de tribadism. Poate credea că nu avea să dea bine. Poate că îl oprise grija părintească a lui Cattlson. Poate nu putea suporta gândul că chirurgii lui Xate Yawa aveau să-i circumcidă lui Baru părţile femeieşti.

Baru încercă să numere de câte ori răsufla şi să factorizeze numărul. Numere prime: unu (în funcţie de persoana pe care o întrebai), doi, trei, cinci, şapte...

Xate Yawa putea rosti acum câteva cuvinte, pasaje din legea care descria failibilitatea şi

iraţionalitatea duelurilor. Sări peste ele, desigur. Se afla acolo ca s-o vadă pe Baru rănită şi scoasă din joc.

— Fie ca această luptă să judece prin sânge adevărul acestor acuzaţii. Baru Cormoran, îţi ceri scuze şi te retragi?

Nu aici. Era imposibil. Trebuia să-şi încerce norocul cu sabia.

— Nu.

— Bel Latheman, tu?

— Nu.

— Bel Latheman, numeşti un secund să te reprezinte?

— Îl numesc pe Excelenţa Sa, Guvernatorul.

Din mulţimea de lângă Banca Monedei Fiduciare, tabăra ducelui Heingyl răcni şi bătu din palme. Caii se cabrară la unison. Cattlson desfăcu braţele către mulţime, revendicând în strânsoarea triumfală cercul de cretă în care urmau să se dueleze, pietrele din pavaj, arcadele şi schelele din jurul lor, pe care şedeau şţrengari şi oameni de rând.

Xate Yawa se întoarse către Baru, care încerca să nu se gândească la nimic altceva decât la tatăl Salm, prins în luptă corp la corp la lumina focului, atât de sigur şi puternic, şi, în loc de asta, se trezi gândindu-se la tatăl Salm plecat la război, de unde nu se mai întorsese niciodată. Buzele ţuguiate ale judecătoarei păreau a-şi cere cumva scuze, dar numai păreau.

— Baru Cormoran, numeşti un secund să te reprezinte?

Deschise gura ca să-şi pecetluiască distrugerea.

— Eu o reprezint pe Baru Cormoran.

Mulţimea icni, făcu linişte şi răcni ca un val ce se lovea de ţărm şi apoi se retrăgea.

Iar ducesa Tain Hu păşi în cerc. Cizmele ei cu pinteni bocăneau pe piatra de calcar din pavaj. Avea părul tuns şi obrajii crestaţi de linii roşii. Ridică sabia spre Cattlson, ochii spre Baru şi duse mâna la frunte în chip de salut.

— Doamna mea, zise ea, iar Xate Yawa încercă să-şi ascundă furia, cât repetară ofiţerii din garnizoană tot ceea ce ducesa Vultjag spunea pieţei.

— Porunceşte-mi.

Iar Baru aruncă prima săgeată pe care o avea la îndemână, cuvintele care-i făcură pe dogari, negustorii de peşte şi purtătorii de stindarde ai lui Lyxaxu, Oathsfire şi Unuxekome să strige:

— Arată-le cine ar trebui să conducă Aurdwynnul şi de ce!

— Vultjag! urlară oamenii de rând din mulţime, un sunet aspru şi mirat. Vultjag!

*

Piatra coarnelor de cerb era plină de lupte cu sabia, dueluri romantice impetuoase în Falcrestul prerevoluţionar. Se scrisese un studiu (pe care îl citise) despre transparenţa

remarcabilă a prozei din Cartea a Doua şi despre absenţa tuturor descrierilor meticuloase ale armelor, armurilor şi descendenţei care umpleau vechile epopei. Numai că luptele continuau la nesfârşit pe pagini întregi de parat şi ripostă, joc de glezne, fandare şi manevre. Tuturor le plăceau la nebunie luptele din *Piatra coarnelor de cerb.*

Baru se antrenase în Sistemul Naval. Acolo nu existau parări şi riposte. Fiecare răspuns era totodată un atac, o contralovitură aplicată într-un moment în care să intercepteze şi să deplaseze lovitura adversarului, să o lege şi să o transforme într-o încleştare sau rană. „Pe o corabie, pe furtună, pe întuneric," mârâise Aminata, trosnindu-şi încheieturile degetelor, „când eşti beată şi împresurată, iar ei sunt şase la una!"

Mereu i se păruse potrivit pentru ea, chiar dacă nu fusese niciodată la fel de bună ca Aminata.

Tain Hu însă nu cunoştea Sistemul Naval, iar Baru habar nu avea ce ştia Cattlson. Poate nici nu conta. Cattlson era mai înalt şi mai masiv, capabil de alonjă şi puternic.

Luptătorii îşi ocupară locurile. Piaţa aştepta în tăcere. Jurispotenţa Xate Yawa stătea cu mâinile pe coapse. Faţa ei era ca un pergament neted, lipsită de expresie.

— Priveşte-le picioarele! şopti Muire Lo la

urechea lui Baru.

Cattlson luă poziţia de atac, cu piciorul stâng înainte, ridicându-şi sabia lungă în poziţia de gardă a boului din Sistemul Naval, cu mâinile pe mâner şi pe gardă şi cu lama dreaptă la nivelul capului, ţintind spre Tain Hu ca un deget acuzator. Ţinea braţele strânse şi sabia perfect nemişcată – o demonstraţie incredibilă de forţă statică. O laudă.

Tain Hu îşi dădu jos jacheta mişcând din umeri, stând cu spatele la el în semn de insultă (mulţimea de lângă bancă râse) şi, cu o încredere evidentă, se aşează în faţa lui Cattlson în semifandare, aplecată uşor din talie. Tunica îi dezgolea braţele şi umerii osoşi care luceau de transpiraţie. Apucă mânerul cu stânga şi garda cu dreapta, rezemând lama sabiei lungi pe umăr ca un muncitor care cără o prăjină.

Bărbia ca o probă a lui Cattlson tresări, iar susţinătorii lui râseră iar batjocoritor.

— Ridică sabia! strigă cineva.

— Ar fi putut alege o poziţie mai puternică pentru gardă, şopti Muire Lo.

— E o gardă bună, replică Baru, care-şi rosese mai toată pielea de pe partea din dreapta a buzei de jos şi trecu la cealaltă parte. Nu înseamnă nimic.

Xate Yawa ridică mâinile şi le ţinu depărtate la nivelul umerilor.

— Până dă sângele, intonă ea. Gata!

Când era copil, Baru privise păsările la fel de mult cât privise stelele, le observase bătaia aripilor în zbor şi încercase să descifreze tehnica.

Cineva din spatele lui Tain Hu bătu din palme şi strigă, tare şi batjocoritor. Ducesa Vultjag nu tresări. Lui Cattlson i se încordară muşchii pulpelor la auzul zgomotului.

Xate Yawa bătu din palme şi făcu un pas înapoi ieşind din cerc. Cattlson lovi.

O lovitură ca un tunet de puternică, un exemplu incredibil de alonjă, controlată la capătul arcului său (coborât în poziţia de gardă a cozii) cu o adevărată putere. Tain Hu făcu un pas înapoi, cu piciorul din spate, apoi cu cel din faţă. Încă îşi ţinea sabia pe umăr, dar se feri la timp, cedând locul în care stătuse cu o clipă în urmă, unde lovise Cattlson.

Râsete zeflemitoare şi strigăte răguşite ca răspuns la retragerea ei. Guvernatorul reveni la poziţia de gardă a boului şi începu să-i dea roată cu paşi lungi şi lini. Tain Hu făcu la fel, cu o figură lipsită de expresie. Dacă nu şi-ar fi mişcat uşor umerii, ar fi arătat de parcă nici nu respira.

— Nu-şi permite să atace, spuse Muire Lo frângându-şi mâinile la coada ochilor lui Baru care o înţepau pentru că nu clipea. El e prea...

Cattlson se lăsă în jos ca şi cum era cât pe ce să facă un salt. Tain Hu nu răspunse.

Guvernatorul chicoti şi rânji.

— Crezi că te-ar mai fi ruinat, vorbi Tain Hu tărăgănat, dacă ţi-ai fi făcut voia şi i-ai fi înfipt sabia în spate când...

Ţâşni la jumătatea propoziţiei, dintr-o singură mişcare a picioarelor, coborând sabia de pe umăr ca să lovească de-a curmezişul şi apoi în jos.

Cattlson ripostă, prinzând-o în lovitura de-a curmezişul, absorbind şocul cu forţa lui şi oprind-o. Săbiile scoaseră un sunet metalic, care deveni strident. Cattlson răcni şi el, avansând şi împingând-o înapoi prin forţa lamelor încleştate...

Tain Hu, pierzându-şi echilibrul, se arcui pe spate mai jos de mijloc.

(Baru urmărea bătăile din aripi...).

Tain Hu se răsuci, trup şi sabie, parând lovitura şi trecând toată furia presiunii lui Cattlson în dreapta. Lama armei lui trecu peste umărul ei drept, alunecând de-a lungul acestuia, iar el păşi înainte ca să menţină contactul, să o copleşească şi să o dezarmeze.

Oţelul urlă unde se încrucişară săbiile.

Umerii lui Tain Hu se reliefară de la o destindere anatomică bruscă atunci când se răsuci, lăsând energia lui Cattlson să-l ducă înainte spre...

(Baru îi surprinse mişcarea mâinilor: o mănuşă înfăşurată la baza netăioasă a lamei, pentru

pârghia de care avea nevoie ca să ţintească...).

...mânerul sabiei. Îl izbi de fruntea lui cu un icnet brusc, ca şi cum priza şi dezarmarea feroce ale lui Cattlson fuseseră doar o cale convenabilă de a da la o parte sabia lui şi a-l pocni cu dosul sabiei ei.

Guvernatorul căzu pe o parte pe caldarâm, ameţit. Mulţimea urlă. Muire Lo scoase un sunet aspru şi sări uşor pe vârfuri.

Tain Hu îi tăie lui Cattlson pielea de pe frunte cu o mişcare scurtă, o lobotomie superficială în batjocură, chiar sub căciula cu cap de lup, şi se dădu la a parte. Ochii ei îi întâlniră privirea lui Baru şi zâmbi fără să fie calculată sau zeflemitoare, un semn al victoriei şi-al triumfului.

Totul durase o secundă. Poate două.

— Victoria merge la Baru Cormoran! strigă Xate Yawa în liniştea din piaţă.

Soldaţii din garnizoană, care se temeau de răscoală, începură să-şi pocnească scuturile înainte ca mulţimea să înceapă să răcnească. Muire Lo o prinse de umăr pe Baru, care stătea, uluită, cu gura căscată. Purity Cartone se duse la Guvernator, îngenunchind ca să-l ajute, şi Bel Latheman îşi lăsă faţa în palme şi începu să tremure...

— Trăsura! şuieră Muire Lo. Repede, cât mai e drumul deschis!

O trase de mână, dar ea se întinse spre Tain

Hu, spre zâmbetul ei strâmb şi nasul prost refăcut ca să o tragă după ei, sus în trăsură, la loc sigur. În jurul lor, mulţimea tuna: „O mână mai corectă! O mână mai corectă!”

Capitolul 15

Acesta ar fi fost momentul pentru contramăsuri pripite, pentru ordine sigilate, deschise în cazul înfrângerii lui Cattlson, pentru oamenii lipsiţi de subtilitate ai lui Xate Olake, cu cuţitele lor lipsite de eleganţă. Câştigase duelul, câştigase inima Aurdwynnului. Pierduse însă ultima rămăşiţă de siguranţă în Treatymont.

Ceea ce putea fi fatal. Contase pe protecţia lui Xate Yawa în timp ce restul planului ei avansa – slabe şanse de aşa ceva şi, clar, nu se putea întoarce în turnul ei, unde mişunau gărzile lui Cattlson.

— Ducesă! strigă ea, peste zgomotul puternic al roţilor trăsurii pe caldarâm. Am nevoie de un loc sigur.

Tain Hu stătea cu teaca sabiei în poală şi cu acelaşi zâmbet de lup pe faţă, care n-o părăsise de când plecaseră din piaţă.

— Oamenii mei sunt încartiruiţi pe domeniul ducelui Oathsfire, în Northarbor. E rival în nord, dar aliat aici. Dacă ai nevoie să fugi, te poate sui pe corabie la gura Inireinului, iar ducele Unuxekome te poate duce în sus pe fluviu, până

la fortăreaţa mea din Vultjag.

Unde putea fi pusă bine şi păstrată pe post de monedă. Dar măcar era o opţiune.

— Bun. Muire Lo?

— Am să-i spun vizitiului, răspunse secretarul şi se duse în faţă.

— De când aştepţi să faci asta? o întrebă Baru pe ducesă.

Era imposibil să se abţină să nu-i răspundă la zâmbet.

— De când imbecilul ăla mulţumit de sine a intrat cu corabia în port.

Îşi întinse braţele de-a lungul spătarului banchetei din trăsură şi se aşează ca un comandant suprem pentru un portret.

— Pe atunci, nu ştia cum să se lupte, şi nici eu, de-abia dacă eram o fetişcană.

I se schimonosiră buzele.

— Se pare însă că învăţătura mea a depăşit-o pe a lui.

— Aşa se pare.

Era atât de uşor să te buimăceşti în prezenţa ei.

— Unde ai... cu sabia, mă refer, cum ai învăţat?

— Pădureni, pădurari. Câteva încăierări adevărate, răspunse ducesa ridicând din umeri. Braconierii stakhieczi din Munţii Crestelor Iernii coboară spre sud, în Vultjag, toamna, iar noi îi respingem prin luptă.

— Ai ucis, zise Baru, simţind o fascinaţie care o ameţea.

— Omul cu inelul de fier, replică Tain Hu, făcând, probabil, referire la vreo legendă sau amintire personală.

Îi pieri zâmbetul pentru o clipă, iar Baru, gândindu-se din nou să nu se pripească şi să ia contramăsuri, îşi aminti că Tain Hu nu era ceva sigur, nu era ceva cunoscut. „Nu eşti singura jucătoare de pe tabla de joc.”

Se aplecă peste banchetă să-i şoptească lui Tain Hu la ureche. Ducesa Vultjag mirosea a transpiraţie şi a piele tăbăcită, a victorie.

— Să pretind că Xate Yawa te-a ales drept secundul meu? C-a vrut să câştig?

— N-ar conta, murmură şi ducesa. Ea şi fratele ei credeau că e prea devreme să te susţină, chiar şi după ce le-ai oferit corăbiile cu dări. Te voiau rănită şi scoasă din joc. Eu însă am ieşit din rând şi ţi-am acordat votul meu. Dacă le arătăm că avem o şansă, se vor da pe brazdă.

— De ce? întrebă Baru, nevoind să spună „de ce se vor da pe brazdă”, ci...

Buzele lui Tain Hu păstrau o distanţă atentă de urechea ei.

— Fiindcă mi se pare că ţi-ai dat seama că cine eşti nu-ţi va permite niciodată să capeţi ceea ce meriţi. Fiindcă ştiu că eşti egoistă, calculată, vizionară şi când n-ai să găseşti un drum înainte prin labirintul falcresti, ai să te

apuci să-l faci bucăţi. Am ştiut-o chiar şi când mi-ai distrus falsurile.

Ştiam c-o să te saturi de lanţuri.

O apucă pe Baru de umăr şi apăsă dureros; avea mănuşi ghintuite şi forţa îi era evidentă.

— Sprijinul meu însă are un preţ.

*

Răscoalele care zguduiră Treatymontul în următoarele câteva zile lăsară garnizoana fără soluţie de acid. Curţile lui Xate Yawa declarară amnistie şi înfiinţară clinici unde cei arşi îşi puteau trece numele pe o listă ca să primească alifie cu care să-şi vindece rănile. Baru şi-i imagina pe funcţionarii judiciari copiind acele nume în registre ascunse şi confruntându-le cu nişte pseudonime cunoscute, alcătuind tabele şi matrice ale vinovaţilor. Aveau să urmeze acuzaţiile reciproce. Mascarada nu dădea niciodată greş când venea vorba să pedepsească cele mai mici insurecţii.

În ciuda protestelor lui protectoare, îl trimise pe Muire Lo înapoi la ea în turn să ofere scuze pentru absenţa ei. El îi scria, dimineaţa şi seara, dar biletele sale atât de scurte, la fel ca în afaceri – „randamentele dărilor conform ţintei; Guvernatorul Cattlson ocupat cu mari tulburări şi propriile lui chestiuni personale”; „Xate Yawa întreabă de sănătatea ta” – îi arătau clar că scrisorile erau urmărite.

Baru ştia că şi ea era urmărită şi judecată,

deşi mijloacele nu erau secrete. Tain Hu îşi alesese cu atenţie preţul şi-şi explicase clar instrucţiunile. Avea să aştepte pe domeniul lui Oathsfire, până avea să trimită după ea.

Într-o dimineaţă, la puţină vreme după aceea, Baru coborî scările şi întâlni o femeie stakhi într-o rochie simplă de lână, cu părul de culoarea paiului, împletit şi strâns în coc.

— Excelenţa Ta, zise ea şi făcu o plecăciune.

Baru recunoscu plecăciunea. O surprinse şi o ţinu încremenită între două trepte.

— Ake Sentiamut.

Femeia zâmbi curtenitor. Dacă mai ţinea minte ce-i făcuse Baru – acel ordin nepremeditat, faptul că scăpase de agenta lui Tain Hu de la Banca Monedei Fiduciare, acel simplu şi crud „Concediaz-o”, acest lucru se vedea numai în încordarea din jurul ochilor ei. Fără blana de urs era slabă ca o scoabă, aproape sleită. Poate că nu pierduse numai blana de urs.

— M-a trimis ducesa.

Ducea o casetă de lemn încrustat.

— Am să-ţi fiu ghid prin mahalalele Treatymontului.

— De ce?

— Ca lecţie. Ducesa vrea să vezi starea precară a omului de rând.

Îi întinse caseta de lemn.

— Vei avea nevoie de asta. Figura ta e prea

cunoscută.

Caseta era plină de cosmetice falcresti, de genul celor pe care Bel Latheman se pricepea atât de bine să le folosească. În interiorul capacului se afla gravat un cerb cu coarne. Baru studie pudrele şi borcănaşele cu scepticism.

— Cred că va fi foarte greu să mă deghizezi în bărbat, zise ea.

Buzele lui Ake tresăriră într-un zâmbet.

— O să lăsăm această artă pentru Înălţimea Sa, Excelenţa Ta. Cosmeticele pot fi deghizarea unei femei şi podoaba unui bărbat.

Făcu, din delicateţe, o pauză.

— Eu ştiu să le folosesc bine. Şi nu sunt lipsită de exerciţiu cu pielea maia.

Curioasă şi nesigură, Baru îi dădu caseta.

Ake o duse în salon şi o puse să stea nemişcată. Baru încercă să vorbească fără să-şi mişte faţa, ca şi cum craniul i-ar fi fost o mască de porţelan.

— Ai învăţat să foloseşti cosmeticele de la Bel Latheman?

Ake îşi muşcă vârful limbii, concentrată, aplicând un semn sau linie pe fruntea lui Baru.

— Nu, eu l-am învăţat pe el.

Baru se încruntă, făcând-o pe Ake să scoată un sunet dezaprobator.

— Dar e o artă falcresti, iar el era mereu aşa de elegant!

— E un tip timid, prost educat. Se chinuia să

se ridice la înălţimea aşteptărilor pe care le au ceilalţi de la cineva cu funcţia lui.

Pensula lui Ake îi gâdilă genele lui Baru.

— L-am ajutat să devină un bărbat pe care Cattlson să-l poată respecta.

Curiozitatea lui Baru se dovedi mai puternică decât bunele ei maniere.

— Dar tu cum ai învăţat?

— Soţul meu era comediant la docuri. Veneau corăbii oriati în port. În echipaje erau lameni care l-au învăţat.

— Ah!

Educaţia lui Baru o ajuta să înţeleagă acest fapt; atunci când lamenii se duceau în societăţi cu doar două sexe, alegeau deseori să treacă ori ca bărbaţi, ori ca femei şi deveniseră experţi la asta.

— I-au dat vreodată drumul soţului tău?

— Deci îţi aminteşti, zise Ake fără să se oprească din treabă.

În acel moment Baru îşi dori să fi dus conversaţia în altă direcţie. Silueta costelivă a lui Ake spunea că ultimii trei ani, cei de după ce o distrusese Baru, fuseseră nefericiţi. Faptul era însă consumat.

— Mă uimeşte că l-ai ajuta pe Bel Latheman să-şi îndeplinească îndatoririle, chiar dacă alţi falcresti ţi-au reţinut soţul pentru răzvrătire. Chiar dacă erai spioana lui Tain Hu la Banca Monedei Fiduciare.

Ake termină şi începu să-şi strângă instrumentele.

— *Pe mine* mă uimeşte, zise ea, c-ai zdrobit rebeliunea lui Tain Hu, pentru ca apoi să începi una personală. Dar eu sunt femeie de rând. Poate că nu mă duce mintea la jocuri de putere.

Îşi ferea privirea, respectuoasă. Dar poate, îşi zise Baru, aceasta era arta ei, să se ascundă în spatele bunei-cuviinţe. Toată lumea avea propriile arte de trecere.

— Arată-mi ce vrea ducesa ta să văd!

Ake Sentiamut o scoase pe stradă în veşminte simple.

— Ascunde-ţi dinţii! o preveni ea. Îţi strică deghizarea. Părţile astea din Treatymont nu-s prietenoase cu nobilii.

O luară spre nord şi apoi spre est, ieşind în Northarborul cu arcadele sale vânjoase, acoperite cu sare, şi intrând în Micul Welthon, unde îşi ţineau familiile lucrătorii din docuri, scufundătoarele şi muncitorii.

— Eu lucrez acum la un spiţer, îi explică Ake pe drum. Un falcresti.

— Aici?

Expatriaţii falcresti stăteau în cartierele din apropiere de Southarbor şi garnizoane, unde îşi puteau ascunde copiii de limbile iolynice şi de tentaţiile maia ale oraşului, trimiţând pe străzi actori plătiţi doar ca să se audă limba afalonă în jur: citate lungi din manuale revoluţionare,

incrasticism ambiental pentru bebeluşi şi copii.

— Se câştigă bani, spuse Ake, cu o scânteiere de mânie în spatele deferenţei. Înţeleg ordonanţele de igienă ereditară?

— Alea sunt treaba Jurispotenţei şi a Serviciului Caritabil. Nu a mea.

— Aici, sunt treaba fiecărei femei. Nu se poate altfel.

Îi explică cum erau luaţi de lângă mamele lor copiii rezultaţi din amestecuri rasiale inadmisibile, cum căsătoriile neautorizate erau pedepsite cu sterilizarea (lui Baru i se puse un ghem în stomac) ori cu sarcini reparatorii.

— Înţelegi ce vreau să zic? Mamele au nevoie de chimia falcresti. Altfel, legile falcresti le iau trupurile. Piaţa... zise Ake râzând aspru şi clătinând din cap. Piaţa e bogată pentru spiţeri.

Sarcini reparatorii. Femei luate şi însămânţate ca pământul redobândit. Baru ştiuse despre asta, desigur, nu moţăise la toate întâlnirile Mijlocitorilor Guvernatori. Însă una era să te gândeşti la un astfel de lucru şi alta să dai piept cu el.

Această politică avea să fie implementată şi în Taranoke. *Fusese* implementată, în timp ce Baru era la adăpost între zidurile şcolii.

Pe drum auzeau râsetele şi ţipetele copiilor, dar nu văzură pe nimeni pe stradă. Baru nu trebuia să întrebe de ce. Agenţii Serviciului Caritabil veneau după copiii deştepţi şi agent

putea fi oricine. Văzuse contractele cu ochii ei: „Veţi fi răsplătiţi pentru copii merituoşi şi veţi mai fi răsplătiţi şi pentru cât de bine se descurcă la examenul de intrare în administraţia publică în următorii ani...”

Muire Lo trebuie să fi fost printre primii astfel de copii. Un copil suficient de promiţător, încât să fie trimis în Falcrest. Cine l-o fi dat Mascaradei trebuie să fi fost răsplătit cu generozitate.

El nu păruse niciodată nerăbdător să-şi revadă familia. Se putea oare să-l fi dat chiar părinţii lui...?

— Are să vină o vreme, vorbi Ake cu blândeţe, când oraşul acesta n-o să-şi mai aducă aminte de timpurile de dinainte de Mascaradă. Mascarada o să fie în limba noastră, în casele noastre şi-n sângele nostru.

Lui Baru îi sună în urechi o amintire ciudată: afalona vorbită în piaţa din Iriad, ca nişte versuri noi într-un cântec vechi.

„Nu de ceea ce-ţi face Mascarada ar trebui să te temi”, vru ea să-i spună lui Ake, „ci de ceea ce te convinge să-ţi faci singur”.

Mai erau şi alte ciudăţenii de văzut în mahalale. Familii falcresti veneau acolo să angajeze doici, pentru ca micuţii lor să-şi întărească sistemul imunitar bând lapte de la un sân de băştinaşă – un scut, sperau ei, împotriva iernilor aspre şi a molimelor care ucideau atâţia

copii. Unii dintre ei căutau chiar şi binecuvântări ilegale de la ilykari. Luase naştere în acest loc o întreagă industrie a laptelui şi a blasfemiei, cu tot cu infractorii ei, cu oameni care otrăveau bebeluşii şi escrocherii cu protecţie mistică – se blestemau gospodării şi se cerea aur pentru retragerea blestemului. Mai erau şi alte tipuri de infracţiuni, existau bresle de supravieţuitori ai molimei care se îmbrăcau în jachete galbene şi care adunau morţii, oferind carnea lor drept vaccin canibalic. Mită, corupţie şi amor ilicit.

Nimic din toate astea nu putea fi redus la ceva atât de simplu ca *invadator* şi *invadat.*

Baru văzu în oraş ceea ce simţea în sinea ei. Alianţe duplicitare, supravegherea temătoare a sinelui şi a împrejurimilor, nevoia plângăcioasă de a mulţumi cumva îngenunchind alături de sfidarea care pătrundea până în măduva oaselor. Un ochi era aţintit la viitorul de slugărnicie care să te îmbogăţească şi să te acopere de glorie, celălalt era aţintit la libertatea care devenea tot mai îngrădită şi irecuperabilă.

Nectarul imperiului, ispititor şi muşcător în acelaşi timp, saturând totul, fiecare veche împărţire pe sexe, rase şi istorie, reclădind totul cu promisiunea şi ameninţarea puterii.

Când soarele se făcu roşu şi se lăsă la apus, Ake Sentiamut o prinse pe Baru de încheietura mâinii. Respectul dispăru din privirea ei.

— Ai văzut destul pe ziua de azi. Te va primi ducesa.

— Ne întoarcem pe domeniul lui Oathsfire?

Ake zâmbi, ca şi cum Baru făcuse o glumă fără să vrea.

— Ducesa Vultjag nu s-a odihnit niciodată bine sub un acoperiş Oathsfire. Ne va aştepta la mine acasă.

O cameră într-o clădire îngustă de piatră. Nu era loc pentru un soţ. Tain Hu moţăia, lungită şi felină, pe o banchetă de lemn, şi deschise doar un ochi când intrară Ake şi Baru.

— Arăţi ca un gargui pictat. Ce-ai văzut?

— Speranţă, răspunse Baru.

— Chiar aşa?

— Oamenii sunt conştienţi de cătuşele lor. Mascarada îi guvernează, dar nu i-a făcut încă să-şi *dorească* să fie guvernaţi. Lanţurile n-au devenit invizibile.

Tain Hu se ridică în capul oaselor.

— Te-ai gândit multă vreme la asta, nu-i aşa?

— Speranţa pe care o văd în oraşul vostru este speranţa pe care o am eu pentru întregul Aurdwynn.

— Oamenii *tăi* au făcut oraşul ăsta. Adevăratul Aurdwynn este departe de aici, acolo unde sunt copacii şi uliii. Nu încătuşat în încurcătura asta îngrozitoare.

Se răsuci şi se ridică în picioare.

— Spune-mi ce te face oraşul ăsta să-ţi

doreşti.

Aici putea fi sinceră. Adevărul lucra în avantajul ei.

— Mă face să-mi doresc să-mi salvez căminul ca să n-ajungă ca locul ăsta.

— Să-l salvezi? Chiar şi de canalele astea noi? De vaccinuri şi de contractele futures?

Tain Hu o tachina, căutând îndoiala din sufletul lui Baru.

— Ăsta-i jocul tău – să dai anii înapoi? Să distrugi toate inovaţiile Mascaradei?

— Nu, zise Baru scoţându-şi mănuşile, deget cu deget, şi cântărind atent vorbele. Vreau să-i fur secretele. Să devină ale mele. Să le întorc împotriva creatorilor lor.

Tain Hu trecu pe lângă ea apropiindu-se de Ake Sentiamut. Femeia stakhi plecă ochii, dar de îngenuncheat îngenunche Tain Hu.

— Ake, spuse ducesa. Mi-ai oferit destul. Du-te acasă!

— Înălţimea Ta, o să ai nevoie de mine.

— O să am nevoie de tine în Vultjag. Ţi-ai risipit suficient din viaţă în groapa asta.

Tain Hu sărută cu o curtoazie regală mâna subţire şi translucidă a lui Ake.

— Întoarce-te în pădure! Ceilalţi Sentiamuţi te vor primi bine. Recapătă-ţi puterile şi am să te caut acolo.

Rânjind cu dispreţ, se ridică şi se uită la Baru.

— Poate c-am să vin cu o musafiră. Poate că

nu.

*

Baru se întoarse în dormitorul ei din casa lui Oathsfire taman ca să audă doi bărbaţi vorbind în şoaptă, într-o afalonă cu accent nordic.

— Vultjag a avut parte de atenţia ei prea mult timp. A otrăvit-o împotriva mea.

Vocea a doua era mai blândă, cu accentul mai puţin pronunţat. Un om învăţat.

— Atunci ai să scoţi otrava.

— N-am farmecul tău.

— Ori nevasta mea, ori spiritul meu, ori aia, ori ailaltă. Ţi-ai petrecut prea mult din viaţă spunându-mi ce n-ai, prietene! De ce nu te uiţi şi la punctele tale forte?

— Un munte de bani? Deşi Himu ştie că femeia aia Cormoran aproape că a otrăvit şi asta. Şi dacă n-am niciun punct forte pe care să-l respecte? Şi dacă Vultjag i-a povestit despre curtea mea eşuată?

— Afară! porunci Baru, observându-le prea târziu veşmintele de mătase tivite cu blană de lup şi mantiile scurte.

Cizmele ei se opriră pe gresie. Încremeni, surprinsă şi nepregătită. Cei doi făceau parte din înalta nobilime.

— Desigur, zise ducele din dreapta, îndreptându-se de spate din cadrul uşii – un bărbat ca un dâmb colţuros, bărbos şi înarmat, cu ochi indiscreţi, dar care măcar nu stăruiau

insistent. Pe dată.

— Am fi încântaţi să ne însoţeşti când plecăm, Excelenţa Ta.

Ducele mai înalt era un bărbat palid cu gura îngustă, mantie de jder roşu şi privirea calmă. A lui era afalona mai lină de persoană mai educată.

— Tain Hu e mulţumită de purtarea ta. E momentul să te invităm să te alături nouă.

— Oathsfire, Ducele Morilor, slujitorul tău. Sper că ţi-a plăcut casa mea din oraş. Am plătit pentru ea în ciuda strădaniilor tale.

Bărbosul făcu o plecăciune adâncă.

— Conducătorii noştri au cerut o adunare, iar tu vei fi sărbătorita.

— Şi motivul acestei adunări, aş zice, adăugă însoţitorul lui înalt ca bradul roşu de coastă. Sunt Lyxaxu, Ducele Pietrei Înalte, vecinul de vest şi mai manierat al lui Vultjag. Sper că ducesa Vultjag a fost amabilă cu tine?

— E notoriu de... Oathsfire dădu din mână ca o bătaie de aripă. Schimbătoare.

— Nu şi cu tine, zise Lyxaxu cu ochii scânteind.

— Nu, cu minte a fost destul de statornică...

Lui Baru i se părură extrem de enervanţi şi se hotărî să nu se lase fermecată.

— Mai am nevoie de câteva săptămâni în calitate de Contabilă Imperială loială înainte să încep ceva. Duceţi-vă şi spuneţi-i adunării

voastre să aştepte.

— Cattlson te vânează. E periculos să lăsăm chestiunea să aştepte.

Lyxaxu se desprinse de zid şi-şi cercetă mănuşile ca nu cumva să aibă pe ele bucăţi de ghips.

— Periculos atât din punct de vedere spiritual, cât şi practic. Fraţii Xate...

— Fie să fim scutiţi pe vecie de atenţia lor...

— ...consideră că e timpul să te legăm de noi, ceilalţi.

— Avem toate motivele să nu ne încredem în tine, dacă înţelegi ce vreau să zic.

Lyxaxu se încruntă la tovarăşul lui.

— Chiar ai de gând să le enumeri?

— Da.

— Păi atunci dă-i drumul!

Oathsfire îşi trosni încheieturile degetelor de perete, într-un ritm lent, ca înainte de luptă.

— Străină. Populistă. Tehnocrată a Mascaradei. Secretarul tău e un spion falcresti, lucru pe care îl ştie toată lumea.

— Pe mine m-a ruinat de-a binelea, adăugă Lyxaxu zâmbind strâmb. Chiar mai rău decât pe Radaszic. Cumpărasem atâtea bancnote de-alea idioate...

— Active corporale, prietene. Eu chiar ţi le-am recomandat.

Oathsfire întinse mâna şi-l bătu pe umăr.

— Deci, Excelenţa Ta, te bucuri de rarele

favoruri ale vecinei noastre Vultjag, ghimpele Nordului. Vino cu noi şi te vom lega de marea noastră răzvrătire.

— Stai, stai, vechiul meu prieten! Să nu ne sfiim să spunem care ne sunt scopurile!

Lyxaxu păşi între Baru şi tovarăşul lui bărbos.

— Am venit aici să discutăm cu tine înainte să merg până la capăt cu ceea ce faci. Ştiu că Vultjag trebuie să fi menţionat trecutul pe care-l are cu fiecare dintre noi, ori poate, atitudinea noastră prădătoare faţă de mica ei vâlcea?

Baru ridică din sprânceană, luată prin surprindere de francheţea lui.

— De-abia dacă v-a menţionat pe vreunul dintre voi.

— Oh! făcu Lyxaxu, încruntat. Dar ea e de obicei aşa de...

— Fătişă.

— Aş putea zice chiar lipsită de tact.

— O plictiseşti pe Excelenţa Sa, bătrâne.

— Ah, da, zise Lyxaxu dregându-şi glasul. Avem un subiect pe care vrem să-l abordăm. Văzând că eşti femeie...

— De acord, pare fătiş...

— Taci, Înălţimea Ta! Excelenţa Ta, eu am fiice.

Lyxaxu se îndreptă de spate arătând acum cât era de înalt.

— La fel are şi prietenul meu aici de faţă, de fapt. Eu m-am însurat din dragoste, iar el a

divorţat din lipsa ei. Nu avem nicio dorinţă să ne vedem copiii prinşi în planurile de prăsire ale Mascaradei. Nu ne ocupăm toţi numai cu vânătoarea şi onoarea ca idiotul ăla de Heingyl, pricep? Unii dintre noi mai au loc în mintea lor şi pentru filosofie, pentru copii şi pentru altele asemenea...

— Chestii femeieşti, rosti Baru, uimită de glacialitatea ei.

O deranja oare modul în care adusese el vorba despre lucrurile astea, pe ocolite, ca şi cum era ceva ruşinos? O deranja posesivitatea din: „Nu ne-ar plăcea să ne vedem femeile sub controlul lor?”

— Chestia în jurul căreia se învârte el, Excelenţa Ta, continuă Oathsfire, este o dispută pe care am avut-o noi. Cum ar fi dacă Aurdwynnul şi-ar căuta salvarea la un străin? Cum am putea respinge noi toate conceptele de ereditate ale Mascaradei dacă am avea nevoie de sânge străin ca să ne eliberăm?

Întrebări pe care şi le pusese şi ea. Îşi închipuia un prinţ oriati eliberând Taranoke, mânjindu-se de pământul vulcanic ca şi cum fusese născut acolo. Ce părere ar fi avut mama Pinion?

— Unii ar putea spune că Aurdwynn este o ţară de străini, o cicatrice săpată de invazie după invazie. Cu siguranţă, un străin în plus ar fi un eliberator potrivit.

— O mână mai corectă! strigă Lyxaxu, imitând mulţimea care scanda. O mână prea ocupată să-mi răspundă la scrisori, totuşi, zise el, izbucnind în râs.

Baru, dintr-un reflex al elevei care fusese cândva, se simţi imediat cuprinsă de remuşcări.

Oathsfire nu râse şi el alături de Lyxaxu. Barba îi ascundea gura, dar expresia lui vădea o voinţă de fier.

— Când are să se termine rebeliunea asta spre care voi şi Vultjag ne împingeţi, vom fi victorioşi ori vom fi cu toţii morţi. Dacă vom fi victorioşi, Aurdwynn va trebui să rămână unit. Asta va însemna un singur conducător peste toţi ducii. Aşa i-au respins stakhieczii pe tu maia: o Necesitate de a uni toate conacele. Aşa vom respinge şi noi Mascarada, atunci când va veni din nou.

Lyxaxu încuviinţă solemn din cap.

— Un rege. Ori regină. Acesta este premiul nerostit care ne preocupă pe toţi. Nayauru Ziditoarea de Stăvilare este cea mai aproape şi cea mai flămândă de domnie – a făcut copii cu Autr şi Sahaule – şi dacă îi poate căsători pe aceşti moştenitori cu cei ai lui Ihuake sau dacă ar putea face un copil cu unul dintre fiii lui Ihuake, o văd în stare s-o uzurpe pe Ducesa Vitelor, să-l răpună pe bătrânul Pinjagata şi să unească cinci ducate sub un singur tron. Cu lacurile ei de acumulare şi păşunile pentru vite

ale lui Ihuake în cele din urmă la un loc, ar avea suficientă mâncare bună să hrănească milioane, suficient cât să construiască un regat care i-ar putea da bătaie de cap chiar şi Falcrestului. Noi însă o vom opri. Acolo este cheia.

— La urma urmei, am avut veacuri întregi la dispoziţia noastră ca ura să devină din ce în ce mai puternică. Decenii să ne gravăm micile noastre certuri în os. Când se ridică unul dintre noi, ceilalţi devin invidioşi. O regină născută în altă ţară, fără vreo mizăîn râcile din Aurdwynn, s-ar putea să fie singura persoană capabilă să ne poruncească tuturor.

Oathsfire se uită la Lyxaxu, căutând vreo amintire comună, o cicatrice fantomatică a unor tulburări trecute ori o înţelegere a celor ce va să vină.

— Alianţa Ţinuturilor de Mijloc se va destrăma în curând. Ihuake se teme de fertilitatea şi ambiţia lui Nayauru. Noi, în nord, am făcut propriile noastre greşeli. Lyxaxu aici de faţă se ciondăneşte cu Erebog. Erebog le-a dat moşierilor ei prea multă putere şi nu le-o mai poate smulge înapoi. Iar eu, în lăcomia mea pentru pământ şi piatră, m-am trezit cu mâinile pline de spinii lui Vultjag. Avem nevoie de cineva care să ne unească.

Baru clipi la el.

— Îmi cereţi să fiu regina Aurdwynnului când noi nici măcar n-am pornit o rebeliune.

— Nu-i chiar aşa grabă, serios!

— Noi doar îţi sugerăm posibilităţi spre care te-ai putea îndrepta.

Oathsfire întinse mâna cu palma deschisă.

— Ne oferim sprijinul condiţionat.

Lyxaxu ridică din sprânceană.

— O regină străină *ar* profita de un rege aurdwynni. Aşa ceva e netăgăduit.

— Ce păcat că e însurat! chicoti Oathsfire. Ştiu că el e mai chipeş.

Trecu pe lângă ea spre uşă, cu cizmele zăngănind pe gresie.

— Dacă binevoieşti să vii cu noi, Excelenţa Ta, aşteaptă adunarea.

Baru întâlni privirea lui Lyxaxu.

— V-am citit scrisorile, spuse ea. Toate. Mereu am vrut să şi răspund, dar am avut atât de puţin timp…

— Înţeleg, zise acesta ridicând mâinile. Practica trebuie să primeze înaintea filosofiei.

Capitolul 16

Rebeliunea din Aurdwynn porni într-un templu ascuns, un loc construit din hârtie, ulei şi credinţă strămoşească.

Baru coborî din trăsură în ploaia caldă de vară şi îi urmă pe cei doi duci într-un atelier de lămpi. Magaziile miroseau a ulei de măsline şi a lut. Trecură printre baloţi de cânepă şi cuptoare de

ars oale pe jumătate spălate şi lăsate să se oxideze pe întuneric.

— Închis, până se termină răscoalele, explică Lyxaxu. Trebuie să urci scările, Excelenţa Ta.

O mică santinelă din capul lui Baru bifă o listă de temeri: *capcană, momeală, mijloacele lui Xate Yawa de a scăpa de tine, răzbunarea lui Cattlson, un truc al Beciului Rece...*

Îşi dori compania lui Muire Lo, pragmatismul lui timid. N-ar fi trebuit să-l subestimeze niciodată.

În capătul scărilor, o femeie belthycă rotofeie, îmbrăcată în alb, care mirosea usturător a ceapă, păzea uşa. Avea un zâmbet plin de căldură.

— Ykari Himu îţi urează bun venit, zise ea, într-o afalonă dulce, dar totuşi clară. Acesta este un templu al Celor Trei Virtuţi. Eşti îmbrăcată în straie bogate, Excelenţa Ta, şi ca atare trebuie să fi atentă, pentru că uleiul pătează.

Femeia, cu siguranţă o ilykari, din rândurile preoţilor-emuli ai Virtuoşilor scoşi în afara legii, descuie uşa cu două chei mici şi strălucitoare.

Baru tremură de frig şi simţi un junghi de înfiorare.

Al doilea etaj al atelierului fusese cândva un birou. Ilykari dărâmaseră pereţii interiori şi făcuseră un spaţiu aerisit cu pereţi albi şi stâlpi de cedru, aurii de la lumina lămpii care trecea

prin hârtie. Totul era de hârtie: şi celulele de meditaţie, şi micile încăperi laterale, pereţii despărţitori care împărţeau spaţiul în mici săgeţi energice, ca şi cum îi cereau vizitatorului să se mişte într-un anumit fel, să acţioneze cu vigoare.

Duhnea totul a ulei de măsline. Baru îşi scoase una dintre mănuşi şi atinse cea mai apropiată grindă de cedru. Când îl retrase, degetul era lucios.

— Ca să-l putem arde imediat dacă ne găsesc, zise femeia ilykari, încă zâmbind. Haide!

În centrul încăperii, pe nişte saltele aşezate în cerc, aşteptau ceilalţi conspiratori.

Xate Yawa şi Xate Olake, cu părul cărunt şi barba de culoarea oţelului. Jurispotenţa şi Ducele Fantomă, unul lângă altul ca doi porumbei cocoţaţi pe stinghie, pregătiţi pentru somn. Tain Hu, în costumul de călărie şi cu sabia lungă, pe care o folosise ca să-l învingă pe Cattlson, în teacă pe podea, în faţa ei. Un alt bărbat cu îmbrăcăminte de nobil; Baru îşi trase răsuflarea plăcut surprinsă. Era Unuxekome, Mirele Mării, ducele de pe coastă care deţinea un sfert dintre corăbiile şi şantierele navale din Aurdwynn aflate în proprietate privată şi despre care se zvonea că mai era şi finanţator de piraţi. Acesta o privea la rândul lui şi zâmbi.

Nu vorbi nimeni. În spatele lui Xate Yawa, un firicel de apă curgea pe un jgheab de hârtie

cerată într-un castron de argint. Baru se aşează în genunchi pe o saltea, cu Oathsfire şi Lyxaxu de o parte şi de alta.

Greutatea riscului pe care şi-l asuma îi tăia răsuflarea din plămâni. Toată lumea adunată la un loc, sub ochii lui Xate Yawa. În plus, erau într-un templu ilykari. Nu trebuia decât o şoaptă ca să asmută garnizoana pe ei...

Poate că de-aia şi stabiliseră întâlnirea. Toţi conspiratorii legaţi unul de altul de iminenţa distrugerii.

Preoteasa ilykari se aşează în centrul cercului. Era încălţată în sandale şi paşii ei abia se auzeau. Ducea o călimară mică de cerneală şi un palimpsest într-o ramă de cedru, întins la maximum cu sfoară.

— În tăcerea noastră, îl întruchipăm pe Wydd, care ne dă răbdarea de a îndura. În dorinţa noastră de-a acţiona, îl întruchipăm pe Himu, care ne mână la război. Acţionând acum, la momentul potrivit, o întruchipăm pe Devena, calea de mijloc, care temperează aceste extreme.

Baru o surprinse pe Xate Yawa foindu-se cu nerăbdare disimulată şi buzele strânse. Nu credea că venise momentul, nu? Nu s-ar fi aflat acolo, date fiindu-i metodele. Dar complicea sa Tain Hu acţionase şi fusese târâtă şi ea în acelaşi joc.

Era, cu siguranţă, prea bătrână şi şireată ca să

intre acolo fără o soluţie de retragere.

— Am să citesc acum din misivele pe care le-am primit, anonime şi nesemnate.

Preoteasa ridică palimpsestul şi Baru văzu vechi caractere iolynice, aşezate pe coloane şi neinteligibile. Vorbi cu un calm ce părea infinit:

— Permiteţi-mi să slujesc drept intermediar pentru temerile şi speranţele tuturor celor adunaţi aici, ca să auzim ceea ce nu pot spune ei cu glas tare. Aşa scris-au ei: „Mă tem că femeia aceasta taranoki e un instrument al Mascaradei. Mă tem că dragostea oamenilor pentru Baru Cormoran poate fi mai mare decât loialitatea ei faţă de noi. Mă tem că nu vom avea puterea să învingem Mascarada chiar şi cu ea de partea noastră. Mă tem că nu vom reuşi să acţionăm şi că ocazia nu va mai apărea niciodată. Mă tem de tinereţea şi de nechibzuinţa ei”.

Calmul tăcut al locului o cuprinse pe Baru şi, deşi nu credea în bărbaţi şi femei străvechi care practicau virtuţile atât de perfect, încât şi le însuşeau şi deveneau chiar acele virtuţi, descoperi că grija ei de a fi precaută dispăruse. Apă, ulei şi lumină prin hârtie şi, cumva, cuvintele pe care le rostea preoteasa erau adevărate fără să fie periculoase.

Numai că ea tot încerca să potrivească fiecare propoziţie cu una dintre chipurile din cerc. Nu-şi pierduse curiozitatea.

— „Sper la un Aurdwynn liber pentru fiicele mele. Sper că femeia taranoki va fi scânteia de care avem nevoie...”

Femeia ilykari zâmbea cu blândeţe, ca şi cum era mişcată de ceea ce citea.

— „Sper la mâna ei şi la un tron. Sper la libertate şi nimic mai mult. Sper la libertate. Sper la libertate.”

Vântul de afară suflă în pereţi şi prin acoperiş se prelinseră picături mici şi limpezi de apă, tremurând pe hârtia ceruită şi pe stâlpii de cedru unşi. Lumina prinsă în cuşca felinarelor dansa şi pâlpâia.

— Unii dintre noi sunt duşmani în exteriorul acestor pereţi.

Acum preoteasa vorbea cu vântul în spate.

— Xate Yawa îi vânează şi-i ucide pe cei din neamul meu, pe ilykari. Baru Cormoran poartă masca tiraniei din Falcrest. Ducii Oathsfire şi Lyxaxu se ciondănesc cu Vultjag în privinţa căsătoriei şi a pământului. Ducele Unuxekome se ţine cu piraţii care ne tulbură apele. Dacă este să ne unim în revoltă, trebuie să ne legăm strâns unii de alţii. Eu am făcut acea legătură între voi şi acum trebuie să mai fac una. Baru, vino!

Ochii negri ai lui Tain Hu sclipiră aurii în lumina lumânărilor. Baru trebui să-şi impună să se mişte. Liniştea acelui loc îi pusese stăpânire pe oase.

— Aici sunt, zise ea.

Preoteasa îi întinse călimara, condeiul şi palimpsestul, care fusese umplut cu mici pătrate în vechea scriere iolynică.

— Pe acest palimpsest am scris secretele oferite de către toţi cei adunaţi aici. Secrete de o putere mortală. Îmi vei oferi un secret şi eu îl voi scrie aici, ca să fi legată şi tu.

— Şi dacă, întrebă Baru, simţind în nas mirosul de ulei de măsline, mint?

— Am să ştiu, răspunse preoteasa, apoi şopti la urechea ei, aproape şi moale precum lutul: La fel cum Cairdine Farrier a ştiut potenţialul din ochii tăi şi Devena îţi ştie dezbinările din inimă. Am să ştiu.

Baru se trase înapoi cu o tresărire, simţind furnicături pe şira spinării. Ducele Lyxaxu chicoti uşor şi-i murmură ceva inaudibil lui Oathsfire.

Preoteasa ţinea condeiul de aproape de vârf, la fel de strâns ca o femeie care ţinea bine un şarpe.

— Nu cunoşti iolynica veche. Eu însă, da. Şopteşte-mi secretul mie, Baru Cormoran, şi Wydd va auzi.

Secretul secretelor se ridică în ea precum ceva stricat, care încerca să se reverse, şi, pur şi simplu ca să-l oprească, să-l împiedice, să facă orice altceva numai să nu-l spună ori să-l simtă ca pe un par de obsidian legat de curba

spinării ei, o apucă pe preoteasă de ceafă şi o ţinu aproape ca să-i şuiere un alt secret, cu buzele la urechea mică şi întunecată a femeii ilykari:

— Vreau să regulez femei.

De ce-o făcuse? Oh, nu, de ce *spusese* asta – ce neghioabă, ce neghioabă credulă, ce disperare o putuse împinge să vomite adevărul acela, adevăr pe care se lupta în fiecare zi să-l ascundă...

Condeiul zgârie în arcuri geometrice scurte.

— E suficient? întrebă Xate Yawa, întrerupând liniştea. Ceva semnificativ?

— În Mascaradă e suficient să-i pună capăt vieţii, zise preoteasa. N-are să se mai întoarcă niciodată la ei.

— Bun! exclamă Unuxekome, Mirele Mării, lovindu-şi genunchii cu palmele. Atunci avem o rebeliune de pornit.

*

Şi aşa începură: cercul deveni de-acum un consiliu de război.

Xate Yawa vorbi prima, ca să revendice întâietatea.

— Eu rămân în Treatymont.

Ca şi cum asta era cea mai simplă şi demnă de încredere datorie.

— O să-mi joc rolul de Jurispotenţă cât de mult pot. Dacă aflu ceva vital, îl voi transmite prin fratele meu.

Era atât de straniu să-l vadă pe Xate Olake aşezat lângă ea, ochii aceia de cioară de junglă îngemănaţi şi pătrunzători. Ce vedeau cei doi fraţi atunci când se uitau unul la altul? Putea rămâne vreun secret nespus? Exista, poate, o învoire de vigilenţă, o formulă mistică ori un instinct care nu-i lăsa să clipească niciodată în acelaşi timp, astfel încât unul dintre fraţii Xate să vegheze mereu...

— Spionii mei îşi vor face treaba, vorbi Olake. Trebuie să stabilim care dintre duci ni se va alătura, care va merge cu Cattlson şi care poate fi curtat. Heingyl e de partea lui Cattlson, desigur, dar, deşi cândva erau ca fraţii, am convingerea că-l putem atrage pe Radaszic în tabăra noastră – el stăruie asupra cărţilor pe care i le-a dat Lyxaxu şi a ruinei pe care Baru Cormoran a provocat-o averii lui. Acum se freacă de propriile-i lanţuri.

— Ţinuturile de Mijloc? întrebă Lyxaxu.

— Nayauru Ziditoarea de Stăvilare şi Ihuake pot ajunge în oricare dintre tabere – sau fiecare în altă tabără, dacă dezbinarea lor se adânceşte. Cu Nayauru vin Sahaule şi Autr, soldaţi buni şi sare bună. Cu Ihuake vine Pinjagata şi ştim cu toţii ce valoare are.

— Valoarea lui, murmură Oathsfire către Baru, este că el şi toţi oamenii lui sunt nişte ticăloşi nebuni care s-au vărsat dintr-un urs turbat cu suliţele în mână.

Baru zâmbi, amintindu-şi de întâlnirea ei derutantă cu Pinjagata, după care îşi ascunse zâmbetul ca să nu-l inducă în eroare pe Oathsfire.

Cu un gest, Olake îi reduse pe toţi la tăcere.

— Ţinuturile de Mijloc pot aştepta. Vecina ta e adevărata prioritate, Lyxaxu. Trebuie s-o cumpărăm pe Erebog ca să ne asigurăm controlul asupra nordului şi trebuie să n-o lăsăm să cadă de mâna propriilor ei moşieri.

— De ce nordul?

Baru se întrebă, în timp ce vorbea, cât de mult şi cât de atent fuseseră cântărite aceste planuri. Ea venise târziu în consiliu – multe nopţi de dezbateri şi mulţi ani adunase consiliul în lipsa ei.

— N-o să începeţi prin a cuceri Treatymontul? adăugă ea.

— Treatymont e o capcană.

Vorbise Unuxekome – Mirele Mării avea o voce dulce, nerăbdătoare, plină de nevoia îndelung ţinută în frâu de a acţiona.

— Heingyl Vânătorul de Cerbi se va ralia cu prietenul său Cattlson cu un număr înfricoşător de cavalerişti. Radaszic s-ar putea să nu se dea cu noi. Îl iubeşte pe Heingyl şi se teme de el.

— Cu sau fără Radaszic, mutarea tot ne va distruge.

Lumina lămpii punea auriul ochilor de uliu în privirea lui Tain Hu, pe care Baru şi-l imagina ca

pe un foc lăuntric.

— Dacă vom captura Treatymontul, vom fi blocaţi, zise ducesa. Lipsiţi de puterea de a ne apăra ducatele de riposta armată când vor veni întăririle din Falcrest.

Murmurul lui Xate Olake îi aduse lui Baru pe limbă gustul vinului, amintirea posibilei otrăvi.

— Dacă acţionăm prea brusc, nu mai putem descâlci *Îndoiala trădătorului,* vorbi Xate Olake. Trebuie să dăm dovadă de rezistenţă... să le arătăm lui Nayauru, Autr şi Sahaule, lui Ihuake şi Pinjagata că suntem o investiţie sigură. Avem nevoie de ei ca să câştigăm.

— Rezistenţa depinde de îndeplinirea a trei sarcini înainte de iarnă, zise Tain Hu şi bătu cu degetele pe podea, făcând ochii roată la conspiratorii aşezaţi în cerc. Prima, construirea unei baze de putere în nord, un loc care să le spună oamenilor – îi aruncă o privire fugară lui Baru – că putem să le oferim un tip mai corect de guvernare. La momentul potrivit, vom declara rebeliune deschisă şi vom lăsa podurile de pe Inirein. Vecinii mei sunt de acord cu mine?

De-a dreapta şi de-a stânga lui Baru, Oathsfire şi Lyxaxu încuviinţară din cap, scoţând sunete prin care-şi arătară asentimentul.

— Ceilalţi duci ştiu că nu ne pot alunga din pădure, zise Lyxaxu. Piatra Înaltă în sine e imposibil de asediat. Arcaşii lui Oathsfire care

mânuiesc arcuri lungi sunt fără pereche, iar Vultjag, ei bine, ştim cu toţii cât e de dificil să nu-i facem pe plac.

Unuxekome ridică mâna.

— Prietenul meu Oathsfire aici de faţă e iar de însurat dacă suntem disperaţi să ridicăm miza faţă de Nayauru sau Ihuake. Ele sunt nemăritate – Nayauru, desigur, respectă vechile obiceiuri maia, dar s-ar putea să accepte o căsătorie politică atâta vreme cât nu o leagă de un singur pat.

— Vecinul meu din sud se gândeşte mereu la fericirea mea, oftă Oathsfire.

— E destul de drăguţă...

— Şi o ştie prea bine.

— Sunt sigur că inima ta o s-o cucerească.

— Împotriva lui Sahaule, nu inima mea trebuie s-o impresioneze...

— A doua nevoie, îi întrerupse Tain Hu admirabil de tăioasă. Şerbii noştri îşi vor părăsi familiile şi vor lupta numai dacă le putem da mâncare, protecţie şi lefuri. Avem nevoie de bani pentru toate astea. Odată ce începe rebeliunea pe faţă, această nevoie va deveni şi mai puternică.

Toată lumea se uită la Baru, care încuviinţă din cap, oferind încredere şi *simţind-o* ea însăşi. Păienjenişul de bani, teren şi trădare îi părea familiar, maniabil – mai uşor decât statul într-un birou bând vin şi îndemnând la revoltă prin

cuvinte politicoase. Îi ajunsese cât fusese docilă. Era o bucurie să acţioneze în cele din urmă.

— Vă pot da corăbiile cu dări. Cu ajutorul lui Xate Yawa, am să aranjez ca ele să călătorească spre Falcrest în convoi, ca să poată fi luate împreună.

Îl studie pe Unuxekome, izbită de entuziasmul şi de respectul din privirea lui. Ce făcuse să le merite?

— Ne trebuie doar o flotă să le captureze, adăugă Baru.

Unuxekome dădu aprobator din cap şi zise:

— Dacă poţi sparge escorta navală, atunci corăbiile mele pot face restul. Însă cum te poţi asigura că Guvernatorul Cattlson îţi va permite autoritatea asupra corăbiilor cu dări după...?

Făcu semn spre Tain Hu, lăsând să se-nţeleagă că făcea referire la duelul care aruncase Treatymontul în haos.

— Cu siguranţă bănuieşte o schimbare în loialitatea ta, adăugă el. Ultima oară când un Contabil Imperial s-a îndreptat spre rebeliune, a ucis-o. De ce te-ar lăsa să te apropii de recolta de dări?

Xate Yawa afişă un zâmbet subţire şi eficient.

— Pentru că n-am să-l las eu s-o constrângă. Se poate să nu aibă încredere în Contabila lui, dar nu poate trece peste Jurispotenţă fără un document din Falcrest. Pe care va dura ceva până să-l primească.

Tain Hu se ridică de jos, unde stătea turceşte, şi teaca sabiei hârşâi pe podea la mişcarea ei.

— Al treilea obiectiv al nostru derivă din acesta. Odată ce-am capturat corăbiile cu dări, Cattlson va chema întăriri. Ele vor veni pe apă, navigând împotriva alizeelor şi a curenţilor, sperând să înăbuşe repede rebeliunea, dar se vor întrece cu sfârşitul verii şi cu sezonul furtunilor. Duce Unuxekome, corăbiile tale vor fi singurul nostru mijloc de a-i împiedica. Se poate face?

Încrederea Mirelui Mării îi sugera lui Baru că e posibil ca el să ştie foarte puţine lucruri despre marina Mascaradei. Dar şi ea ştia foarte puţine lucruri despre el.

— Strămoşii mei au navigat pe coasta asta vreme de veacuri. Cunoaştem fiecare golfuleţ şi port, fiecare truc al curentului şi al vântului. Sunt piraţi care vin spre nord, alungaţi din apele taranoki, şi avem aur să le oferim. Da, cred că putem lupta.

Tain Hu se uită la Xate Yawa.

— Te-ai îndoit că e momentul potrivit.

Xate Yawa ridică din umeri.

— În curând, se va şterge orice îndoială.

Se ridicară toţi în picioare, fără ca Baru să fi prins semnalul tăcut care încheiase adunarea.

— Plecăm separat, îi şopti Oathsfire. La intervale de timp.

— Nu-mi pot da seama de ce, răspunse ea.

Se îndepărtă de el, iritată de condescendenţa lui, o iritare venită dintr-o nelinişte mai profundă, o nerăbdare de a începe.

— Unuxekome, Înălţimea Ta. O clipă, îi ceru Baru.

Mirele Mării merse alături de ea şi amândoi se îndepărtară de cerc. Deasupra mănuşilor, venele negre ale antebraţelor lui erau carne vie de urmele lăsate de parâme. Navigase pe ape dificile nu cu mult timp în urmă.

— Le-ai numit ape taranoki, zise ea. Nu souswardi.

— Hărţile mele spun Taranoke.

Avea un zâmbet camaraderesc, crispat de cunoştinţa suferinţei comune.

— Câtă vreme sunt eu stăpân, aşa vor continua să spună.

— Îţi sunt recunoscătoare.

Şi chiar era.

— De-aia faci asta?

Lumânările din spatele lui se mişcară uşor în sticla lor de la vântul care şuiera afară.

— Din cauza a ceea ce s-a întâmplat acolo? Piraţii mi-au spus cum a căzut Taranoke.

Simţi încercarea şi ezită. El vorbi întrerupând liniştea:

— Am visat la eliberarea şi conducerea Aurdwynnului. Cred că toţi am făcut-o, în anii de după ce a început ocupaţia. Eu aveam corăbiile şi ura în suflet. Dar n-am putut găsi calea. Era

aşa de...

Apucă ceva, cu pumnii strânşi, ca un nod invizibil dintr-un greement suflat de vânt.

— Aşa de complicat.

— Vreau să-ţi arăt acea cale, zise ea, prinzând speranţa, adevărul vorbelor lui. Prea mult timp am servit pentru alţii. Vreau să ajut la eliberarea a ceva.

El plecă atunci capul în semn de confirmare, poate de recunoştinţă. În spatele lui, Oathsfire le urmărea conversaţia cu ochii pe jumătate închişi.

*

Represaliile lui Cattlson veniră rapid, sub forma unei scrisori, a cărei copie fusese trimisă fiecărui departament şi mijlocitor al guvernului provincial.

Unuxekome fusese cel care o ajutase să se strecoare afară din Portul Horn pe o mică corabie de poştă numită *Profetul Gândac,* dincolo de turnurile arse, printre vasele-torţă, şi spre est, către căminul lui din Welthony, unde fluviul Inirein se vărsa în mare.

— Spune-mi o poveste! zise ducele Unuxekome.

Stăteau la provă, după-amiaza devreme, iar Baru îşi citea scrisorile.

— O poveste. Hm. Sunt răscoale în Treatymont.

Răscoale după duel, răscoalele lui Baru.

Cazanele Micului Welthon şi Arwybonul dând, în cele din urmă, pe dinafară, din cauza furiei provocate de sărăcie şi de cei care luau copiii de la sânul mamelor, furie care fierbea şi se transforma instantaneu în abur. Soldaţii din garnizoană roiau prin Portul Horn ca să apere transporturile pe corăbii. Lăsaseră prea multe nepăzite: un grup de pădureni în straie de lână verde conduseseră o evadare în masă din Beciul Rece.

— Asta nu e poveste, Excelenţa Ta. Mai degrabă raport.

Stătea în echilibru pe bompres, ţinându-se de funii.

— E greu să găseşti acum poveşti care să merite spuse. Eu nu ştiu să citesc în afalonă, chiar sunt un foarte prost...

Un peşte zburător sări din valul de la proră, iar Unuxekome se întinse, încercând să-l prindă de înotătoarele argintii. Baru îl apucă de tunică să-l tragă înapoi, speriată, deja zicându-şi în sinea ei: „Ce idiot, ce copil, o să spună că eu l-am împins...”

Ducele îşi păstră însă echilibrul, cu degetele picioarelor desculţe încleştate pe lemn şi cu braţele întinse pe greement. Peştele zburător îi lunecă printre degete.

— Ah! oftă ducele, după care se întoarse. Credeai c-am să cad?

Baru îşi ascunse stânjeneala. El era, poate, cu

zece ani mai mare decât ea, trecut prin ciur şi dârmon şi autoritar, un căpitan pe orice corabie ar fi vrut să navigheze. Era nevoită să se ridice la nivelul lui.

— Am luat măsuri ca să nu se întâmple asta, zise ea...

— Şi Vultjag care m-a prevenit că te gândeşti numai la tine!

Baru îşi permise un uşor *ha*!

— Chiar şi aşa. Cattlson ar fi fost încântat să mă acuze de uciderea unui duce.

— Ah! Dar eşti deja o trădătoare căutată, nu-i aşa?

— Nu. Suspectă de răzvrătire. Ceea ce înseamnă...

Se luptă o clipă cu exactităţile legii Mascaradei.

— ...că n-are puterea să mă aresteze fără susţinerea Jurispotenţei. Dar dacă mă numeşte drept instigatoare la revoltă, câştigă puterea de a trece în revistă toate ordinele mele, ceea ce-i permite să le contramandeze. Iar dacă n-aş fi fugit din Treatymont, m-ar fi ţinut în arest preventiv.

— Hm!

Ducele îşi rezemă capul de greement, ca şi cum corabia îi era hamac, şi ridică privirea la furtunarii care dădeau roată.

— Mie tot îmi sună mai degrabă a raport decât a poveste. Are nevoie de un erou.

— Un duce analfabet care capturează o corabie-poştă?

Unuxekome se uită la ea ca înjunghiat, după care izbucni în râs.

— Îmi pare rău, zise el. Presupun că par un bastard înfumurat, care se făleşte pe bompres.

— N-aş pune niciodată la îndoială linia de descendenţă a unui duce din Aurdwynn.

— Oh, nu, chiar te rog. Obişnuiam să visez că sunt bastard. Mama mea călătorea pe mare alături de Sindicatul Eyota, înţelegi ce vreau să zic? Bucanierii ăia oriati neînfricaţi, cu incursiunile şi aventurile lor...

Îşi dădu capul pe spate, mijind ochii în soarele de amiază.

— Mai bine decât un tată căruia îi plăcea dragatul portului şi negoţul pe fluviu.

Baru avea idee despre ce i se întâmplase ducesei Unuxekome şi consortului ei. Acelaşi dezastru tăcut care lăsase multe ducate în mâinile tinerilor cu familii risipite şi cimitire pline de oase nobile. Nu întrebă însă despre Rebeliunea Neghiobilor.

— Mai poţi încă să devii bucanier, îi zise ea, dacă se va face cum vreau eu.

El se ridică un pic de pe funii ca să o privească atent.

— Şi se va face cum vrei tu? Poţi aranja să fie prădate corăbiile cu dări, chiar şi cu Cattlson pe urmele tale?

Cattlson încercase să contramandeze ordinul lui Baru de la Amiralitate, acel ordin vital, aranjamentul-cheie: „Trimiteţi corăbiile spre Falcrest în convoi, pentru siguranţă!” Acolo putea fi sfârşitul, dar Xate Yawa o protejase. Baru câştigase un duel legal, la urma urmei, fără vreo încălcare clară a legii imperiale. Normele de aplicare ale aceleiaşi legi nu îi ofereau lui Cattlson nicio pricină să o elibereze din funcţie sau să-i contramandeze ordinele. Avea nevoie de consimţământul Jurispotenţei pentru a distruge autoritatea lui Baru. Iar ea nu avea să i-l dea.

— Las-o pe ea să gestioneze restul sezonului dărilor! îl povăţuise Xate Yawa pe Cattlson (sau cel puţin aşa raportase Muire Lo). Se va strădui să exceleze în îndatoririle ei ca să dea mai bine ca tine în ochii Falcrestului. N-o să fie de ajuns. Până la jumătatea iernii, Parlamentul are să dispună eliberarea ei din funcţie.

Unuxekome nu trebuia să ştie cât de aproape fusese. Baru îşi alungă grija ca pe o muscă ce-i dădea târcoale.

— Corăbiile cu dări vor merge unde vreau eu. Am legea de partea mea.

El îşi încordă maxilarul, de parcă voia să muşte.

— O ai pe Xate Yawa de partea ta, la fel cum am eu marea de partea mea. Marea nu ţine partea nimănui. Ai grijă să nu-ţi bazezi toate

planurile pe ea.

— Îmi bazez toate planurile pe flota pe care o ai tu, Înălţimea Ta.

Voise ca vorbele ei să sune liniştitor, chiar să flateze. Numai că Unuxekome se ridică de pe greement şi veni spre ea pe bompres, legănându-se în contratimp cu mişcarea valurilor.

— Iar eu îmi bazez toate speranţele pe tine, Excelenţa Ta. Spune-mi cum să capturez aceste corăbii! Spune-mi unde vor fi şi cu ce escortă! Mă ocup eu de restul. Dacă e să ai încredere, atunci ai încredere în mine. Dar dă-mi ceea ce am nevoie ca s-o pot face.

Iar el, acest duce al valurilor, desculţ şi ud de transpiraţie, chiar credea că aşa va fi. Îi arătase lui Baru ceva vital, încrezător sau nepăsător (poate că acesta era un obicei al nobilimii, născute la putere, neobligată să ţină secrete şi să se abţină, precaută – un obicei al celor care nu fuseseră niciodată nevoiţi să-şi câştige funcţia). Lui Unuxekome îi plăceau la nebunie poveştile. Mult mai mult decât planurile. Dacă putea fi căpitanul dintr-o saga, care să navigheze spre moarte şi legendă, ar fi făcut-o.

Baru însă auzise şi ea poveşti. Lauda Aminatei: „O singură fregată a Mascaradei se poate lupta cu patru dromoane de război oriati şi să le lase în flăcări…”

Marina Imperială domina Marea Cenuşii.

Unuxekome nu avea să captureze niciodată corăbiile cu dări doar prin forţă. Nici măcar cu ajutorul piraţilor pe care i-ar fi chemat dinspre sud. Baru trebuia să facă aranjamente pentru victoria lui.

Dar cum?

Toate scrisorile trimise către Amiralitate în Treatymont, aveau să fie deschise şi citite. Fiecare ordin pe care îl dădea avea să fie studiat în căutarea unui pretext de care să se poată folosi Cattlson, să-l respingă. Trebuia să trădeze convoiul cu dări rebelilor fără să se trădeze ea mai întâi.

Cum?

Unuxekome o urmărea atent, aşteptând să-i împărtăşească planul ei măreţ, lovitura de maestru care să-i ofere lui şansa la eroism. Ea îi zâmbi, un zâmbet uşor încrezător, presărat cu secrete, un zâmbet-perdea de fum, şi zise:

— Cred că o să mă caţăr pe greement. Am nevoie de mişcare şi spaţiu. Îmi duci haina jos, sub punte?

Şi Baru începu să se caţăre, întrebându-se dacă Unuxekome o urmărea din priviri, gândindu-se la propria lui linie de descendenţă, la mama lui care se căţăra pe funiile corăbiilor ei rapide şi poate şi la copiii lui, dacă avea să-i aibă într-o bună zi. Era o poveste de duce, nu? Strămoşi nobili, moştenitori nobili...

Avea să fie nevoită să tragă toate sforile pe

care le putea găsi. O deranja însă să se gândească astfel la Unuxekome. Era un om cu care îţi era uşor să vorbeşti, periculos de onest. Iar în adâncul sufletului, şi ei îi plăceau poveştile.

Sus, în vârful catargului, cu braţele arzându-i, îşi dădu seama cum avea să captureze corăbiile cu dări.

*

Profetul Gândac făcu o oprire să ia rapoartele referitoare la mersul sezonului dărilor. Baru le citi cu nervozitate. Era sigură că Bel Latheman îi spusese lui Cattlson despre anexa ei cu privire la dări, întrebarea ei inofensivă pe care i-o pusese fiecărui nobil şi om de rând din Aurdwynn: „Pe cine iubeşti mai mult?”

Rapoartele lui Muire Lo erau pline de numere, mici dale extrase dintr-un mozaic vast, deformat. Bolboroseau tulburări în tot Aurdwynnul – şerbi care se răsculau împotriva ducilor, gloate care săreau la perceptori, soldaţi din garnizoană care aplicau represalii dure. Erau tensiuni mari mai ales în Ţinuturile de Mijloc, unde Nayauru Ziditoarea de Stăvilare şi Ihuake Ducesa Vitelor aveau de-a face fiecare cu incursiuni groaznice ale unor bandiţi misterioşi, care se retrăgeau, pe rând, în teritoriul celeilalte.

Ţesătura stăpânirii începuse să se destrame.

Baru desfăcu o hartă a Aurdwynnului şi începu

să o picteze cu cunoştinţele ei secrete.

Anexa ei cu privire la dări ceruse contribuabilului să împartă zece bancnote între ducele local, Guvernatorul Cattlson, Jurispotenţa Xate şi ea. Scoase rezultatele din rapoartele lui Muire Lo, destul de mulţumită de instrumentul ei, şi pictă harta în culorile loialităţii...

Roşul velelor Marinei Imperiale pentru oraşele şi ducatele care înclinaseră spre Guvernator. (În special ducatul Heingyl.).

Verdele pădurii, verdele de Aurdwynn, pentru zonele care rămăseseră loiale propriilor duci. Oamenii lui Vultjag o iubeau, la fel cum îl iubeau şi pe Unuxekome oamenii lui. Însă nu la fel stătea lucrurile şi în cazul blândului Radaszic (*hm*!), al inteligentului Lyxaxu şi, mai presus de toate, al lui Erebog, Baba de Lut, ai căror oameni sufereau înglodaţi în datorii...

Şi apoi albastru, întinderi mari de cer şi mare albastre, acel albastru al emoţiei şi al statorniciei pe care-l putuse găsi în recipientele ei cu vopsea, pentru zonele care o iubeau *pe ea.*

Nimeni nu o prefera pe Jurispotenţa Xate, desigur. Puterea ei însă nu avea nevoie de popularitate.

Aşa că Baru obţinuse ce-şi dorise: o hartă a loialităţii în Aurdwynn, văzută prin obiectivul unui tip de putere, puterea pe care o controla ea cel mai bine. Acum tot ce-i mai trebuia era

un test empiric, dovada că putea transforma albastrul de pe hartă în oameni de rând, care să-şi strige loialitatea pe străzi...

Când *Profetul Gândac* ajunse la gura fluviului Inirein, puternica Revărsare de Lumină care cobora din Munţii Crestelor Iernii şi marca graniţa de est a Aurdwynnului, se duse la ţărm cu ducele Unuxekome şi se plimbă pe străzile din Welthony, capitala ducatului, pe care pe hartă o pictase cu albastru şi verde.

Nici nu ajunsese bine, că se duse vorba sosirii ei, mai întâi în şoaptă, apoi în gura mare, apoi din gura unor călăreţi-mesageri în susul râului până la casa ducelui. Merse cu punga la brâu, iar oamenii din Welthony, care nu-i erau prieteni lui Cattlson ori Mascaradei, îşi lăsară lucrul ca să strige în iolynică şi afalonă:

— O mână mai corectă! O mână mai corectă!

Unuxekome merse alături de ea, zâmbind şi cu capul descoperit, mândru, fără mască pe chipul lui maia.

— Corabia mea a adus veşti bune, îi spuse el paznicului de la poartă. N-a venit aici pentru o revizie contabilă!

— Am crescut în mare, le zise ea armaşilor, invocând Taranoke şi propriul ei sânge maia. Nu m-am gândit însă niciodată c-am să-i cunosc mirele.

La care mulţimea care privea răbufni aprobator în urale, la fel de albastră cum o

prezisese harta, încântată că această străină ştia ce înseamnă numele ducelui lor.

— Ai găsit o cale? îi şuieră Unuxekome la ureche trăgând-o prin poartă, în timp ce soldaţii se puneau între ei şi mulţime. Corăbiile cu dări au să pornească în curând. Cum le vom captura?

— Simplu, zise ea, bătându-l pe umăr, ca pe un frate, ca pe un prieten. Îi dau lui Cattlson ce vrea, mă ofer să-mi dau demisia din post.

*

Până să plece *Profetul Gândac* din Welthony înapoi spre apus, către Treatymont, Baru scrisese şi pecetluise patru scrisori – către Cattlson, Tain Hu, Xate Yawa şi ultima către Unuxekome însuşi, care avea s-o ducă spre sud cu corabia piraţilor şi a corsarilor oriati.

Stătea la provă şi privea răsăritul, încercând să vadă curba lumii, să şi-o imagineze rotindu-se sub soare, cu marile tipare de negoţ, boală, ereditate şi forţă mişcându-se pe faţa ei. Însăşi cerneala şi gramatica istoriei. Mânată de, creată de şi stăpâna supremă a sute de milioane de oameni. Întrebarea şi răspunsul:

„Mamă, de ce vinei aici? De ce nu ne ducem noi la ei?”

„De ce sunt aşa puternici?”

Nu-i scrisese lui Muire Lo. Nu-i dăduse avertismentul pe care şi-l dorise. Dacă încerca, scrisorile aveau să fie deschise, avertismentul

descoperit...

Cu siguranţă avea să înţeleagă. Urma să-şi scoată familia. Avea să se salveze.

Totul venea cu un preţ.

*

Pe drumul spre Portul Horn, urmând balizele dintre vasul-torţă *Egalitaria* şi turnurile arse, Baru distinse siluetele flotilei cu dări care aştepta să pornească la drum. Douăsprezece corăbii măreţe lăsate mult în apă, grele de aur şi argint, şi escorta: cinci fregate cu pânze roşii şi punţile pline cu infanterişti marini la instrucţie. Trofeul.

Garnizoana din Treatymont aştepta s-o aresteze.

Nu puteau să numească fapta arest, desigur. În scrisoarea ei către Cattlson fusese atentă s-o definească drept „autorechemare voluntară". Până ajungea în Falcrest şi se supunea judecăţii Parlamentului, avea să rămână în continuare Contabila Imperială din Aurdwynn, cu toate puterile şi responsabilităţile titlului. Pentru Cattlson, diferenţa era o formalitate. Baru avea să fie închisă pe corăbiile cu dări, privată de corespondenţă sau bani, încredinţată judecăţii unei puteri superioare. El avea să fie liber să vâneze, să bea şi s-o căsătorească pe Heingyl Ri cu Bel Latheman fără să se lovească de problema femeilor taranoki care să ruineze economia şi să câştige dueluri. Muire Lo avea

să-i preia biroul până când Parlamentul putea s-o trimită înapoi cu autoritatea reconfirmată (ha!) ori să trimită un nou Contabil.

Îi oferise lui Cattlson o cale de scăpare.

Când scrisese misiva, încercase să se pună în locul lui, să-i poarte obsesiile şi temerile ca pe mantia lui cu cap de lup, amintindu-şi ceea ce-i spusese Purity Cartone: „Nu eşti singura jucătoare de pe tabla de joc”. Cattlson avea să se întrebe de ce ceda ea atât de repede după victoria în duel. Avea să se ducă la Xate Yawa s-o întrebe cât era de legală oferta. Ea urma să-l ajute să înţeleagă că Baru îşi dăduse seama de neputinţa ei: nu avea cu adevărat putere fără susţinerea Guvernatorului, iar mila Parlamentului îi oferea singura speranţă în continuarea carierei. Prea mândră ca să-i implore iertarea, *desigur că* Baru urma să pretindă că trece peste capul lui, mergând în Falcrest pentru reabilitare, şi nu pentru îndurare. Cattlson, patern de milos, avea să înţeleagă că mândria nu-i lăsa altă cale de a se preda.

Dar Cattlson era în continuare prudent.

Aşa că îşi puse soldaţii de la garnizoană să o aştepte la doc, ca nişte păsări marine în albastru şi gri. Printre ei stătea Xate Yawa, cu buzele ţuguiate acru, şi arătând, cu roba neagră a postului ei, ca un corvid ce încălca teritoriul.

— Excelenţa Ta.

Îi făcu semn lui Baru să vină spre ea. „Fă câţiva paşi cu mine!” voia să spună.

— Poate odată cu plecarea ta, Aurdwynnul va găsi o oarecare linişte după frământarea care l-a cuprins. Guvernatorul oferă aceşti soldaţi ca escortă fregatei *Sulane,* care te va duce în Falcrest.

Baru o urmă de-a lungul şirului de soldaţi, atentă la ţinuta ei şi cu capul sus. Se putea preface învinsă numai dacă se prefăcea victorioasă.

— N-am să călătoresc pe *Sulane,* zise ea, aşa cum plănuiseră, cum scrisese în epistola din Welthony. Nici n-am să tolerez o escortă armată. Am să-mi petrec călătoria pe corabia de transport *Mannerslate,* organizându-mi hârtiile şi pregătindu-mi mărturia pentru Parlament.

— Guvernatorul se află la comanda acestor soldaţi, îi aminti Yawa.

— Guvernatorul se află la comanda *garnizoanei.*

Baru arătă cu bărbia spre flotila adunată în port.

— Odată ce pun piciorul pe o corabie, intră sub autoritatea navală, iar odată ce marina pleacă din port, eu sunt tehnocratul cel mai înalt în rang de la bord. Asta înseamnă că sunt ai mei. Iar eu nu vreau escortă.

Xate Yawa îi dădu dreptate cu un fluturat de mână înmănuşată.

— Am să-l informez pe Guvernator că i-ai refuzat curtoazia. Mi-am permis să pun să-ţi fie duse hârtiile şi documentele solicitate pe *Sulane,* dar sunt sigură că pot fi transferate.

Se opri lângă unul dintre ofiţerii garnizoanei.

— Retrage-ţi soldaţii! Contabila va călători fără escortă.

Aşa cum plănuiseră – se foloseau de puterea lui Xate Yawa ca să îndepărteze elementele de siguranţă ale lui Cattlson, să o lase pe Baru singura şi necontrolata autoritate a Mascaradei pe corabie.

Jurispotenţa o luă de mână. Baru nu-şi putu da seama dacă i-o strângea cu o delicateţe oficială ori cu o putere semnificativă. Mănuşile mascau prea mult.

— Sper că n-ai devenit prea nesăbuită, îi zise ea.

Baru o studie pe femeie, duritatea şi răceala ei, căutând o licărire de siguranţă ori frică, ori vreo reacţie umană. Xate Yawa însă nu arăta decât o îngrijorare politicoasă şi stăpânită.

Trădase o rebeliune către Falcrest deoarece crezuse că va eşua. Se putea întâmpla din nou.

O barcă de transport o aştepta ca să o ducă la *Mannerslate.* Pesemne nu se răspândise vorba despre plecarea Contabilei Imperiale, pentru că la doc nu erau răscoale (deşi, probabil, îşi zise Baru, îşi supraestimase celebritatea, dar nu, acum avea un număr mare de oameni de partea

ei).

Prin mulţime se mişca ceva. Baru surprinse agitaţia, o rigiditate, o retragere a oamenilor din faţa cuiva. Cattlson a venit să o petreacă?

Muire Lo făcu un pas în faţă, cu ochii plecaţi. Îşi purta haina de secretar încheiată până la gât şi ducea o mică mapă cu hârtii în dezordine neglijentă. Baru îşi simţi de îndată inima muşcată de fiorul gheţii.

— Aici! strigă ea, preîntâmpinând orice ar fi putut el plănui să facă.

Îl lăsase în Treatymont pentru că nu exista nicio cale sigură sau utilă de a-l include şi pe el şi nu-i putea da explicaţii acum.

Muire Lo făcu un pas înainte.

— Îmi pare rău, zise el cu ochii încă pe jumătate închişi.

Avea părul nespălat şi nearanjat.

— Am încercat să-i distrag atenţia, adăugă el.

Şi cu un pocnet de conştientizare, care o amuţi ca primul şoc al unui os rupt, îl văzu pe Purity Cartone, remora, instrumentul Mascaradei, stând la marginea mulţimii adunate la docuri, zâmbind afabil.

— E garda ta de corp, îi explică Muire Lo ridicând în cele din urmă privirile.

Ochii îi erau ca pietrele de râu, liniştiţi şi lini şi, probabil, nimeni în afară de Baru nu i-ar fi pătruns.

— E adevărat că te duci în Falcrest? Şi mă laşi

să-ţi ţin locul?

Ea îi zâmbi în ciuda şocului pe care-l simţea, agăţându-se de necesităţile momentului: să nu pară preocupată, să-i dea putere, să-şi scoată aşchia de durere din propriul ei piept. Ochii lui...

— E adevărat, zise ea. Am nevoie de Parlament să dea de capăt acestei... neplăceri înainte să-mi pot continua munca.

— Excelenţa Ta, spuse el, făcând un pas înainte cu o grabă bruscă şi nechibzuită, ca şi cum ar fi încercat să prindă un obiect în cădere. Pot... pot să te ajut cu ceva? Ai dori să-mi laşi instrucţiuni?

Privirea blândă a lui Purity Cartone urmărea totul cu o precizie înspăimântător de apatică.

Baru îi zâmbi cu curaj lui Muire Lo, minţind, lăsându-l pe dinafară, închizându-l ca pe o carte cu lucruri deja ştiute. Nu avea cum să-l avertizeze fără să rişte tot planul.

— N-am instrucţiuni speciale. Ai grijă să ţii biroul în ordine cât sunt plecată. Am să-ţi scriu dacă-mi vine vreo idee.

Crezu că el avea să facă ceva nesăbuit.

Muire Lo însă îşi trase umerii înapoi, îndreptându-se sub greutatea tuturor celor nespuse de ea.

— Excelenţa Ta.

Statornicia unei decizii clare se simţea tăioasă în glasul lui.

— Când ne vom revedea, vor fi toate precum

ai cerut.

Îi urmări barca de transport îndepărtându-se. Purity Cartone stătea la pupă, iar mişcarea valurilor din Portul Horn se unduia prin el, ca şi cum nu era decât un alt mediu, un alt vas pe apă.

Capitolul 17

Sulane, Fregata Republicii Imperiale, conducea convoiul cu dări pe alizee, gonind de-a lungul coastei Aurdwynnului.

Cele douăsprezece corăbii de transport navigau în coloană, în urma ei urmărindu-i felinarele de la pupa sub cerul aflat la vremea aurorei. Corăbiile-gemene cu toate pânzele sus *Juristane* şi *Commsweal* alcătuiau garda precaută, în travers. *Welterjoy,* formidabilă şi cu cârma grea, mergea în urma lor, gata să ridice toate pânzele şi să coboare pe alizeele de apus spre orice atacator. *Scylpetaire,* ca o săgeată, rapidă, flămândă, câine ciobănesc cu torpile, le dădea târcoale, căutându-i pe cei care le-ar fi putut face probleme, gata să le facă probleme la rândul ei.

Marina nu voia să cedeze partea Falcrestului.

Şi ce mai parte! Nestematele şi metalele preţioase de pe acele corăbii – extrase, cu multă greutate, de la ducii din Aurdwynn, tezaure ale îndepărtatei Erebog şi ale bogatei în

vite Ihuake, ale săratului Autr şi ale celorlalţi – puteau finanţa sezoane întregi de război făţiş.

Baru Cormoran se afla, într-un final, chiar dacă pentru scurtă vreme, pe o corabie spre Falcrest.

Luă cina cu contraamiralul Ormsment la bordul lui *Sulane* în prima seară după ce plecaseră din port, şi i se păru, cel puţin la început, că se simţea neaşteptat de bine. Ormsment era o femeie falcresti, bine educată, cu o curiozitate aparent sinceră şi fără limite în privinţa insulei Taranoke.

— Ce mă preocupă pe mine cel mai tare, zise ea (venise vorba despre noul nume, cuvântul acela urât, *Sousward*), este că, integrând cultura voastră în a noastră, am trecut cu vederea un atu, o vitalitate primară care s-ar fi putut să ne facă mai buni. La ce bună o republică de naţiuni dacă le facem pe toate la fel?

— E aproape incestuos, fu de acord Baru, captivată, pentru o clipă, de idee.

Poate că avea să descopere că acest sentiment era popular în Falcrest. Poate că Parlamentul urma să-şi dea seama că Taranoke îi putea oferi mai mult Mascaradei dacă accepta termenii lui, privind insula mai degrabă ca pe un partener decât ca pe o cucerire...

Numai că ea nu avea să meargă multă vreme spre Falcrest. Iar Ormsment, cu tot farmecul şi

autoritatea ei, părea mai degrabă fixată pe *vitalitatea primordială,* preferând să o trateze pe Baru ca pe o fiică neascultătoare, decât să-i ofere răspunsuri la întrebările ei despre astronomie.

Şi, oricum, se dovedi imposibil să se relaxeze ştiindu-l pe Purity Cartone zâmbind în spatele ei.

*

Primii piraţi atacară prea devreme.

Baru îşi luase o cuşetă pe corabia principală de transport, *Mannerslate.* În loc de birou (la ce se aşteptase oare?) îi dăduseră un hamac printre infanteriştii marini care puţeau a transpiraţie şi păzeau încărcătura. Hârtiile pe care le adusese ca pretext că avea de gând să lucreze se dovediră imposibil de păstrat neumezite şi, deşi le-ar fi putut lăsa să putrezească, anii de obişnuinţă de la şcoală o duseră sus, pe punte, să încerce să le usuce la razele soarelui, unde fregatele înaripate îi tot dădeau târcoale.

La două zile depărtare de gura fluviului Inirein, două zile mai devreme decât se stabilise, se trezi noaptea în dăngănitul clopotelor. Se zbătu să ajungă pe punte prin învălmăşeala infanteriştilor marini şi printre strigătele echipajului.

Văzu focuri de artificii în depărtare. Arcul rachetelor de semnalizare care cădeau în mare.

O străfulgerare surpriză în momentul în care *Scylpetaire,* la jumătatea distanţei, mai trase încă două. Lumină pe apă ca o lună înecată.

Şi două corăbii prinse în strălucirea orbitoare, cu velele lor triunghiulare întinse până la refuz. Galere cu modelul dromoanelor oriati. Fără steaguri.

Două vase de corsari care se apropiau dinspre pupă, folosindu-se de avantajul oferit de mersul contra vântului.

Poate se gândiseră să se strecoare în formaţie şi să captureze una dintre corăbiile de transport fără vâlvă. Însă mai degrabă văzuseră una dintre corăbiile de transport şi una dintre cele de escortă şi, crezând că corăbiile cu dări navighează una câte una, ca să fie asigurate împotriva unei furtuni timpurii devastatoare, presupuseseră că escorta nu era pe poziţie şi făcuseră o încercare.

Dar *Scylpetaire* îi prinsese în gura lupului.

Focuri de artificii pocniră deasupra lui *Scylpetaire,* apoi deasupra lui *Sulane,* roşii, albastre şi albe albe albe, semnale transmise navei-amiral, ordine către celelalte. Baru privea cu fascinaţie nelinişţită, în timp ce căpitanul lui *Mannerslate* zbiera îndemnuri la calm şi poruncea să se păstreze cursul.

Fregatele aveau siluete întunecate de păsări în noapte; *Scylpetaire* se ţinea ca o umbră de corsarii care viraseră, strângând pânzele ca să

meargă contra vântului. Se văzu clar, pentru o clipă, cu lumină ca ziua-n amiaza mare, cât lansă rachete de semnalizare ca să ia urma corăbiilor de corsari.

Atunci *Welterjoy* intră cu pânzele în lumina aurorei, gonind în vânt, spărgând valurile în goana ei de a-i prinde pe piraţi. Naviga în întuneric, bazându-se pe rachetele luminoase de pe *Scylpetaire* şi pe semnalele lui *Sulane.* Baru, absorbită şi entuziasmată, acaparată de adrenalina urmăririi, în bătaia vântului, arătă cu degetul şi chemă echipajul. Membrii săi strigau unii la alţii pe greement, agitaţi. Numai infanteriştii marini tăceau.

Se aprinse lumina la prova lui *Welterjoy.* Două rachete albe făcură un salt înainte ca nişte peşti zburători. Le prinse vântul şi le izbi de apă la pupa corăbiilor de corsari care fugeau.

— Acum o să urmeze devierea, Excelenţa Ta, murmură Purity Cartone, iar Baru tresări luată prin surprindere.

Welterjoy trase din nou: opt rachete dintr-un unghi care garanta atingerea ţintei. Unul dintre tuburile groase de oţel se prinse în greementul corabiei de corsari care deschidea drumul şi, după un moment în care scânteile ţâşniră în toate părţile, explodă într-o ploaie de ulei încins.

Greementul şi puntea corabiei de corsari începură să ardă şi, indiferent ce măsuri lua, echipajul nu reuşea decât să răspândească

infernul. Velele şi catargele mari se transformară în perdele de foc: Baru privea, deloc oripilată, înfiorată într-o oarecare măsură să vadă, în cele din urmă, Pârjolul Marinei, avantajul chimic al Mascaradei. Vântul ducea mirosul acru, feroce de artificial, o incinerare de pânză, cânepă şi carne.

Când *Welterjoy* termină cu cealaltă corabie de corsari (focul ardea chiar şi pe umezeală, se răspândea pe apă, o auroră mai puţin blândă), de pe *Sulane* se înălţară focuri de artificii.

— Niciun ajutor pentru supravieţuitori, zise Purity Cartone, ochii lui strălucind când fasciculele răzleţe de lumină se reflectau în ei. Reintraţi în formaţie. Convoiul îşi continuă drumul.

Nu se putea să fi fost corăbiile ducelui Unuxekome. Nu cu două zile mai devreme. Nu cu o putere aşa de insignifiantă.

Dar nu conta, nu-i aşa? Flotila lui Unuxekome nu avea niciodată să captureze corăbiile cu dări, nici cu un avantaj de doi la unu, nici de patru la unu. Marina nu putea fi învinsă pe marea deschisă.

Câştigarea bătăliei avea să depindă de Baru, cu Purity Cartone în coastă.

*

Baru o chemă pe contraamiralul Ormsment pe *Mannerslate* înainte să o invite contraamiralul pe *Sulane.* Ca să-i iasă planul, Baru trebuia să

se afle la comandă, nu doar cu titlul, ci şi cu fapta. Ormsment o văzuse ca pe o taranoki, o fiică, o femeie de carieră care avea probleme şi care se lupta să se dezvinovăţească în faţa unei autorităţi ostile: chestiuni emoţionante pentru un ofiţer-amiral care avansase într-o cultură navală a femeilor-ofiţer ce aveau grijă de tinerele lor protejate.

Baru însă nu simţea nevoia sfatului matern al lui Ormsment, în schimb avea nevoie ca aceasta să-şi retragă escorta pe urma corăbiilor cu dări. Avea nevoie să fie unul dintre primii trei tehnocraţi ca putere din Aurdwynn, nu o fiică taranoki cu probleme.

Căpitanul lui *Mannerslate* îi oferi cabina ei pentru întâlnire. Baru preferă sala hărţilor.

— Stai aici! îi ordonă ea lui Purity Cartone. Mai drept! Poţi să pari mai serios? Bine.

El se supuse, vădit încântat. Cattlson *trebuie* să-i fi ordonat să se ţină după ea ca un copoi, ca să prevină orice ultime stratageme din partea ei. Dar remora voia în continuare să o slujească şi pe ea. Condiţionarea îi impunea să se facă util agenţilor Republicii Imperiale cât de mult posibil.

Baru găsi hărţile care-i trebuiau şi le fixă pe masa de lucru.

Ormsment sosi cu suita ei, murdară de funingine şi necăjită. Se încruntă pentru o clipă când îl văzu pe Cartone, pe jumătate în umbră

şi cu bărbia luminată de lumina lămpii.

— Excelenţa Ta.

— Doamnă contraamiral.

Baru îşi duse mâna la frunte. Îşi îmbrăcase haina, îşi prinsese la brâu punga cu lanţ, îşi pusese mănuşile şi chiar şi semimasca.

— Echipajele tale s-au descurcat lăudabil azi-noapte. Se va nota clar în raportul meu către Parlament.

— Nu prea merită nici măcar o menţionare, zise Ormsment chicotind uşor şi scoţându-şi mănuşile groase de pânză.

Aghiotanţii ei şuşoteau ceva, nedând mare atenţie la ce se întâmpla în jurul lor.

— Vizitatorii de azi-noapte erau oportunişti, Excelenţa Ta, încercau să pună mâna pe, niscai firimituri înainte de adevăratul festin. Doar nişte soli.

— Aşa mă temeam şi eu.

Baru pocni din degete ca să atragă atenţia, apoi se aplecă peste masa de lucru. Putea ghici direcţia privirii lui Purity Cartone după cât de încordaţi erau aghiotanţii din rândul din spate.

— Ce noutăţi avem din misiunea de recunoaştere a lui *Scylpetaire*? Am văzut forţa principală a inamicului?

Ormsment ridică din sprânceană a compliment lent şi subtil.

— Te aştepţi la o forţă de piraţi?

— Mă aştept, cu siguranţă, la o forţă de

corsari ai Sindicatului Oriati Eyota sub pavilion fals, alungaţi spre nord de noua noastră forţă din jurul Souswardului, al cărei scop e să intervină ascuns în negoţul Republicii.

Baru puse mâna pe hartă, mângâind coasta, delta punctată a Inireinului.

— Navighează în siajul nostru, sunt sigură, şi au ceva putere – cel puţin cincisprezece corăbii. Nu putem face cale întoarsă spre Treatymont fără să ne luptăm cu ei, iar dacă am încerca, ei ar avea avantajul poziţiei contra vântului. Un dezavantaj important în luptele navale, corect?

Ormsment încuviinţă din cap şi trase aer în piept ca să răspundă, dar Baru vorbi peste ea.

— Nu-i putem întrece fără să ne abandonăm corăbiile de transport. La fel, dacă îi aşteptăm să atace, fregatele noastre vor pierde avantajul vitezei şi al agilităţii. Corăbiile cu dări sunt cătuşe pe care nu ni le permitem într-o luptă.

Contraamiralul îşi încrucişă braţele şi buzele i se curbară într-un zâmbet.

— Se zice că arta marinăriei se transmite în sângele taranoki.

— Eu sunt Contabila Imperială, i-o trânti Baru, lăsând un pic frâu liber adevăratei mânii.

Purity Cartone schiţă un gest în spatele ei, ceea ce o făcu pe Ormsment să ridice bărbia.

— Sânge sau nu, ştiu cum să-mi păstrez dările în siguranţă. Iată ordinele mele, contraamirale: desprinde fregatele de corăbiile pe care le

escortează. Intră în luptă şi distruge forţa care se ţine pe urmele noastre.

Răsuflarea prelungă a aghiotanţilor lui Ormsment arătă clar că veniseră aşteptându-se să se roage să li se dea aşa o şansă.

— Îşi dacă altă forţă de corăbii de corsari atacă vasele de transport cât suntem noi plecaţi? întrebă Ormsment. Dacă speră să ne îndepărteze?

Prima întrebare fusese tactică. Nu o afirmare a autorităţii ei militare. Nu un mod de a-i aminti lui Baru de poziţia ei politică precară. O chestiune tactică.

Bun.

— Tragem în port la Welthony, unde fluviul Inirein se varsă în mare.

Baru bătu cu încheieturile degetelor în hartă.

— Corăbiile şi armaşii ducelui Unuxekome pot asigura paza până vă întoarceţi. Vei avea libertatea oceanului deschis pentru atac.

— Ai încredere în Unuxekome?

Aici juca la cacealma, încrezându-se în faptul că Ormsment nu era familiarizată cu politica din Aurdwynn şi cu multele-i specii de duci.

— Cu douăsprezece corăbii de transport cu infanterişti marini în port şi Limpezitul meu care să stea cu ochii pe el? N-am *nevoie* să am încredere în el.

După o clipă, Ormsment se prinse cu mâinile de colţurile mesei şi lăsă capul în jos.

— Înţelegi că riscăm, zise ea.

— Îmi asum toată responsabilitatea.

— La asta mă refeream. Dacă propuneam eu această tactică şi aş fi făcut-o, iar ea ar fi dat greş, m-ai fi putut da pe mâna Parlamentului. Am susţinerea Amiralităţii şi a tuturor aliaţilor şi toate favorurile pe care mi le-a câştigat o carieră îndelungată. S-ar putea să am o şansă. Tu însă eşti un copil străin care deja cade repede în dizgraţie.

Ridică privirea, vorbind cu blândeţe:

— Înţelegi ce va însemna asta pentru tine dacă ceva nu merge bine?

— Contraamiral Ormsment, spuse Baru, susţinându-i privirea rece de falcresti, eu sunt Contabila Imperială din Aurdwynn, autoritatea supremă la bordul acestei flotile. Vei executa ordinele mele.

*

Navigatorul lui *Mannerslate,* un oriati mlădios cu buză de iepure, care-şi petrecea nopţile scriind o traducere proprie a *Manualului manumisiunii,* părea în acelaşi timp iritat şi înspăimântat de prezenţa constantă a lui Baru. Dar ea găsea hărţile curenţilor şi ale vânturilor, cartografierea rafinată a mării şi a stelelor prea fascinante ca să se ţină departe de ele. Vânturile circulare înlesneau călătoriile de-a lungul coastei în timpul sezonului de negoţ, însă dacă nu aveau vânturile în pânze sau dacă erau

departe de coastă, corpul de navigaţie al Mascaradei oferea prima şi singura apărare împotriva furtunii, a bancurilor de nisip şi a ameninţării constante şi copleşitoare a deshidratării.

Îşi dorise să fie navigatoare dacă nu mergea cu contabilitatea.

Când navigatorul aprecie că se aflau la douăsprezece ceasuri depărtare de gura lui Inirein, corăbiile contraamiralului Ormsment începură să se desprindă de convoi, cu pânzele roşii în unghi de patruzeci şi cinci de grade, bandându-se în timp ce se deplasau contra vântului. Mai întâi *Scylpetaire,* apoi *Juristane* şi *Commsweal,* iar la urmă *Welterjoy* şi *Sulane* însăşi.

Baru şi-o imagină pe Aminata pe una dintre acele corăbii, răstindu-se la marinarii de pe punte, îngrozind echipajul cu poveşti despre ce-ar putea să meargă prost dacă lasă focul să ajungă la rachete şi torpile. Bineînţeles, Aminata era tare departe, pe *Lapetiare* sau în vreun post nou.

Şi nu avea să fie nici foc, nici bătălie. Flotila de piraţi care se ţinea strâns după corăbiile cu dări avea să încerce să o atragă pe Ormsment mult mai departe, după care să vireze spre sud, ieşind din cercul de negoţ, apoi să fugă. Unuxekome nu urma să aibă parte de momentul lui de glorie piraterească, nu încă.

Între rebeliune şi corăbiile cu dări nu se mai aflau decât infanteriştii marini de la bord.

Marea îşi schimbă culoarea când intrară în delta Inireinului. Păsări-pescar zburau în cercuri şi se cufundau în apa bogată în aluviuni. Baru măsura puntea la pas şi-l călca pe nervi pe navigator cu întrebări la care ar fi putut să-şi dea singură răspunsul.

După prânz, marinarii de veghe strigară că se vede pământul. Baru îi făcu semn lui Purity Cartone.

— Trimite vorbă către locotenentul infanteriştilor marini şi către celelalte corăbii! Vom face o trecere în revistă a formaţiei în piaţa oraşului. Toţi infanteriştii marini vor coborî pe ţărm, ca ducele să înţeleagă ce forţă avem şi să nu ne dea bătaie de cap.

Bărbatul încuviinţă din cap fără vreo suspiciune vizibilă şi plecă.

Baru rămase la balustrada de la pupă, în bătaia vântului, închise ochii şi-şi zise: „În curând, toată lumea de pe corabia asta are să reprezinte duşmanul. În curând, oamenii lui Xate Olake vor intra în noaptea din Treatymont cu cuţite şi torţe pentru Demascare. În curând Muire Lo va... ah! Muire Lo...”

— Cartone! strigă ea.

Acesta se opri la scările ce duceau spre puntea principală.

— Excelenţa Ta?

— Care erau ordinele lui Cattlson?

— Sunt legat de o poruncă...

Ea îl întrerupse cu un gest (iar el zâmbi, chiar şi la acel mărunt act de supunere).

— În ce condiţii va trebui să mă ucizi? îl întrebă.

El o privi cu o uitătură încurcată şi ochi mari de copil.

— Slujeşti Tronul fără Chip. De ce te-aş ucide?

— Probabil dacă încetez să-l mai slujesc.

— Cum?

Îi zâmbi fermecător, ca şi cum ceva lovea în sforile dinăuntrul lui.

— Mâna Tronului ne mişcă pe toţi, mai zise el.

*

În ciuda mareelor sale blânde şi a falezelor protectoare, portul Welthony nu fusese niciodată dragat de aluviunile pe care le aducea fluviul, iar apa puţin adâncă îngrijora corăbiile cu pescaj mare ce transportau dările. Ancorară în locuri atent alese şi marcate pe o hartă a portului, iar Baru stătu la urechea căpitanului tot timpul, supraveghind cu atenţie fiecare manevră şi protestând strident când erau aproape să distrugă vreo baliză de pescuit. *Cordsbreadth* acostă în afara formaţiei, iar Baru insistă să ridice ancora şi să schimbe poziţia, un exerciţiu groaznic ce dură o oră şi necesită un mare efort la vâsle.

Trebuiau s-o creadă suficient de despotică

încât să ducă tot efectivul de infanterişti marini la ţărm deodată. Trebuiau să creadă că ei, Contabilei Imperiale, îi păsa mai mult de o paradă intimidantă decât de siguranţa banilor adunaţi.

Trebuia să fi ştiut că n-avea să-i ţină.

Locotenentul infanteriştilor marini de pe *Mannerslate,* roşu la faţă şi neşcolit într-ale adresării cuviincioase faţă de tehnocraţi, urcă pe puntea de sus.

— Şi mă cac pe el de consiliu de avansare! strigă el.

Îl ascultă, cu bărbia sus, dădu aprobator din cap la sfârşit – sigur că da, în niciun caz nu putea trimite tot efectivul de infanterişti marini şi să lase corăbiile nepăzite.

— Ai dreptate, locotenente, îi zise ea. Credeam c-o să avem nevoie de toată forţa la ţărm în caz că se încearcă vreo imprudenţă. Dar poate că ar fi mai bine să amânăm inspecţia până mâine-dimineaţă. Astă-seară am să-l vizitez pe ducele Unuxekome ca să văd în ce dispoziţie se află. Poţi trimite iscoadele pe mal.

Locotenentului îi dispăru roşeaţa de pe chip, dând la iveală urmele tăieturilor de la bărbierit. Era foarte tânăr, mai mic decât Aminata, la fel de tânăr ca Baru.

— Excelenţa Ta, zise el, amintindu-şi în cele din urmă termenul politicos. Prea bine.

Baru îşi strânse buzele şi încercă să nu urle.

Inspecţia fusese o capcană, desigur, un element-cheie al planului. Dar o capcană menită să salveze vieţi. Nu puteau lua avuţia de pe corăbii câtă vreme infanteriştii marini erau la bord.

Ducele Unuxekome, tacit experimentat într-ale pirateriei, o prevenise că n-avea să meargă. Avusese dreptate.

La asfinţit luă o barcă de transport spre ţărm, cu Purity Cartone la vâsle – suficientă pază, insistase ea, până ajunseră la jumătatea drumului şi o copleşiră nervii.

— Du-te şi stai la probă! se răsti ea şi trecu la vâsle.

Ducele Unuxekome şi o gardă de onoare mai degrabă neînarmată îi întâmpinară la doc. Saluturile fură scurte şi tensionate, aşa cum căzuseră de acord, deşi Baru bănuia că Unuxekome nu prea trebuia să se prefacă. Ducele îl fixă cu privirea pe Purity Cartone fără să-şi ascundă teama.

— Un Limpezit, îi explică ea, urmărindu-i ochii. Garda mea de corp.

Unuxekome, cu dâre proaspete de carne vie la încheieturi, ca urmare a activităţilor marinăreşti recente, se încruntă.

— E vreun ordin falcresti? N-am auzit niciodată de el.

Îşi mută privirea la ea, apoi iar la Purity Cartone.

— E bine? Pare... în alte lumi.

— Nu te îngrijora! zise Baru neîndrăznind să facă acel mic semn pe care îl stabiliseră pentru a indica *o complicaţie,* deoarece Cartone vedea prea multe. E loial.

Poate Unuxekome avea să înţeleagă. Poate că avea să găsească o cale să ia remora din coasta ei înainte să apună soarele şi să-şi dea seama Cartone ce plănuia.

Numai că nu, se aflau încă la cină când corăbiile de transport începură să explodeze.

*

Minele fuseseră aduse din Oriati Mbo, de la Segu, mai precis, arme navale menite pentru o blocadă împotriva unei invazii a Mascaradei, scoase prin contrabandă de corsarii Sindicatului Eyota şi apoi aduse în Aurdwynn. Chimiştii oriati nu-i egalaseră niciodată pe rivalii lor falcresti, nu reproduseseră niciodată ferocele Pârjol al Marinei sau agenţii de prăsire ai Metademei despre care se vorbea numai în şoaptă.

Puteau însă, dacă aveau o carcasă suficient de mare, să producă o bubuitură din cale afară de puternică.

Minele fuseseră priponite de fundul apei din port la ultimul reflux şi baloanele de susţinere şi carcasele de lemn trăgeau de funii ca să se ridice la suprafaţă. Acum scufundătoarele lui Unuxekome, femei alese pe sprânceană din familiile de perlă şi suliţă credincioase, unse cu

grăsime şi cu nările astupate în cursă cu apusul, nu trebuiau decât – decât! – să taie pripoanele minelor potrivite, ale celor de sub corăbiile de transport ancorate în port.

Baru studiase planurile, mai ales ale mecanismelor de foc, sistemele cu arcuri şi percutoare ce aveau să declanşeze explozia când mina se împingea într-o cocă de navă. Credea că aveau să funcţioneze. Torpilele Mascaradei erau mai complexe şi mai temperamentale şi – cică – funcţionau.

Poate ar fi fost mai uşor abordajul corăbiilor. Baru însă nu voia să fie părtaşă la un plan care necesita un atac reuşit asupra unui caric de infanterişti marini. Chiar şi depăşiţi numeric, aceştia puteau apăra corăbiile până rămâneau fără apă. Ormsment şi fregatele ei s-ar fi întors cu mult înainte de asta.

Dacă infanterişţii marini nu puteau fi îndepărtaţi de pe corăbii, erau nevoiţi să le ia corăbiile de sub ei.

Casa de pe Fluviu a ducelui, situată în amonte şi în vârf de deal, avea vedere spre port. Oamenii ducelui le serviseră cina pe un balcon care dădea spre mare.

O văzură clar pe *Mannerslate* îndoindu-se la mijloc şi începând să se scufunde.

Purity Cartone, aşezat cu spatele la port, reacţionă primul – văzând, probabil, expresia întrucâtva şocată a ducelui, vreun semn de

surprindere ori împlinire care nici nu apucase să se transforme în acţiune. Se întoarse şi se uită spre port; atât şi nimic mai mult.

Baru nu se încrezu în ea decât să spună:

— Cee?

Minele erau proiectate să detoneze direct sub cocă. Suflul exploziei era prea slab ca să ridice ori să crape corabia, cel mult putea face o gaură în învelişul de bronz şi în lemnul de sub el, dar dezlocuia o cantitate enormă de apă.

Aceeaşi cantitate de apă pe care, în mod normal, o dezlocuia coca navei. Aceeaşi cantitate de apă care susţinea greutatea uriaşă a corabiei de transport.

Mannerslate nu explodă, ci mai degrabă căzu în golul care se căscase sub ea şi nu avu de suferit din pricina suflului exploziei, ci mai degrabă se frânse sub greutatea lemnului de stejar din care era construită. Sunetul care ajunse la ei pe deal fu moale, ca o tuse joasă, o aşchiere îndepărtată. Catargele ei începură să se încovoaie graţios înspre port.

— Ce se întâmplă? întrebă Unuxekome, continuând cacealmaua. Armaşii lui deja ridicau armele să-l omoare pe Cartone.

Numai că acesta era un Limpezit.

Purity Cartone scoase un cuţit şi sări pe masă cu o mişcare la fel de uşoară şi naturală ca a unei scufundătoare în cădere.

În spatele lui, în portul îndepărtat,

Cordsbreath se aplecă brusc la tribord.

— Cartone! Stai! îi ordonă Baru, încercând să se ridice în picioare, lovindu-se cu şoldul de masă.

Era aşa de *rapid...*

Cartone lovi o farfurie (fazani umpluţi în unt fierbinte) cu piciorul şi i-o azvârli lui Unuxekome în faţă. Mirele Mării căzu pe spate şi Cartone sări pe el, lipsit de expresie, cu lama cuţitului deja coborând.

Baru îşi aruncă cuţitul spre el, care se învârti larg prin aer. Nu mai aruncase niciodată cu cuţitul.

O mină săltă la suprafaţă şi explodă cu un tunet puternic.

Cuţitul lui Purity Cartone îi tăie beregata lui Unuxekome, după care unul dintre armaşii ducali trase cu arbaleta înfigând în pieptul remorei o săgeată cu pene absurd de colorate, într-o nuanţă aprinsă ca pentru vânătoare. Cartone se îndepărtă de ducele căzut la pământ cu mâinile pline de sânge şi de unt, şi sări de la balcon direct în fluviu.

— Găsiţi-l! strigă Baru, sperând ca oamenii ducelui să-i dea ascultare.

Îi rupse gulerul lui Unuxekome, dând la iveală gâtul robust, alunecos din cauza sângelui şi a uleiurilor pentru gătit. Merita mai mult – nu aşa îşi dorise să moară, departe de o corabie, căzut lat pe spate, cu bucăţi de fazan pe faţă – asta

nu era o poveste demnă de un duce...

O părticică egoistă a ei consemnă: „Cartone n-a sărit la mine... nu ştia că sunt şi eu părtaşă... sau *ştia...*”

— Zale, zise Unuxekome răguşit. Zalele au deviat cuţitul.

Degetele lui Baru găsiră gulerul de armură al ducelui.

Lama se lovise de el şi deviase făcând o tăietură superficială, dar însângerată până sus la ureche. Baru opri sângerarea cu un şervet de pânză.

— Inteligent, remarcă ea.

Ducele zâmbi cu o încântare incredibilă.

— Nu sunt eu duce de neghiobi.

În jurul lor strigau armaşii. Cineva trase cu arbaleta în jos, spre râu. În port, corabia de transport *Inundore* se frânse ca o surcea. Unul dintre catarge se rupse de la jumătate, străpungând puntea în cădere ca o suliţă.

— A început?

Îl ajută pe ducele însângerat să se ridice în picioare.

— A început.

Din senin, se gândi la navigatorul cu buză de iepure şi la frumoasele lui hărţi.

Capitolul 18

Masacrul din portul Welthony dură până în

zori.

Suliţaşi aurdwynni patrulau pe mal, iar alţii, din bărci, râdeau şi aruncau marinarii în apă. Majoritatea falcrestilor se înecaseră înainte să ajungă la ţărm. Alţii se înghesuiră în plasele celor patru corăbii de transport care scăpaseră, cruţate de minele ce rataseră ţinta ori nu se declanşaseră. Arcaşii ducelui Unuxekome îşi exersară mâna pe ei. Săgeţi cu gudron declanşară incendii pe punţi şi greemente, dar echipajele disciplinate ale Mascaradei foloseau nisip, cuţite şi vase cu urină veche şi nu lăsau focul să se răspândească.

Urletul colectiv al portului – învingătorii, muribunzii, clopotele şi tobele ofiţerilor Mascaradei care încercau să adune trupele, o muzică disperată discordantă – ajunse până la casa ducală.

Mannerslate explodase prima. Baru se gândea obsesiv la acest lucru, zgândărindu-l ca pe coaja unei răni. Navigase alături de echipajul lui *Mannerslate* ştiind că aveau să moară cu toţii. Îi minţise, le spusese o minciună îngrozitoare, o minciună de felul „nu are să se întâmple nimic neobişnuit”: trădarea banalităţii. Se purtase ca şi cum toate erau aşa cum trebuiau să fie.

Era nevoită să o facă iar şi iar...

Îşi trasase planurile de acolo până în Falcrest. Totul fusese pus la locul lui, fiecare detaliu luat în calcul. Şi atunci de ce explodase *Mannerslate*

prima? De ce nu a doua? De ce nu a treia? Acest lucru trebuia să *însemne* ceva...

Bineînţeles că nu însemna nimic.

Baru încercă să exprime în cuvinte toată încurcătura. Şansa şi coincidenta aveau ceva de zis în treaba asta. Trebuia să ţină minte acest lucru.

— Au să încerce să evadeze, murmură ducele Unuxekome.

Numai că nu exista nicio cale de scăpare. Dromoanele şi tartanele lui, care aşteptau în golfuleţele din apropiere, instituiseră o blocadă la intrarea în port.

Cordsbreath, una dintre cele patru corăbii care scăpaseră, lua apă şi, în cele din urmă, se scufundă. Pionierele-scufundătoare de elită ale lui Unuxekome – femei de vârstă mijlocie, care purtau doar o fâşie de pânză în jurul şalelor şi mestecau frunze fragede de mason ca să-şi dilate pupilele, înotară în portul luminat de stele, strigând rugăciuni către ykari Himu. Minele portabile pe care le plantară mai doborâră două corăbii de transport.

Ultima corabie cu dări încercă să spargă blocada, lovi altă mină oriati şi se scufundă cu prova înainte.

Când răsări soarele deasupra unui port umflat de lemn şi cadavre, începu recuperarea. Întregul plan se reducea la o singură diferenţă: infanterişti marini se puteau îneca, metalele

preţioase nu.

Opt corăbii de transport se rupseseră în două, aşa cum fusese plănuit, vărsând încărcătura pe fundul apei din port. Lăzile erau de un roşu-aprins, grele, dar proiectate să fie cărate pe distanţe mari pe uscat, pe jos dacă era necesar. Scufundătoarele (numai femei – pe coasta Aurdwynnului se păstra tradiţia tu maia care spunea că scufundatul era treabă de femeie) coborâră în port cu frânghii şi pietre. Unele dispăreau în epave vreme de suficiente minute ca să-ţi stea inima în loc.

Fixară frânghii şi balize ladă cu ladă şi tot ladă cu ladă începură să le ridice. Pe unele le urcară cu scripeţi şi cu forţa braţelor şi le remorcară cu bărcile. Grupuri de scufundătoare se duseră după restul ţintelor uşoare. Coborau în adâncuri legându-şi de piept baloane de aer, pe care la rândul lor le legau de pietre, pentru ca apoi să taie balastul şi să iasă la suprafaţă.

Baru avea o poftă grozavă să se ducă în port, să ajute la numărătoarea avuţiei recuperate sau a morţilor, să-şi lege neliniştea de un număr real. Se înţeleseseră însă că, pentru moment, avea să se prefacă prizoniera lui Unuxekome. Să-şi continue înşelătoria încă un pic, în caz că-şi mai putea folosi autoritatea.

Cizmele lui Purity Cartone fură găsite plutind în derivă în port.

— Scufundătoarele? îl întrebă ea pe duce.

Unde le-ai găsit? Sunt cu sutele.

— Loialiste.

Medicul lui îi bandajase rana.

— Fiecare sat de coastă din Aurdwynn are scufundătoarele sale, iar printre ele se găsesc multe ilykari – odată cu disciplina trupului vine şi disciplina sufletului. Ale mele sunt cele mai bune. Au fost întotdeauna un punct forte al Ducatului Unuxekome.

Baru urmări cu privirea o altă echipă de scufundătoare aruncându-se de pe un slup de pescuit, legate cu funii şi baloane cu aer.

— Frunza de mason le ajută vederea. Cârlige şi vată în nas şi în urechi pentru schimbarea de presiune. Dar efortul, adâncimea, frigul...

— Ykari le dau putere, zise ducele.

Niciunul dintre ei nu dormise, dar Unuxekome reuşi să afişeze un zâmbet strâmb.

— Crezi sau nu crezi. Eu cred, adăugă el.

— Ykarii Himu, ghici Baru, gândindu-se la adunarea de la templu, la ulei şi lumină. Pentru vigoare.

— Şi Wydd, pentru respiraţii. Devena, ca să echilibreze presiunile şi să nu le lase să se piardă de suprafaţă. E bine să-i invoci pe toţi trei în chestiuni practice, zise ducele căscând şi părând un pic îngrozit de gestul lui. Scuză-mă.

Dinspre scări se auzi zgomot de pedestraşi care aduceau un mic dejun întârziat.

— Sper că nu-ţi bazezi rebeliunea pe ajutorul

zeilor, spuse Baru.

— Nu zei. Aurdwynn a avut parte de prea mult război şi schimbare ca să vrea zei. Noi credem în transcendenţa virtuţii omeneşti.

Zâmbi cu o putere stranie şi paşnică pe chip.

— Sunt de demult, să ştiţi. Ykarii erau belthyici. Au trăit aici cu mult înainte ca strămoşii mei ori stakhieczii să-şi înceapă invaziile şi contrainvaziile. Şi tot rezistă.

— Mascarada ar privi altfel lucrurile. Ar avea grijă ca ilykarii să fie exterminaţi.

— Iar femeia care are această însărcinare e de-a noastră.

Un zâmbet fugar, ca şi cum gândul la Xate Yawa i-ar fi amintit de alte conspiraţii în desfăşurare, de angrenaje îndepărtate care se puseseră în mişcare. Vorbi însă cu speranţă tăcută:

— Vezi? Găsesc o cale să reziste.

*

Ducele Oathsfire, ducele Lyxaxu şi Tain Hu trimiseră cu toţii barje pe Inirein ca să adune prada. Aveau să ia aurul şi să-l ascundă în colinele submontane ale Munţilor Crestelor Iernii. Revolta urma să-şi aibă fortăreaţa, cuibul de iarnă, în nord.

La două zile după masacrul din port, pânzele fregatei *Scylpetaire* apărură la orizont. Baru se bucură de potrivirea în timp: ştia că amiralul Ormsment folosea fregata drept iscoadă şi

avangardă şi, de vreme ce-i luase două zile să se întoarcă, înseamnă că Ormsment îi urmărise pe piraţi până departe spre sud înainte de a face cale întoarsă.

Scylpetaire semnaliză cu focuri de artificii. Nimeni din Welthony, nici măcar Baru, nu ştia să le descifreze, aşa că îi ordonă ducelui Unuxekome s-o ducă printre cei câţiva prizonieri ai Mascaradei care fuseseră culeşi din port. Printre supravieţuitorii băgaţi în cuşti, Baru o găsi pe căpitanul lui *Mannerslate,* o femeie demnă, rotofeie şi cu unghii însângerate. Unuxekome îi pusese lui Baru cuţitul la gât, iar Baru dându-i înainte cu înşelătoria, îi ceru cu glas tremurat căpitanului să-i traducă focurile de artificii.

„Inamicul pus pe fugă. Şase distruse. Nicio pierdere. Întoarcere la cea mai mare viteză: optsprezece ore. Raportaţi.”

— Spune-ne cum să răspundem! îi ceru Unuxekome.

Căpitanul lui *Mannerslate* îşi netezi uniforma şi, după ce se gândi o vreme, scuipă. Dezbătură ideea de a trimite un mesaj, un prizonier ori un cadavru. *Scylpetaire* venea prea devreme, trăgând concluzia că, probabil, tăcerea şi un port gol urlau a dezastru. Ducele Unuxekome ordonă flotei sale să se ascundă de-a lungul coastei, sperând ca Ormsment să-şi manevreze fregatele drept în minele oriati rămase ori să se

apropie prea mult şi să se lase împresurată. Însă când sosiră, celelalte fregate se ţinură precaute la distanţă. *Scylpetaire* se desprinse de grup şi o luă spre vest, către Treatymont, ducând veştile.

Primul succes al rebeliunii declanşă o serie de dezastre.

În Treatymont, agenţii lui Xate Olake dădură lovitura – membri ai cultelor ilykari, piraţi, pungaşi, condamnaţi fanatici scoşi din Beciul Rece al surorii lui, executau cu toţii de mult pomenita în şoaptă Demascare. Soldaţii garnizoanei erau deja epuizaţi şi de-abia făceau faţă. Mulţi dintre ei arseră de vii sau se sufocară în paturile lor când un incendiu provocat de chimicale pentru rufe cuprinse cazarma din port.

Asasinii care îl atacară pe Guvernatorul Cattlson dădură piept cu două Limpezite deghizate în slujnice. Nu scăpă niciun asasin. (Nicio slujnică din Casa Guvernatorului nu mai fu de atunci tratată cu lipsă de respect.) Echipa menită lui Bel Latheman nu-l putu găsi; printr-o coincidenţă ciudată, Lady Heingyl Ri plecase într-o vizită la ducesa Nayauru.

Avură parte de un ghinion şi mai mare în Portul Horn. Aici, o echipă de scufundătoare ilykari porni să distrugă cele două vase-torţă ancorate lângă turnuri. Aveau să ducă grenade în magaziile cu periculosul Pârjol, dând foc celor

două corăbii şi anihilând principala forţă a marinei în Aurdwynn.

Numai că amiralul provincial Croftare, demoralizată de „mirosul din aer”, ordonase preţioaselor corăbii să se mute la o milă mai în larg. Unele dintre scufundătoare reuşiră totuşi să înoate aşa o distanţă, folosind frunze de mason ca să se orienteze în noapte. Prima care ajunse la *Egalitaria* începu să se caţăre, dar avu parte de un mare necaz. Căpitanul *Egalitariei,* veteran al înşelătoarelor porturi oriati, ordonase să se acopere coca cu sticlă pisată.

Scufundătoarea se tăie la degete şi căzu. Apa împroşcată îi atrase atenţia unui infanterist marin ager şi se traseră rachete luminoase. O scufundătoare, lovită cu o săgeată trasă de o arbaletă de la pupa lui *Kingsbane,* îşi prinse grenadele de cârma corabiei şi o incendie. O alta se căţără pe funia ancorei *Egalitariei* şi reuşi să ajungă sub punte, însă sfârşi înjunghiată din cauza că nu luă în seamă cererea de a răspunde la parolă.

Scylpetaire sosi într-un oraş cuprins de tumult. Garnizoana nu putea stăpâni răscoalele, cetăţenii falcresti erau ucişi în fiecare noapte. Marina însă deţinea controlul portului. Orice speranţă de blocadă a corăbiilor ducelui Unuxekome murise în faşă.

Guvernatorul Cattlson îi ieşi în întâmpinare lui *Scylpetaire* şi primi cu credulitate obosită

vestea că dările fuseseră pierdute şi Baru Cormoran fusese luată ostatică.

— Aş vrea, îi zise el lui Xate Yawa, să fi fost măcar un pic surprins.

Porunci fregatei să aştepte şi să nu pornească încă spre Falcrest, sperând să afle dacă revolta lui Unuxekome avea să se stingă încet ori să se răspândească.

Se răspândi. Dar nu cum ar fi sperat rebelii.

*

Ducii cei mai aproape de Treatymont erau Heingyl, tovarăşul nedespărţit al lui Cattlson, şi Radaszic, filfizonul.

Ducele Radaszic îi trimise o scrisoare ducelui Heingyl ca să-i explice alegerea sa. Agenţii lui Xate Yawa o interceptară şi o copiară. Baru citi ulterior interceptarea şi înţelese un pic din cele întâmplate, chiar dacă voise să o facă bucăţi de frustrare.

Ducelui Heingyl, Stăpânul Cerbilor,

(Formulă de adresare urmată de mult spaţiu, ca şi cum Radaszic ar fi vrut să mai includă şi alte formule de adresare politicoase sau altceva, poate numele mic al lui Heingyl.)

Îţi scriu simplu, aşa cum preferi. Până acum mi-am încălcat jurământul de credinţă, am declarat rebeliune şi am pornit în marş împotriva Treatymontului. Tu nu citeşti cuvintele celor care-şi încalcă jurămintele, aşa

că te rog să dai această scrisoare fiicei tale, al cărei caracter desăvârşit suntem amândoi de acord că nu poate fi pătat sau afectat de înţelegerea trădătorilor. Ea va găsi o cale inteligentă de a-ţi spune restul. Fie ca, într-o bună zi, să domnească peste Aurdwynn, aşa cum ştiu că-ţi doreşti.

Eşti fratele meu – ţi-am spus-o destul la beţie, acum o voi spune treaz fiind. Familia ta m-a crescut atunci când a mea nu a putut. Chiar şi după ce am devenit bărbaţi, m-a considerat la fel de apropiat ca o rudă. La vremea Rebeliunii Neghiobilor, sfatul tău m-a ferit de pierzanie. Mi-aduc aminte cum îţi argumentam, cum pledam în faţa ta pentru răzvrătire, aşa că-mi amintesc şi răspunsul pe care-l repetai întruna: „Am depus un jurământ."

Ceilalţi din neamul Radaszic au ales revolta şi au fost nimiciţi. Eu sunt singurul rămas. Asta mulţumită ţie. Viaţa mea are ca scop să te onoreze. Greşelile îmi aparţin.

Sunt un duce cunoscut pentru grâne, o bună dispoziţie excelentă şi datorii. Vreau să le las fiilor mei un nume care însemnă mai mult decât pâine şi exces. Tu, frate adoptiv, ai ce-mi doresc eu: un nume care-i face pe oameni să se gândească la siguranţă. Vreau şi eu un nume ca ăsta. Tocmai de-aia în ultimii ani m-am aplecat asupra cărţilor de filosofie.

În aceste cărţi, împăraţii şi femeile învăţate

vorbesc despre Adevăr ca despre o stea călăuzitoare a domniei oricărui stăpân. Frate adoptiv, cred că dacă ai face jurământ dinaintea unui stăpân cu mască de porţelan şi acela ţi-ar spune că soarele este negru, ai merge orb în lumina verii. Meriţi un stăpân mai bun. Soarele e bun şi auriu. Acesta este adevărul, către care datorăm cea mai puternică şi cea dintâi credinţă a noastră, iar dacă eu sper să fiu un om de valoare pentru oricine, aceasta este credinţa căreia trebuie să mă supun. Se va spune că trădarea stă în sângele Radaszic şi trebuie să fie eliminată prin prăsire, ca petele din blana unui câine. Dar şi asta e minciună. Adevărului nu-i trebuie mască.

Aşa se face că eu mă îndrept acum călare spre Treatymont, pentru ca urmaşii mei să nu orbecăie niciodată sub un soare negru.

Ducatul Radaszic se afla la nord-vest de Treatymont. Ducele avea grâne, cai şi mulţi fermieri care se revoltau în semn de susţinere faţă de frământările din Treatymont, strigând cu toţii: „O mână mai corectă! O mână mai corectă!” Nu amintise deloc în scrisoare că erau dijmaşi, că le luase prin biruri şi ultimul bănuţ în încercarea de a-şi plăti datoriile şi că împrumuturile în aur fuseseră pentru scăparea de la moartea prin înfometare. Dar poate că şi asta contribuia la sentimentul lui de vinovăţie,

la dorinţa de a fi mai mult decât un duce al pâinii, al desfătării şi al foametei.

Radaszic îşi luă armaşii şi toţi răzvrătiţii şi porni în marş spre Treatymont. Xate Yawa însă îl rugă să se ducă spre est, să cucerească Heingyl şi să-şi unească forţele cu Unuxekome, punând aproape toată coasta sub controlul rebelilor. Dar el nu voia să-şi atace fratele adoptiv.

La Finnmoelyrd Henge, loc sacru pentru ilykari, cuibărită în mijlocul livezilor şi al stupilor, coloana lui se opri să-şi adape caii. Acolo îl găsi ducele Heingyl, împreună cu toată cavaleria grea, şi, deşi nu văzuse scrisoarea, nu prea părea să conteze, pentru că el venise să-şi facă datoria, şi altă opţiune nu exista.

Heingyl conduse prima şarjă, care-i ucise pe fiii lui Radaszic şi pătrunse în inima coloanei. Şi acolo, cu un vârf de lance, poate vârful lăncii lui Heingyl Vânătorul de Cerbi, poate nu, se sfârşi neamul lui Radaszic şi intră în pământ ca să hrănească florile, care la rândul lor aveau să hrănească albinele.

Moartea lui Radaszic însemna moartea celui mai bun aliat al rebeliunii din zona câmpiilor de pe coastă. Heingyl se odihni acolo preţ de o zi, însă cu siguranţă nu ca să mediteze alături de ykariul Wydd, căci ar fi însemnat să-şi încalce jurământul faţă de Falcrest.

Citind toate astea la Casa de pe Fluviu a lui

Unuxekome, unde echipele de scufundătoare încă se mai luptau cu rămăşiţele din apă şi cu frigul ca să mai aducă monede la suprafaţă, Baru simţi lângă ea spectrul lui Xate Olake: *Îndoiala trădătorului.* Rebeliunea părea dezorganizată, incoerentă, sortită pierii. Niciun duce din Ţinuturile de Mijloc nu avea să se declare de partea lor, nici Nayauru care le putea porunci lui Sahaule şi Autr prin puterea voinţei şi prin copiii pe care-i avea cu ei, nici Ihuake, care îl putea aduce în tabăra lor pe Pinjagata şi pe suliţaşii lui, precum şi vastele ei turme de vite şi cavaleria. Acest lucru însemna că nu aveau acces uşor la grâne înainte de venirea iernii. Nu aveau cavalerie cu care să se îndrepte spre sud la primăvară. Urmau să fie prinşi în nord fără vreo cale de ieşire.

Rebeliunea avea nevoie să se concentreze pe ceva, o speranţă comună. Nu-i trebuia pretextul unei Contabile Imperiale care era ţinută ostatică.

Avea nevoie de adevărul unui dezertor, al unui copil-minune renegat. De unealta Falcrestului care trecuse în tabăra adversă ca să-i conducă pe cei născuţi în Aurdwynn.

Dar înainte să apuce să găsească cel mai bun mod de a-şi pune planul în aplicare, de a aprinde tot acel albastru de pe harta ei la fel cum declanşase una dintre minele oriati, Tain Hu navigă pe Inirein şi-i strică socotelile.

*

— Trebuia să fi plecat deja spre nord.

Tain Hu îi vorbi lui Baru la ureche, iar forţa prezenţei ei o smulse din transa de lucru ca un şoc electric – greutatea trupului ei ghemuit şi aplecat pe spătarul scaunului de parcă voia să-i distragă atenţia lui Baru de la notiţele ei. Ducesa o cuprinse cu braţul ca şi când ar fi vrut s-o stranguleze sau s-o îmbrăţişeze.

Baru reuşi să-şi înăbuşe un icnet.

— Ducesă Vultjag, n-ai fost anunţată.

Probabil că gărzile lui Unuxekome de la uşa biroului presupuseseră că Tain Hu era aşteptată.

— Cattlson n-o să creadă că eşti o ostatică nevinovată. Are să-şi trimită Limpezitul ca să te ucidă. Ai fi mai în siguranţă în Vultjag.

Tain Hu ocoli biroul şi silueta ei de uliu se aplecă plină de curiozitate.

— Ce tot scrii acolo?

Scria ciorne, o grămăjoară de pergament mâzgălit, şi acum în mare parte rupte în bucăţi de frustrare. Măcar era totul în afalonă, pe care Tain Hu o vorbea, dar nu ştia s-o citească.

— Tot încerc să găsesc nişte planuri de distribuire a banilor pe care i-am confiscat.

Începu să-şi adune hârtiile, încercând să pară că a terminat. Măcar harta loialităţii nu era întinsă pe masă.

— Treburi de contabilă, adăugă Baru.

— N-oi şti eu alfabetul afalon, zise Tain Hu ţintuind sub degetele răsfirate o bucată de pergament, iar negrul de aur al ochilor ei o făcu pe Baru să tresară, dar cunosc semnele pentru numele tău. L-ai scris de prea multe ori ca să fie doar o chestie de contabilitate.

— Ştii semnele pentru numele meu?

Baru se lăsă pe spate ca să pretindă că e indiferentă, ca să scape de ochii lui Tain Hu. De ce venise ducesa? De ce nu-i anunţase Unuxekome sosirea? Cu siguranţă, conflagraţia care înghiţea Aurdwynnul avea nevoie de ea în altă parte.

— Curios loc să începi să înveţi.

Pentru o clipă, singura mişcare din încăpere fu cea a flăcării lumânării.

Atunci Tain Hu ocoli scaunul, cu cizmele-i cu pinteni zăngănind pe podeaua de lemn tare. Baru încercă să se ridice, dar ducesa o apucă de gât şi îşi vârî călcâiul în spatele unuia dintre picioarele scaunului, trântind-o cu un zgomot asurzitor pe spate. Scaunul se făcu bucăţi sub ea.

Tain Hu scoase sabia.

— Gărzi! strigă Baru cu capul ţiuindu-i şi văzând roşu înaintea ochilor. Gărzi!

Simţea mai degrabă o furie stranie, copilărească – nu şoptise ea la urechea femeii ilykari? Nu se legase ea cu ceilalţi rebeli într-o chestiune de încredere reciprocă?

Sabia care-i tăiase Guvernatorului Cattlson pielea capului îi gâdila fruntea.

— Ne-ai dat prea mult, zise Tain Hu, cu un glas distant, slab şi chinuitor, ca o tăietură provocată de un ciob de sticlă. Te-am salvat de Cattlson ca să ne putem târgui cu tine şi tu ne-ai dat prea mult. Înţelegi?

— Tot mai aveţi nevoie de mine.

Ducesa făcu câţiva paşi astfel încât Baru să o vadă mai bine, o egretă care dădea târcoale prăzii. Cum de uitase? Cum de făcuse *aceeaşi greşeală*? Un joc al ducilor şi al naţiunilor, decenii de ocupaţie, secole de trădare şi schimbare de alianţe, un registru plin de tranzacţii de putere, iar ea crezuse că putea sta în centrul lui – că putea interveni şi putea rearanja piesele, fără să fie manipulată la rândul ei.

— Corăbiile cu dări nu sunt suficiente, continuă Baru. Tot trebuie să înfrângem *Îndoiala trădătorului.*

Vârful sabiei îi înţepă pielea.

— Ani de zile l-am tot ascultat pe Xate Olake vorbind despre *Îndoiala trădătorului.* Ani de zile m-am plecat în faţa împotrivirii lui Xate Yawa, care credea că e prea devreme să acţionăm. Acum a venit vremea ca Aurdwynnul să se ridice la luptă. Spune-mi de ce...

Sabia tremură când ducesa ridică din umeri în semn de batjocură.

— Spune-mi de ce avem nevoie de tine! De ce n-am fi cu toţii mai în siguranţă fără o tehnocrată a Mascaradei printre noi.

— Pescăriţa, zise Baru.

Sabia lui Tain Hu se opri. Ducesa se uită în jos la ea şi buzele i se desfăcură pentru o răsuflare de curiozitate.

— Poftim?

— Numele pe care mi l-ai dat. Pe doc, acum trei ani. Baru Pescăriţa, Reazemul, preaiubită de ykariul Devena.

Baru se împinse în sus, în sabie, luptându-se cu instinctul care ţipa, şi Tain Hu retrase vârful sabiei.

— A ajuns vorba până la tine? întrebă Baru. L-ai auzit pe Radaszic spărgând porţile Treatymontului? Ai văzut pânzele roşii arzând în Portul Horn? Nu! Şi nici n-ai să le vezi vreodată. Dacă rebeliunea e moartă din faşă, ceilalţi duci nu ni se vor alătura. Nayauru şi Ihuake se vor uita la noi cum ne înecăm şi vor împărţi între ele pământurile şi bogăţiile noastre. Ascultă, Tain Hu, ascultă-ţi şerbii strigând...

— O mână mai corectă, murmură ducesa Vultjag. Până şi sentiamuţii de pe dealurile de la poalele munţilor ştiu lozinca.

Baru nu omorâse niciodată pe nimeni faţă în faţă. Nu se confruntase niciodată cu moartea iminentă – otrava lui Xate Olake fusese un joc invizibil, iar de Cattlson şi duel fusese salvată

înainte de momentul răfuielii. Măcelul din port fusese o încercare pentru stomacul, iar nu inima ei.

Aşa că acum se pomeni tremurând când se ridică în picioare, sprijinindu-se de un colţ al mesei. Îi tremurau mâinile când încercă să apuce hârtiile, să le ridice şi să i le întindă lui Tain Hu. O laşă, la urma urmei.

— Am să conduc eu rebeliunea, zise ea. Cu numele, dacă nu şi cu fapta. I-am ruinat deja o dată pe ducii Aurdwynnului, se tem de mine şi mă respectă. Am ridicat sabia împotriva Guvernatorului şi m-am făcut iubită de popor. Eu voi risipi *Îndoiala trădătorului.* Vezi ce-am scris? Vezi caracterele pentru numele meu? „Eu sunt Baru Pescăriţa, Mâna Mai Corectă...”

— Şi dacă, şuieră Tain Hu, taman asta am venit să opresc? Rebeliunea asta trebuie să fie a Aurdwynnului.

— Ducii nu sunt Aurdwynnul, Vultjag! Ducii l-au dezamăgit tot timpul! *Eu* sunt omul de rând, străina, speranţa nou-născută!

Baru lovi în masă, făcând să foşnească pergamentul cu cerneala încă udă pe el.

— Eu sunt ultima şi unica voastră şansă!

Se auzi vocea ducelui Unuxekome de dincolo de uşă.

— Gata, Vultjag! Are dreptate.

Vocea aspră a ducesei Vultjag grăia despre toate lucrurile pe care Baru le uitase, pe care le

ascunsese după ce ieşise dintre zidurile şcolii – furia unei naţiuni umilite.

— Odată ce se prinde de noi, nu mai scăpăm de ea. O să fie ca o căpuşă. O să se îngraşe pe spinarea noastră şi noi n-o să mai fim în stare s-o scoatem.

— Şi-a câştigat locul.

Bineînţeles că Unuxekome îi lua apărarea, navigaseră împreună, prădaseră împreună. De-acum erau tovarăşi.

— Vrea ce vrem şi noi. Nu trebuie decât să fie un simbol, Vultjag. Nimic mai mult.

Vârful sabiei lui Tain Hu descrise o mică analemă în aer, iar Baru îşi aminti vorbele ei rostite în pădure cu trei ani în urmă, în cântec de păsări şi linişte: „Simbolurile înseamnă putere. Tu eşti un cuvânt, un simbol…”

Conştientizarea faptului că, orice ar fi ales în acel moment, Tain Hu avea s-o regrete până la sfârşitul vieţii, îi săgetă inima lui Baru.

— Deci, zise Tain Hu, băgând sabia în teacă, brusc amuzată. Te-ai alăturat curţii celor care vor să fie regi, Unuxekome? Vecinul meu bărbos de la nord e într-o stare febrilă. În sfârşit, a găsit pe cineva mai puţin interesat decât mine.

Mirele Mării zâmbi împărtăşindu-i voioşia.

— Cred că averea lui Oathsfire îi face singurătatea şi mai rea.

— Aţi terminat?

Baru se uită la cei doi, strângând din buze.

— N-a fost de ajuns secretul pe care i l-am dat acelei ilykari? Trebuie să mai aduc o dovadă?

Tăcere împărţită.

— Te aşteaptă un prizonier în port, vorbi Unuxekome.

*

— N-am s-o fac, spuse Baru.

Căpitanul lui *Mannerslate* îngenunche în noroiul din port. Doi dintre armaşii Mirelui Mării o scoseseră din cuşcă şi, pentru că stătea ţeapănă şi tăcută, o bătuseră peste picioare până căzuse. Lăsase o urmă a feţei, ca o mască, în pământul ud.

Nu vorbea uruna, dar nici nu i se puseseră întrebări. Nu pentru ea era testul.

Tain Hu îi întinse iar sabia lui Baru, căci aceasta nu-şi purta sabia de abordaj.

— I-ai trădat deja. I-ai lăsat să moară cu sutele. Ai să fii regina trădătoare a unei rebeliuni care va mai măcelări alte zeci de mii.

Umerii ei în cămaşa de zale prinseră lumina serii şi o sparseră în reflexii ca nişte inele de foc.

— Omoar-o! Adevereşte cu sânge!

Tot ce spunea era adevărat. Baru o omorâse deja pe această femeie, o dusese la moarte. Decapitarea ei ar fi îndreptat o greşeală, o mină prost pusă, o încărcătură explozivă nepotrivită, o suliţă răzleaţă.

Baru însă se întoarse cu spatele.

Glasul batjocoritor al lui Tain Hu deveni tăios.

— Ai uitat cine eşti? Eşti o *trădătoare.* Niciun cămin n-are să te iubească vreodată. Nimeni n-are să mai zică vreodată că eşti *bună* sau *dreaptă* fără să se gândească la ce le-ai făcut celor care te-au ridicat. Nu poţi evita acest preţ.

Femeia de pe nisip, epuizată şi fără să înţeleagă nimic, scuipă între ele.

— Să vă ia dracu'! îi înjură ea în afalonă şi-şi scutură nisipul de pe uniformă.

Nu era loc pentru sentimente aici, iar ea ucisese deja, nu? Distrusese economia Aurdwynnului bazată pe moneda fiduciară, îi împinsese pe duci să pună biruri pe vasali până când ajunseseră la malnutriţie. Îi ucisese pe cei bolnăvicioşi şi slabi. O viaţă în plus nu avea să atârne mai greu...

Ba avea.

Se întoarse spre ducesa Vultjag.

— Pe-asta n-o fac, îi zise, deşi nu reuşea să prindă curaj decât vorbind încet. E prea mult.

— Căsătoriile reparatorii care ne-au fost impuse cu forţa. Copiii luaţi de Serviciul Caritabil. Ilykarii ucişi. Sodomiţii pe care-i execută cu drugi de fier roşu – ai privit vreodată aşa ceva, Baru?

Glasul i se transformă într-un şuierat.

— Ai ascultat vreodată ţipetele? Răzbună-te pentru tot răul ăsta!

Cu o convulsie de îndoială fără ţintă, un

exerciţiu autodistructiv de canibalism, durerile spargerii măştii albe de porţelan pe care o purtase, întâile gheare reci ale testului pe care-l acceptase, Baru se pomeni gândindu-se la un contraargument, la toate vieţile pe care le salvase Mascarada – *vaccinurile, canalele, drumurile, şcolile, avuţia...*

Îşi ridică mâinile de parcă ar fi fost cuprinsă de panică ori ca să ia sabia.

— Vultjag, murmură Unuxekome, şi numai şoapta lui o scăpă pe Baru de alegere. Destul! Am văzut destul.

Tain Hu băgă iar sabia în teacă.

— Prizoniera rămâne în viaţă, spuse ea şi zâmbi, cu ceea ce, după o clipă, Baru înţelese că era un zâmbet de uşurare.

Încă un test.

Revolta ei – *nu e* suficient? – a impresionat-o pe ducesă, care spuse:

— Trebuia să vedem ce-o să faci.

— Ştiu, replică ea.

Mai bine o femeie cu loialitate împărţită, decât una lipsită de aşa ceva. Mai bine o trădătoare fără tragere de inimă, decât teroarea unei adevărate sociopate.

— Gata cu testele! zise Tain Hu ridicând palma înmănuşată ca s-o liniştească. Spune-i căpitanului ce-ai scris! Dacă nu cumva...

Înălţă din sprâncene, iar liniile războinice scrise pe obrajii ei cu cerneală roşie ajunseră pe

pomeţi.

— Dacă nu cumva mai ai nevoie de câteva ciorne.

Brizantul din port se ridică spre ei, crescu şi se retrase.

Baru păşi între cei doi nobili aurdwynni şi căpitanul care stătea în genunchi. Cuvintele în afalonă îi veniră uşor pe limbă, dar simplitatea situaţiei o făcu să ezite.

Se prefăcuse loială atâta amar de vreme.

— Du-te în Treatymont! îi zise ea căpitanului. Du-te la Casa Guvernatorului! Spune-i lui Cattlson că renunţ la numele şi la postul meu, că-i desconsider Republica falsă şi toată puterea ei! Spune-i că eu sunt Baru Pescăriţa, Mâna Mai Corectă, şi că eu am să eliberez Aurdwynnul!

Se uită la femeie şi văzu cum nedumerirea ei se preschimbă în ură. Pe deasupra portului, pescăruşii ţipau strident, se ciorovăiau şi plonjau după carne de cadavru.

Capitolul 19

Îndrăzniră să ţină o întâlnire la Welthony, deşi cadavrul lui Purity Cartone nu fusese găsit, deşi cavaleria Vânătorului de Cerbi ori corăbiile Mascaradei puteau veni în goană spre est şi puteau ajunge la ei în doar câteva zile. Aveau nevoie de certitudinea rostită şi exprimată făţiş înainte să se împrăştie.

În balconul casei lui Unuxekome, acolo unde vântul din port deja pişca a sfârşit de vară, veniră Tain Hu, Unuxekome şi Baru Pescăriţa. Apoi, coborâră pe fluviu, dinspre nord, ducele Oathsfire, Morand, şi ducele Lyxaxu, Piatra Înaltă.

La ceilalţi nu se putea ajunge. Xate Yawa încă îşi mai juca rolul de Jurispotenţă în Treatymont şi Xate Olake nu voia să se dea de gol venind la întâlnire. Cumva asta o deranja pe Baru mai puţin decât ultima absenţă, preoteasa ilykari, cea care-i legase pe toţi. Baru voia să fie şi ea de faţă. Noaptea o chinuise un sentiment groaznic de vinovăţie, ceva mai rău decât foamea febrilă de *a gândi* a celui care suferă de insomnie, de a şti ce avea să facă Mascarada înainte ca aceasta însăşi s-o ştie. O loialitate pe care o trădase.

— Credeam că ne-am pus de acord că ea o să se ocupe doar de finanţare.

Oathsfire cel voinic îşi tunsese mare parte din barbă, probabil ca să arate mai tânăr sau mai bine. Norocul îl trădase însă în această privinţă – era îngrozitor de răcit.

— Ne dă câteva corăbii şi în schimbul lor o lăsăm să susţină că ne conduce? continuă el. Ştim cu toţii cât de importantă va fi după aceea, dacă vom câştiga, dar aşa de curând?

Nu se uita la Baru, deşi ea se aşteptase s-o facă. Poate că mândria lui nu suporta să

abordeze subiectul ultimei lor conversaţii, chestiunea delicată a regilor şi a dinastiilor.

— Deja suntem atât de disperaţi să avem un conducător de faţadă?

— Mai mult decât un conducător de faţadă.

Privirea fugară, nepăsătoare, şi zâmbetul lui Unuxekome aveau în ele ceva defensiv, posesiv chiar, deşi Baru nu era sigură că văzuse bine.

— E singura pe care o putem urma. Un copil-minune imperial, certificat de examenele lor de merit, întors împotriva lor? Ea dezminte tot ce oferă ei.

Lyxaxu, palid şi impozant, cu mantia din piei de jder largă pe umeri, îi puse lui Oathsfire o mână pe umăr ca să-l ţină pe loc.

— S-a hotărât. S-a dus vorba. Fie că vrem, fie că nu, de-acum asta e răscoala lui Baru Pescăriţa.

Tain Hu, îmbrăcată în haine de călărie din piele, se rezemă de balustradă cu spatele spre mare.

— Şi totuşi, spuse ea cu ochii la Oathsfire, niciunul dintre voi nu e dispus s-o lase să vorbească.

Baru profită de moment – orice şansă de a scăpa din cuşca politicii ducale. Îşi trânti harta Aurdwynnului pe masă, ţinută deschisă de monedele pe care le legase la fiecare colţ.

— Treisprezece duci cărora merită să le dăm importanţă. Patru dintre ei se află aici şi şi-au

declarat făţiş angajamentul faţă de revoltă.

Dădu roată mesei cu privirea: cei doi nordici atât de diferiţi, Unuxekome, Tain Hu.

— Şi-l avem şi pe Xate Olake în calitate de şef al spionilor în Treatymont, deşi el nu are nici vasali, nici prezenţă politică. Asta înseamnă cinci. Cât despre cei care se vor declara de partea Guvernatorului, pământurile ducelui Heingyl se află la nord şi est de Treatymont şi ştim cu toţii că el îi va rămâne loial lui Cattlson şi dacă îl atârnăm în ştreang.

Puse mâna pe terenul arabil de pe coastă, la vest de ducatul lui Heingyl.

— Radaszic e mort. Aveam nevoie de el, de caii lui, de hrana pe care ne-ar fi putut-o oferi. Numai că el s-a aruncat în luptă prea devreme.

Îşi lăsă mâna să alunece spre colţul de nord-vest al hărţii, închipuindu-şi milele care goneau în urma ei şi pământul ce se crăpa pe măsură ce urca spre Munţii Crestelor Iernii.

— Ducesa Erebog, Baba de Lut. Vecina lui Lyxaxu la vest. Cu ea ca aliată am avea tot nordul, de la Erebog, în vest la Oathsfire, şi fluviul Inirein, în est. Dacă o păstrează Treatymontul, vor fi în stare să ne devieze flancul, poate chiar să trimită trupe în Munţii Crestelor Iernii ca să ne împresoare, iar dacă nu se declară de partea noastră până la venirea iernii, vom fi pierduţi.

O fixară cu privirea aşteptând să continue.

— Şi restul? întrebă Unuxekome. Cei cinci din Ţinuturile de Mijloc? Nayauru Ziditoarea de Stăvilare, Autr Sarea de Saramură şi Sahaule Năpasta Cailor? Ihuake cea a mii şi mii de vite şi Pinjagata Pădurea-de-suliţe? Nayauru nu poate păstra doi iubiţi şi să se aştepte să fie prietenă cu Cattlson ori cu Falcrestul. Ihuake e prea mândră ca să accepte domnia cuiva. Sigur vor trece de partea noastră.

— *Îndoiala trădătorului,* ziseră Baru şi Tain Hu într-un glas, după care îşi cerură scuze din priviri una alteia, porniră iar să vorbească şi, după ce Tain Hu ridică din umeri, Baru continuă în cele din urmă.

— Exact cum credea Xate Olake. Până nu dovedim că avem, cu adevărat, o şansă, se vor abţine şi se vor preface loiali.

— Şi dacă n-o vor face? întrebă Lyxaxu ridicând bărbia a provocare, curios să vadă ce-o să urmeze. Nayauru e ambiţioasă. Sfidătoare. Vrea un tron. S-ar putea să rişte pentru propria ei stratagemă. Dar am încredere că n-o va face.

Mintea lui Lyxaxu era utilă, periculos de ageră, dar uneori îl ducea spre abstractizare nefolositoare.

— Nayauru e la fel de legată ca noi de chestiuni financiare şi de logistică, adăugă el. Linia ei de descendenţă e bogată, consorţii ei sunt puternici...

— Linia ei de descendenţă nu înseamnă nimic.

Nu are bani de război.

Baru îi susţinu privirea lui Lyxaxu, înfruntând treizeci şi cinci de ani de studiu cu toată greutatea lor, până când acesta clipi.

— Avem timp s-o curtăm pe Nayauru şi pe ceilalţi, continuă ea. Ducii din Ţinuturile de Mijloc vor aştepta să treacă iarna înainte să facă vreo mişcare.

— Trimite-l pe Oathsfire! zise Unuxekome.

— Poftim? se miră Baru, iar Oathsfire se indignă şi Tain Hu zâmbi şi chicoti.

Unuxekome dădu din umeri şi-şi duse mâinile la ceafă. Umerii i se reliefară impresionant. Oathsfire îi aruncă o căutătură cruntă.

— Avem nevoie de Nayauru, continuă Mirele Mării. Pierdem războiul în primăvară, dacă nu câştigăm de partea noastră Ţinuturile de Mijloc, iar Nayauru reprezintă jumătate din această alianţă. Aşa că trimite-i ceea ce preţuieşte. Încă un tată nobil pentru un alt moştenitor.

Oathsfire se zbârli:

— Eu nu-s armăsar de prăsilă!

— E chiar drăguţă, zise Tain Hu. Exact genul tău. Noul tău gen, adică.

Unuxekome scoase un chicot înăbuşit.

— Poate că nu sunt eu cea mai bună opţiune. Indiferent pe cine trimitem, acesta va trebui să-i abată atenţia de la Autr şi Sahaule. Cineva cu constituţie de muncitor, zise Oathsfire şi-şi aranjă mănuşile. S-ar putea să fie mai potrivit

un marinar. Dacă putem găsi unul căruia să-i funcţioneze scula.

Unuxekome dădu din umeri cu coatele ridicate, de parcă voia să răspundă ironiei cu forma braţelor. Nu fusese niciodată căsătorit. Baru presupuse că acolo bătea Oathsfire.

— Pe oricine preferă Mâna Mai Corectă, zise Mirele Mării.

Baru voia să fie scutită de bărbaţii din rândul nobilimii şi de jocurile lor de poziţie.

— Eu *prefer* să lăsăm Ţinuturile de Mijloc în pace până la primăvară. Iarna avem şansa de a le prezenta propunerea noastră.

— Atunci avem nevoie de o victorie îndrăzneaţă, zise Unuxekome. O incursiune. Înainte să-mi blocheze furtunile toamnei flota în port.

— Nu. Trebuie să ne retragem, zise Baru şi-şi puse palma pe hartă cu degetele îndreptate spre nord. Cel mai bine este să ne întărim fortăreaţa şi să aşteptăm să treacă iarna. E singura cale.

Unuxekome ridică dintr-o sprânceană:

— Convinge-mă!

Baru împunse Treatymontul cu degetul.

— Controlul Mascaradei e de natură economică. O ştiu, doar eu l-am impus. Garnizoanele lor sunt mici, avanposturile au prea puţini oameni în comparaţie cu fortăreţe precum Ţarcul lui Ihuake. Falcrestul nu s-a

încrezut niciodată în armata sa, pentru că ştie că republicile sunt o pradă naturală a unei armate profesioniste. E însă răbdător, meticulos, metodic. Niciodată nu s-a bazat pe sabie pentru a cuceri noi teritorii. Are să-şi ducă forţele în Treatymont, abandonând Ţinuturile de Mijloc şi asigurând câmpiile de pe coastă şi recolta. Bandiţii vor cuceri drumurile pe care le abandonează. Sărăcia va domni în absenţa băncilor. O să lase Aurdwynnul să putrezească în iarnă, să simtă frigul vieţii fără Mascaradă, şi va păstra recolta pentru sine. La venirea primăverii, când vor debarca infanteriştii marini din Falcrest, când alizeele vor veni din nou şi transportul va fi iarăşi uşor, vor porni o campanie spre nord, mărşăluind prin Ducatul Nayauru în Ducatul Erebog, apoi în flancul nostru de vest, prin Lyxaxu şi Vultjag, spre Oathsfire. Unuxekome, tu vei fi ţinta unui al doilea atac.

Schiţă o suliţă aruncată pe uscat dinspre mare.

— Un asediu naval împotriva capitalei tale, Welthony, apoi un atac în sus, pe Inirein, ca să se întâlnească cu cealaltă coloană la fortăreaţa lui Oathsfire. Şi aşa vom fi şterşi de pe faţa pământului.

Lyxaxu o măsură cu privirea:

— Ar fi lipsă de rigurozitate dacă n-aş întreba: când ai devenit tu general?

Binecuvântat fie Lyxaxu care pune întrebările potrivite!

— N-am devenit. Mă pricep la bani, logistică, transporturi navale şi infrastructură. Iar astea sunt armele de care se vor folosi ca să vă învingă.

Se uitau cu toţii la ea tăcuţi şi respectuoşi, ceea ce îi produse acelaşi fior pe care-l simţise cu ocazia reviziei contabile de la Banca Monedei Fiduciare, când vorbise cu Purity Cartone şi când auzise adulaţia mulţimii – şocul puterii.

— Până la primăvară, le spuse ea, majoritatea ducatelor din Aurdwynn vor fi lăsate să se guverneze singure, pentru prima oară în aproape un sfert de veac. Prinse la mijloc între rebeliunea de la nord şi Mascarada de la sud. Vom avea câteva luni reci şi disperate în care să le curtăm. Şi mai avem şi unicul avantaj pe care Falcrestul şi Treatymontul nu l-au prevăzut niciodată: suntem *bogaţi.* Ne putem hrăni şi înarma trupele pe timpul iernii. Putem interveni oriunde Mascarada a lăsat lucrurile să se facă praf. Putem ţine drumurile deschise. Putem cumpăra băncile. Iar dacă Mascarada încearcă să ne oprească – sunteţi oameni ai nordului, nu-i aşa? Dacă trec în Ţinuturile de Mijloc şi pătrund în văi şi păduri, pe pământul pe care-l cunoaştem ca pe palmele taţilor noştri, luptându-se cu nămeţii, îi vom ucide.

Tain Hu îşi puse pumnii pe masă.

— Aşa crezi c-ar trebui să luptăm, Baru Pescăriţa? Cu bani şi drumuri deschise?

— Niciun război nu s-a câştigat vreodată măcelărind inamicul în masă.

Baru întrezări scepticism în ochii lui Unuxekome şi pe chipul lui Oathsfire. Numai Lyxaxu părea gânditor.

— Zău aşa, Înălţimile Voastre! Cu siguranţă aţi citit-o în *Principiile directoare.* „Războiul e un concurs de voinţă". Voinţa oamenilor se frânge atunci când un război îi face prea nefericiţi ca să fie în stare de altceva în afară de a consimţi. Putem întoarce acea voinţă în favoarea noastră.

— Se poate să funcţioneze, zise Tain Hu încet şi cu un aer meditativ. La primăvară ne trebuie cavalerie sănătoasă şi falange solide. Cavaleria controlează câmpia de coastă, de la Unane Naiu la Sieroch. Dacă putem găsi suficient nutreţ pe timpul iernii, dacă putem evita blocarea sau epuizarea armatelor noastre, dacă putem convinge Ţinuturile de Mijloc să se declare de partea noastră... la primăvară putem ataca în forţă.

— Ar putea să ne atace, la iarnă, peste Inirein, dinspre cursul de vest din Falcrest.

Oathsfire se uită la Lyxaxu, aşa cum părea să o facă mereu:

— Un marş ne-ar putea captura pe mine, pe tine şi pe Vultjag dintr-o singură lovitură.

— Nu după ce distrugem podurile. Fluviul

poate să îngheţe suficient pentru o traversare în nord, dar nu vor duce niciodată o armată în marş dinspre Falcrest spre Inirein fără să piardă mare parte din ea în nămeţi.

Lyxaxu întinse mâna spre Baru cu palma deschisă în sus înainte să adauge:

— Sunt convins. Asta ne va fi strategia.

— De ce nicio lovitură înainte de venirea iernii? insistă Unuxekome. O incursiune în portul din Treatymont. Aş putea s-o iau pe *Devenynyr* şi să-mi adun flota.

Tain Hu clătină din cap.

— Reversul *Îndoielii.* Dacă părem prea puternici prea devreme, îi vom forţa pe ducii indecişi să facă o alegere şi vor alege pariul mai sigur.

— Mai e o chestiune, spuse Baru, dând glas vinovăţiei care o măcina. O slăbiciune de care vreau să mă ocup. O să am nevoie de o corabie şi o modalitate de a transmite un mesaj secret către Xate Yawa.

Ceilalţi aşteptară în tăcere.

— În Treatymont e un bărbat care trebuie scos de-acolo pe furiş. Unul pe care nu-l puteam muta fără să-mi trădez adevărata loialitate.

— Nu! sări Tain Hu. Ai să-i rişti acoperirea lui Xate Yawa dacă îl scoţi. Ai atrage un dezastru asupra ta ca să câştigi ce?

— Vreau să-l am lângă mine.

Baru o fixă cu privirea făcând-o să bată în

retragere, dorindu-şi, în mod absurd, să mai fi avut încă masca albă, ceramica smălţuită impasibilă a funcţiei ei. Se dusese la fund odată cu *Mannerslate.*

— E o povară pentru Mascaradă şi e responsabilitatea mea.

— Să-l salvezi ar fi o trădare mult mai mare decât să-l abandonezi, insistă Tain Hu, ochii ei însă treceau de la un duce la altul şi, urmărindu-i, Baru văzu ce Vultjag înţelesese deja: Oathsfire şi Unuxekome se aplecaseră spre ea, căutând o şansă de a-şi oferi ajutorul.

Tain Hu ridică privirea spre Munţii Crestelor Iernii din depărtare şi nu mai zise nimic.

— Secretarul meu, Muire Lo, le spuse Baru bărbaţilor. E singurul care-mi cunoaşte registrele la fel de bine ca mine. Fără el, Cattlson n-are cum să-şi pună ordine în contabilitate, cum să ascundă de Parlament gestiunea defectuoasă.

Îl va chema pe Bel Latheman, care e inteligent, dar nu va fi de ajuns. Le putem înrăutăţi situaţia dacă găsim registrele şi le distrugem.

„Mă aflam aici în timpul rebeliunilor”, îi spusese Muire Lo. „Nu vreau să mai văd Aurdwynnul întorcându-se la aşa ceva.”

Cu siguranţă îşi dăduse seama ce urma ea să facă atunci când plecase cu corăbiile cu dări. Cu siguranţă nu crezuse că se ducea în Falcrest, la

judecată.

Cu siguranţă găsise o cale de a se proteja pe sine şi pe familia lui...

— Xate Olake a aranjat scoaterea lui Su Olonori, zise Lyxaxu. Ar putea-o face din nou.

Baru îi tăie vorba ridicând mâna, cu o disperare lipsită de înţelepciune fierbând în ea, cu frica îngrozitoare că tocmai se băgase singură într-o cuşcă. Uitase ceva vital, ceva ce Tain Hu ar fi putut şti, iar Xate Yawa sigur ştia, pentru că în urmă cu trei ani trimisese un pădurean solid, stakhieczi, să o urmărească pe noua Contabilă Imperială şi, într-o tavernă afumată, la parterul unui bordel, acel pădurean făcuse cunoştinţă cu Muire Lo şi...

Şi încercase să-l omoare, înfuriat că Muire Lo era un agent al Falcrestului, un paznic pus să o păzească pe noua Contabilă Imperială. Un spion antrenat.

Ce urma să creadă Xate Yawa atunci când avea să afle că Baru încercase să-l aducă pe Muire Lo în sânul revoltei? Avea să se ducă la femeia ilykari din templul de aer şi lumină şi avea să-i zică: „Spune-mi secretul care o va distruge pe Baru Pescăriţa”?

Ochii lui Tain Hu părăsiseră Munţii Crestelor Iernii şi acum stăruiau asupra ei.

Cel mai sigur, îşi dădu seama Baru, era să poruncească moartea lui Muire Lo. Avea să le dovedească gemenilor Xate loialitatea ei faţă de

rebeliune.

Testele nu aveau să înceteze niciodată.

— Nu-l pot trăda, zise ea către Lyxaxu, dar adresându-i-se lui Tain Hu. Nu-l pot abandona, nu când l-am făcut să pară atât de complice. Permiteţi-mi această unică loialitate!

— O loialitate periculoasă, murmură Tain Hu, iar Baru pricepu că ducesa ştia, că Xate Yawa îi spusese despre pădurean, despre Baru şi Aminata, despre tavernă, despre scrisorile lui Muire Lo către Falcrest.

Se asigurase ea vreodată de loialitatea lui Muire Lo? El păstrase carneţelul cu notiţele incriminatorii, în loc să-l trimită în Falcrest, dar n-ar fi putut Cairdine Farrier să facă o copie şi să-i lase lui originalul, nu putea Mascarada, cu dragostea ei pentru subtilitate şi amăgire să aranjeze vulnerabilitatea lui Muire Lo şi nevoia unei asemenea acţiuni? O cale de a-l trimite drept în inima revoltei?

Nu. Îl cunoştea. Îl *cunoştea.*

— Trimiteţi vorbă lui Xate Olake! spuse Baru consiliului, cu vocea aspră şi insistentă. Spuneţi-i că-l vreau pe Muire Lo în viaţă!

Lyxaxu se uită la ea inexpresiv şi impenetrabil, iar Oathsfire şi Unuxekome se priviră unul pe altul, o provocare scurtă şi tăcută, un concurs.

*

Jurispotenţa Xate Yawa dădu ordin să se

afişeze un buletin pe fiecare uşă din Aurdwynn şi să fie citit în fiecare piaţă celor neştiutori de carte:

Îi vom ucide pe toţi aceia care oferă sprijin Contabilei Imperiale Baru Cormoran.

Le vom steriliza familiile, şi pe cele ale soţilor sau ale soţiilor lor. Le vom confisca proprietatea şi o vom da celor loiali.

Lipsa de acţiune înseamnă c-o sprijiniţi. Neglijenţa înseamnă c-o sprijiniţi.

Colaborarea înseamnă moarte.

Daţi-ne-o pe Baru Pescăriţa!

Acesta era cel mai puternic gir pe care i l-ar fi putut oferi. Xate Yawa, soră a uitatului duce Lachta, Jurispotenţa Aurdwynnului, ucigaşă de ilykari, arbitru al căsătoriilor, îşi dedicase viaţa construirii propriului cult al urii.

Acum era momentul să se folosească de investiţia ei.

Mai crease şi o altă resursă preţioasă pentru rebeliune. Anii ei de persecuţie metodică şi feroce îi forţaseră pe preoţii ilykari şi pe fanaticii lor religioşi să se împrăştie şi să se adapteze, să se camufleze subtil şi să vorbească în limbi noi şi secrete, să trimită avertismente care puteau circula mai repede decât directivele pecetluite ale Mascaradei. Din templele înmuiate în ulei din Treatymont, ilykarii trimiteau vorbă prin

credincioşii tăcuţi către fiecare vale şi culme, către fiecare grânar şi câmp de măslini şi către fiecare vânător de blănuri: „Dreptatea vine de la o mână mai corectă”.

Aurdwynn era extrem de împărţit! Să luăm aceste două suflete, exemple scoase de Baru din registrele fiscale şi din raportul incrastic...

Un pădurean stakhi vorbitor de iolynică, plecat să se roage ykariului Devena pentru dragostea soţiei sale la un monument megalitic secret din frigurosul ducat Lyxaxu, unde Fanaticii-Elevi îşi creşteau soiurile de frunză de mason şi studiau filosofii ale morţii neînfricate.

Şi o cultivatoare maia de măsline care lucra în Ducatul Sahaule şi cânta în uruna strămoşilor ei comandanţi supremi, cânta despre ducesa Nayauru şi mulţii şi mândrii ei iubiţi, despre fiii şi fiicele ei ce aveau să domnească într-o zi. Cânta, mai nou, despre cruda ducesă Ihuake, a cărei gelozie era groasă ca puroiul.

Singurele lucruri pe care le aveau ei în comun erau:

Amintirea apăsătoare a unei vremi cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, când pe poarta Treatymontului scria AURDWYNNUL NU POATE FI GUVERNAT, şi înţelegerea că te puteai duce la Banca Monedei Fiduciare să iei un împrumut în aur de la cineva numit Baru Cormoran, care cu foarte puţin timp în urmă câştigase duelul cu ţâţă-seacă ăla de Cattlson. (Acestea şi, desigur,

o ură faţă de Xate Yawa.) Cu iasca asta de rând spera rebeliunea să-şi aprindă focul. Iar focul se aprinse şi se răspândi. În oraşul liber Haraerod, în inima Ţinuturilor de Mijloc, o mulţime furioasă îl prinse pe solul mascat care citea avertismentul lui Xate Yawa şi-i tăie limba.

În Ducatul Erebog, ţinutul cel mai de nord-vest al Aurdwynnului, o coloană de suliţaşi şi arcaşi palizi ca stafiile copleşiră numeric şi masacrară garnizoana Mascaradei de la Jasta Checniada, lăsându-i pe moşierii şi negustorii din ducat convinşi şi panicaţi că ducesa Erebog se dăduse de partea lui Baru Pescăriţa şi că Mascarada avea să vină să le ia toată avuţia şi sângele. Se ridicară împotriva ducesei lor. Erebog petrecu două luni reprimând răzmeriţa şi pierdu atâţia bani, încât se trezi că nu mai putea să cumpere provizii de hrană pentru la iarnă. Baba de Lut văzuse şaptezeci de ierni. Ştia ce urma: nebunie, canibalism, moartea copiilor.

Rebeliunea se năpusti asupra ei. Lyxaxu trimise vorbă prin pădure către vecina sa:

Erebog, duşmancă veche,

M-ai învăţat viclenia. Mi-ai pedepsit greşelile. Mai presus de toate preţuiesc un profesor riguros şi mai presus de toate îţi cunosc puterea.

Acum a trecut vremea lecţiilor. Te vreau ca aliată.

Cattlson nu te poate salva, dar noi putem. Se poate aranja un împrumut.

Un împrumut furat din corăbiile cu dări. Trădător prin natura lui, legat irevocabil de răzmeriţă. Dar cum ar fi putut să refuze? Deja îşi curăţase pământul de cei care nu-i erau credincioşi. Îi urla foamea la uşă.

Bătrâna Erebog se declară de partea rebeliunii.

Când veni raportul, Tain Hu dădu buzna în camera lui Baru, după miezul nopţii, cu părul vâlvoi şi faţa roşie de la vin, strigând:

— Avem nordul!

Baru clipi nedumerită.

— Erebog?

— A cumpărat-o Lyxaxu.

O prinse pe Baru de umăr, apoi de curba capului, într-o strânsoare feroce şi jubilândă.

— Bravo! Aurul tău şi-a făcut treaba. Bravo!

Aşa şi era, toate cele patru ducate din nord adunate în tabăra rebelilor, o fâşie neîntreruptă de pădure deasă şi piatră care domina orice apropiere de Crestele Iernii şi de conacele stakhieczi de mult tăcute de dincolo de ele.

La sud, Mascarada îşi construia răspunsul. Xate Olake, în centrul păienjenişului său din Treatymont, transmitea rapoarte glumeţe:

Ducele Heingyl a ţinut sfat cu Cattlson. Amândoi au gândit o soluţie la răzmeriţele din

capitală. Soldaţii lui Heingyl au preluat comanda ocupaţiei, umplând străzile cu figuri de aurdwynni, pistrui caracteristici stakhieczilor şi nasuri mândre ale neamului maia. Formaţiile din garnizoana Mascaradei au făcut schimb de locuri cu ei, mărşăluind spre nord-est ca să ia în stăpânire preţioasele câmpii şi grânare ale răposatului duce Radaszic. Răzmeriţele nu s-au oprit – oamenii lui Heingyl au fost întâmpinaţi cu strigăte precum „trădătorule!” –, dar fără măşti de oţel pe care să le urască au rămas fără combustibil.

În afara oraşului, forţele Mascaradei au alcătuit un semicerc defensiv uriaş.

Flancul de vest a dat de mare la Unane Naiu, fortăreaţa străveche a cuceritorilor maia. Cercul a înaintat repede spre est, înconjurând Ducatul Radaszic şi Ducatul Heingyl, păstrând Treatymontul în siguranţă în centru, până când a dat de marginea vestică a Ducatului Unuxekome. Acolo Heingyl şi-a poziţionat cavaleria de elită, un vârf de săgeată ameninţător îndreptat spre Welthony şi spre pământul lui Unuxekome din lunca inundabilă Sieroch.

Cordonul a ţinut câmpiile mănoase de pe coastă ale Ducatelor Radaszic şi Heingyl sub controlul Mascaradei. Acestea erau cea mai bună armă a lui Cattlson – o lance a înfometării aruncată spre nord.

Guvernatorul a retras toate garnizoanele care se aflau în afara cordonului. A abandonat Ţinuturile de Mijloc şi nordul. Până şi igienişti sociali ai lui Xate Yawa şi-au închis birourile. Metodică, defensivă, răbdătoare, strategia Mascaradei a lăsat cea mai mare parte a Aurdwynnului de capul lui.

— Ce fac? întreba Oathsfire, care-i scria lui Baru despre chestiuni financiare mâzgălind întrebări pe margini. De ce nu-şi folosesc forţa ca să păstreze Ţinuturile de Mijloc? Ihuake şi Nayauru le pot face rău până la un punct, iar Cattlson trebuie să treacă printr-unul dintre aceste ducate ca să ajungă la noi. De ce să abandoneze atâta amar de pământ?

La care Baru îi răspunse aşa cum ar fi făcut-o Xate Olake:

— Se joacă de-a *Îndoiala trădătorului.* Îi lasă pe ducii nehotărâţi să se gândească încotro să-şi îndrepte loialitatea.

Îi lăsaseră să-şi cântărească alegerea în timp ce *Scylpetaire* cea rapidă ridicase ancora şi plecase spre Falcrest, ducând declaraţia oficială, la două luni după pierderea corăbiilor cu dări: *rebeliune în Provincia Federativă Aurdwynn.*

După care prima furtună de toamnă urlă dinspre Marea Cenuşii.

Capitolul 20

Furtuna lovi ţărmul.

Rebelii numiră acest lucru o binecuvântare de la ykari Himu, ale cărui virtuţi includeau primăvara, naşterea, geniul, conducerea, războiul, bolile hemoragice, cancerul şi toate formele de energie şi exces, cu tot cu apa caldă întinsă a Mării Cenuşii şi furtunile cărora le dădea ea naştere.

De când existau marinari pe Marea Cenuşii, corăbiile se supuseseră legii anotimpurilor: vara mergi pe alizee în sensul acelor de ceasornic, dinspre Falcrest spre Federaţiile Oriati şi Taranoke şi tot înainte, dincolo de ţinuturile de apus, până ajungi în cele din urmă la Aurdwynn. Ori călătoreşti contra vântului, dacă ţi-o permit vâslele, pânzele şi experienţa de marinar, acceptând costurile de timp şi muncă, încrezându-te în navigatorii tăi dacă te aventurezi departe de coastă.

Odată ce încep furtunile de toamnă însă, du-ţi corăbiile în port. Nicio călătorie, oricât de rapidă, oricât de aproape de ţărm, nu poate fi considerată sigură. Alizeele te vor trăda şi curenţii noi şi schimbători te vor arunca pe stânci.

Niciun agent al rebeliunii nu ştia dacă *Scylpetaire* ajunsese până în Falcrest. Furtuna timpurie însă le adusese o victorie puternică.

Drumurile uşor de parcurs dintre Falcrest şi Treatymont fuseseră închise.

Întăririle aveau să fie nevoite să vină pe uscat, prin zăpadă şi printre stânci, şi prin mlaştini îngheţate, peste Inirein, iar acolo Oathsfire distrusese podurile şi blocase vadurile primejdioase cu falangele lui. Infanteriştii marini, biciul Falcrestului, nu aveau să ajungă până la primăvară.

*

Furtuna ajunse în Vultjag, împrăştiind păsările care se învârteau pe deasupra pădurii în cercuri, ca într-un cazan, umflând râul Vultsniada, care curgea prin vale, şi vărsându-şi ultima ploaie pe pantele Munţilor Crestelor Iernii şi pe fortăreaţa lui Tain Hu. Baru stătea pe crestele zidurilor, udă până la piele şi tremurând în postavul subţire şi umed, în timp ce se simţea înfrigurată, mică şi neînsemnată.

Ca o idioată. Dacă se îmbolnăvea, n-avea să fie salvată, nu aici, în nordul Aurdwynnului, departe de medicamentele Mascaradei. Lăsase coasta şi casa lui Unuxekome în urmă şi se dusese în nordul îndepărtat. Era mai sigur aici, da, dar şi mai uşor să te simţi departe de lucruri, să te prefaci că te puteai ascunde şi să te faci mică, să negi povara pe care o ridicaseşi.

Rebeliune.

Citind *Piatra coarnelor de cerb* ajunsese să-şi imagineze rebeliunea ca pe o creatură care

flutura drapele pe câmpuri de luptă, care era capabilă de răzmeriţă, care aduna gloate, care avea coduri secrete şi dezbina familii. Rapidă şi neînduplecată ca un foc mistuitor.

Trecuseră două luni de când cu portul Welthony, de la marşul dezastruos al lui Radaszic înspre Treatymont. Cu excepţia răzmeriţei din Erebog, nu se mai dăduseră bătălii semnificative, nu mai existaseră trădări dramatice. Doar o frământare lentă şi mai puternică, o mişcare a pământului, o boală ce se agita.

Cea mai puternică descoperire militară a Mascaradei se petrecuse la începuturile istoriei sale şi fusese aceea că nu bătăliile ucid soldaţii. Molima şi foametea, forţele lente şi structurale ale conflictului îi ucideau.

Poate că rebeliunea era la fel. O schimbare a structurilor. Ca un pod care se încovoia din cauza vântului şi a valurilor.

Tain Hu muta steaguri şi simboluri pe hărţile din camera ei de lucru cu o imprecizie chinuitoare. Astfel alcătuia forma unei măşti, care se îndrepta spre sud: formaţii ale Mascaradei ce se retrăgeau, prădând grânare şi câmpii în calea lor. Fermieri şi recruţi ducali veneau să le stea împotrivă în mii de mici hărţuieli care întreţineau resentimentele şi ura.

— Le câştigăm, zicea ea, chiar şi când pierdem.

Scrisorile raportau un şir de asasinate ciudate. Secretari ducali, avocaţi ai poporului din oraşele libere, preoţi ilykari, mijlocitori comerciali. Cineva ştirbea puntea dintre şerbi şi nobilime, lucru care o tulbura pe Baru pentru că era o mişcare atât de inteligentă. Vădea un adevărat talent în rândul celor aflaţi la comanda Mascaradei. Cattlson îşi avea punctele lui forte, iar unul dintre ele erau instrumentele sale, Limpeziţii, păienjenişul de tehnocraţi din jurul lui...

Ducii rebeli se pregăteau de război.

Precum ceilalţi, Tain Hu şi-i luase şi ea la oaste pe cei apţi pentru serviciul militar, bărbaţi şi femei, care apăreau pe hartă ca nişte mici ace cu gămălie, fiecare dintre ele o falangă gata de marş. Recruţii însă erau fiinţe pătimaşe, a căror loialitate era întreţinută de lefuri şi de promisiunea recompensei. Luptătorii şi-ar fi lăsat armele şi ar fi plecat acasă dacă plata venea târziu ori familiile aveau nevoie de ei, dacă le scădea moralul, apărea ceva de rău augur sau dacă găseau orice alt motiv. Ca atare, existau două tipuri de soldaţi: cavaleria profesionistă, teribil de rară în nord, şi atât de preţioşii pădurari, care ştiau să se descurce în timpul iernii.

Baru lăsă chestiunea serviciului militar pe seama lui Tain Hu.

Soldaţii erau răspunsul unui duce din

Aurdwynn la problema războiului. Numai că Aurdwynnul nu cucerise Mascarada, ceea ce însemna că răspunsurile Aurdwynnului nu erau suficiente. Baru îşi îndreptă atenţia spre problemele mai mari, pe care le-ar rezolva un falcresti.

Rapoartele veneau prea rar şi adeseori se dovedeau inexacte, ceea ce o scotea din minţi. (Abia acum, lipsită de vasta sa întindere, aprecia pe deplin birocraţia subordonată Contabilului Imperial.) Aşa că dădu ordin fiecărui duce să detaşeze o secţiune de cavalerie – „da”, insistase ea, „nu-mi pasă cât de preţioasă vă este, cât de mult aveţi nevoie să joace caii de colo colo ca să vă vestească sosirea, veştile sunt şi mai importante” – ca să formeze un corp de mesageri.

Dar exista o problemă: majoritatea cavalerişţilor erau neştiutori de carte.

Fir-ar mama mă-sii, sigur că da, sigur că da, niciun om crescut într-o şcoală cu zidurile albe ale Mascaradei nu ajungea vreodată să intre în cavaleria ducală. După câteva pocale de vin, Baru găsi soluţia: să-i încorporeze pe preoţii ilykari răzleţiţi ca scribi. Aceştia ştiau iolynica veche şi aveau propriile coduri ecleziastice. Odată ce protocoalele ajungeau la Erebog şi Unuxekome, Baru spera ca ei să poată livra un flux de informaţie sigură din tot teritoriul rebelilor.

— Aşa ai să conduci?

Tain Hu venea uneori în camera ei de lucru ca să o ia în zeflemea.

— Pironită în spatele unui birou, plină de cerneală şi adeseori beată?

— Aşa v-au dovedit cuceritorii voştri. Asta-i puterea lor.

Baru îşi scutură încheietura mâinii ca să scape de un cârcel.

— Şi nu sunt nici pe departe beată.

— Asta pot s-o rezolv eu.

— Pleacă *de-aici*! îi zise Baru râzând.

*

Ca întotdeauna, exista problema banilor.

Ducii voiau să împartă prada din dări, idee care o înspăimânta pe Baru – trezorerii separate, politici separate, gestiune proastă şi corupţie. Aşa că îl încolţi pe ducele Lyxaxu la un consiliu pe domeniul lui, Piatra Înaltă, lăsându-i pe Oathsfire şi pe Tain Hu să-şi arunce aluzii răutăcioase. Se retraseră amândoi într-o rotondă cu podeaua de marmură, cu o privelişte spre pădurea tomnatică ce-ţi tăia răsuflarea. Fanaticii-Elevi pe care ducele îi folosea pe post de gărzi de corp aşteptau la o distanţă politicoasă.

— Care mai e situaţia conturilor? o întrebă el.

— Dau pe dinafară. Trebuie să cumpărăm mâncare şi materiale pentru război. Avem meşteşugarii necesari să făurească arme şi

grânare ca să trecem iarna. Acum trebuie să hrănim maşinăria.

Rebelii aveau nevoie, mai presus de toate, să-şi transforme aurul şi argintul în suliţe şi pâine.

— Înţeleg necesitatea, zise el, cu amintirea unor ierni disperate în ochi. Cu ce pot fi de folos?

— Am nevoie de control asupra banilor. Asupra fiecărui bănuţ.

Lyxaxu îşi aranjă mantia ca să-l ferească de frig, grijuliu cu fiecare dungă şi pliu. Era slab şi îi încărunţea părul, iar în acel loc vântul şuiera uscat şi rece ca lumina stelelor.

— Crezi că ţi-l pot oferi eu?

— Sunt sigură de asta.

— Dar eu n-am decât partea mea.

Avea un soi de curiozitate în ochi atunci când îi vorbea, ca şi cum se aştepta la cuvinte ciudate şi conexiuni străine din partea ei, legături filosofice pe care le putea savura şi pe care le putea întoarce pe toate părţile.

— Cum am să iau partea lui Oathsfire? A lui Unuxekome? întrebă el cu o scânteie de încântare răutăcioasă în ochi. Mai ai vreun truc financiar? Am ieşit destul de prost după ultima ta manevră.

— Te respectă.

Poate că exact asta îşi dorea el, să audă asemenea cuvinte din gura ei.

— Eşti ducele-filosof, ai citit cărţi de

înţelepciune străveche. Atunci când acţionezi, ei îţi urmează exemplul. Atunci când ai să-mi dai partea ta, vor şti că mintea cea mai luminată dintre ei are încredere în mine. Iar dacă nu se lasă convinşi...

Baru afişă un zâmbet sec.

— Ştiu cât de insistente îţi pot fi scrisorile, adăugă ea.

— Mm. S-ar putea să ai dreptate. Oathsfire ascultă de sfatul meu atunci când îi convine. Ceilalţi s-au descurcat cu siguranţă bine imitându-mi succesele... şi evitându-mi eşecurile.

Se întoarse cu spatele, se duse la marginea rotondei ca să privească spre pădurea aflată sub ei, departe.

— Vrei să te ajut să fii mai mult decât o conducătoare de faţadă. Şi la schimb?

— La schimb?

Dintre toţi, Lyxaxu ar fi trebuit să fie cel care să înţeleagă de ce avea ea nevoie de asta.

— Eu îmi fac treaba. Garantez siguranţa fiscală a rebeliunii.

— Da. Menţii binele comun.

În acel loc, nu toţi copacii erau conifere. Lyxaxu privi vântul cojind coroana pădurii de frunzele moarte de toamnă şi aruncându-le în sus spre munţi. Baru surprinse un uşor oftat de apreciere.

— Dar noi ne târguim, nu-i aşa? N-aş fi

neghiob dacă aş face asta pentru tine fără vreun câştig personal?

Baru l-ar fi apucat de umăr şi l-ar fi tras cu faţa spre ea, dacă înălţimea lui n-ar fi fost o piedică; aşa n-ar fi făcut decât să accentueze diferenţa şi să-i dea lui un soi de putere.

— Dacă insişti să te foloseşti de rebeliune în avantajul tău, atunci ajungem toţi în Beciul Rece. Aşa vrei să se sfârşească lucrurile?

El o privi peste umăr, cu ochii mijiţi pe deasupra mantiei argintii din piele de jder. Furtuna mare de frunze sufla pe cer în spatele lui, nelinişt ind păsările.

— Mi-e dor de omul care ar răspunde acestui argument. Mi-e dor de Lyxaxu ducele-filosof, mişcat de idei grandioase şi altruiste; era un om bun. Numai că acel om – şi ezit să-i spun duce, ştiind ceea ce ştiu acum – şi-a condus oamenii spre foamete. Bărbatul ăla-şi urmărea vecinul şi elevul, capra aia incultă, venală şi grobiană de prieten, adunând avere şi osânză printr-un mare egoism. Îţi poţi închipui cum se simţea? Să povăţuieşti un bărbat de pe vremea când era băiat, ca să-l vezi cum te întrece? Să-i vezi oamenii prosperând în timp ce ai tăi plâng şi-şi mănâncă zdrenţele?

Vântul nu mai bătea cu atâta putere. Baru vorbi domol, ca să dea dovadă de respect faţă de încrederea pe care i-o oferea Lyxaxu.

— Probabil că asta înseamnă că l-ai povăţuit

bine.

Mantia din piele de jder o păcăli. Pentru o clipă văzu nu un bărbat, ci o vulpe turbată, cu ochii pătrunzător de inteligenţi, arzând de furie. Simţi şi lucrurile pe care le-ar fi putut spune, un arsenal de cuvinte simple şi tăioase, care să-i aducă aminte că avea în faţa ei un egal, o minte care nu se lăsa influenţată de vorbe dulci şi spuse pe ocolite.

Numai că tot o viclenie era şi stăpânirea de sine. Lyxaxu nu-şi ieşi din fire.

— Nu, zise el. Era rândul meu să primesc o lecţie de la Oathsfire. Nicio filosofie n-are să-mi hrănească fiicele. Niciun bine comun n-are să-mi cumpere grâne pentru şerbi.

Frigul o făcu să tremure, dar continuă să-i susţină privirea ducelui şi-i făcu o ofertă:

— Pot aranja să dispară nişte bani. De cât o să ai nevoie?

— Nu vreau bani. Vreau o promisiune – sau şi mai bine – un contract.

Se ridică de pe balustradă şi se întoarse spre ea, şi, din nou, ceva din mişcarea frunzelor şi a vântului îi dădu lui Baru o iluzie, de parcă Lyxaxu scosese la iveală omul din pielea de jder ori ascunsese vulpea.

— Joacă-i pe ceilalţi după cum ţi-e voia! Du-i pe Oathsfire şi Unuxekome de nas cu visele lor de dinastie! Hrăneşte-i pe cei doi Xate cu sânge şi otravă ca să nu-şi înfigă dinţii în beregata ta!

Toate astea le înţeleg: revoluţia e o treabă împuţită şi preţul trebuie plătit. Ducatul Lyxaxu însă nu e moneda ta de schimb. Pricepi? Căminul meu e *al meu.* Când va veni vremea de sacrificiu, foloseşte-te de alt ducat.

Un fior şi mai puternic îi coborî pe şira spinării, precum fantoma unei lame de cuţit de obsidian. Lyxaxu vedea prea multe.

— Toţi îmi vor cere acelaşi lucru, cine n-ar face-o?

— Iar tu ai să minţi ca să le dai satisfacţie. Dar pe mine n-ai să mă minţi.

Întinse mâna.

— Acesta va fi adevărul.

Bătură palma. Lyxaxu se uită peste umărul ei.

— Ar trebui să ne întoarcem înăuntru, să vedem ce mai face Oathsfire, adăugă el. Înainte să-l omoare Vultjag.

*

Baru îşi primi banii. Lyxaxu îi dădu partea lui şi, aşa cum se aşteptase, toţi ceilalţi făcură la fel. Se întoarse în camera ei de lucru din Vultjag şi făcu aranjamentele.

Rebeliunea declanşase o criză de încredere şi o prăbuşire spectaculoasă a bancnotei Mascaradei. Lucru ideal – toată lumea prefera acum argintul şi aurul, ceea ce însemna că se putea cumpăra o grămadă de grâu, făină ori sare cu un bănuţ de la rebeli.

— Ah! exclamă Vultjag, înţelegând explicaţia

lui Baru. Deci ne-am sporit averea fără să mişcăm niciun deget? Nu mă mir că te-ai făcut contabilă.

Baru trebuia să fie prevăzătoare, căci Cattlson avea să încerce să-i păcălească pe rebeli să cumpere grâu otrăvit ori cu gărgăriţe. Aşa că aranjă ca agenţii lui Xate Olake să fure un set de sigilii oficiale din Treatymont, cu care putea să falsifice ordine de achiziţie de la guvernul Mascaradei.

Avea instrumentele pregătite. Era timpul să aprovizioneze rebeliunea pentru iarnă.

Pentru asta apelă la Oathsfire, care îşi strânsese averea făcând negoţ pe Inirein, ducând bunuri în sus pe fluviu din Ducatul, Unuxekome până în nord, făcând evaziune fiscală şi arbitraj. El îi oferi agenţii şi contrabandiştii de care avea nevoie, propriul ei Mijlocitor Comercial Imperial improvizat. Ea scrise contracte consolidate cu aurul rebelilor, cu plata la livrare, şi chiar îi bucură pe contrabandişti şi pe negustori cu primele poliţe de asigurare pe care le văzuseră vreodată.

„Mă îngrijorează că s-ar putea să insiste să primească asemenea condiţii generoase şi în viitor, îngreunând desfăşurarea afacerilor” îi scria Oathsfire.

Dar Baru nu-l luă în seamă.

Hrană, lemn şi metale începură să curgă spre nord, umplând grânarele şi rezervele. Aveau

nevoie disperată de sare, singurul lor conservant de încredere – ducele Autr nu voia să o vândă rebeliunii fără consimţământul ducesei Nayauru, lăsându-i pe rebeli să depindă de sarea de mare pe care le-o dădea Unuxekome.

Şi nevoia lui Baru de personal era disperată. Coordonatul achiziţiilor şi al transportului lor din valea izolată din Vultjag era o provocare imposibilă. Avea nevoie de un agent de încredere, de cineva pe care să-l poată trimite în sud la Welthony ca să gestioneze acţiunile din porturile lui Unuxekome, cineva care să înţeleagă ce voia fără să-i trebuiască o scrisoare care să i-o confirme.

Un secretar.

La trecătoarea din sud, armaşii lui Vultjag de la poarta mobilă ridicară un steag, semn că se apropiau călăreţi necunoscuţi.

*

— Nu! strigă Baru, apoi repetă acelaşi cuvânt, odată ce mintea reuşi să priceapă ceea ce vedea, doar că, de data asta, în şoaptă: o, nu!

— Nu-l poţi vedea, zise Tain Hu şi o cuprinse după umeri, ca s-o împiedice s-o zbughească spre trăsură.

Baru nu se împotrivi. Fixă cu privirea goală trăsura împroşcată cu noroi, care se oprise fix sub porţile fortăreţei de la cascadă a ducesei Vultjag, la ferestrele sale acoperite şi la steagul

de avertizare de un galben puroi. La vizitiii cu haine galbene.

Hainele galbene însemnau că cei care le purtau erau supravieţuitori ai molimei, acum imuni. Steagul exista de dinainte de ocupaţia Mascaradei, dar însemna în continuare acelaşi lucru: *molimă.* O boală aurdwynni, un hibrid feroce, fiert în acest cazan de neamuri şi vite, şobolani şi purici a cinci civilizaţii.

Un pasager infectat.

— O să-i vorbesc de afară, zise ea pe un ton lipsit de expresivitate şi cu o detaşare involuntară şi nepotrivită. O să mă audă.

— Nu se apropie nimeni!

Cizmele lui Tain Hu scoteau zgomote de flegmă umedă în mocirlă. Îi dădu ocol lui Baru ca să se pună între ea şi trăsură.

— A călătorit în carantină tot drumul de la Treatymont. Dacă transmite şi un purice, o răsuflare... pricepi? Iarna ne ţine pe toţi ca pe nişte sardine. Am avut tipul ăsta de vărsat când eram copil. L-au avut şi părinţii mei. Am devenit ducesă când eram foarte mică.

— Un bilet, atunci, se rugă Baru. Un palimpsest. O să purtăm mănuşi. Lasă-mă să-i scriu.

Ochii lui Tain Hu se îmblânziră.

— Îl duc eu. Sunt imună.

— Ai putea să-mi dai biletele lui...

— Nu. Nu se poate să pui mâna pe niciun lucru

care a ajuns pe lângă trăsura aia.

— Mi l-ai putea ţine tu ca să-l citesc.

Colţurile gurii lui Tain Hu se strâmbară de mânie, se relaxară după o clipă de o străfulgerare de căldură, care se transformă aproape instantaneu din nou în mânie.

— Va trebui să-mi dicteze mie mesajul. Nu pleacă *nimic* din trăsura aia. Am să vă citesc eu mesajele între voi. Tu ai să-mi scrii ce vrei să-i spun...

— Dar eu nu ştiu să scriu ceva pe care să-l poţi citi tu, zise Baru, uimită de nedreptatea prostească şi de necrezut a situaţiei: Tain Hu nu ştia să-i citească un mesaj în afalonă, iar Baru nu ştia să scrie în iolynică.

Ironia aproape că-i smulse un hohot de râs necontrolat. Semnele de molimă erau aurdwynni, dar paranoia, doctrinele carantinei erau ale Mascaradei, erau baza igienei incrastice.

Licoarea imperiului. Peste tot.

— Dictează-mi mie mesajele! îi zise Tain Hu cu hotărâre, alegând această soluţie simplă când înţelese durerea lui Baru. Le scriu în iolynică. Sau, dacă preferi, aduc un tălmaci.

Un armaş aduse un palimpsest. Baru stătu la adăpostul crestelor de zid, zgribulită de frig şi ploaie, şi scrise cu cerneală neagră şi apoasă:

Excelenţei Sale Muire Lo, Contabil Imperial

interimar, odinioară secretar al lui Baru Cormoran: Baru Pescăriţa îţi transmite salutări. Nu ştie un candidat mai bun pentru această funcţie. Nu există nicio altă minte mai capabilă sau mai meritorie.

Începu altă propoziţie, mai întâi o scuză, apoi o mulţumire, după care la final, trase linie. Putea spune altceva după ce Muire Lo îi trimitea răspuns. Tălmaciul ieşi din fortăreaţă, făcând o plecăciune ducesei şi Mâinii Mai Corecte, şi-şi făcu treaba cu repeziciune.

Tain Hu se duse la trăsură, îndreptându-se spre puterea invizibilă, spre imanenţa molimei. Putea ducesa să fie sigură că era acelaşi tip de vărsat pe care-l avusese şi ea şi că era imună? Probabil că da. Vorbi cu vizitiii, ridicată pe vârfurile picioarelor. Acceptă ceva de la ei – o scrisoare într-un corn – o citi sub pavăza de ploaie a mantiei ei şi o dădu înapoi. Se duse la ferestrele trăsurii, ridică un văl şi vorbi uşor spre geam.

Baru îşi simţi stomacul ca de sticlă, o carafă, un flacon de acid.

Tain Hu se întoarse cu capul plecat, reţinându-şi un strigăt de la depărtare. I se lipise noroiul de cizme.

— Îmi pare rău, zise ea. Sora zice că doarme. Cred că l-am auzit tuşind, dar nu mi-a răspuns.

— Ah! făcu Baru înghiţind în sec. Scrisoarea

pe care ţi-au dat-o vizitiii? E de la Xate Yawa?

— Cred că de la fratele ei, e scrisă într-unul dintre cifrurile lui. Xate Yawa l-a săltat pe Muire Lo pentru interogatoriu ca să n-ajungă Cattlson primul la el. Era prea apropiat de tine ca să evite bănuielile şi le-ar fi fost dat Limpeziţilor dacă nu-l băga ea mai întâi în Beciul Rece. Când au prins ocazia, cei doi Xate i-au aranjat evadarea din închisoare şi plecarea din Treatymont. Numai că închisorile sunt insalubre, vechile canale au refulat de la ploaie, iar apa de băut nu e întotdeauna fiartă cum trebuie... dăduse boala în ei...

— Ah!

— Era lucid când au trecut prin Haraerod, dar a recidivat.

Tain Hu se dădu un pas în spate, de parcă se temea că şi vorbele îi erau infecţioase.

— Nu se mai poate face nimic pentru el în Nord în afară de ce au făcut deja hainele galbene. Nu putem decât să aşteptăm.

Să aşteptăm. Aşa cum aşteptase Baru ca să-l avertizeze. Şi uite la ce bun.

Baru se întoarse cu spatele şi intră din nou în fortăreaţă, cu paşi murdari, tot mai mari şi grei de nămol. La bariera-ghilotină se opri şi începu să dea cu piciorul în piatră, încercând să se cureţe.

Tain Hu nu strigă după ea.

Se urcă în turnul ei înalt şi le porunci

servitorilor să-i pregătească o baie fierbinte şi să o lase să-şi vadă de treabă. Tain Hu, reţinută de necesitatea de a se îmbăia şi de a-şi afuma hainele, nu se afla la faţa locului ca să le spună hainelor galbene să aştepte când îl consultară mai târziu pe pasagerul lor, iar servitorii nu ştiau de unde s-o ia atunci când încercară să-i trimită vorbă. Aşa se face că Baru află în dimineaţa următoare că trupul bărbatului din trăsură fusese dus în pădure şi ars.

*

Când nu te mai poţi controla, iese la iveală furia: o mânie care-ţi crapă falca, îţi sparge dinţii şi-ţi ucide gândurile, minuţioasă şi obsesivă până în cel mai mic detaliu, omnivoră ca poftă. Mânie faţă de fiecare alegere şi împrejurare care adusese lumea în această stare inacceptabilă.

Furie împotriva cauzalităţii.

Urmărind lanţul, nodul, harta tuturor drumurilor din cauza cărora Muire Lo sfârşise în pădure, în cenuşă – în centrul hărţii, între hăţişurile imperiului şi ale revoltei, ajungea iar şi iar la ea însăşi. Furia ei nu avea ce să consume, aşa că începu s-o consume pe dinăuntru. Stătea la masă fără să scrie nimic, deşi condeiul îi tremura în mână.

Prin focul acela se auzi un ciocănit.

Tain Hu stătea în uşa biroului, cu cizmele imaculate. Ţinea la subsuoară două teci de

sabie.

— Nu vreau să mă duelez, zise Baru, absurd de conştientă de cămaşa ei lălâie şi de faptul că era desculţă. Dăduse iama în garderoba lui Vultjag. Toate erau prea lungi.

— Aşa să fie.

Tain Hu trecu pe lângă ea şi puse cele două teci pe masa de lucru, acoperind notiţele.

— O să le las aici. Le poţi folosi când vrei să mă faci să plec.

Privirea ei o fixa pe Baru, dar degetele ei încercau să rupă un fir deşirat al tunicii, mai întâi discret şi calculat, apoi cu smucituri nerăbdătoare.

Baru turnă un pahar de vin neîndoit cu apă, apoi, după o pauză în care îşi ţuguie buzele, mai turnă unul. Tain Hu acceptă cu o mişcare din cap şi cu o şoaptă. Aşteptară în tăcere să se întâmple ceva care să nu ţină de ele, să cadă o carte sau să se audă un tunet, să le dea permisiunea să vorbească sau să acţioneze.

— Muire Lo s-ar fi putut dovedi foarte util, zise Tain Hu.

— Mereu a fost util.

Binecuvântarea seacă păru o satiră, o glumă ieftină, un doliu prefăcut venit prea devreme. Se întrebă dacă Tain Hu îi putea auzi amărăciunea în felul în care-şi alegea cuvintele:

— O să-i simt lipsa.

Tain Hu îşi schimbă unghiul privirii cu câteva

grade, ca o cârmă care se pregăteşte pentru o rafală de vânt îndelung aşteptată.

— Erai apropiată de el.

O grămadă de minciuni şi trimiteri într-o direcţie greşită, amestecuri atente de adevăr, diluate de subînţelesuri: „Am ţinut la el. M-a ajutat să ajung până aici. Eram prieteni. Nu i-am mulţumit niciodată”.

Dar cuvintele astea i se păreau răsuflate, fără rost, mizerabile. În locul lor rosti ceea ce era mai greu de spus şi mai adevărat:

— Am avut încredere în el. Lucru lipsit de înţelepciune din partea mea. Dar am avut.

Tain Hu se încruntă şi dădu din cap de parcă înţelesese.

— Încrederea e preţioasă, spuse ea. Şi greu de împărtăşit.

Răsuci pe degete firul deşirat.

— Îmi pare rău că ei n-au avut încredere în el. Îmi pare rău că n-au avut încredere să te lase cu el.

— Poftim?

Baru se încruntă nedumerită preţ de o clipă, după care făcu un pas în spate, lăsându-şi greutatea pe călcâiul drept şi împiedicându-se pe loc.

— Xate Yawa? Fratele ei? Nu. N-au făcut aşa ceva!

Ştiuseră că scrisorile lui Muire Lo se duceau în Falcrest, se asigurase pădureanul lui Xate Yawa

de asta.

— Ştiu şi eu...

Cât vorbi Tain Hu, Baru îşi dori să nu mai fie aşa sinceră, ca să nu mai descopere şi alte secrete care ar fi durut-o. Ducesa continuă însă, fără milă:

— Dacă eram în locul lor, se poate să fi acţionat la fel. Poate nu m-aş fi încrezut în secretarul Contabilei Imperiale odată ce ar fi ajuns în inima rebeliunii, unde nu l-aş fi putut atinge. A fost în Falcrest şi a fost trimis înapoi. Poate au bănuit că scopul lui era să stea cu ochii pe tine şi l-au marcat ca ameninţare. Probabil au crezut că te ajută.

Baru îşi văzu propria reacţie reflectată în muşchii încordaţi de pe gâtul şi umerii lui Tain Hu, în postura ei gata de acţiune. Însă ducesa nu vorbi cu mânie nici măcar în faţa furiei lui Baru.

— E foarte periculos ca aceia aflaţi în situaţia noastră să recunoască faptul că au emoţii, şopti ea cu compasiune şi cu o urmă de avertisment. Va fi considerat mereu o slăbiciune.

Baru dădu din cap, încuviinţând rece, o recunoaştere venită din putere, trecând în acel moment al conversaţiei peste toate lucrurile care puteau fi recunoscute şi mărturisite, înconjurate de cuştile lor invizibile.

Atunci spuse, imediat ce îşi dădu seama:

— Dar dacă nu le-aş fi cerut niciodată să-l

trimită pe Muire Lo...

Dacă nu l-ar fi chemat niciodată la ea...

— Ştiu şi eu... zise Tain Hu.

Sinceritatea aia îngrozitoare!

— Poate că boala din închisoare era adevărată şi tu erai cea mai bună şansă a lui de a scăpa de-acolo. Sau poate că ei *au făcut-o* şi, dacă nu l-ai fi chemat la tine, l-ar fi lăsat în viaţă. Ştiu şi eu...

Smulse firul de aţă deşirat din tunică şi îl studie ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima dată.

— O să cauţi răzbunare?

— Nu. Ar fi o greşeală. Niciunul dintre noi nu-şi permite o greşeală.

Cu un zăngănit, Baru puse jos paharul de vin.

— Nici măcar una. Miza e prea mare.

— Da, murmură Tain Hu. Prea mare.

Baru ridică mâna ca să zdrobească paharul de vin. Se abţinu, îşi reţinu până şi tremuratul, şi rămase locului într-o pantomimă absurdă, ţinându-şi prea ferm mânia sub control ca să se poată mişca, prea mânioasă pentru orice altceva decât să rămână nemişcată.

Tain Hu veni mai aproape de ea cu mâna ridicată ca şi cum ar fi vrut să salveze paharul de vin ori pumnul lui Baru, ca să nu se taie-n cioburi.

— La Welthony am ştiut că n-o să fiu nevoită să te ucid, îi zise. Ştiam că ai să treci testele. Mereu am avut încredere.

— Nu există nimeni, zise Baru încet şi cu amărăciune în glas, în care să pot avea încredere. Niciun loc în care să mă pot arăta fără mască.

Tain Hu clătină din cap a reproş.

— A murit un om. Gândeşte-te la pierderea lui, nu a ta!

Baru încuviinţă din cap, umilă, înfuriată, paralizată.

Ducesa Vultjag stătea aproape de ea. Pentru o clipă se gândi la înfruntarea lor din sala de bal din Casa Guvernatorului, la ispita lui Tain Hu, ochii ei negri şi aprigi, buzele ei întredeschise, răsuflarea uşoară, şi simţi cumva că aceasta stătea în faţa ei fără mască, ceea ce o făcea şi mai periculoasă. Numai că ea nu se temea.

— Avea ceva pentru tine în trăsură, îi zise Tain Hu.

Îşi feri ochii la jumătatea propoziţiei, ca să o protejeze pe Baru sau pe ea însăşi.

— Un carneţel. Hainele galbene zic că l-a ţinut ascuns la loc sigur chiar şi în închisoare.

Lui Baru îi stătu inima-n loc.

— Ce-a scris?

— A făcut fâşii toate paginile, zise Tain Hu clătinând din cap. Nu se mai descifra nimic. Poate că a avut febră. Am vrut să ştii, înainte să ardem şi carneţelul.

Ah! Carneţelul *acela.*

— Du-te! spuse Baru cu glasul înecat,

împingând-o stângaci.

Se auzi un pocnet de electricitate statică atunci când îi atinse umerii lui Vultjag.

— Eu... te rog... du-te!

Tain Hu rămase în prag, ca şi cum ar fi şovăit, flămândă şi tânjind după ceva rămas nespus sau nevăzut. Plecă însă şi închise uşa înainte ca Baru să-şi lase capul în jos şi, dărâmată de această ultimă dovadă de loialitate, de faptul că Muire La distrusese cu atâta meticulozitate carnetul pădureanului stakhi şi păcatele pe care le insinua, începu într-un final să plângă.

*

Când coborî din turn şi trecu prin pasajele şoptitoare ale fortăreţei de la cascadă spre sala principală, găsi consiliul de război aşteptând-o. Tain Hu stătea în capul mesei.

— Mâna Mai Corectă! strigă ea, iar armaşii şi pădurarii-comandanţi, bărbaţi şi femei din familiile numite Sentiamut, Awbedyr, Hodfyri şi Alemyonuxe, murmurară aceleaşi cuvinte.

— Plecăm din Vultjag, zise Baru. Adună pădurenii şi vânătorii! Să fiţi gata de marş!

Un val de nelinişte.

— De ce acum? întrebă Tain Hu, deşi privirea ei ardea de nerăbdare. E clar că-i prea devreme.

— N-o să ne petrecem iarna în fortăreţele şi în văile noastre în timp ce Mascarada pregăteşte terenul pentru primăvară şi război.

Baru apucă spătarul înalt al scaunului din

colţul mesei şi-l mută brusc pe podeaua de piatră, cu un sunet terifiant.

— O să înaintăm prin păduri. Nu vom lua multe cu noi. Vom trăi din ce găsim de mâncare.

— În ce scop? întrebă Ake Sentiamut, în vreme ce ceilalţi bâiguiau ceva despre cum vor muri de foame şi de frig, despre o femeie insulară care le dădea ordin să mărşăluiască în iarnă.

Chiar, în ce scop? În scopul pe care-l găsise în mâhnirea ei, în studiul obsesiv al hărţilor rupte şi pătate. *O* cale de a ajunge la văile şi cătunele răzleţite, la oamenii de rând şi la meşteşugari şi de a-i face părtaşi la revoltă înainte de venirea primăverii.

O cale de a deveni amorfi, inefabili, de neatins de Mascaradă şi de spionii ei, de planurile sale precise şi de programele sale atente de incriminare. Se îngrijise de rebeliune, aranjase investiţii şi linii de comunicaţii, pentru că acesta era drumul spre victorie – şi acum avea o cale de a extinde acea putere, o cale de a clădi logistica rebeliunii pe un teren rece şi periculos. O cale de a câştiga *Îndoiala trădătorului,* arătându-le ducilor din Ţinuturile de Mijloc o putere mai reală decât cea a duşmanului, mai veche, şi totuşi mai apropiată, o putere aurdwynni, o putere născută nu din bani şi calcule, ci din pământ.

Şi o cale de a trece de acei duci şi de a ajunge drept la oamenii care-i completaseră anexa despre dări, care-i coloraseră o atât de mare parte din hartă în albastru.

— Ca să le arătăm oamenilor din Aurdwynn că avem iniţiativă. Să le dovedim lor şi ducilor lor că existăm cu adevărat. Că vom lupta pentru ei până şi în timpul iernii.

Întâlni privirile fiecărui luptător de la masă, rând pe rând.

— Lăsaţi-i Mascaradei fortăreţele şi drumurile, canalele şi porturile. Ei sunt miei de vară. În curând vine iarna, iar noi vom fi precum lupii.

Tain Hu se ridică de la locul ei şi scoase sabia. Cei adunaţi în jurul mesei se uitară la ea, tăcuţi, ţinându-şi răsuflarea.

— Mâna Mai Corectă, intonă ea şi îngenunche, punându-şi sabia, dreaptă, pe genunchi. Acesta-mi este jurământul: sunt a ta, în viaţă şi după moarte.

— Te numesc generalul meu.

Baru întinse mâna ca s-o ajute să se ridice, iar Tain Hu îi prinse braţul, mănuşă pe mănuşă. Strânsoarea ei era aprigă, iar privirea îi era de aur.

— Alege-ţi căpitanii şi locotenenţii! îi zise ea ducesei.

Luptătorii adunaţi în jurul mesei se ridicară, îngenunchează şi se ridicară iar. Baru îi privi, încă amorţită pe dinăuntru din cauza durerii.

Golul pe care-l simţea în sufletul ei se umplu de o bucurie rece. Putea supravieţui acestei pierderi. Putea transforma orice mâhnire în avantaj.

Lângă ea, Tain Hu se uita la armurierul ducal.

— O să aibă nevoie de un costum de zale. Şi de o teacă mai bună pentru spadă.

Îi şopti apoi la ureche:

— Înainte să pornim în marş, vrei să vezi unde l-au ars?

— Da, răspunse Baru. Da. Vii şi tu cu mine?

Interludiu: Iarna

Începu marşul.

Vestea c-au început să mărşăluiască le-o luă înainte, purtată de vânători, amplificată de mecanismele zvonului până deveni declamaţie, profeţie. Când ieşiră din pădurile din Vultjag şi ajunseră pe pământul lui Oathsfire, constatară că oamenii de rând îi numeau *coioţi.* Tain Hu, mişcată de discursul consiliului de război, dorise ca armata lor să fie Armata Lupului, dar Baru preferă înţelepciunea numelui dat de oamenii de rând.

Acolo unde civilizaţia scăpase de lup, coiotul încă prospera.

Călătoreau pe jos pe cărările întunecate, trasate pe hărţi de generaţii de pădureni, rapizi şi cu armuri uşoare, înarmaţi cu arcuri şi suliţe.

Armata se împărţise în coloane răsfirate, pe familii. Când nu prea găseau mare lucru de mâncare supravieţuiau cu bere, sursa preferată de calorii sterile şi portabile a Aurdwynnului.

Se opreau în sate şi avanposturi ducale ca să ia măsuri împotriva scorbutului, să cumpere carne sărată şi hrană pentru iarnă cu aur furat din dări, cheltuind mai multă avuţie decât vedea omul de rând într-un deceniu. Oriunde satele aveau falange, se ofereau să-i antreneze pe soldaţi. Acolo unde erau pădureni şi vânători, Coioţii acceptau voluntari.

Tain Hu şi ajutoarele ei păstrau o ordine strictă. La fiecare răspântie de drumuri, Baru se întâlnea cu călăreţi din corpul mesagerilor, primindu-le rapoartele, trimiţând ordine şi misive către ceilalţi duci rebeli.

Toamna se preschimbă în iarnă. Zăpada acoperi pădurile şi crengile copacilor deveniră aripi de lebădă. Baru se trezi de dimineaţă, simţind că-i e mai frig decât îi fusese vreodată. Braţele şi picioarele îi erau înţepenite, iar degetele de la picioare îi erau amorţite. Ieşi împleticindu-se în lumina zorilor, simţind o nevoie disperată de-a se mişca, de-a mânca, de-a face orice ar fi încălzit-o şi-ar fi ţinut-o în viaţă sub soarele palid. Tain Hu râse de ea, după care deveni brusc serioasă:

— N-ai mai văzut niciodată o iarnă.

— Sigur că da, în Treatymont. Dar...

— Nu-i suficient.

Tain Hu îşi strigă garda.

— Ake! Ake, ai s-o însoţeşti pe Mâna Mai Corectă. Dacă dă semne de boală sau scorbut...

— Nu sunt atât de fragilă, zise Baru.

— Noi suntem fragili.

Tain Hu o luă după umeri, ca s-o facă să asculte.

— Dacă te pierdem, Baru Pescăriţa, pierdem totul. Să ţii minte asta!

Nu se putea opri din tremurat.

— Mi-e dor de camera mea de lucru, zise ea încercând să zâmbească. Avea instalaţii sanitare mai bune.

Tain Hu râse şi roti braţul arătând spre pădurea din jurul lor.

— Bun venit la mine acasă!

Făcură cale întoarsă prin teritoriul lui Oathsfire şi traversară apoi teritoriul lui Lyxaxu spre noul lor aliat, Ducatul Erebog. Numărul lor crescu. Căutau hrană pe o arie prea mare, iar lupii lătrau de foame în urma lor.

Odată cu frigul loviră boala şi nebunia. Oamenii mureau în frisoanele scorbutului sau beau apă cu holeră din puţuri împuţite şi îngheţau în băltoacele revărsate din maţele lor.

Lăsau o dâră de cadavre neîngropate pe pământul îngheţat. Iar şi iar, Baru se trezea noaptea după ce visa angrenaje stricate şi măşti cu ochii goi şi se pomenea că-i era atât de frig,

încât nu se putea mişca, de parcă-i îngheţase până şi voinţa. Începea să se simtă cuprinsă de nebunie. Atacurile bolii nu încetară până ce Ake Sentiamut nu văzu ceva febril şi turbat în ochi ei şi începu să o scoată noaptea afară ca să o înveţe constelaţiile din Aurdwynn. Cumva asta o făcu să doarmă mai liniştită, dar nu-i încălzi mâinile amorţite şi nici nu o făcu să-i fie mai uşor să privească bărbaţii cu scorbut, ale căror gingii sângerânde lăsau dâre în castroanele cu terci, sau să-i aline pe părinţii tuturor acelor copii morţi pe care-i ajutau să-i ardă.

Dintotdeauna iubise stelele. În pustietatea iernii însă, era greu să uite că erau înfrigurate, distante şi că nu le păsa.

Nebunia duse la vărsare de sânge.

O coloană sudică din subordinea unuia dintre pădurarii-cavaleri ai lui Lyxaxu se răzleţise în Ducatul Nayauru şi, descoperind că nu era bine-venită într-o tabără de vânători de blănuri, măcelări familiile de acolo. Baru, disperată să nu o îndepărteze pe Ziditoarea de Stăvilare, trimise emisari la ducesa Nayauru cu bani pentru sângele vărsat. Tain Hu îl execută pe comandantul coloanei. Mânia şi indignarea – provocate de măcel şi de măsura disciplinară – costară Armata Coiotului luptători buni.

Trebuiau să fie eliberatori, nu bandiţi. Coiotul era o armată făcută să slujească, opusul unui brigand, năpustindu-se din pădure în incursiuni

care să le aducă inocenţilor bani, siguranţă şi speranţă.

În Ducatul Erebog, unde Baba de Lut se zbătea să menţină ordinea după ce-i incinerase în cuptoarele de ardere pe toţi moşierii care nu i se supuseseră, Coiotul patrula la drumul mare, vâna briganzii şi aducea ajutoare celor izolaţi din cauza năme ţilor. Aşa ajunseseră să se întâlnească cu un straniu aliat.

Un grup de bărbaţi şi femei palide şi cu părul roşu le ieşiră în cale pe un drum din nordul Erebogului, adresându-li-se în stakhi:

— Suntem războinici ai Conacului Hussacht. Regele Necesar ne-a trimis în sud s-o găsim pe regina rebelilor şi să veghem asupra sorţii sale. Am măcelărit Masca la Jasta Checniada. Primiţi-ne şi vom măcelări şi mai mulţi.

Vestea trezi în Baru vise fanteziste şi îl invită pe căpitanul lor, Dziransi, să se alăture coloanei ei, unde, prin tălmaci, îl întrebă despre stakhieczi şi despre politica ţării îndepărtate, de dincolo de munţi, atât de temută de Mascaradă.

— Fii atentă cu el! o avertiză Tain Hu. Conacele stakhieczi au tăcut prea multă vreme. A fost trimis în sud cu un scop.

— Scopurile sunt utile. Interesele comune ne oferă motiv de alianţă.

— Sau poate că stakhieczii speră să termine cucerirea pe care au abandonat-o cu atâta timp în urmă. Ei sunt lucrători în piatră, ceea ce-i

face arhitecţi răbdători.

Baru zâmbi.

— Mă bucur că mi-ai făcut jurământ, zise ea. E nevoie de amândouă ca să ţinem seama tuturor temerilor noastre.

Urmau cele mai aspre luni de iarnă.

— Trebuie să găsim loc de tabără, recomandă consiliul de război. Trebuie să iernăm într-o vale sigură.

Numai că Baru le porunci să meargă spre sud, în ducatele din Ţinuturile de Mijloc, o armată care încălca teritoriul, o jignire şi un act de război. Trecură prin forturi abandonate ale Mascaradei şi-şi înălţară propriile steaguri: însemnul lui Baru era o mână cu palma întinsă, iar însemnul pentru alianţa dintre Mâna Mai Corectă şi Ducatul Vultjag era un desen în care apăreau un ban şi o cometă. Li se duse vorba. Când ajunseră în satele Ducatului Nayauru, îi găsiră pe oamenii de rând aşteptându-i cu bere, blănuri, adăpost şi drapele cusute manual.

Mărşăluiră prin Ţinuturile de Mijloc, atrăgând sânge proaspăt mai repede decât lăsau în urmă cadavre, bazându-se pe aurul lor ca să repare stricăciunile făcute de căutatul hranei. În cele din urmă, degerată şi aprigă, Armata Coiotului se întâlni cu falangele şi călăreţii ducesei Ihuake, pilonul central al Alianţei Ţinuturilor de Mijloc. Apărătorii blocaseră ostentativ calea, nepermiţând nimănui accesul la drumuri, dar îşi

acoperiră ochii, prefăcându-se orbi, când coloanele Coiotului trecură prin pădurile dintre ei şi chiar trimiseră cinci sute de arcaşi şi două sute de capre încărcate cu provizii „ca să asigure buna purtare”.

— Ducesa Vitelor îţi cunoaşte puterea, îi spuse lui Baru unul dintre căpitanii lui Ihuake. Stă cu ochii pe tine.

„Bun”, îşi zise ea, „bun – urmăreşte şi judecă! Cântăreşte-mi puterea! Gândeşte-te la alegerea pe care o vei face la primăvară!”

Victoria cerea ca ea să înfrângă *Îndoiala trădătorului.*

*

În cele mai negre zile din iarnă, prea reci ca să mai ningă, când soarele efemer strălucea orbitor pe gheaţă, Baru Pescăriţa parcurgea, cu zăpada scârţâindu-i sub cizme, distanţe uriaşe în căutarea hranei. Alături de ea mergeau cu paşi mari pădurarul-cavaler şi ducesa Tain Hu, al cărei simţ de orientare în pădure era cunoscut în nord, unde i se spunea *acvila,* şi în Treatymont, unde i se spunea *javra aia brigandă.*

Mâna Mai Corectă şi generalul ei se alăturară vânătorilor şi îşi etalară talentul în mânuirea arcului, vigoarea, ochii ageri şi vocile clare şi monotone, precum şi încrederea în oamenii căliţi care conduceau pânda. Oriunde mergeau, Armata Coiotului frântă de oboseală şi

şovăielnică se umplea de speranţă.

În zilele mai calde de toamnă ieşeau împreună pe furiş, Tain Hu folosindu-şi tot talentul de a se strecura nevăzută ca să o înveţe pe Baru cum să încordeze şi să tragă cu arcul în secret şi ca să-i fie o profesoară aspră, adeseori lipsită de răbdare.

— Trebuie să pari o profesionistă, insista ea. Lumea ar ierta un aurdwynni care ratează o lovitură, un bărbat care se chinuieşte să încordeze arcul. Dar pe tine niciodată. Greşelile tale îţi vor fi înscrise în sânge şi sex. Trebuie să fii fără pată.

— E greu cu întinsul arcului, zicea Baru.

— Multor femei le lipseşte puterea.

Baru, fiică a unei vânătoriţe, aruncătoare puternică de suliţă şi femeie cu multă forţă; Baru, care în momentele de frustrare ori linişte revenea mereu la exerciţiile şi greutăţile Sistemului Naval, încorda arcul cu o răsuflare uşoară.

Tain Hu o atingea pe umăr, îi îndrepta un pic mai mult spinarea şi o apăsa în curba coloanei.

— Trage! îi şoptea ea.

Luni mai târziu, în frigul feroce de sub soarele palid de iarnă, Baru Pescăriţa slobozi o săgeată cu pene vopsite într-un albastru strălucitor şi toţi strigară de bucurie şi săriră în urmărirea cerbului rănit, năpustindu-se prin troiene, cu inimile bătând să le spargă pieptul şi plămânii

plini de entuziasm care-i făcea să uite de frig. Când doborî cerbul, Tain Hu îi spintecă gâtlejul şi-i ajută pe pădureni să-l cureţe. Rebelii începură să interpreteze întâmplarea ca pe un semn. Pentru ei coarnele căzute însemnau cerbul ducelui Heingyl, roşul marinei Mascaradei vărsat pe zăpadă.

Duceau vestea peste tot pe unde mărşăluiau: la primăvară aveau să câştige loialitatea ducatelor din Ţinuturile de Mijloc, puterea lui Nayauru şi a lui Ihuake, şi împreună aveau să împingă Mascarada înapoi în mare.

Autocrată

Capitolul 21

Primăvara avea să aducă încercări – curtarea decisivă a lui Nayauru şi a lui Ihuake şi a clienţilor lor – urmate de încercări şi mai mari. Însă Baru mai avea puţin timp la dispoziţie.

Iarna o mânji de noroiul bătătorit din Aurdwynn, o hrăni cu mâncare specifică locului, curry cu carne de bibilică, cu vânat şi peşte sărat, iar porii îi ajunseseră să emane parfumul uleiurilor şi al aromelor de chimion, ghimbir sălbatic şi crustă de sare. Limba, deşi la început i se împleticea, ajunsese să stăpânească noţiunile introductive de iolynică. Învăţă să înjure în urună şi în stakhi şi să renunţe la

cuvântul belthyc oficial *ilykari* – un cuvânt perceput ca aparţinându-i Mascaradei lui Xate Yawa – în favoarea celui de *elevi* din dialectul local iolynic.

Învăţă diferenţa dintre gustul fumului de cedru şi al celui de brad roşu de coastă. Râse la poveştile spuse în jurul focului despre ducesa Naiu şi cei patru soţi ai ei, care muriseră ca nişte eroi în Rebeliunea Neghiobilor. Râse şi mai tare când ceilalţi imitară privirile ducesei, piezişe şi nervoase, ce căutau prezenţa vreunui igienist social încruntat, gata să pună diagnosticul de degenerare.

— Bărbaţii se însurau cu bărbaţi, îi spuse Tain Hu, când se lăsară amândouă pe vine lângă foc ca să-şi frigă vânatul. Iar, cândva, femeile îşi luau neveste. Era un lucru pe care îl făceau săracii, cei muritori de foame, disperaţii, cei care aveau nevoie de o înţelegere de afaceri ori să împartă un acoperiş. Soldaţii în campanie care nu mai aveau pe nimeni la care să se întoarcă acasă. O făceau mai ales cei fără nevoi sau probleme – o făceau din dragoste. Cuvintele „tribadistă” şi „sodomit”, cu semnificaţia şi definiţia lor, au venit mai târziu. Înainte de aceste cuvinte nu erau decât oameni.

Baru o privi prevăzătoare, temându-se de vreo momeală întinsă sălbaticei taranoki.

— Dar asta a fost demult. Înainte de Mască.

Tain Hu rupse o fâşie de carne, mestecă încet

şi înghiţi.

— Demult? Ei bine...

Zâmbi cu privirea pierdută dincolo de foc.

— Întreabă scufundătoarele din Portul Horn. Ori actriţele de la Atu Hall. Au să-ţi spună ele cât de demult a fost. Nimeni nu mă uită pe mine atât de repede.

Pe Baru o cuprinse curiozitatea la fel de instantaneu şi puternic ca spaima condiţionată, iar comparaţia o făcu să râdă.

— *Zău*? În Treatymont? Sub nasul lui Xate Yawa?

Tain Hu făcu ochii mari prefăcându-se jignită.

— Crezi că mi-aş opri lucrarea la porţile oraşului? Te rog frumos! Am de păstrat tradiţia de cuceriri Vultjag.

— Vorbim despre *mai multe* cuceriri?

— O, da. Se cer câteva calcule.

Tain Hu scrise cu degetele nişte numere în aer.

— S-ar putea să fie nevoie de o contabilă.

Baru începu să tuşească din cauza fumului şi-şi scăpă vânatul în foc.

*

Conduse Armata Coiotului într-un fel de război disperat, un război fără violenţă, un război cu mai multe victime decât orice altă bătălie purtată vreodată.

Regimul incrastic stabil din copilăria ei o făcuse pe Baru puternică şi înaltă, mai

sănătoasă şi mai capabilă decât mulţi dintre luptătorii Coiotului. Îi ajuta să sape latrine, învăţându-i igiena obsesivă a Mascaradei, mirosind mai mult rahat aurdwynni decât plănuise vreodată s-o facă. De la femei află că un ciclu menstrual regulat în timpul iernii era semnul unei prosperităţi incredibile – un lux nobil la care femeia obişnuită nu putea accede.

Prin naştere era om de rând, dar în ochii lor împrejurările educaţiei ei o puneau în rândul nobilimii.

Coioţii săi patrulau pădurile din Ţinuturile de Mijloc, o fantomă a ordinii într-un ţinut lihnit de foame. Retragerea din toamnă a Mascaradei prădase grânarele şi abandonase drumurile, semănând anarhie: un mesaj, un vestitor al vieţii fără mănuşa tehnocratului şi a militarului. Coiotul ripostă deschizând căi spre nord oriunde putea, angajând pionieri de asediu ducali ca să ajute la lucrările în piatră, organizând arcaşi şi călăreţi care să patruleze drumurile. Când calea fu deschisă, îi scriseră îndepărtatului Oathsfire şi celor care se ocupau de grânarele lui pline ochi, de proviziile lui de sare şi carne: „Trimite ce poţi”. Acolo unde găseau surplus de provizii plăteau preţuri exagerate ca să le cumpere şi să le ducă unde era nevoie de ele.

Când încălcară teritoriul ducatelor din Alianţa Ţinuturilor de Mijloc, Baru pregăti mesaje pentru ducii şi ducesele lor: „Eu sunt Mâna Mai

Corectă. Vin să ajut”. Dar nu le trimise. Să lase mărturie scrisă a corespondenţei cu ducatele din Ţinuturile de Mijloc ar fi însemnat să le implice în trădare. Nu puteau risca nici măcar ştafete. Era mai bine pentru *Îndoiala trădătorului* dacă ducii din Ţinuturile de Mijloc se puteau preface că ea nu trecuse pe acolo. Ar fi fost dezastruos să le forţeze pe Nayauru şi pe Ihuake să acţioneze prea devreme, dezastruos pentru strategia lor şi pentru Baru însăşi: îi asigurase pe Lyxaxu şi pe ceilalţi că Ţinuturile de Mijloc aveau să aştepte.

Studia natura suferinţei din Aurdwynn. Când ajungeau în cătune şi oraşe libere lua cu ea un tălmaci şi mergea din casă în casă, discutând cu dijmaşi şi meşteri făuritori de săgeţi, fierari şi zidari, mame şi taţi, mătuşi şi bunici, toţi chiriaşi ai moşierilor – consemnându-le regimul alimentar, pierderile de sarcină, greutatea pe care o aveau copiii la naştere, gravitatea scorbutului în rândul populaţiei (gingii sângerânde, pete pe piele şi moral scăzut *peste tot,* universale, ineluctabile, sinonime cu iarna însăşi: *răsuflarea lui Wydd),* temerile lor, micile lor speranţe pe care şi le păstrau cu sânge rece.

Alcătui o hartă a scării ierarhice feudale, a ducilor, moşierilor, armaşilor, meşteşugarilor şi dijmaşilor. În nopţile în care tremura, se gândea cum să-i zdrobească. Aurdwynnul nu avea să egaleze nicicând Falcrestul până ce nobilimea

feudală nu era dată jos.

Ar fi fost o ţară mai bună dacă ar fi fost condusă raţional.

*

Zăpezile se înmuiară devreme şi toate râurile, umflate după topirea gheţii prinseră a mugi. Baru se visă zburând. Văzu Aurdwynnul din burta norilor, cu lumina reflectându-se în izvoarele repezi de primăvară, în puternica Revărsare de Lumină, un evantai de argint viu care se scurgea în mare. Se trezi în cântecul păsărilor.

Sătulă de ulei şi duhoare, înotă într-un torent de apă din gheaţa topită, icnind la fiecare răsuflare, în apa rece ca un val de amorţeală şi de foc. Armaşii ei – pădurari Sentiamut în mantii din blană de urs aleşi pe sprânceană de Tain Hu – băteau din palme şi râdeau, încântaţi de înaintarea ei sfidătoare în amonte şi de arta înotului, necunoscută în nord.

Când însă ieşi la mal tremurând, bărbaţii îşi feriră ochii, ezitând să vină la ea să-i ofere blănurile lor, ca şi cum credeau că avea să-l aleagă pe unul dintre ei, oferindu-i gestului o anumită semnificaţie – iar Baru ezită şi ea dintr-odată, vrând să evite toate semnificaţiile, încătuşată de lucruri pe care nu intenţionase niciodată să le înveţe.

— Ai grijă! o avertiză Tain Hu. Ţi-ai câştigat respectul. Numai că în Aurdwynn nu există

bărbaţi care să respecte ce-şi doresc. Am învăţat asta din curtea pe care mi-a făcut-o Oathsfire când eram tânără.

— Mai sunt şi alte femei aici. Nu toate sunt prost tratate.

Baru se referea la arcaşe şi la meşterele făuritoare de săgeţi, la farmaciste care făceau medicamente din muşchi de copaci, la astronomi şi la femei-pădurar ca Ake.

— Vrei să mă dau drept bărbat aşa cum ai făcut-o tu cândva? E asta singura cale de a le păstra respectul?

— Du-te la una dintre femeile alea, îi spuse Tain Hu, şi întreab-o ce-a vorbit lumea despre ea când şi-a părăsit iubitul sau şi-a mai luat unul, sau n-a avut niciodată aşa ceva.

— Mi-am făcut fraţi din aceşti bărbaţi, nu iubiţi.

Ducesa Vultjag, cu părul despletit şi umerii legănându-se sub îmbrăcămintea de piele şi zale, clătină din cap cu mâhnire.

— Ţi s-a dat un permis de frăţie, Baru Pescăriţa, şi nu ai niciun cuvânt de spus în privinţa momentului sau motivului retragerii lui.

Gura ei tresări într-un zvâcnet de amuzament sau de regret.

— Şi pe-asta tot de la Oathsfire am învăţat-o.

— De-aia... Baru nu reuşi s-o spună pe şleau. De-aia te-ai îndreptat spre scufundătoare şi actriţe? În loc să-ţi alegi un soţ?

Tain Hu râse tare, încântată.

— Crezi că *m-am îndreptat* spre ele?

Baru se simţi un pic ruşinată. Era o întrebare a Mascaradei, genul de întrebare pe care învăţai să o pui la o şcoală cu ziduri albe. Taţii ei îi dăduseră o învăţătură mai bună.

Merseră în linişte alături de coloană şi ajunseră la un loc în care coronamentul se rărea, iar lumina soarelui ajungea până jos printre brazii roşii de coastă cu pete, la fel ca modelul de pe blana unui cerb tânăr. Un torent cauzat de zăpezile topite mugea în apropiere şi împreună ridicară privirile spre lumina caldă, care pătrundea printre crengi.

— O simt, spuse Tain Hu. Puterea.

— E ykari Himu?

Nu o crezuse niciodată pe Tain Hu ca fiind *cine ştie ce* credincioasă, dar ducesa chiar avea credinţă.

— Schimbare, răspunse Vultjag. Oricum i-ai zice.

Îi aruncă o privire piezişă lui Baru.

— Mi-ai spus că nu există decât un singur drum înainte. Că Mascarada n-are să fie înfrântă niciodată. Doar subminată din interior.

Baru îşi întoarse privirea de la ea, ca şi cum ar fi făcut o concesie mândriei.

— Tu mă faci să cred altceva.

Şi, deşi să zică sau să creadă lucrul ăsta i se părea mai rece decât apa din topirea zăpezilor,

era adevărat.

— Ce porunceşti, stăpână juruită?

Nici măcar un pic de zeflemea în glasul lui Tain Hu.

Îşi prezentaseră argumentele în faţa Ţinuturilor de Mijloc, îşi arătaseră puterea şi hotărârea. Acum era vremea să le atragă de partea lor cu toată cavaleria şi avuţia pe care le aveau. Să înfrângă *Îndoiala trădătorului* şi să adune fiecare potenţial rebel, care încă mai şovăia, într-o forţă unică şi unită.

— Nayauru şi Ihuake. Le facem să treacă de partea noastră.

*

Când schimbară direcţia mergând şi mai spre sud, Tain Hu se hotărî să-şi testeze curajul şi să urce pe drumurile stâncoase de pe Muntele Kijune. Acolo le găsi războiul.

— Nu-i chiar aşa departe până jos, spuse Baru, după care, neputând să se abţină, izbucni în râs.

Jos de tot, vârfurile copacilor se mişcau în valuri lente, răvăşite de vânt. Taberele Coiotului erau mici tuşe de pânză şi fum. La nord de ele, Munţii Crestelor Iernii urcau la marginea cerului, cu coastele negre ca pana corbului şi culmile la fel de albe şi de neatins ca norii pe care-i străpungeau.

— Vino! spuse ea. Doar ai grijă cum pui piciorul!

Tain Hu se agăţă de lanţurile de pe o parte şi de alta a pasarelei, un pod periculos de îngust încătuşat de versantul de stâncă, sus, deasupra Ducatului Ihuake – şi se uită îmbufnată la Baru.

— Eu nu-s capră!

Lui Baru îi plăcea la nebunie. Precum stâncile negre şi întinderile vulcanice din Taranoke, spaţii întinse sub cerul liber ca dintr-o copilărie de dinainte de frică.

— Vino, ducesă! îi făcu ea semn. Suntem aproape de vârf. Haide!

Tain Hu trase aer în piept în vântul care bătea cu rafale suficient de puternice, încât să huruie de-a lungul întregii cărări şi să şuiere. Împietri, clar temându-se să respire, şi căpătă o expresie de nefericire şi frustrare pe chip în timp ce Baru mai râse o dată.

— Ducesă! strigă vântul.

Tain Hu se uită în josul potecii, instantaneu vigilentă, ca şi cum cuvintele ar fi atins ceva mai din adâncul ei decât înălţimea. Venea cineva: Ake Sentiamut cea cu păr de culoarea paiului, cu haina din blană de urs strânsă în jurul ei, luptându-se cu lanţurile ca să urce de pe trecătoarea stâncoasă de jos.

— Ei bine, trebuie să fie ceva urgent, vorbi Baru, iar Tain Hu se încruntă.

Femeia-cavaler urcă la ele. Se duseră împreună spre o şa ferită dintr-o parte a Muntelui Kijune, unde puteau să ţină sfat. Tain

Hu se mişca repede acum, ca şi cum ar fi fost de datoria ei să fie neînfricată în faţa vasalilor, deşi se ţinea aproape de Baru şi călca pe urmele ei.

Se adunară la adăpostul neted al stâncii, gâfâind, cu răsuflarea tăiată. Ake îi oferi lui Tain Hu haina ei, dar ducesa o refuză elegant. Baru, înfrigurată de amintirea iernii aduse de vânt, se aşează lângă Ake şi se ghemuiră împreună sub blana de urs.

Tain Hu îşi puse mâinile pe stâncă.

— Zi-ne!

— E război civil.

Tăcere preţ de o clipă, cu excepţia vântului care şoptea.

— Adică, întrebă Baru, altul decât al nostru?

Ake desfăşură o hartă îngreunată. Ţinuturile de Mijloc se deschiseră dinaintea lor, desenate cu cerneală pe piele de oaie – al doilea cat al casei alegorice a lui Baru, plin de meşteşuguri şi vite. Baru îşi aşternuse gândurile pe ea, formele tensiunilor şi ale loialităţii. Vestul era al lui Nayauru Ziditoarea de Stăvilare, cu Autr şi Sahaule alături, bogat în apă curată, care strălucea în mari lacuri de acumulare. Estul era al lui Ihuake. Cirezile ei erau vaste şi asurzitoare şi-l ţinea pe soldatul Pinjagata strâns lângă ea, ca pe propriu-i pumn.

— Aici.

Ake urmări o linie de la capitala lui Nayauru,

Naiu Lumina Zorilor, la cea a lui Ihuake, la Ţarc.

— Iscoadele noastre au găsit urme în mocirlă.

Tain Hu expiră lent.

— Ale cui?

— Ale soldaţilor lui Nayauru. Mărşăluiesc spre est cu trupe masive.

Baru stabili pe hartă poziţia lor, la nord de oraşul liber Haraerod, în inima teritoriului lui Thuake. Răspântiile Haraerodului, unde cei veseli veneau să cânte, unde cu ani în urmă dăduse peste ducele Pinjagata aflat într-o stranie patrulare.

— Vine Nayauru după noi?

— Nu. După Ihuake.

Tain Hu îşi răsfiră degetele spre colţurile hărţii şi o privi îndurerată.

— Nayauru a visat dintotdeauna la domnie, dar de data asta e prea devreme, moştenitorii nu sunt pregătiţi. Nu are niciun copil din spiţa lui Ihuake ca să-l folosească pe post de uzurpator. De ce acum? De ce nu ne oferă nouă şansa...?

Lui Baru i se strânse stomacul. Insistase ca Nayauru să rămână pe loc. Înfruntase şi supusese privirea lui Lyxaxu şi se angajase că aşa urma să se întâmple. N-o să mai aibă niciodată încredere în sfatul ei. Cum să reacţionezi la aşa ceva, cum să întorci situaţia într-un avantaj...

O mişcare scurtă din bărbie a lui Tain Hu

transmise: „Dă vina pe mine”.

— De ce n-am văzut asta? Ducesă? întrebă Baru.

— Am sperat că se va da de partea noastră. O respectam.

Ochii i se întunecară.

— Rebeliunea Neghiobilor i-a înghiţit toată familia. De ce să facă aşa o mişcare pripită? Oare nu mai ţine minte nimic?

Baru studie harta, ridicându-şi ochii o singură dată ca să se uite la Ake şi dincolo de ea, în zare.

— Ştiu ce face.

Cele două femei din Vultjag se uitară la ea.

— A venit primăvara. Nayauru ştie c-o să ne atace Mascarada. Sigur se aşteaptă să-l vadă pe Cattlson plecând în marş spre nord, prin ducatul ei, ca s-o zdrobească pe Erebog. Vrea să fie indispensabilă Mascaradei atunci când începe ofensiva.

Baru se ocărî singură în timp ce vorbea, amintindu-şi de indiciile ignorate, de legăturile nefăcute, de anii de dovezi care ar fi putut s-o pregătească pentru această alegere: Bel Latheman arătând spre Heingyl Ri, ideea lui Heingyl Ri despre o criză inevitabilă în Ţinuturile de Mijloc, Pinjagata în patrulă, căutând o femeie care arăta ca tânăra ducesă Nayauru. Un întreg păienjeniş de intrigi, planul măreţ al lui Nayauru pentru tron, iar Baru nu se deranjase niciodată

să tragă de vreunul dintre fire...

— Ştie că Ihuake ne-a primit pe pământul ei. Asta îi dă o scuză să o distrugă şi să-i ia păşunile, să revendice atacul drept un act de loialitate faţă de Falcrest şi să câştige favoarea Parlamentului.

Şi astfel să devină regina Aurdwynnului, mama unui neam care ar putea dăinui vreme îndelungată. O stratagemă de o îndrăzneală colosală, precum ceva dintr-o piesă, dintr-o epopee. Baru simţi un fior rece de respect.

Tain Hu se gândi şi ea la asta, cu maxilarul încordat şi cu pumnii strânşi, apăsând în piatră.

— Căţeaua aia magnifică! făcu ea, folosind cuvântul maia pentru lupoaica mamă, nu epitetul în afalonă. Ake, dacă Excelenţa Sa are dreptate... au văzut iscoadele soldaţi de carieră ai Mascaradei mărşăluind în ajutorul gărzilor lui Nayauru?

— Da.

Baru nu putu decât să clatine din cap în semn de apreciere. Coiotul sperase să-i folosească pe Nayauru şi pe consorţii ei împotriva lui Cattlson şi acum, ei erau cei de care se foloseau alţii. Tot ce avea Nayauru de făcut era să revendice Ţinuturile de Mijloc. Cattlson avea să măture flancurile şi să-i distrugă pe rebeli, iar ea şi-ar fi avut dinastia.

Baru făcuse aceeaşi greşeală ca întotdeauna. Presupusese că Nayauru s-ar fi lăsat curtată de

ea, o piesă a jocului pe care s-o ia şi s-o mute cum vrea în teren. Nu o jucătoare de sine stătătoare.

Ake tremură lângă Baru când se înteţi iar vântul.

— Am vorbit cu căpitanii de luptă. Vor să trimită vorbă în nord. Dacă Erebog, Oathsfire şi Lyxaxu îşi trimit falangele în marş spre sud, îi putem aduce întăriri lui Ihuake şi putem s-o salvăm.

— Nu!

Tain Hu şi Baru clătinară din cap în acelaşi timp.

— Nu le putem oferi o ţintă, zise Tain Hu, iar Baru arătă spre Treatymont şi forţele adunate acolo: Cattlson şi Heingyl, aşteptându-l pe Coiot să se prezinte pentru exterminare.

— Doamnele mele, zise Ake plecând capul. Toată iarna ne-aţi spus – şi nu vreau să dau dovadă de lipsă de loialitate, – că i-am putea câştiga pe ducii din Ţinuturile de Mijloc pentru cauza noastră. Acum descoperim că Nayauru ni s-a întors împotrivă. Unde se duce ea, se duc şi Autr, şi Sahaule. Dacă nu ne împotrivim lor, atunci ce facem? Dacă o să cadă Ihuake, Mascarada va stăpâni şi coasta, şi Ţinuturile de Mijloc. Vom muri de foame.

Tain Hu îşi mută privirea de la femeia-cavaler la Baru şi aşteptă.

— Dă-mi un palimpsest! spuse Baru. Şi

cerneală!

Avea nevoie de armele ei.

Când Ake le găsi pe amândouă în geanta ei, Baru suflă în palme şi explică ordinele în timp ce le scria.

— Îi vom opri noi înşine. Armata Coiotului va intra în Ducatul Nayauru la nord de locul unde se află ducesa în marş, o va tăia spre sud, îi va reteza liniile de aprovizionare şi va ameninţa căminele soldaţilor ei. Armata lui Nayauru se va nărui fără măcar o singură bătălie. Vezi să ajungă vorba la toate coloanele noastre răzleţite!

— Am ieşit jerpeliţi din iarnă, o avertiză ducesa. Bărbaţii au nevoie să-şi vindece rănile şi să mănânce corespunzător ca să scape de scorbut. N-ai face decât să-i arunci dintr-un chin într-altul.

— Nu există timp de odihnă. Coiotul mărşăluieşte.

Baru îi susţinu privirea.

— Moartea o să vină printre oamenii noştri înainte să cucerim Treatymontul. Să ne facem un tovarăş din ea.

În timp ce coborau pe poteca de pe Kijune se mai opriră o dată la cererea lui Tain Hu.

— Aerul e curat aici şi o să-mi lipsească liniştea, zise ea.

Baru o strânse de umăr, cade la camaradă la camaradă. Tain Hu se rezemă de ea preţ de

câteva clipe, în semn de recunoştinţă. Sau poate doar ca să se încălzească un pic.

*

Soldaţii lui Nayauru mărşăluiră spre est ca să cucerească Ihuake.

Coiotul începu manevra de ripostă.

O coloană de arcaşi-slujitori ai curţii lui Oathsfire conduse marşul în Ducatul Nayauru. Uciseră un grup de pădureni şi descoperiră că aceştia aveau la ei atât bani ai Mascaradei, cât şi ordine ameninţătoare cu sigiliul lui Cattlson: „Goniţi vânatul din păduri! Ucideţi-l! Ardeţi lăstărişul! Nu lăsaţi nimic care să poată fi cules pentru mâncare!”

— De ce?

Baru se încruntă şi se uită la Tain Hu, ţinând scrisorile strâns în mână.

— Nu se poate să se aştepte să murim de foame acum că a venit primăvara. Cu siguranţă ştiu că oamenii ne vor hrăni oriunde ne-am duce.

Tain Hu îşi unse sabia cu o fermitate inexpresivă.

— N-au intenţia să ne înfometeze, spuse ea. Au intenţia să-i *oblige* pe oameni să ne hrănească.

În spatele soldaţilor cu arcuri lungi ai lui Oathsfire, coloanele lui Vultjag goniră spre vest, apoi spre sud; iscoadele raportau gâfâind şi cu un sentiment de teamă amestecată cu uimire

puterea şi concentrarea forţelor lui Nayauru: cavalerie şi infanterie grea, la care se adăugau tehnicieni de asediu şi companii în albastru cenuşiu, alcătuite din soldaţi de carieră ai Mascaradei. Ziditoarea de Stăvilare îşi întărise armatele într-un trăsnet, căci se mişcau cu o viteză şi o precizie înfricoşătoare.

Numai că trenurile lor de aprovizionare nu reuşiră să ţină pasul cu ele. Căruţe şi catâri se împotmoliră pe drumurile noroioase. Torentele de primăvară inundaseră locurile de traversare.

Baru putea să simtă slăbiciunea în aer. Nayauru lupta cu o armată alcătuită din soldaţi profesionişti şi recruţi, luaţi din sânul familiei înainte de sezonul atât de important al semănăturilor de primăvară. Or fi fost ei puternici pe câmpul de bătălie, dar trebuiau să mănânce, trebuiau să fie plătiţi.

Îi puse pe bărbaţii din rândurile Coiotului să se ospăteze din trenul de aprovizionare.

Familiile Alemyonuxe-Vultjag loviră primele, arcaşii lor ţintind caii şi căpitanii şi ucigând de plăcere un bărbat din doi în fiecare coloană. Mesagerii lui Nayauru, împotmoliţi în drumurile mocirloase, nu putură organiza represalii. Atunci când ducesa îşi trimise propriii pădurari pentru contraatac, viclenii vânători Awbedyr-Vultjag îi prinseră la rândul lor într-o ambuscadă. Ostaşii cu arcuri lungi ai lui Oathsfire, flămânzi de glorie, atacară ariergarda forţei principale, dând

foc taberelor rezervelor în puterea nopţii.

Nayauru avea o armată gândită să câştige bătălii. Coiotul învăţase cum să câştige războaie.

După care, cu totul din întâmplare, avu loc o bătălie.

Tain Hu, Baru şi Sentiamut-Vultjag cotiră spre sud prea repede, poticnindu-se în coloanele prietenoase Hodfyri-Vultjag şi Lyxaxu (care nu găsiseră suficientă hrană şi erau toate flămânde). Aceasta duse la o zi de mare derută şi, în dimineaţa următoare, ceţoasă şi caldă, câţiva dintre vânătorii Hodfyri intrară drept în flancul coloanei lui Nayauru, care se afla cel mai la nord: un paravan de ţintaşi şi arcaşi, iar în spatele lor o companie întreagă de soldaţi de carieră de-ai Mascaradei.

Tain Hu înjură o dată, vulgar, când veniră ştafete din faţa coloanei cu vestea că descoperiseră şi atacaseră accidental o trupă de aproape o mie de bărbaţi pe Drumul lui Fuller.

— Spune-i căpitanului Hodfyri...

Îi aruncă o privire lui Baru, încruntată, după care îşi luă ochii de la ea, de parcă îi ceruse părerea pentru ca apoi să se răzgândească.

— Spune-i că duşmanul nu ne ştie numărul şi intenţiile! Spune-i să trimită luptători cât de departe poate pe fiecare flanc şi să aprindă focuri!

— E ud lemnul, protestă ştafeta, şi n-au cum

să le aprindă...

— Zi-i să-l înmoaie în ulei de in. Vrem fum, nu foc. Un paravan pentru mişcările noastre.

Se răsuci brusc spre Ake Sentiamut.

— Coloana lui Lyxaxu trebuie să se grăbească cât de tare poate şi să ni se alăture. Când duşmanul o să vadă fumul, va forma o linie de hărţuire. Noi ne vom arunca întreaga forţă în flancul lui stâng să vedem dacă putem trece de el ca să-l învăluim. Trimite-ţi cei mai buni arcaşi în faţă ca să le ucidă iscoadele! Orbeşte-i!

Ştafetele se împrăştiară. Tain Hu făcu semn şi un bărbat îi aduse un arc scurt.

— O să meargă? întrebă Baru, agitată, încercând să evalueze forţele lor, numărul şi capacitatea luptătorilor. Avem forţa numerică?

— Nu forţa numerică va decide această bătălie.

Tain Hu prinse arcul în spatele pulpei şi se aplecă să-l încordeze.

— Mătuşa mea îi zicea *jagisezion.* Război în pădure. Bătălia se câştigă cu derută, înşelăciune şi ferocitate. Îi vom face să creadă că mişunăm prin toată pădurea şi că vor muri cu siguranţă dacă nu fug. Trebuie să fiu aproape de linie, cu rezervele, ca să pot ataca la punctul critic.

Baru, nesigură şi cu inima în gât, ridică o mână.

— Am să mărşăluiesc în faţă, alături de tine.

— Nu!

Tain Hu ridică arcul, testând întinderea, aruncându-şi mantia de lână pe spate. Nu se uită la ea.

— Eşti prea valoroasă.

Baru nu o putea contrazice.

— Înălţimea Ta, spuse ea, pentru ca apoi să-şi găsească cu greu cuvintele: Fii cu băgare de seamă!

Tain Hu ridică mâna a salut şi probabil ca s-o facă să tacă. După care fluieră şi-şi chemă călăreţii, se întoarse şi, în capul unei coloane de bărbaţi zdrenţăroşi, cu ochii roşii, dispăru la trap printre copaci.

*

Garda lui Baru descoperi o moară cu ciocane lângă un pârâu din apropiere şi o duse acolo ca să aştepte.

Teroarea care o cuprinsese pe Baru venise din străfundul sufletului ei. Era o teroare numai a ei, o grijă fundamentală – apocaliptica posibilitate ca lumea *să nu permită planuri,* să funcţioneze în moduri haotice şi de nestăpânit, ca o singură lovitură norocoasă, o lovitură bine ţintită din arc a unui bărbat pe care nu-l întâlnise niciodată, care să poată aduce dezastrul total. Spaima că logica de bază pe care o folosise până atunci ca să se descurce în lume era o minciună.

Ori, şi mai rău, că *ea însăşi* nu era în stare să facă planuri, că era la fel de oarbă ca o copilă, că ştia prea puţine şi se autoamăgea prea tare

ca să cuprindă informaţia necesară şi că, atunci când avea să vină confruntarea dintre modelul ei şi adevărul pur, nesimbolic al lumii, lumea avea să o devoreze ca o sepie care înşfacă momeala.

Roata morii fusese decuplată de maşinărie şi se învârtea şi scârţâia fără rost.

— Haideţi! porunci Baru. Mergem înainte.

Coborâră panta, printre uriaşii brazi roşii de coastă, prin ceaţa subţire care se îngroşa într-un fum înţepător. Ajungeau la ei strigăte îndepărtate, unele se auzeau mai tare, altele mai încet, ca şi cum restul lumii începuse să oscileze pe o maree de furtună.

Prin fum veni în fugă spre ei un bărbat, strigând în urună. Unul dintre pădurarii Sentiamut trase o săgeată peste capul lui, iar altul îl nimeri în burtă. Baru, împietrită de strigătul bărbatului (devenit ţipătul unui om speriat), nici măcar nu scoase sabia.

Bărbatul căzu într-un tufiş ud.

Se gândi ce avea să povestească despre acest moment şi, sperând să fie curajoasă, se duse la bărbatul căzut. Doi dintre pădurari ajunseseră deja la el. Ţipa şi tot ţipa, şi se apuca de rădăcinile din jurul lui cu mâini uriaşe şi puternice, dând cu capul în mocirlă, încercând să se retragă ori să se înece în noroi, sau să scape de săgeata din burtă. Încercase să şi-o smulgă şi-i rupsese penele.

— Rahat! înjură unul dintre pădurari, vorbind o stakhi suficient de simplă, încât s-o priceapă şi Baru.

— E Ala Hodfyri?

— Nu, el n-avea atâţia dinţi, poate Ora?

— Vărul lui?

— Frate, cred...

— Ora se rătăcea tot timpul.

Bărbatul căzut holbă ochii şocat. Probabil, îşi zise Baru (plină de o rezonanţă goală, ca într-o cavitate cum e cea lăsată de un ochi scos), descoperise un nou tip de durere, o permutare de neînchipuit până atunci a fricii. Maţele puţeau sub el.

— Unul de-ai noştri, zise ea.

Pădurarul care trăsese se aplecă să vomite. Baru îl privi, aşteptându-se să facă şi ea la fel, dar nu-i veni. Bărbatul se îndreptă de spate, scuipă şi zise:

— Aş vrea să nu fi strigat în urună, eu nu prea vorbesc urună.

Omul de pe jos încă mai ţipa. Baru îşi dădu seama că toată garda se uita la ea. Făcu un gest de poruncă, neporuncind nimic, ştiind însă ce ordonase.

— Vrei s-o faci tu, Ude? întrebă un bărbat.

Pădurarul care vomitase îşi scoase cuţitul.

— Ah, făcu el privindu-l. Nu.

După care, spuse, de parcă era un lucru important:

— Are barbă.

— E în fântână, zise rănitul cu glas strident, după care începu iar să ţipe, bătând pământul, disperat, fixând cu privirea bărbaţii din jurul lui, conjurându-i să înţeleagă. AM BĂGAT-O ÎN FÂNTÂNĂ!

Îl ţinură şi-i tăiară beregata.

— Cine-o să-i spună lui Ala? întrebă cel care vomitase.

— Eu, zise Baru.

Fumul începuse să se subţieze. Printre copaci, văzu un canion de lumină, drumul, câmpul de luptă.

— N-ar fi trebuit să venim, spuse ea. Înapoi la moară!

*

Război în pădure:

Coloana lui Nayauru văzu fum pe toată liziera pădurii, un talmeş-balmeş de ceaţă la distanţa până la care zbura săgeata. Căpitanii răcniră ordinul: „Linia de bătaie! Intraţi în formaţie, câinilor!” Soldaţii de carieră ai Mascaradei ce purtau măşti albe se aşezară în centru, hărţuitorii lui Nayauru pe flancuri şi arcaşii în spatele lor.

Bărbaţii Hodfyri din Armata Coiotului traseră dintre copaci, la adăpostul fumului, încercând să ţină duşmanul pe loc. Planul de luptă a lui Tain Hu era atât de simplu, încât îl putea pricepe şi un idiot. Trebuia să fie, căci nu avea altă cale de

a-l comunica către toate grupurile răzleţite şi derutate participante la război.

Jagata stakhieczi atacară primii. Unitatea de sub comanda lui Tain Hu în care se încredea cel mai puţin, dar care era cea mai dură. Dziransi conduse luptătorii Conacului Hussacht, palizi, cu părul roşu, răcnind şi strălucind cu platoşe de oţel aspru spre flancul lui Nayauru. Îi loviră vânătorii luaţi la oaste ca nişte fantome. Nimeni din Aurdwynn, fie el om de rând sau duce, nu uitase frica de un imperiu stakhieczi reunificat, o avalanşă de oţel coborând din Munţii Crestelor Iernii. Acum acea frică venea urlând spre ei.

Erau singura linie de infanterie pe care o avea Tain Hu. Singurii luptători ai Coiotului capabili să stea în loc deschis şi să împartă lovituri.

Însă căpitanii lui Nayauru nu ştiau asta. Hărţuitorii ei cu veste de piele şi suliţe scurte văzură o armată de lănci lungi şi platoşe indestructibile. Aşa că făcură ceea ce ar fi făcut orice luptător sănătos la cap, ceva predictibil, cel mai dezastruos lucru...

Se retraseră spre soldaţii Mascaradei din centru, lăsând flancul să se îndoaie.

Tain Hu şi Coioţii ei săriră prin breşă. O zbughiră peste drum, trăgând cu arcul din mers, şi intrară în pădure în spatele liniei lui Nayauru. Cu ei veni încă o coloană, fără scuturi, vopsită în roşu, tremurând în lesă. Fanaticii-Elevi ai lui Lyxaxu.

Tain Hu le dădu cuvântul.

Aceştia strigară axiome nihiliste, de tăgăduire de sine când drogurile le forţară ochii să se deschidă. Când ajunseră printre arcaşii lipsiţi de armură ai lui Nayauru, din rândurile acestora se auzi vacarmul unei învălmăşeli abominabile.

Luptătorii lui Nayauru, loviţi din faţă şi din spate, se învârteau în cerc, ţipând, puşi pe fugă.

Soldaţii de carieră ai Mascaradei rezistară pe poziţii, cu scuturile ridicate, închişi ca într-o cutie în faţa tirului de săgeţi. Cu hotărâre grotescă începură să se retragă. Arcaşii iuţi de picior îi hărţuiră însă până când Tain Hu, temându-se să nu rămână fără săgeţi sau să fie trasă înspre locul unde se aflau rezervele, ordonă încetarea urmăririi.

Veni la moara unde era Baru în fruntea unei mulţimi care ovaţiona şi-i oferi Mânii Mai Corecte un dar: un cap mascat, cu oţelul coifului îndoit acolo unde oprise săgeţile şi cu o săgeată cu pene albastre ieşind din tâmplă acolo unde nu le mai oprise.

— Avem prizonieri, zise ea. Să-i scurtăm de cap?

— Spune-le să se ducă acasă la familiile lor! porunci Baru. Spune-le să ducă vorba ducesei Nayauru: treci de partea noastră şi încă mai putem fi milostivi.

— O soartă dreaptă pentru luptătorii lui Nayauru, zise Tain Hu, ridicând capul pe care i-l

adusese în dar. Însă de bărbaţii din Falcrest, cei cu măşti, ce-o să se aleagă?

— Taie-le tendoanele! porunci Mâna Mai Corectă. Lasă-l pe Cattlson să se înece în propriii lui infirmi!

Capitolul 22

În acea noapte în tabără, sub pielea de cerb a cortului ei, Baru se trezi dintr-un vis în care îi apăruse o pasăre cu o săgeată în spatele ochilor şi cu aripi cu pene albastre, care dădea roată pieţei din Iriad, strigând în jos la ea: „Am băgat-o în fântână!” De pe culmea moartă din Taranoke veni tunet şi foc, iar ea ridică privirea şi văzu pantele acoperite în pânza roşie a velelor, ce se rostogolea spre ea, un ţipăt în aer, panică pe pământ.

— Doamna mea, şopti armaşul care o scuturase să se trezească. Doamna mea.

— Da, zise şi-l apucă de încheietura mâinii. Ce veşti ai?

— Ai ţipat.

Bărbatul îşi feri ochii, iar ea îşi dădu seama ruşinată că nu ştie cum îl cheamă.

— Am crezut că s-ar putea să vrei să fii trezită.

— Desigur, zise Baru, apoi cuprinsă de o recunoştinţă bruscă, adăugă: Ai procedat bine.

*

Coloana victorioasă Alemyonuxe, înflăcărată

de gloria bătăliei de pe Drumul lui Fuller, îşi aduse răniţii într-un cătun numit Imadyff – cuvântul belthyc pentru „crâng bun”. Când vindecătorul satului nu reuşi să salveze de infecţie un fiu favorit Alemyonuxe, tatăl înnebunit de durere al acestuia, văduv şi om dur, îi ucise fiul drept compensaţie – scoţându-i maţele printr-o despicătură în burtă. Două mame din sat traseră în el când îl executa pe băiat, izbucni violenţa, iar Coioţii Alemyonuxe, flămânzi şi nebuni de sânge, arseră cătunul din temelii. Îmbătaţi de război, o luară spre sud spre cea mai apropiată vâlcea a lui Nayauru, găsiră magazii de sare şi carne în satul de acolo şi plecară cu ele, ucigând paznicii şi grupul care venise după ei.

Greutatea iernii şi ritmul războiului din pădure începuseră să-şi spună cuvântul. Bărbaţii erau nebuni din cauza scorbutului, lihniţi de foame, epuizaţi şi nu aveau niciun pic de loialitate ori dragoste faţă de oamenii Ducatului Nayauru.

— Nu ne putem întoarce împotriva fermierilor liberi şi a ţărănimii, şuieră Baru, iar cei din consiliul Vultjag de război încuviinţară din cap, uitându-se la steagul cu monedă şi cometă, la palma întinsă.

Dar Tain Hu, cu ochii întunecaţi, clătină din cap şi oferi un sfat crunt. Armata Coiotului se mărise prea mult, devenise prea flămândă de carne sărată, bere şi sânge. Nu avea ce

mâncare să găsească. Ca să lupte pe teritoriul inamic, trebuia să vâneze.

— Există un echilibru, spuse Tain Hu, ce se poate observa oriunde în natură. E nevoie de multe prăzi pentru a susţine un prădător. Am adus prea mulţi prădători în Ducatul Nayauru.

Iar Baru văzu mâna Mascaradei la lucru. Îşi trimisese pădurenii peste tot, alungase căprioarele, arsese lăstărişul, adunase ce se putea găsi de mâncare şi făcuse provizii în fortificaţiile sale. Nu-i lăsase Coiotului altă pradă decât şerbii lui Nayauru.

Mascarada avea o perspectivă vastă asupra războiului, era gata să lupte nu doar pe câmpul de luptă, călare pe cal şi cu suliţa în mână, ci peste tot, cu orice avea la dispoziţie. Făcea planuri pe termen lung. Baru ştia lucrurile astea, le ştia mai bine decât oricine altcineva din rebeliune. Cunoştea puterea secretă pe care o avea Mascarada.

După consiliu se duse la Tain Hu. Trase de două ori aer în piept ca să vorbească şi-l dădu afară tot de două ori, înainte să spună în cele din urmă:

— Am să-i ordon Coiotului să înceapă să ceară tribut de la satele lui Nayauru. Mâncare şi îmbrăcăminte. Săgeţi. Capre. Numai ce ne trebuie.

— O s-o facă şi cu, şi fără ordinele tale.

— Măcar aşa mă pot preface că deţin

controlul, zise Baru.

Îşi verificase hărţile personale, rulate în corn, pe care le păzea ca pe ochii din cap. Ducatul Nayauru era albastru aprins. Şerbii Ziditoarei de Stăvilare, dependenţi de împrumuturile Băncii Monedei Fiduciare, o iubeau cu toţii.

Dar Coiotul trebuia să se hrănească.

*

Coloanele de şoc ale lui Nayauru ajunseră la forturile de frontieră ale lui Ihuake şi începură asediul. Afectate de scorbut, disperate, înconjurate de o elită de pionieri de asediu ai Ziditoarei de Stăvilare, garnizoanele lui Ihuake nu aveau să reziste o lună. Când aveau să cadă, Nayauru avea să controleze graniţa şi, prin Drumul de Centură, să ameninţe capitala Stăpânei Vitelor de la Ţarc. Putea oferi Treatymontului un drum sigur spre nord ca s-o atace pe Erebog. Victoria finală avea să fie foarte aproape.

(Uitându-se pe hărţi şi pe rapoarte, Baru se încrunta la fragmente de amintiri nedesluşite, vechi de ani de zile – fragmente ale unui monolog, un orizont întrezărit prin ochi întunecaţi, un anume râs – şuvoaie de lumină pe lacuri de acumulare de chihlimbar – unde, de ce? Era important?).

Dar înainte să cadă forturile, interveni Armata Coiotului.

Iscoadele lui Lyxaxu găsiră o ţintă tentantă:

un convoi mare, foarte bine păzit, împotmolit în mocirla de primăvară taman în apropiere de un punct de traversare a râului. Oştenii cu arcuri lungi ai lui Oathsfire arseră podul şi începură să-i vâneze pe paznicii convoiului, ucigând mai întâi animalele de povară şi caii, apoi trecând la oameni.

Paznicii convoiului ar fi putut să reziste mai mult decât rezerva de săgeţi; slujitorii ducali ai lui Oathsfire fuseseră antrenaţi să atace în masă, nu cu precizie. Numai că ei nu aveau niciun chef să stea lângă căruţe şi să fie doborâţi. Mai întâi câţiva, apoi în grupuri, abandonară convoiul şi se împrăştiară prin pădure. Participanţii la incursiune din partea Coiotului îi văzură chiar pe unii prădându-şi propriile căruţe înainte să fugă.

În convoiul care căzuse în mâinile lor, Coioţii lui Oathsfire găsiră saci şi cufere cu bani. Lefuri pentru tehnicienii de asediu şi pentru recruţii de pe front.

— Am învins, zise Baru, încântată de veşti. Luptătorii lui Nayauru ştiu deja că ea nu le poate garanta siguranţa familiilor şi a pământurilor lor. Fără plată, se vor răscula.

— Asta ai zis astă-toamnă.

Tain Hu se ghemui lângă ea în cortul de comandă, ajutând-o să decodeze misivele cifrate, în iolynică, ce ajunseră la ele.

— Ai zis că Nayauru depinde de bani. Ne-a

surprins o dată şi se poate să ne surprindă iar.

— Ea se poate să mă surprindă. Luptătorii ei nu. I-am răpit lui Nayauru avântul. Are să cadă la învoială.

Şi avea dreptate. Ducesa Nayauru trimise călăreţi la Ihuake să întrunească un consiliu şi să o roage să-i retragă pe Coioţii cărora li se dăduse drumul prin codri.

La rândul ei, Ihuake trimise călăreţi în Ducatele Erebog, Lyxaxu, Oathsfire, Vultjag şi Unuxekome, cu rugămintea către rebeli să trimită emisari în Ţinuturile de Mijloc, cerând sfatul Mâinii Mai Corecte. Nu se angajase încă nimeni la o întâlnire la nivel înalt între rebeli şi marile puteri.

Din Treatymont nu veni nicio veste.

Rebelii aveau să ţină sfat cu ducii din Ţinuturile de Mijloc. *Îndoiala trădătorului* era pe punctul de a fi învinsă.

*

Pe când mărşăluiau înapoi spre est, înspre Ducatul Ihuake, îndreptându-se către consiliu pe nevăzute, Baru se trezi consemnând victoria ca şi cum se întâmplase deja, ca pe un fragment dintr-o istorie viitoare pe care rebeliunea voia s-o scrie: „Consiliul din Ţinuturile de Mijloc avea să fie ţinut minte ca primul mare punct de cotitură, triumful strategiei de iarnă a Armatei Coiotului, momentul în care Aurdwynnul a învins *Îndoiala trădătorului* şi a transformat rebeliunea

în ceva real”.

Prostesc şi naiv, dar greu de oprit. Aşa ar vedea Unuxekome viitorul – ca pe o poveste, ca pe o saga care se îndreaptă spre punctul culminant.

Aveau să se întâlnească la Haraerod, pe pământul lui Ihuake, în umbra Muntelui Kijune. Aşa veniră:

Unuxekome şi Oathsfire împreună, mărşăluind spre vest dinspre Inirein, înţepându-se unul pe altul în chestiuni de bani, femei şi mândrie când traversară câmpia Sieroch. Oathsfire luase zece companii de iscoade şi arcaşi de elită care să stea de santinelă. Unuxekome venise cu un sabat de ilykari din porturile şi oraşele lui locuite de scufundătoare, înarmate cu ştiinţa adevărului şi a falsităţii, gata să adulmece orice trădare. Ducele Pinjagata li se alătură pe drumul spre Haraerod, mărşăluind de unul singur, încrezător că puterea armată a ducatului său îl făcea mai valoros ca aliat decât ca prizonier ori cadavru. Acesta puse capăt ciondănelii celor doi, căci limba lui de soldat le dovedi amândurora că-şi găsiseră naşul, iar ei considerară că era mai bine să se retragă.

Negustorii, berarii şi croitorii din Haraerod fură încântaţi să le vină muşterii – arcaşii deşiraţi ai lui Oathsfire care purtau tunici ca nişte pietre de moară şi mamele cu ochi ageri, care vorbeau puţin şi erau amatoare de frunză de mason.

Urmară apoi Erebog şi Lyxaxu, Baba şi ducele-filosof, care, şi dacă îşi aduceau aminte de anii de rivalitate din nordul aspru, ei bine, erau înţelepţi şi perspicace, comportându-se ca şi cum ar fi dat uitării acele vremuri. Din trecătoarea înaltă de lângă Muntele Kijune o văzură venind pe Ziditoarea de Stăvilare Nayauru: un şuvoi glorios de cavalerie în armură scurgându-se dinspre vest în frunte cu ducesa în rochie albă, a cărei ţinută vădea o semeţie de nezdruncinat. De-a stânga ei călărea Autr Sarea pentru Saramură, lat în umeri şi puternic, cu braţele ca nişte ciocane şi pielea de culoarea humei, iar de-a dreapta ei, Sahaule Năpasta Cailor, care ţinea o suliţă plină de sânge întunecat.

— Are, cu siguranţă, nişte gusturi aparte, remarcă Lyxaxu, privind coloana printr-un ochean. Bărbaţi cu anumite nume.

— Şi tu ai nume maia, băiete, zise Erebog chicotind la reacţia lui. Sângele tău ar putea intra în visul măreţ al lui Nayauru. Numai să-i spui lui Mu a ta că a fost o chestiune de stat – are să te ierte.

— Crescătorii incrastici ar spune că vechiul sânge al vestului s-a subţiat în venele mele. S-a diluat şi a pălit de la atâtea căsătorii cu nordul.

Lyxaxu puse paharul jos.

— Nu cred că are vreo importanţă, continuă el. Vorbim în şoaptă despre Nayauru, dar

şoaptele ne conduc pe căi greşite.

— Spune-mi marea ta teorie, o, înţeleptule!

— Nu-i nimic atât de perspicace.

Lyxaxu strânse ocheanul cu mare grijă.

— Doar că ea îi iubeşte şi ei o iubesc la rândul lor. Asta ne lipseşte nouă.

Erebog îşi întoarse privirea cu ochii pe jumătate închişi.

— E o prostie să iubeşti un consort nobil. Îţi pune piedici, zise ea.

Lyxaxu nu insistă. Îşi dădea seama ce voia Baba să spună după cum îşi coborâse ochii, evitându-i privirea, desigur, dar şi linia orizontului. Ca şi cum îndepărtaţii Munţi ai Crestelor Iernii ar fi putut-o tăia.

Ducesa Ihuake sosi două zile mai târziu într-o coloană de cai de război care trecea într-un torent atât de puternic, încât ar fi trebuit urmată de o echipă care să se ocupe de lucrări la drumuri. Ea şi Nayauru făcură un schimb prudent de daruri de pace. Cu Ţinuturile de Mijloc şi Nordul Rebel la un loc, consiliul le mai aştepta doar pe Mâna Mai Corectă şi pe generalul ei ori vestea că armata Mascaradei şi cavaleria ducelui Heingyl veneau dinspre Treatymont să-i ucidă pe toţi.

Armata Coiotului ieşi din pădure, răzleţită în coloane, precaută, sălbăticită.

Baru, Tain Hu, curajosul bărbat stakhieczi Dziransi şi armaşii lor veniră pe faleza de

deasupra Haraerodului, privind în jos la o vale inundată de culoare: un tartan de ducate, o masă glorioasă şi vorace de cai şi corturi, vârfurile suliţelor cu care făceau exerciţii de luptă falangele de gardă din Haraerod, tăind lumina soarelui.

— Devena, răsuflă Tain Hu şi căzu în genunchi într-un gest de adoraţie. Uite Aurdwynnul de altădată. Puterea noastră străveche. Excelenţa Ta...

Se ridică împingându-se în pulpe, echilibrându-se pe vârfurile degetelor de la picioare şi un deget de la mâna înmănuşată şi privi înapoi cu mirare.

— Iată ce am creat, zise ea, zâmbind şi făcând gropiţe în obrajii brăzdaţi cu roşu. Iată primăvara pe care a plantat-o iarna noastră.

Coborâră în vale, iar steagul cu monedă şi cometă flutura pe un catarg plecat. Ducesa Ihuake îşi trimise cavaleria ca escortă, după care Nayauru, ca să nu se lase mai prejos decât rivala ei, o trimise şi ea pe a sa, iar Oathsfire ieşi călare ca să le întâmpine, cu cai pentru Tain Hu şi Baru Pescăriţa, care refuză să meargă pe cal în timp ce gărzile ei mergeau pe jos, aşa că descălecă de asemenea şi merse alături de ele. Barba îi crescuse iar odată cu venirea primăverii şi vorbea cu o veselie lumească.

Intrară în Haraerod cu larmă de copite şi ovaţii. Adoraţia era însă una temătoare, îşi zise

Baru, nesigură, tulburată.

Adunaseră prea multă putere în acel loc. Umpluseră valea cu prea multă putere, nesiguri de loialitatea ei.

Capitolul 23

— Ar fi o eroare de rigurozitate, vorbi Lyxaxu, dacă nu am face presiuni asupra Excelenţei Sale în acest punct. S-a arătat foarte încrezătoare în disponibilitatea lui Nayauru de a aştepta. S-a înşelat. Asta e tot ce vreau să zic...

Tain Hu sări să vorbească peste el.

— Nu e asta tot ce vrei să zici. O subminezi.

— Vultjag, spuse Oathsfire, cu o căutătură cruntă peste buza halbei sale cu bere. De-acum nu te mai pişi în pădure. Ăsta e un consiliu între egali. Dă dovadă de respect!

Braţele îmbrăcate în zale ale lui Tain Hu se încordară pe braţele scaunului.

— Baru Pescăriţa a înfruntat cu curaj scorbutul şi foamea câtă vreme voi i-aţi risipit comoara pe arcaşi şi pe blănuri. Dacă aţi avea numai o fărâmă din curajul sau convingerea ei, aţi spune pe şleau ce vreţi...

— Toţi vrem acelaşi lucru, zise Lyxaxu şi-şi ridică mâinile râzând. Vultjag, te rog.

— Aşa să fie oare? Aşa e, Lyxaxu?

Tain Hu se trăsese pe jumătate din scaun arătând spre Erebog, de parcă ieşise din

pământ ca un cutremur.

— Ia să căutăm noi o *eroare de rigurozitate,* da? Erebog – vrei ce vrea şi el? Ai vrea s-o ascunzi în palmă pe Mâna Mai Corectă şi s-o iei acasă, unde s-o ţii până e utilă pentru jocul de numire a unui monarh?

Erebog îşi arătă dezaprobarea faţă de lipsa de eleganţă a întrebării.

— Îi împărtăşesc îngrijorarea lui Lyxaxu. Excelenţa Sa a judecat greşit intenţia lui Nayauru. Numai că mie mi-e clar că ne datorăm poziţia bună acţiunilor Coiotului şi înţeleg că meritul îi aparţine Pescăriţei.

„Aş vrea să tacă toţi din gură şi să facă precum zic eu”, îşi zise Baru în sinea ei.

Ducii rebeli se înţeleseseră să se întâlnească la Haraerod într-o casă deschisă să ţină sfat. A doua zi era necesar să le vorbească lui Nayauru şi Ihuake într-un singur glas. Dar în seara aia...

Ei bine, în seara aia, cei din consiliu o făcură pe Baru să-şi piardă speranţa că se mai putea întâmpla aşa ceva.

— Vrei să spui, zise Oathsfire, că tu îi datorezi poziţia *ta* bună. Au fost luptători stakhieczi pe pământul tău, nu-i aşa, Erebog? Bărbatul acesta, Dziransi, emisar al Conacului Hussacht, a venit în sud din citadelele lor ascunse ca să discute, în cele din urmă, cu noi – cum a ajuns acolo? La cine ai fi apelat să te apere, dacă nu venea Coiotul să-ţi deschidă drumurile şi să

alunge bandiţii de pe pământurile tale? Oare Ducatul Erebog ar fi devenit Conacul Erebog până acum?

Oathsfire nu era tocmai lipsit de isteţime.

Lyxaxu îi aruncă lui Oathsfire o căutătură cruntă, probabil ca avertisment să nu meargă încă pe ideea aia.

Nu era nevoie, căci Baba îl ignoră.

— Irelevant. Ce contează acum este să o curtăm pe Nayauru ca s-o îndepărtăm de Treatymont.

— Să o curtăm ca s-o îndepărtăm?

Unuxekome scoase un hohot de râs sănătos.

— O ştim cu toţii pe Nayauru. O să se bage în pat cu ambele tabere, după care o să continue să facă tot ce-i place.

— Nţţ.

Erebog îndepărtă o scamă de pe mâneca rochiei ei.

— Îi confunzi poftele cu politica. Dacă i-aş fi avut pe Autr şi pe Sahaule de vecini în tinereţe, aş fi plecat şi eu la vânătoare.

— Până acum am fi putut-o avea însărcinată cu copilul lui Oathsfire. Asta ar fi legat-o de noi.

Unuxekome întinse mâna spre Baru, de parcă voia s-o facă atentă. O salutase ca pe un vechi camarad de navă şi stătuse până târziu să-i audă poveştile de război.

— Nu-i prea târziu să aranjăm o alianţă prin căsătorie, adăugă Mirele Mării.

— Şi tu eşti la fel de bun de însurătoare ca mine, zise Oathsfire cu o uitătură mânioasă. Crezi că o căsătorie ar lega-o? Ar face un copil cu mine şi l-ar pune în locul meu.

— Probabil c-ar trebui să fii ultimul din consiliul ăsta care să vorbească despre cât de demnă de încredere e o căsătorie, vorbi Erebog cu glas mieros.

Baru îi simţea lipsa preotesei ilykari, a registrului ei cu secrete, a templului ei tăcut scăldat în ulei de măsline şi-n lumina felinarelor care puteau aduce sfârşitul acelui loc. Conspiraţiei ăsteia afurisite îi lipsea cheia de boltă. Nu mai rămăseseră decât ambiţiile ducilor care se arcuiau instabile.

Ah, dar... nu se oferise *ea* să fie acea cheie de boltă, la casa aia de pe râu, pe ţărmul ăla nenorocit? Nu se declarase ea Mâna Mai Corectă?

— Ajunge!

Baru se aplecă înspre cercul de scaune din lemn de brad roşu de coastă.

— Am citit registrele...

— Măcar eu am divorţat de-a mea... şuieră Oathsfire. În loc să aranjez o dispariţie pe tăcute departe de tot, în nord, în conacul cuiva pe care am decis că-l iubesc mai mult.

— Am zis: *Ajunge*!

Vocea lui Baru îl făcu pe Oathsfire să se tragă la loc pe scaun şi îi smulse lui Erebog o uşoară

zvâcnire a buzelor.

— E adevărat că iarna ne-a consumat comoara. Dar am investit bine. Banii noştri au cumpărat mâncare şi arme pentru mii de oameni. Eforturile Coiotului în Ţinuturile de Mijloc au salvat alte zeci de mii de la moartea prin înfometare. Avem o poziţie impunătoare. Acum trebuie să ne folosim de câştigurile noastre.

Toţi ducii se uitară la ea cu o linişte bruscă şi atentă. Baru simţi cea mai mare presiune din partea lui Lyxaxu şi a lui Erebog, care nu stătuse niciodată la sfat cu ea.

„Nicăieri pe lume nu există un loc în care o adunătură de lorzi sau iubiţi să nu aibă propria politică”, îşi zise Baru.

— Îi cunoşti pe ducii aceştia mai bine decât mine.

Ceda un pic în faţa lui Lyxaxu, o recunoaştere pe ocolite a greşelii ei.

— Cum le putem împăca pe Nayauru şi pe Ihuake şi să le câştigăm pe amândouă de partea noastră? Le vor urma clienţii lor?

Controlul Aurdwynnului ţinea acum de Ţinuturile de Mijloc în toate modurile care contau: geografie, negoţ, puterea armelor. Ca să câştige vara, rebelii trebuiau să întoarcă Ţinuturile de Mijloc împotriva Treatymontului, împotriva umbrei îndepărtatului Falcrest şi a represaliilor sale.

— Nu cu tezaurul nostru, se pare, murmură Tain Hu, iar Oathsfire dădu ochii peste cap.

Unuxekome îşi frecă încheieturile mâinilor.

— Are dreptate. Nu mai avem finanţele necesare unui război lung, mai ales dacă se ajunge la asediul Treatymontului. Culoarele marine sunt deschise – îşi pot aduce ajutoare cu corabia.

Baru întorsese problema pe toate părţile. Aveau nevoie de venituri, ceea ce ar fi însemnat ori dări aspre – distrugând taman sprijinul popular care o adusese în acest punct – ori jafuri. Jafurile aveau să meargă pe termen scurt, dar nu se potriveau scopurilor pe termen lung ale lui Baru.

— Trebuie să ne arătăm puterea.

Glasul ca un trosnet de vreascuri al lui Erebog evocă amintiri ale bătrânilor din Iriad adunaţi la sfat şoptit, în timpurile de dinainte ca molima să măture Taranoke.

— Înainte să vină corăbiile din Falcrest, continuă Baba. O demonstraţie de forţă care le va determina pe Ihuake şi pe Nayauru să treacă de partea noastră.

— Avem cavalerie, spuse Oathsfire, după care, aruncându-i o privire fugară, ranchiunoasă lui Unuxekome continuă: Şi multe corăbii. Poate o ieşire în Portul Horn...

Se auzi un strigăt alarmat de la uşa casei. Baru sări în picioare aproape la fel de repede ca

Tain Hu. Două ilykari de-ale lui Unuxekome, femei cu siluete de focă în verde calaican prinseseră un bătrân într-o mantie de postav de recrut ducal al lui Ihuake. Strigară în urună către ducele lor; Baru nu cunoştea cuvintele.

Lyxaxu lăsă să-i cadă cuţitul.

— Bine ochit. O deghizare talentată.

Bărbatul cu barba căruntă începu să râdă.

— Prea mult talent, cârâi el. Hărţuit tot drumul din Treatymont, hăituit prin păduri şi vâlcele şi numai un om credincios m-a depistat, şi pentru ce? Ar fi trebuit să nu plec!

Începu să tuşească, un sunet sec şi aspirat, nu prea diferit de cel al voioşiei lui. Baru recunoscu tusea cu un fior de teamă.

— Xate Olake, murmură Tain Hu.

Baru ajunse prima la bătrân, cu ducesa la doar un pas în urma ei.

— Daţi-i drumul! le porunci ea ilykarilor. E al nostru.

Şeful spionilor din Treatymont, frate geamăn al Jurispotenţei Aurdwynnului, înaintă împleticindu-se în cercul rebelilor. Epuizarea îi adâncise ridurile din jurul ochilor, ca nişte rune ale voioşiei sau ale furiei.

„Mă întreb dacă tu l-ai omorât pe Muire Lo”, se gândi Baru. Iar gândul prinse putere.

Ducesa Erebog se aplecă în faţă din scaun.

— Olake? Tu eşti, vulpoi bătrân? Credeam c-ai murit acum trei ani.

— Aş fi murit acum trei *zile,* dacă nu era ologul ăla stakhi pe care l-a trimis Yawa să mă îndrume. N-am văzut în veci un pădurean mai bun. Ducele Fantomă căutându-şi hrana şi luând-o la goană ca un cerb!

Se aplecă spre Baru şi, trăgând-o după el ca pe un baston, se îndreptă şchiopătând către un scaun.

— Am pierdut Treatymontul. Cattlson a dat naştere la un neam de demoni pe care el îi numeşte Limpeziţi. Mi-au smuls reţeaua din rădăcini. Ca şi cum puteau mirosi un spion doar adulmecându-i o dată răsuflarea.

Se prăbuşi pe scaunul lui Baru, trăgându-şi mantia în jurul lui.

— Yawa s-a hotărât să mă „aresteze" înainte s-o poată face ei. M-a prevenit la timp ca să fug. Şi...

Când zâmbi, ochii îi luciră precum nestematele de iarnă.

— M-a trimis cu un dar.

Scoase un corn pentru băut de sub mantie, îi desfăcu dopul şi turnă un şuvoi de bere neagră pe podea.

— Ăsta, zise el, băgând mâna în corn, este rodul tuturor subterfugiilor ei. Cattlson încă o mai crede loială. Cruzimea ei e singura dovadă de care are el nevoie, ceea ce o menţine în cercul intimilor lui.

Xate Olake oferi cercului o mărgică de ceară şi

lemn.

— Aici, scrisă în cel mai tainic cod al nostru, se află strategia represaliilor Mascaradei. Planul său de a zdrobi rebeliunea.

Ducii se aplecară în faţă aşteptând tăcuţi.

Baru însă vorbi, nevrând să-l lase pe Xate Olake să le atragă toată atenţia:

— Noi de ce vom avea nevoie ca să-i zdrobim la rândul nostru?

Privirea ei şi a lui Xate Olake se întâlniră. Simţi cum o furnică palmele şi-şi aminti de ameninţarea otrăvii lente, îşi aminti de cuvintele lui de rămas-bun: „Te vei strădui să meriţi un antidot”.

— Mână Mai Corectă...

Trecu mărgică secretelor din mână în mână cu ochii sclipindu-i în nuanţe de portocaliu şi albastru la lumina torţelor.

— ...am auzit că te-ai făcut regina rebeliunii.

— M-am făcut un strigăt de luptă.

(Ce obositor devenise să-i vezi pe Unuxekome şi pe Oathsfire uitându-se unul la altul la auzul acelui cuvânt, „regină”).

— Aşa cum ţi-am promis, adăugă ea.

— Şi bine ai făcut. Când o să vină lovitura Falcrestului, o să avem nevoie de un Aurdwynn unit.

Xate Olake îi cuprinse cu privirea pe trădătorii strânşi acolo, cu o expresie de epuizare profundă şi neascunsă.

— Guvernatorul Cattlson plănuieşte să pună capăt rebeliunii în primele zile de vară, cu o singură lovitură decisivă în nord. Nu-l poate opri nimic în afară de cavalerie şi de falangele ducatelor din Ţinuturile de Mijloc. Aşa că mâine trebuie să înfrângem *Îndoiala trădătorului* sau să ne lăsăm nimiciţi.

Rânji la ei în linişte, murdar, păros şi cu părul încâlcit.

— Vă amintiţi cu toţii *Îndoiala trădătorului,* nu-i aşa?

*

Mai încolo, când în cele din urmă se termină sfatul, Tain Hu veni la ei şi îngenunche murmurând:

— Duce Lachta.

— Vultjag.

Bătrânul îi ciufuli părul ducesei.

— Arăţi zdravănă, nepoată! I-am vizitat mormântul lui Ko în drumul spre nord. A trebuit să mă prefac nebun ca să trec de îngrijitor. Aş vrea ca bătrâna aia aţâţătoare la război să ne poată vedea acum... rebeli din nou, în cele din urmă.

— Ai fost în Treatymont. Mă întrebam dacă...

Tain Hu îi aruncă o privire fugară lui Baru şi continuă grăbită:

— Vestea despre rebeliunea noastră a avut la dispoziţie toată iarna ca să înconjoare Marea Cenuşii. A existat vreun semn – adus de corăbii,

probabil, ori măcar o scrisoare, un simbol? Ceva lăsat pentru ochii tăi?

Privirea lui Xate Olake se înăspri.

— Nu, zise el. Nu. Cred că ar trebui să fim recunoscători pentru asta.

Baru îşi puse în gând să cerceteze chestiunea, odată ce se împrăştiau cei adunaţi pentru consiliu, odată ce câştigau Ţinuturile de Mijloc. Cei doi însă aveau în suflet o suferinţă care cerea să nu fie iscodită.

— Am să vă las să vorbiţi între patru ochi, spuse ea şi o lăsă pe Tain Hu să discute cu bărbatul care-i era unchi prin căsătoria cu o femeie moartă de ani buni.

Tain Ko. De unde ştia ea numele ăsta? Cine i-l menţionase? De ce-şi putea aminti vocile bătrânilor din Iriad, dar nu... Ei bine, când era copil nu se îmbăta niciodată atât de des.

Erebog o prinse la uşă. Pe strada din spatele bătrânei ducese, un şir din gărzile ei aştepta cu torţe strălucitoare, în tunici roşii cu simbolul bărbatului din lut ars.

— Excelenţa Ta.

— Înălţimea Ta.

Baru se rezemă de cadrul uşii.

— A fost fascinant să te văd în consiliu, zise Baba.

Cât de fragilă arăta, cu părul alb ca neaua şi cu pielea pătată din cauza vârstei înaintate! Cât de bătrâni şi ameninţători îi erau ochii! Nimic

asemănător privirii pătrunzătoare şi inteligente a lui Xate Yawa, nu, Erebog avea ochi de os uscat, ochi de scorbut şi frig crâncen, şi chiciură pe piatră.

— Lyxaxu mi-a spus atâtea despre tine. E interesant de văzut unde greşeşte.

Baru dădu să-i sărute mâna, aşa cum o învăţase Xate Yawa. Erebog refuză strângând degetele.

— Fără politeţuri. Amândouă avem treabă de care să ne ocupăm. Am vrut să-ţi spun...

Baru, grijulie să nu pară prea autoritară, grijulie cu propriul ei instinct de a-i respecta pe alţii, ridică din sprânceană şi aşteptă să audă ce are de spus.

— Să nu faci nimic din dragoste!

Zâmbetul ei avea ceva ucigător: nu o ameninţare, nu un avertisment. Doar sentimentul că îmbătrânise, că-şi simţea focul interior arzând mocnit şi alegea să vorbească pe şleau. Nu o costa nimic.

— Am iubit cândva un prinţ, departe în munţi. L-am iubit fără nicio cumpătare şi fără rezerve. Greşeală care nu-mi dă pace nici în ziua de azi.

Nu era un sfat personal, înţelegea Baru, nu între nobili. Cine – şi asta o *înnebunea* – cine încercase să-i spună despre acest alt tip de putere, puterea sângelui şi a neamului? Tain Hu? Nu, şi-ar fi amintit dacă ar fi fost cuvintele ei, mereu îşi amintea. Altcineva...

— Am instrumentele care-mi trebuie ca să merg înainte. Nu cer încă un rege.

— Dar ai s-o faci. Vreau un viitor pentru neamul meu în Aurdwynn, iar acel viitor are nevoie de un conducător care să se poată impune în faţa acestor bărbaţi flămânzi şi turbaţi. Aşadar...

Erebog se dădu un pas înapoi, în cercul de suliţaşi care o aşteptau.

— Fii rece, Excelenţa Ta! mai adăugă ea.

— Sunt, zise Baru.

Un mare zid lăuntric se mişcă un pic şi începu să se crape. Ce ieşi din el fu un impuls de a râde.

— Sunt.

Rămase lângă uşă când plecă suita lui Erebog, aşteptând-o pe Tain Hu. Unuxekome ieşi din casă, roşu la faţă şi răsuflând greu şi dădu din cap înspre ea.

— Mi-e dor să merg pe mare.

Dispăru în întuneric fără escortă.

Baru se gândi să se ducă după el; şi ei îi era dor să meargă pe mare. Numai că ar fi fost riscant din prea multe puncte de vedere.

*

După care veni ziua hotărâtoare.

Se aşezară să ţină sfat în Casa de pe Deal, pe vârful micuţei coline din centrul Haraerodului, unde, cu mult timp în urmă, un comandant suprem maia răsculat îşi înfipsese steagul şi,

plăcându-i felul în care acesta flutura în adierea vântului, spusese: „Veniţi, odihniţi-vă şi cântaţi, am să fac un loc sigur în care să ne bucurăm”. Într-o sală de consiliu din lemn de brad roşu de coastă şi marmură, garda orăşenească din Haraerod pregăti unsprezece scaune cu spătar înalt sub unsprezece stindarde. O cometă pentru Vultjag, o culme stâncoasă pentru Lyxaxu, o moară pentru Oathsfire, o velă pentru Unuxekome, un om făcut din lut pentru Erebog. Acestea pentru nordul rebel, apoi urmau Ţinuturile de Mijloc – un cap de juncan pentru Ihuake, un lac de acumulare care ieşea din matcă pentru Nayauru, un vârf de suliţă pentru Pinjagata, un cristal lucitor de sare pentru Autr, un armăsar cambrat tras în ţeapă pentru Sahaule.

Şi o mână cu palma deschisă pentru Baru, deşi mâna era palidă ca de stakhi şi nicidecum de culoarea pielii ei.

Când Nayauru intră cu consorţii şi cu alaiul său, Baru rămase cu privirea aţintită la ea, uluită de recunoaşterea instantanee, de felul în care se puneau cap la cap amintirile ei zdrenţuite şi legăturile făcute pe jumătate. „Idioato, idioato, idioato, de ce nu ţi-ai *adus aminte*?”, îşi zise ea. Acum însă nu mai conta, recunoaşterea venise prea târziu. Nayauru o atacase pe Baru pieziş, viclean şi găsise o cale de a face o schiţă a punctelor ei oarbe, de a o

ademeni cu o momeală de mândrie şi vanitate şi de a-i observa forma dinţilor când muşca. Ziditoarea de Stăvilare îşi făcuse planurile pe baza puterilor şi a principiilor pe care Baru le dispreţuia, şi astfel trecuse neobservată.

Acum însă, Baru o marcă drept egală. Acum putea să vadă, la rândul ei, chestiunile care o orbeau pe Nayauru, lipsa de atenţie la detalii, încrederea în ferocitatea, patima şi virtuţile nobile pe care le punea mai presus de subtilitate şi aranjamente viclene în chestiuni de rând, cum ar fi cele financiare.

Dacă puţea fi câştigată – dacă putea fi câştigată odată – ah, dar aceasta era o speranţă periculoasă.

Ziditoarei de Stăvilare şi lui Baru li se întâlniră privirile. Stăpânirea de sine a celei dintâi era perfectă, Baru nu găsi nimic în ochii ei. Lângă umărul lui Baru, Oathsfire se trăgea de barbă cu o figură stânjenită.

Ultima veni Ihuake, o putere tăcută care îi reduse pe toţi la tăcere prin forţa de nor de furtună a prezenţei ei. Era mai mare cu câţiva ani decât Nayauru şi avea şi autoritatea pe care i-o dădea vârsta; vădea bogăţie prin straiele, pietrele preţioase şi brăţările ei, prin forţa suitei ei, prin tăcerea pe care o purta după ea când toată lumea îi vedea furia, prinsă la jug şi gata de pus la muncă precum un taur de prăsilă. Alături de ea mărşăluia ducele Pinjagata, ca o

lance vie, care te putea strânge de gât cu mâinile goale, întotdeauna gata de atac.

— Aşadar, luă Baru iniţiativa. Să începem!

Imediat se duse totul de râpă. Unuxekome ridică mâna ca să-i atenţioneze:

— Să nu vorbească nimeni până ce o ilykari nu ne binecuvântează întâlnirea.

Autr Sarea pentru Saramură, tolănit în scaun şi masiv, şi Sahaule Năpasta Cailor se uitară unul la altul peste locul iubitei lor Nayauru.

— Încă nu suntem toţi rebeli, spuse Autr.

Îşi schimbă poziţia, sfidător, feroce de puternic.

— Treatymontul n-ar permite binecuvântări ilykari, adăugă el.

— Treatymontul n-ar ţine întâlnire aici, zise Lyxaxu.

Venise în consiliu cu o concentrare formidabilă, cu înfăţişarea de vulpe pe care o lăsa să se vadă uneori.

— De ce nu? întrebă Sahaule şi deschise larg braţele. Ne-am adunat aici ca să tranşăm disputa dintre Nayauru şi Ihuake, dispută în care bandiţii lui Vultjag – îşi mută rapid privirile de la Baru la Tain Hu, îmbrăcată în piele şi zale – au intervenit. Aceasta este o conferinţă legală, de pace, între marile puteri ale Alianţei Ţinuturilor de Mijloc. Voi sunteţi intruşii aici.

— Un detaliu tehnic, îi alungă bătrâna Erebog vorbele tânărului duce cu un fluturat de mână.

Ţinuse sfat cu Xate Olake până târziu în noapte, dar nu dădea niciun semn de oboseală. Baba avea rezistenţa necesară pentru chestiuni de stat.

— Ţi-au dat libertatea de a te întâlni cu noi doar ca să-ţi poţi demonstra loialitatea *refuzând* să te întâlneşti cu noi. Dacă voiai să te pretinzi loial, ai făcut o alegere lipsită de înţelepciune.

Nayauru, în rochie albă, încadrată de cei doi consorţi puternici, scoase un sunet uşor de veselie.

— Înţelepciune în alegere? Asta venind de la Ducesa de Lut, a cărei înţelepciune i-a lăsat de ales doar între moartea de foame şi rebeliune? Ţi-ai vândut credinţa lui Lyxaxu pentru grâu şi citrice.

— Ah!

Erebog se lăsă pe spate, cântărind chestiunea în palma înmănuşată. Baru se împotrivi unui fior dat de recea şi seaca desconsiderare din ochii ei – răbdarea unei minţi pentru patimile tinerilor.

— Vecinul meu mi-a venit în ajutor, iar eu i-am răsplătit loialitatea. Tu ţi-ai atacat vecina Ihuake ca să te dai bine pe lângă un tron străin. Cum ar trebui să fii tu răsplătită, hm?

Situaţia trebuia ţinută sub control.

Baru vorbi în cea mai scurtă pauză, dinainte ca Nayauru să-i dea replica lui Erebog.

— Mascarada prosperă pe bază de informaţie.

„Controlează spaţiul! Foloseşte înălţimea,

vocea şi puterea braţelor pentru a le atrage atenţia!” Şi mai bine dacă părea străină, avea să-i prindă în cârlig şi să-i tragă afară din marea propriilor lor politici.

— Chestia asta o ştiaţi cu toţii. Aţi venit la acest consiliu ştiind că Treatymontul o să audă despre el. Aţi venit ştiind că aţi comis un act de răzvrătire făţişă.

Se uită la Ihuake, la Nayauru, apoi la clienţii lor.

— Ştiaţi că acest consiliu se va întruni ca să răspundă la o singură întrebare: Ni se vor alătura ducii din Ţinuturile de Mijloc la revoltă?

Îi atrase atenţia Lyxaxu, care clătină foarte uşor din cap. Ştiu că greşise chiar înainte să vorbească Ihuake, cu o voce ca un tropot de copite îndepărtat:

— Eu am venit pentru altă întrebare, zise aceasta uitându-se la Nayauru distantă şi ameninţătoare ca un nor de furtună. O întrebare pentru aliata mea, sora mea juruită. Pentru femeia care ne-a arătat tuturor cât de tare speră să devină regină.

Se aşternu liniştea peste sală cât Ihuake trase aer în piept şi-l dădu afară, după care vorbi iar:

— De ce m-ai trădat?

Ah, bine. S-a zis cu controlul! Baru îi lăsă pe duci să se dezlănţuie.

Ihuake o făcu cu ou şi cu oţet pe Nayauru pentru trădare – de ce atacase? Ah, pur şi

simplu ca autoapărare, desigur; moşierii lui Nayauru, înspăimântaţi de autoritatea pe care o avea Mâna Mai Corectă asupra ţărănimii şi scârbiţi de crimele Coiotului, care se amesteca în treburile altora, ceruseră represalii împotriva lui Ihuake. Unuxekome zise că *asta* era o minciună, toată lumea cunoştea jocul măreţ al lui Nayauru. Autr şi Sahaule săriră furioşi la Unuxekome; Nayauru îi potoli ca să pară îndatoritoare, dar nordul rebel o acuză totuşi că ar fi colaborat în secret cu Mascarada. Cum putuse să trădeze nevoia străveche a Aurdwynnului de libertate? Era oare aşa de disperată să pună mâna pe tron?

Şi aşa mai departe.

Baru asculta doar pe jumătate atentă, în timp ce mintea ei căuta puncte de sprijin. Aveau nevoie de afurisitele de Ţinuturi de Mijloc ca să-l înfrângă pe Cattlson. Din ce trăiau Ţinuturile de Mijloc? De pe urma meşteşugarilor. A vitelor, a soldaţilor şi a apei curate. Negoţ, din ambele părţi: materii prime din nord spre coastă, hrană şi importuri dinspre coastă spre nord.

Uită de legăturile de sânge şi onoare! Acelea erau uneltele lui Nayauru. Urmăreşte structura:

Fie că se dădeau de partea revoltei, fie a Mascaradei, Ţinuturile de Mijloc aveau să plătească cel mai mare preţ. Pe câmpul de luptă şi pe piaţă. Mai mult, cu toată puterea lor, Nayauru şi Ihuake aveau nevoie să-şi ţină

moşierii şi negustorii mulţumiţi. Domnia peste întregul Aurdwynn trebuia să fie pe locul doi după una puternică peste propriul lor pământ.

Ca şi lui Tain Hu înainte de contractele futures, li se cerea să-şi asume un risc prea mare. Instabilitatea le afecta mai rău decât nordul împădurit. Aşa că se uitau înspre puterea cu cea mai mare stabilitate, Mascarada, cu centrul ei de forţă îndepărtat şi apărat. Nu aveau să se dea duse de lângă aşa un stâlp de susţinere. Rebeliunea urma să eşueze.

Aşadar, dacă Baru nu le putea oferi stabilitate... Ah!

Ieşi din transa minţii ei în mijlocul unei dispute despre căsătorii – cineva o făcuse pe Nayauru *licenţioasă,* cuvânt în afalonă, cuvânt din Falcrest. Nu conta. Acum ştia cum să abordeze situaţia. Preluă controlul.

— Ce riscaţi este un Aurdwynn fără duci, vorbi Baru peste zarvă, de parcă vocea ei ar fi fost singura de acolo.

Încă un moment de gălăgie, după care se aşternu liniştea. Lyxaxu zâmbi ca un vulpoi care-şi arată dinţii, înţelegător, iar ceilalţi se uitară la ea nedumeriţi.

— Explică! zise Ihuake.

— Oamenii vor să fie liberi.

Baru ridică mâna cu palma deschisă în sus.

— Le-am înrâurit şerbilor şi moşierilor ideea că pot trăi fără voi. Dacă le staţi împotrivă, se vor

ridica şi vă vor distruge. Aţi putea apela la Mascaradă pentru siguranţă, aşa cum şi-a dorit dintotdeauna.

Se ridică în picioare ca să poată coborî glasul.

— Cattlson mi-a zis că au nevoie ca ducii să se teamă de oameni, iar oamenii de Mascaradă. Acum însă voi vă temeţi de mine, iar oamenii sunt sătui de teamă.

Întinse mâna, oferindu-le greutatea invizibilă pe care o ţinea în echilibru în palmă, reazemul istoriei. *Baru Pescăriţa, preaiubită de Devena.*

— Falcrest a ajuns la putere răsturnându-şi propria aristocraţie. A scris *Manualul manumisiunii* cu sângele ducilor şi al regilor. Voi staţi aici crezând că, probabil, Treatymontul şi Falcrestul vă pot oferi puterea sigură, dar ei se vor debarasa de voi ca de nişte resturi când o să vă treacă vremea. Vor să dărâme ducatele şi să netezească Aurdwynnul până luceşte ca oglinda unui telescop stakhi. Apelaţi la mine! Apelaţi la oamenii peste care aţi domnit! Numai noi vă putem asigura viitorul.

Tăcere. O clipă pentru Baru să simtă un pic de satisfacţie.

După care vorbi Nayauru Ziditoarea de Stăvilare, Nayauru cea ale cărei cuvinte întrerupseră liniştea ca o muşcătură de şarpe.

— Nu le-ai oferit oamenilor mei nimic altceva decât jaf şi cruzime.

Se ridică în picioare, ca să fie pe măsura lui

Baru, întunecată şi încordată, cu tinereţea feroce, ca un cuţit de obsidian, o lamă taranoki.

— Am pornit la război cu Ihuake, vecina mea, aliata mea, ca să-mi salvez oamenii de corvoada marşului Mascaradei. A fost un război cinstit, purtat cu suliţă şi lucrări în piatră, de către armaşi juruiţi şi recruţi. Iar tu, Baru Pescăriţa, fiică a unei ţări străine, tu cum răspunzi? Ţi-ai asmuţit Coiotul în pădurile şi satele mele. Pe familii şi copii care n-au ales niciodată să lupte.

Scuipă pe podeaua de lemn.

— Nu poţi găsi nicio scuză pentru ce-au făcut soldaţii tăi la Imadyff. Am auzit de oameni cărora li s-au scos maţele şi de mame arse. Nu există cuvinte în nicio limbă care să ascundă asta.

— Războiul nu i-a cruţat niciodată pe inocenţi, zise încet Lyxaxu.

— Nu.

Buzele lui Nayauru se strâmbară a dezgust.

— Dar nici nu s-a prefăcut că-i iubeşte. N-am să-mi dau niciodată oamenii lui Baru Pescăriţa, care îşi ia puterea din minciuni.

*

Prima zi a consiliului se încheie cu un eşec mizerabil. Tain Hu încercă s-o prindă pe Baru în drum spre ieşire.

— Ocupă-te de Coiot, îi porunci ea, concediind-o cu o ridicare din umeri.

Era mânată de frustrare şi umilinţă, precum şi de disperare, premoniţia încercării care avea să vină împingând-o să acţioneze de una singură. Promisese Ţinuturile de Mijloc. Avea să le aibă – prin inteligenţa şi voinţa ei avea să li le ofere pe tavă, fără pacturile de căsătorie ale lui Nayauru ori legăminte nobile, chiar şi fără poveţele lui Tain Hu.

Dacă nu reuşea asta, atunci ce speranţă mai era?

Baru intră în marş în tabăra ducesei Ihuake, cu gărzile ei Sentiamut cu bărbi ţepoase şi ochi injectaţi mişcându-se stânjenite printre rândurile de suliţaşi lustruiţi şi cu panaşuri ai Ducesei Vitelor. Ducele Pinjagata stătea alături de gărzi, inspectându-le suliţele; când o văzu pe Baru, ridică mâna în semn de salut.

— ’nă seara!

— Înălţimea Ta.

— Coioţii tăi au luptat bine în expediţii. M-au scutit de o treabă urâtă. Sunt recunoscător.

Smulse o aşchie de fag dintr-o prăjină de suliţă şi se uită urât la ea.

— Aud că mărşăluieşti alături de jagata stakhieczi. Care mi-au dat numele de nobil. Sunt curios să le văd echipamentul.

Baru arătă cu capul spre uşile casei de oaspeţi a ducesei Ihuake.

— Şi ea e recunoscătoare?

Pinjagata se întoarse spre ea studiind-o în

tăcere câteva clipe.

— Devena să te îndrume! zise el.

Singură şi neînarmată, Baru intră în casa ducesei.

Dintre toate puterile din Ţinuturile de Mijloc, Ihuake avea, cu siguranţă, cel mai puternic motiv să se dea cu rebeliunea. Nayauru o atacase neprovocată, fără avertisment – Mascarada o susţinuse pe Nayauru în război. Onoarea ar fi întors-o către rebeliune, ori mânia, sau lăcomia. Trebuia să treacă de partea lor. Cavaleria ei şi suliţaşii lui Pinjagata puteau întoarce soarta războiului.

Trebuia.

Ducesa Ihuake o aşteptă în sala de audienţe, aşezată pe o lespede din marmură, o mandală în alb şi roşu, un vârtej în piatră.

— Îngenunchează! îi porunci.

Baru, împiedicată de mândrie, de prea multe zile petrecute în pădure, şovăi. Şovăirea însă nu-i aduse nimic bun.

Ihuake, nemaipomenit de grasă, cu pielea de culoarea pământului înţelenit, cu brăţări de aur cu modele cu juncani şi cai, toată o imagine a avuţiei şi a frumuseţii imperiale tu maia, aştepta cu un zâmbet graţios. Ce lipsită de putere trebuie să pară Baru: slabă ca o ţărancă, musculoasă ca un salahor, fără titlu sau copii, fără niciun fel de autoritate.

Baru îngenunche, plecând capul.

Ihuake îşi încrucişă braţele pe piept.

— Ai construit o rebeliune din umbre.

Avea o voce răsunătoare, o voce de domnitor.

— Trucuri de cerneală şi avuţie de hârtie, adăugă ducesa. Armate fantomă de pădureni lipsiţi de armură. Promisiunea unei femei bune de măritat fără iubiţi satisfăcuţi ori dovadă de fertilitate. Te-am ascultat în consiliul ăla, profeţind sfârşitul ducilor şi mi-am zis: „Probabil că numai fanfaronada e de ea”.

Baru deschise gura, iar ducesa se încruntă şi ridică mâna. Una dintre gărzi bătu cu suliţa în podeaua de piatră.

Era o străină de rând la curtea unui duce. Nu i se dăduse permisiunea să vorbească.

— Ducesa Nayauru m-a trădat şi pentru asta vreau s-o văd jupuită.

Bijuteriile Ducesei Vitelor scoaseră un clinchet uşor când se mişcă.

— Numai că eu îi înţeleg motivele. Îmi vrea turmele, păşunile, aşa cum şi eu îi vreau stăvilarele şi morile. Vrea să-mi dăruiască nepoţi, iar numele meu îl vrea îngenuncheat la piciorul tronului ei. A crezut că are o şansă să pretindă toate astea şi să-şi câştige favoarea Treatymontului. Rebeliunile sunt ocazii. Tu ce ocazii îmi poţi oferi, Baru Pescăriţa?

Desfăcu palma a permisiune.

Baru vorbi fără furie, fără să se roage, cu o disperată stăpânire de sine.

— Ai acordat Armatei Coiotului libertatea să-ţi cutreiere pământul. Ne-ai dat oameni şi provizii. La rândul nostru, am învins-o pe Nayauru când te-a atacat. Investiţia ţi-a fost răsplătită.

Ihuake aşteptă un moment, ca şi cum gândul lui Baru ar fi fost incomplet. Când aceasta nu mai zise nimic, vorbi ea:

— Numai că datoria mea faţă de tine este doar o umbră. Există doar ca o convingere. Poate că eu aleg să n-o mai am: acum te-aş putea da Treatymontului şi, ca răsplată, ar distruge-o pe Nayauru şi mi-ar da mie pământul ei. Sau aş putea să-i ascult behăiala, să-i accept despăgubirile şi să mă alătur ei la vânătoarea Coioţilor tăi.

Ihuake se uita la Baru ca la un mânz deşirat, vlăstarul dezamăgitor al unui armăsar de prăsilă.

— Am venit la acest consiliu ca să aud oferta rebeliunii. Tu însă, cu umbrele tale, nu poţi să faci o ofertă mai bună decât a Mascaradei, oh, Mână Mai Corectă. Ne aducem aminte ce s-a întâmplat cu ultimul duce din sud care s-a declarat de partea ta: oamenii lui Radaszic se pleacă acum dinaintea steagului cu cerb. Ne aducem aminte şi de Rebeliunea Neghiobilor şi de soarta acelora care s-au aruncat prea repede în luptă. Dacă vrei să risc un război împotriva Treatymontului, trebuie să-mi oferi *fapte.*

Îndoiala trădătorului.

Baru îşi încordă bărbia şi o privi în ochi pe ducesă. Luă în calcul şi abandonă un ultim argument: „Un Aurdwynn liber nu valorează nimic pentru tine?”

Aurdwynnul nu fusese blând cu ducii care vărsaseră sânge în numele unor idei. Aurdwynnul fusese blând cu cei care vărsaseră sânge în numele puterii.

Aurdwynnul şi lumea. Taranoke, la urma urmei, nu domnea peste Falcrest.

— Îţi aud întrebarea, spuse ea. Caută-mi răspunsul nu peste mult timp!

Capitolul 24

În acea seară, Baru îl chemă pe Xate Olake în cortul ei ca să se sfătuiască cu el. Ducele Fantomă veni când ea mânca şi o găsi desfăcând un pui fript cu mâinile goale, lingând sarea.

— Ia loc! îi porunci.

Olake, gemând, se aşează la masă în faţa ei.

— Iarna ţi-a stricat manierele incrastice, zise el.

Îşi scoase mănuşile şi-şi plimbă privirea prin cort cu o prudenţă exersată.

— Sau poate te-a sălbăticit Tain Hu.

— Buna-cuviinţă a ducesei Vultjag nu mai are nevoie de descriere.

Replica îl făcu să zâmbească. Baru frânse un

os din copan.

— Mă întreb dacă iarna m-a încercat la fel de tare cum te-a încercat pe tine.

— Sălbăticia şi scorbutul ori abatorul din Treatymont? Greu de ştiut care a fost mai greu de îndurat.

Bărbatul închise ochii şi-şi strânse mantia mai bine în jurul lui.

— Aveam o ureche pe fiecare perete şi un ochi în fiecare lampă. Şi am văzut cum se duce de râpă totul.

Aici, ca o accentuare gâtuită, se auzi râsul lui şuierat.

— Ar fi trebuit să vezi străzile în primăvară. Era sânge în apa care s-a strâns după ce s-au topit zăpezile.

Baru puse jos cele două bucăţi rupte de os şi-şi linse măduva de pe dinţi.

— Tu ai dat ordinul să fie omorât Muire Lo?

Xate Olake deschise un pic ochii. În întuneric, privirea lui albastră mijită părea de culoarea unei vânătăi.

— Planul de luptă al Mascaradei pe care l-am adus. Numai Yawa şi cu mine putem citi cifrul în care e scris. Să ţii minte asta!

— Să înţeleg că da?

— Să înţelegi că-ţi atrag atenţia, copilă. Joc jocuri de sânge de multă, multă vreme. Ştiu cum să-mi păstrez valoarea.

Baru desprinse carnea de pe o aripă.

— Dacă tu şi sora ta l-aţi ucis pe Muire Lo, atunci vreţi să cred că a fost necesar.

Xate Olake scoase un oftat obosit.

— Uită de morţi!

— De treburile mele mă ocup eu.

— Am zis *să-l uiţi*!

Răcnetul lui Olake o făcu să tresară şi rupse aripa în pumni.

— L-am ucis sau nu, a fost necesar sau nu. Viaţa băiatului ăluia nu contează acum. Dacă nu poţi câştiga Ţinuturile de Mijloc, lui Cattlson îi va reuşi atacul pe fluviul Inirein, iar trupele lui vor avea drum liber spre inima teritoriului rebelilor. Portul ăla din Welthony unde ai înecat atâţia infanterişti marini? Are să fie inundat de alte mii. Mărşăluind spre noi ca nişte strigoi mânioşi. Aurdwynnul se află într-un moment de cumpănă.

— Inirein. Interesant.

Baru rămase pe gânduri preţ de o clipă, mutând piesele pe harta din mintea ei.

— Ăsta e planul lui? Îşi duce toată forţa spre est ca să cucerească fluviul?

— Planul lui e să se folosească de fluviu ca să-şi mute trupele spre nord în inima teritoriilor noastre. Toată strategia lui se bazează pe asta. Dacă i-ar putea ieşi în cale în lunca Sieroch, în apropiere de fluviu...

Liniile din jurul ochilor lui se încreţiră, ca un scris care se traducea singur.

— O bătălie decisivă ne va îngădui războiul.

— Dacă avem suliţaşi şi cai ca s-o câştigăm.

— Dacă avem susţinerea unor Ţinuturi de Mijloc unite.

Baru dădu la o parte carcasa de pui şi se ridică sprijinindu-se pe vârfurile degetelor de la mâini şi picioare.

— Convenabil, zise ea. Am verificat registrele. Am cheltuit până peste poate. Dacă nu recurgem la jafuri pe scară largă, nu mai avem suficient în vistierie ca să continuăm campania încă o iarnă. Nici măcar suficient până la toamnă, dacă trebuie să asediem forturile de pe coastă. Ori Treatymontul însuşi.

Bătrânul avea un respect precaut pentru ea.

— Nu ne mai trebuie încă o iarnă dacă-l putem învinge pe Cattlson în câmp deschis.

— Sau cineva ştie că unica noastră speranţă e o singură bătălie decisivă şi te-a trimis aici cu un plan de luptă fals ca să ne scoţi din bârlog.

Privirea prefăcută a lui Xate Olake îi aminti lui Baru de anii pe care acesta îi petrecuse în Treatymont, construind cărămidă cu cărămidă fundaţiile rebeliunii, jucând jocuri cu bătaie lungă.

— Ce chimie sau constrângere falcresti ar putea realiza aşa ceva? întrebă el. Ar trebui să-mi smulgă maţele prin ochi înainte să-mi poată înfrânge rezistenţa. Atunci când trădez rebeliuni, copilă, o fac numai din propria voinţă.

— Şi sora ta? Cea care ţi-a dat planul lui Cattlson? întrebă Baru fără să-şi ascundă ameninţarea din zâmbet. Poate că asta este voia ei.

Ducele de Lachta ezită, iar Baru îşi zise: „Ah, chiar şi tu te îndoieşti de ea. Chiar şi tu crezi că nimeni nu poate minţi atât de abil, atât de complet, despre adevărata ei loialitate”.

Numai că Baru ştia că aşa ceva era posibil.

— Nu avem de ales, spuse Xate Olake. Ori unim Ţinuturile de Mijloc şi mărşăluim în întâmpinarea lui Cattlson, ori aşteptăm să treacă vara şi secătuim vistieria.

Baru îşi luă felinarul de scris, micul şi solidul arzător cu ulei pe care se bazase toată iarna, şi-l ridică între ei. Lumina puse umbre pe fiecare colţ şi cută a feţei ducelui Lachta. Părea mai bătrân decât lumea.

— Ducesa Nayauru nu se va alătura niciodată unei rebeliuni pe care o conduc eu, zise ea. Nu poate ierta Coiotul. N-are să-şi abandoneze visul unui imperiu tu maia renăscut.

Lachta îşi puse mâna pavăză în calea luminii orbitoare a felinarului, iar palma lui îi umbri faţa ca o aripă de corb.

— Dacă merge cu Cattlson, la fel vor proceda şi Autr, şi Sahaule. Ei îi vor contrabalansa pe Ihuake şi pe Pinjagata şi noi nu vom câştiga niciodată o bătălie.

Baru se uită la bătrânul şiret din cortul ei şi se

gândi, cu un pic de regret, că era prea bătrân şi prea inteligent pentru ea, că ar fi fost culmea aroganţei să creadă că l-ar putea surprinde, că l-ar putea impresiona.

Cu sau fără aroganţă, vorbi.

— Ne putem rezolva toate problemele dintr-o lovitură. Ni se termină banii pentru campanie. Nu le putem permite lui Nayauru şi consorţilor ei să treacă de partea Treatymontului. Iar Ihuake nu ni se va alătura până nu-mi demonstrez puterea. Deci...

Baru se şterse de grăsime şi măduvă pe pantaloni în dreptul şoldurilor.

— Mâine noapte îi ucidem pe Nayauru, Autr şi Sahaule în taberele lor, pe toţi cei care au mărşăluit alături de ei şi poruncim să le fie jefuite ducatele ca să facem rost de fonduri. Ihuake va primi în dar cele mai mănoase pământuri ale lui Nayauru. Ducesa Erebog va lua restul.

Atât de uşor, de decisiv, când o spunea aşa.

Atâta sânge în doar câteva cuvinte.

Lui Xate Olake i se strâmbară buzele a rânjet. Nu de dezgust.

— Mă temeam, spuse el, c-ai să insişti să cauţi o cale mai subtilă.

Baru alese încă un os plin de măduvă şi-i căută punctul de rupere.

— Chiar mi-ai dat otravă vara trecută?

— Copilă, vorbi Xate Olake, cu un soi de

afecţiune precaută, credeam c-o să te îndrepţi singură spre ruină, fără ajutorul meu.

*

Îl puse pe mesager s-o cheme pe Tain Hu, după care îl opri înainte să apuce să facă trei paşi. Ar fi fost nesigur să se vadă cu ea în acel moment, nesigur să o privească în ochi şi să-i poruncească ori să aştepte în tăcere privirea ei cercetătoare, ochii ei aurii căutând o cale de a-i pătrunde în suflet. Ar fi fost nesigur.

— Adu-mi un ilykari mai bine, porunci ea. Cineva de încredere.

Preoteasa care veni era probabil una dintre scufundătoarele lui Unuxekome – avea umerii laţi şi picioarele lungi al unei înotătoare la adâncime. Se putea să fie o coincidenţă că avea pielea maia a lui Baru ori vreo încercare prost gândită de-a o face să se simtă bine. Aducea un pic cu Nayauru şi mult mai mult cu Verişoara Lao.

— Odihneşte-te! ordonă Baru.

Atârnase felinarul cu ulei şi acesta arunca umbre pâlpâinde ca un soare bolnăvicios.

Femeia luă loc tăcută. Baru o privi aşezându-se, urmărind geometria muşchilor şi a membrelor ei cu o fascinaţie care o tulbura. Era puternică, înaltă, avea putere în răsuflarea care-i umplea pieptul, în linia coapselor. Prin muncă fizică devenise capabilă. O mică abilitate în organizarea lumii, doar puterea de a se

scufunda la mare adâncime, de a urca înălţimi, de a câştiga râzând concursuri de forţă şi de a atrage privirile care admirau acea forţă. Nu o putere care i-ar băga în faliment pe duci ori care ar schimba numele insulelor. Dar una suficient de mare să ţină sub control ce se potrivea într-un cort, să o surprindă pe Baru prin violenţă sau prin alte acţiuni subite.

Baru îşi dori să fi curăţat rămăşiţele puiului.

Preoteasa aştepta într-o linişte contemplativă. O adeptă a lui Wydd, atunci.

— Cu ce te ocupi?

Preoteasa se încruntă o clipă cât analiză iolynica stângace a lui Baru. Avea ochii stranii şi rotunzi, ca de stakhi.

— Sunt pescuitoare de perle şi moaşă.

— Ai venit de la mare depărtare pentru război. Probabil că eşti mamă, soră, fiică. De unde ştii că familia ţi-e în siguranţă?

— De unde ştiu şi ceilalţi luptători. Marea familie pe care o am împarte casa. Sunt o sută de braţe acolo. Se poate lipsi la nevoie de câţiva tineri şi tinere.

Cu toată frământarea ei ameţitoare, Baru nu putu să nu remarce un lucru: Cairdine Farrier ar fi fost fascinat. Republica Imperială considera familia ca fiind formată dintr-un bărbat şi o femeie, considera că mama şi tata sunt necesităţi bine definite. În acest loc, la fel ca în Taranoke, existau alte obiceiuri, obiceiuri utile,

metode care eliberau braţe tinere şi puternice pentru muncă şi război...

De fapt, poate că Farrier n-ar fi fost chiar aşa de fascinat. Ar fi doar curios cum să repare situaţia.

Gândul i se încolăci la loc în inima neliniştii. Brusc, vru să plângă: nu putea scăpa.

— Am comis o crimă îngrozitoare, zise ea, cu glasul ferm, controlat, prelucrat până la perfecţiune. Aşa de îngrozitoare, că simt că pot face orice, că pot comite orice păcat, că pot încălca încrederea oricui, fiindcă în orice fel m-aş distruge, nu poate fi mai rău decât ceea ce-am făcut deja.

— Vorbeşte, murmură ilykari.

Baru încercă şi-i rămase totul în plămâni, o tumoare, o avalanşă, o mină oriati plutind în derivă. *Mărimea,* profunzimea rădăcinilor, încercările care o aşteptau, osânda pe care şi-o atrăsese.

— Nu pot, spuse ea. Nu pot să vorbesc.

— Dar tu cu ce te ocupi? întrebă preoteasa.

Probabil că asta era vreo metodă a lui Wydd, să-i întoarcă întrebările ca să-i dezvăluie secretele.

— Încerc să-mi salvez căminul, răspunse ea cu glas răguşit. Prin tot ce fac. Pentru Taranoke.

— Ai venit de departe ca s-o faci, zise preoteasa şi lăsă nerostit restul întrebării de mai devreme, pe care i-o adresa înapoi, „mamă,

soră, fiică, de unde ştii că familia ţi-e în siguranţă?”

— De prea departe.

Baru se înecă, neputând să plângă, fără să vrea să plângă, să se convingă că aşa ceva ar putea fi vreodată sigur sau corect.

— Am venit de prea departe.

*

Când se crăpă de ziuă, se duse la cortul lui Tain Hu să ordone uciderile.

O găsi pe ducesa Vultjag în mijlocul unui ritual curios cu Ake Sentiamut. Îngenuncheaseră faţă în faţă pe pânza de pe jos, cu o tablă de joc din lemn între ele. Baru evitase cu asiduitate să înveţe jocul domniei – învăţatul lui ar fi presupus pierderea unui număr de partide, ceea ce ar fi făcut-o pe Tain Hu nesuferită, dar ştia principiul: pionii revendicau teren, nobilii luau puterea de la pioni ca să se lupte cu alţi nobili. Aici însă, nobilii lui Tain Hu păreau alimentaţi de altceva. Ducesa citea dintr-o cărticică legată în piele, cu buzele alcătuind forme stângace şi şovăielnice, în funcţie de cât de bine se descurca la această însărcinare misterioasă. Ake zâmbea sau râdea, ori clătina din cap şi-i ucidea câţiva dintre pioni. Trebuie să fie un joc de învăţare, atunci, un mod de a-i menţine atenţia lui Tain Hu, penalizând-o sau recompensând-o în funcţie de cât de bine se descurca la citit.

Ce ciudat arătau împreună! Tain Hu, un uliu de noapte, o panteră, iar Ake ca un pui de căprioară alb auriu înfăşurat în blană de urs. Şi totuşi nu se purtau ca şi cum n-ar fi fost egale.

Baru le privi în tăcere pentru o clipă (gărzile nu o anunţaseră; în tabăra Coiotului, bărbaţii ştiau că a anunţa prezenţa Mâinii Mai Corecte prin strigăte doar le-ar fi indicat-o asasinilor). Tain Hu stătea ghemuită, încordată. Ochii îi erau ageri de concentrare şi din când în când îşi învârtea pe deget, gânditoare, părul neîmpletit. Pe Baru o încânta cumva acest gest, căci în afara cortului, Vultjag nu ar fi permis niciodată să-i scape aşa ceva. Şi ce ciudat era şi felul în care îi vorbea lui Ake, cum se întrerupeau una pe alta, cu gesturi însufleţite şi nestudiate, râzând fără nicio reţinere! Când Tain Hu privea în altă parte, cu maxilarul încordat, tulburată de ceva ce spusese ori de vreo problemă care-i ocupa mintea, Ake întindea mâna şi o prindea de încheietură cu o camaraderie blândă – fără ca asta să însemne ceva mai mult decât vedea Baru, fără să ceară nimic la schimb sau să mascheze vreo misivă secretă ori manevră ascunsă.

Ar fi fost plăcut să mai stea o vreme şi să privească această lume din care nu făcuse parte niciodată. Dar şi periculos...

— Vultjag, zise Baru. Am o vorbă cu tine...

Tain Hu tresări un pic, iar Ake îşi ascunse un

hohot de râs la vederea acestui lucru. Se ridicară împreună cu capetele plecate, iar Tain Hu îşi concedie femeia-cavaler cu o bătaie uşoară pe umăr şi un cuvânt şoptit în stakhi. Baru surprinse pasa secretă făcută prin vârtejul de postav şi blană de urs.

— Haide, zise ea, mai veselă decât se simţea, nu te sfii! Arată-mi!

Ake se uită la Tain Hu. Vultjag ridică o sprânceană.

— Mâna Mai Corectă o porunceşte.

Aşa că Ake îi dădu lui Baru cartea când ieşi din cort. Baru o întoarse şi citi titlul, tipărit în rânduri ordonate în iolynică: *Abecedar de afalonă, limba negoţului imperial, pus la dispoziţia locuitorilor din Taranoke pentru a le fi de folos.*

Se simţea de parcă ţinea în mână un miriapod. Vru s-o arunce cât colo.

Tain Hu o privea nepăsătoare, zâmbind cu jumătate de gură, ceea ce anul trecut i-ar fi putut ascunde lui Baru că se simţea extrem de jenată.

— Învăţ s-o citesc ca să-ţi pot spiona scrisorile, explică ea, cu buzele întredeschise şi privirea şireată: toate contramăsurile ei la locul lor. Şi toate cărţile alea pe care le citeşti. Să aflu ce nebunie te mână, hm?

Baru acţionă ca să nu fie nevoită să gândească: păşi în cort, în spaţiul personal al lui

Tain Hu şi, cu ochii aprigi şi pasul sigur, preluă un soi de control, surprinzând-o pe Tain Hu şi făcând-o să înlemnească preţ de o clipă.

Baru, acum aproape de ea, îi întinse cartea.

— Ai zis că nu era nimic care să merite luat de la inamic.

— Probabil un obiect sau două care să merite atenţie.

Tain Hu strânse cartea în mână, dar nu o luă, şi pentru o clipă gestul le uni, cu degetele nu tocmai atingându-se, totuşi conştiente unele de prezenţa altora.

— Am ceva respect pentru câteva produse de-ale sistemului Mascaradei. Pot fi utile. Ori încântătoare.

Îşi dădu o şuviţă de păr rebel după ureche, care îi scăpă la loc imediat.

Afurisiţii ei de ochi, aşa de aproape, aşa de pătrunzători, zâmbetul ei groaznic, nesuferit şi de neuitat şi Baru, deja panicată, zdruncinată de prezenţa cărţii, de lucrurile care erau pe cale să se petreacă. Disperată să evite o greşeală pe care îşi dorea cu disperare să o comită, apucă un instrument bont, adulmecă şi zise:

— Câteva produse utile, da. Au făcut minuni în privinţa igienei dentare.

Tain Hu scoase un hohot de râs.

— Răsfăţato! Cu toate latrinele alea pe care le-ai săpat, şi tu încă te plângi de mirositul gurii dimineaţa?

Se îndepărtă să-şi caute trusa de drum, să ia un ghemotoc de anason pe care să-l mestece.

— Cum te pot sluji? Ai un răspuns pentru Nayauru?

— De ce nu eşti cu ea?

— Hm?

— E mândră, capabilă şi ambiţioasă. Tânără şi drăguţă. Toate motive să-ţi trezească interesul.

— Nu pot să spun că nu-i adevărat.

Tain Hu îi aruncă un ghemotoc de seminţe de anason învelite în mentă. Baru îl prinse, îl scăpă şi îl prinse din nou.

— Gusturile ei nu merg înspre genul ăla de alianţă, totuşi. Aşa cum sunt sigură c-ai văzut.

— Nu la asta m-am referit.

Era uşor să se prefacă supărată.

— De ce faceţi toţi asta? De fiecare dată când o pomeneşte cineva pe Nayauru, aud remarcile astea meschine făcute în şoaptă despre iubirea ei pentru bărbaţi. Construieşte stăvilare maiestuoase şi drumuri bune, trupele ei sunt formidabile, ambiţiile ei, simple şi alianţele ei, ferme. Sunteţi oare toţi aşa de ameninţaţi de ea că simţiţi nevoia s-o reduceţi la... la un peşte din docuri care-şi testează băieţii?

Tain Hu mestecă vreme de câteva momente, cu ochii mijiţi.

— O respecţi.

— Da. Da.

Baru îşi permise un oftat.

— E vicleană. S-ar putea să joace iar mai bine decât mine.

— Şi atunci cum plănuieşti să...

— Fără niciun pic de subtilitate.

Tain Hu se opri din mestecat.

— Pun să fie omorâtă, zise Baru, susţinând privirea fixă a generalului ei. Pe ea, pe Autr şi pe Sahaule. Ucişi în taberele lor în noaptea asta.

După o clipă în care se uită la ea fără să clipească, Tain Hu veni în centrul cortului şi îngenunche, cu braţele pe pământ şi ochii negri aurii fixând-o pe Baru cu o loialitate feroce care nu ascundea nimic. Lui Baru îi fremăta inima, căci văzu adevărul şi rugămintea, de asemenea, onoarea lui Tain Hu, respectul ei pentru Nayauru, ca ducesă şi duşmancă de temut, şi pentru ea însăşi, ca o aristocrată care nu avea nevoie de cuţite în miez de noapte.

— Stăpâna mea, zise Vultjag. Cum porunceşti.

— Nu, spuse Baru, după care, mai brutal, i se puse un nod în gând ca de la băutură şi fum. Nu, Vultjag, nu tu. N-am să-ţi cer ţie s-o faci. Am alte arme pe care le pot folosi.

Tain Hu nu-şi feri privirea, nu clipi şi, deşi pericolul nu mai consta acum în ameninţarea buzelor întredeschise şi a forţei de panteră, nu era mai puţin îngrozitor.

— Tu eşti Mâna Mai Corectă, zise ea, iar eu îţi sunt general, legată prin jurământ să-ţi câştige victoria cu orice preţ. N-am să mă dau înapoi de

la acest jurământ.

Apoi răceala îi dispăru şi zise cu glas aspru şi nestăpânit:

— Eu domnesc peste un ţinut mic, sărac în avuţie şi forţă de muncă, n-am nici soţ, nici moştenitori, nicio alianţă măreaţă şi nici stăvilare bine construite şi, ca atare, puţine puncte forte de oferit stăpânului meu în afară de viclenia şi loialitatea mea. Nu-mi lua şi posibilitatea de a le folosi şi pe astea.

Nu voia să-şi ia privirile de la ea.

Baru, îndreptându-se spre dezastru, alese o slăbiciune mai mică în loc de una mai mare. O luă pe Tain Hu de antebraţ, ca un războinic, şi o trase aproape de ea astfel încât să-i înfrunte privirea.

— Eşti instrumentul meu juruit, cea mai bună armă a mea, şuieră ea cu toată forţa furioasă pe care o putu găsi.

Ceea ce spusese era o minciună, în sensul că ascundea adevărul, dar era adevărat.

— Loialitatea funcţionează în ambele sensuri, Înălţimea Ta. Nu mi-aş irosi cea mai bună sabie pe o însărcinare mai potrivită pentru otravă.

Bărbia lui Tain Hu se mişcă astfel încât să dea feţei un soi de expresie mânioasă, scoţându-i la iveală ferocitatea înaintea oricărei alte emoţii.

— Stăpână, zise ea, rămânând apoi tăcută o clipă.

În forţa strânsorii, Baru simţi toată

recunoştinţa pe care Tain Hu nu o putea exprima prin viu grai.

Baru ar fi putut lăsa tăcerea să continue la nesfârşit. După o clipă însă, Tain Hu vorbi iar:

— Nu Xate Olake. Era cel mai bun şef de spioni din Treatymont, dar reţeaua lui e compromisă şi el are nevoie de odihnă. Nu Oathsfire – nu are talent pentru subtilitate. Lyxaxu ar putea-o aranja, dar...

— L-ar putea împiedica filosofia.

— Da. Un idealist. Erebog mă îngrozeşte, aşa că cea mai bună alegere trebuie să fie Unuxekome.

— Ilykarii lui?

— Da, răspunse Tain Hu şi-şi permise un zâmbet slab. Sunt obişnuite să se mişte pe nevăzute. Cu siguranţă au păstrat pentru ele confidenţele pe care le-am făcut cândva şi, probabil, au păstrat şi confidenţele tale; e adevărat c-ai chemat-o pe Ulyu Xe la tine în cort să-ţi ţină companie?

— Scufundătoarea? N-am întrebat-o cum o cheamă.

Tain Hu o împunse cu pumnul în umăr.

— Împieliţato!

— Nu!

Baru se încurcă la vorbă.

— Adică... am chemat-o pentru sfat, nu...

— Ţine-ţi secretele, stăpână! zise Tain Hu şi zâmbetul îi dispăru de pe buze. Unuxekome

este cea mai bună alegere. Dar să fii foarte atentă.

Îndreptându-se spre ieşirea din cort, Baru se opri şi se uită înapoi.

— Ştiu c-ai putea s-o faci, spuse ea, mânată de un sentiment de loialitate teribilă, lipsită de înţelepciune. Nu mă îndoiesc de abilitatea ta, Înălţimea Ta.

Ducesa făcu o plecăciune adâncă, cu armura închisă iar etanş şi faţa crispată.

— Ai încredere în mine că ştiu când cel mai bine pentru stăpâna mea e să nu fac nimic.

*

Gărzile Mirelui Mării îi deschiseră calea, murmurând în iolynică şi urună:

— Dreptate, dreptate, Mâna Mai Corectă.

Pe Unuxekome îl găsi singur, la micul dejun, înfofolit să se apere de răcoarea dimineţii.

— Trebuie să-ţi cer un lucru.

Bărbatul ridică privirea din hărţile şi hârtiile lui, alungând o încruntătură tulburată cu un zâmbet.

— Orice, zise el, deloc nesincer. A trecut prea multă vreme de când era să mor din cauza unuia dintre planurile tale. Ce pot să fac?

Îi povesti ce descoperise Xate Olake, de ce Nayauru şi consorţii ei aveau să le aducă pieirea şi ce hotărâse ea să facă în privinţa asta. Unuxekome ascultă, încuviinţând la răstimpuri şi ţuguindu-şi buzele o dată.

— Ţi se va spune că nu aşa se procedează în Aurdwynn, îi zise el, când ea termină. Că încalcă străvechile coduri de comportament nobil. Ei bine, eu am trăit Rebeliunea Neghiobilor şi am văzut valoarea comportamentului nobil la vreme de război civil. Tot mortarul din Aurdwynn pute a sânge.

Cât de diferit reacţiona faţă de Tain Hu!

— Poţi aranja treaba, atunci?

— Pot şi am s-o şi fac. Şi, dacă-mi permiţi, am să-ţi cer ceva la schimb.

Baru rânji, deloc deranjată de obrăznicia lui.

— Pune-mă la încercare!

— Am să aranjez asasinatul, zise Unuxekome, dând deoparte pâinea şi vinul şi aplecându-se în faţă ţinând încheieturile mâinilor încrucişate în poală. Şi când se termină, vreau să vii în sud cu mine, la Welthony.

Ah!

Se aşteptase la asta, într-un mod raţional, distant, deşi probabil de la Oathsfire. Unuxekome o întrebase de ce voia să se revolte. El zisese: „Hărţile mele spun Taranoke”. Fusese mereu amabil, respectuos şi răbdător. Era însă tot un duce, cu mintea la putere.

Poate găsise o poveste care se termina cu ceva ce-şi dorea mai mult decât o corabie pe marea sălbatică.

— Stai, stai! Lasă-mă să-mi prezint argumentele! adăugă el.

Ridică mâinile. Dârele de carne vie lăsate de funii în jurul încheieturilor se transformaseră într-o brăţară de cicatrice.

— Sigur că e o cerere egoistă. Toţi ne gândim la finalul de partidă, la cine are să fie rege. Numai că tu ai talent la administraţie şi vei guverna mai bine cu acces la corăbiile mele. Un soţ şi copii îţi vor oferi legitimitate.

Clipi rapid şi-i tremurară buzele, cu o expresie de şarlatan, o inocenţă prefăcută de tipul „Cine, eu?”

— Cred că e decizia raţională, Excelenţa Ta, dar eu nu sunt contabil, mai zise el.

Ce secret îi dăduse preotesei ilykari în templul de ulei şi lumină? Ce adevăr îl putea distruge?

De ce-i fugiseră gândurile taman acolo? Era un duce. Chestiunea de faţă era una de politică. Nu un atac. Cel puţin, nu din perspectiva lui.

Unuxekome o privea cu ochi calmi şi încrezători. Vru să-l refuze din capul locului, mânată de acelaşi instinct, la fel de vechi ca prietenia ei cu Aminata (oh, Aminata, o fi auzit ea până acum de trădătoarea Baru Cormoran?), că trupul ei nu avea să fie un instrument politic.

Mânată, de asemenea şi de – cum îi permisese să treacă pe plan secund! – certitudinea că nu asta era ceea ce-şi dorea. Nu pe el şi-l dorea.

Numai că *avea nevoie* de Unuxekome.

Până la conversaţia de acum, se gândise la el mai mult ca la un prieten decât ca la un

instrument. Periculos. Stupid. Prostesc – încercarea era atât de aproape. Dar dacă îl respingea, dacă părea hotărâtă să-şi dea mâna altcuiva, cum avea să reacţioneze el? Oathsfire fusese rivalul lui Vultjag ani de zile după tocmai o asemenea respingere, iar Baru nu-şi putea permite greşeli, piese răzleţite, indiferent cât de galante şi bune erau ele.

Avea să fie nevoită să se arate tot mai nemiloasă pe măsură ce se apropia sfârşitul.

Zâmbi, cu ochii aproape pe jumătate închişi, şi zise cu vocea joasă:

— Ai să înţelegi, sper, dacă ascult şi celelalte oferte şi le cântăresc o vreme.

— Nici nu m-aş aştepta la altceva.

Ar trebui să facă o glumă. Să râdă gutural. Să-şi ridice bărbia şi să-i susţină privirea, ca să-i spună: „Păstrează-ţi speranţele, ai de ce!”

— Îi vreau morţi pe toţi, zise ea. Vreau să se execute în noaptea asta.

Capitolul 25

Nayauru domină cea de-a doua zi de consiliu.

Baru nu făcu niciun efort s-o înfrângă; probabil nici n-ar fi putut, chiar dacă şi-ar fi folosit toate cunoştinţele. Cu Autr şi Sahaule care-i păzeau flancul discursiv, Ziditoarea de Stăvilare prezentă argumente puternice şi clar formulate că Mascarada nu putea fi învinsă, că tăcerea

răbdătoare a Treatymontului trebuia interpretată drept milă – o şansă pentru ducii rebeli să se căiască şi să se angajeze pe singura cale ce le-ar fi adus iertarea.

Desigur, calea aceea însemna s-o predea pe Baru Pescăriţa lui Xate Yawa şi lui Cattlson.

Chiar ştiind ce avea să urmeze, Baru tot nu se putu abţine de la o ultimă pledoarie:

— De ce te agăţi de loialitate când ei îţi văd relaţiile ca pe un blestem?

Îi indică pe Autr şi Sahaule cu un gest, dar rămase cu ochii numai la Nayauru, la tânăra ce ar fi putut – ca aspect, ambiţie sau voinţă – să-i fie rudă.

— Incrasticismul ar alege tatăl copiilor tăi şi viitorul liniei tale de descendenţă. De ce te agăţi de această loialitate? adăugă ea.

— Pentru că Mascarada va exista în continuare şi dacă sunt loială, şi dacă nu.

Furia ei faţă de Armata Coiotului părea reală, aprigă şi îi colora fiecare vorbă pe care o rostea.

— Am şi alte moduri de a lupta. Metode cu şansă de succes. Nimeni pe lumea asta nu poate spera să dărâme Falcrestul din afara zidurilor lui. Şi de vom câştiga, şi de-l vom alunga pe mare, se va întoarce cu miere şi urgie. Am fi mai puternici în interiorul lui, învăţând cum să ne facem auzite protestele.

Asemănarea lui Nayauru cu mama Pinion nu mergea dincolo de alegerea partenerilor ei, doi

bărbaţi, care nu erau nicidecum ca Salm şi Solit. Un gând îngrozitor, însă şi mai îngrozitoare era apărarea de care Baru se trezi că se foloseşte: demonstraţia moştenirii stricte, limitate, o *mamă şi un tată,* şi se simţi îngreţoşată că-şi găsise alinare în ea, dar nu se putu abţine...

Reveni la tăcere şi o privi pe Nayauru, gândind: „Eşti mândră, aprigă şi nobilă, ceea ce îţi va aduce sfârşitul. Ţi-am găsit punctul slab, aşa cum şi tu l-ai găsit pe al meu şi este acelaşi lucru, puterea sângelui. Tu eşti nobilă, eu, nu. Eu nu sunt legată de legea nobilă. Ne respectăm una pe alta acum, aşa că n-ai să mă crezi capabilă de asta. Dar sunt”.

Afară, în Haraerod, în tabere şi în case deschise lungi, ilykarii dădură de ştire genişţilor de asediu, arcaşilor cu arcuri lungi, călăreţilor. Până în pădure, unde Coiotul care adăsta se trezi şi începu să dea târcoale.

„Măcelăriţi-i la noapte!”

Consiliul se încheie.

Baru ieşi din încăpere cu nervii întinşi până la refuz şi cu gâtlejul uscat. Gărzile aşteptau cu cai pregătiţi pentru ea şi Tain Hu. Parcurse călare străzile cu gropi ale Haraerodului, stângace şi nesigură în şa, îndreptându-se spre tabăra ei.

De două ori îi făcu Tain Hu semn, mai întâi că ar trebui să iasă de pe drum şi să intre în pădure şi a doua oară că ar trebui să mai cheme gărzi, poate jagata lui Dziransi cu platoşele lor

lucitoare şi alonja mare. De fiecare dată, Baru clătină din cap. Nu-şi putea permite să lase impresia vreunui gest neobişnuit.

Nici măcar nu-i întâlnise privirea lui Unuxekome în timpul consiliului. Ora şi forma pe care avea s-o îmbrace masacrul depindeau de el.

Ake Sentiamut ieşi din tabăra Coiotului în întâmpinarea lor.

— Au venit nişte călăreţi după tine. Ducesa Nayauru îţi solicită o audienţă urgentă. Călăreţii aşteaptă să-i transmită răspunsul tău.

Baru îşi zise în sinea ei, cu vocea Aminatei: „Ah, futu-i!”

— Desigur. Anunţă-i că am să mă văd cu ducesa la Casa de pe Deal.

— Nu poţi să te duci!

Tain Hu o prinse de umăr şi mănuşile îi scrâşniră atingând zalele.

— Unde ţi-s toate calculele? Gândeşte-te la risc!

— Ea însăşi căută să vadă dacă nu e vreo capcană.

Baru privi în jos, în vale, peste paieta de metal a Haraerodului, spre lumina focurilor din tabăra lui Nayauru. Atingerea lui Tain Hu o tulbura şi o alina în acelaşi timp.

— Dacă refuz, o să ştie ce urmează.

— Atunci minte-o. Trimite vorbă că eşti pe drum şi du-te în pădure!

— Dacă ar fi fost proastă, n-ar fi ajuns atât de departe. Nu, îmi închipui că suntem urmărite.

Trase aer în piept, în timp ce inima-i bătea să-i plesnească. La vest, soarele tocmai începuse să apună.

— Dar ai dreptate, e un teren periculos, adăugă ea. Găseşte-l pe Xate Olake. Cere-i sfatul.

Tain Hu se întoarse într-un galop grăbit, strunindu-şi calul alb de luptă ca să se oprească cu zgomot.

— Cunoaşte un om care zice că poate să vadă orice trădare. Un pădurean stakhi care i-a salvat viaţa. L-a trimis înainte la sala de consiliu ca santinelă.

— Bun.

Baru îşi îndemnă iapa către drumul spre Haraerod.

— Să mergem! Păstrează liniştea în tabără, îi strigă ea lui Ake. Vigilenţa obişnuită. Nu mă aştept la vreo alarmă în noaptea asta.

*

Orăşeni cu ochii roşii de scorbut şi cu feţe precaute, aplecaţi peste ultima muncă a zilei, le priviră pe Baru, Tain Hu şi gărzile lor întorcându-se la sfat. În freamătul ce se stingea aproape de căderea întunericului, tropotul copitelor cailor lor părea profanator, perturbator.

Undeva, planul lui Unuxekome înainta în salturi spre mirosul sângelui.

Ajunseră în piaţa pietruită, la casa de consiliu cu ferestrele pline de lumina lămpilor. Tain Hu alese doi dintre călăreţii ei.

— Mergeţi înainte. Căutaţi semne de trădare.

Baru, neliniştită şi aşezată deloc comod pe spinarea calului ei greu de stăpânit, îşi muşca o bucăţică de piele din interiorul obrazului, imaginându-şi toate modurile în care Unuxekome ar fi putut da greş.

— Uşurel! murmură Tain Hu. Suliţa a fost aruncată. Las-o să zboare.

Baru încuviinţă încetişor din cap, numărându-şi răsuflările, şi o scuti pe ducesă de o privire fugară recunoscătoare. Aceasta o atinse pe umăr ca s-o liniştească.

Veni raportul – nimic în neregulă. Nayauru şi garda ei de onoare aşteptau în casă. Nici urmă de omul lui Xate Olake.

— Lasă-mă pe mine în locul tău, zise Tain Hu. Lasă-mă să pun eu capcana.

— Tu?

Baru scoase bărbia în faţă, adoptând o expresie mânioasă, caracteristică lui Vultjag, şi-şi trase umerii în spate, luând-o pe ducesă peste picior.

— Cine te-ar confunda vreodată cu mine?

Lui Tain Hu îi pieri zâmbetul cât ai clipi din ochi.

— Fii serioasă! O să-ţi ia viaţa.

— M-a marcat drept egală. N-o să recurgă la

trădare.

— Nu ştii asta.

Vultjag coborî glasul:

— M-am jurat să mor pentru tine, nu mă face să devin o mincinoasă!

Baru trase adânc aer în piept, amintindu-şi cina din balconul Casei de pe Fluviu din Welthony, aşteptând exploziile din port. Mai fusese într-o asemenea situaţie şi supravieţuise.

— Mergem împreună. Vino cu mine!

Traversară piaţa în întunericul care se aşternea. Nori mari şi negri se îndreptau spre vest, aruncând umbre peste asfinţit.

O pâlpâire de mişcare în Casa de pe Deal. Siluete întunecate blocară lumina lămpii – o agitaţie bruscă de umbre, o erupţie de unghiuri violente neinteligibile, de parcă ieşise din pământ un zeu al unei caldeire, înarmat cu cenuşă şi obsidian. Baru înlemni, aşteptându-se la arcaşi la ferestre şi pe acoperişuri, ori la detonarea unor explozive oriati îngropate sub piaţă, sau la var nestins care să orbească şi să ardă...

Se deschiseră uşile casei. Ducesa Nayauru stătea într-un fascicul de lumină de lampă de forma unui ic, cu rochia înfoiată scăldată în strălucirea ei.

Când, Unuxekome? *Când*?

Ziditoarea de Stăvilare făcu un pas înainte, în piaţă. Lumina îi cădea pe faţă, pe nasul maia

semeţ, pe părul uns, pe micile baloane de spumă albă care bolboroseau şi se spărgeau pe buzele ei şi sub nas.

Orice-o fi vrut să spună, furie, ură sau regret, îi ieşi ca un gâlgâit. Ultima ei răsuflare fu umedă şi disperată.

Căzu cu faţa în jos pe caldarâm. Sunetul de oase zdrobite ajunse până la ele.

— Poftim? murmură Tain Hu când gărzile ei strigară unele la altele. *Poftim*?

Prin uşile deschise, Baru văzu sala de consiliu, scaunele aşezate în cerc şi cele unsprezece steaguri glorioase. Era plină de cadavre îmbrăcate în culorile lui Nayauru. Muriseră în agonie, încleştându-şi degetele unii în alţii, încercând să ajungă la uşă.

Uitându-se la femeia prăbuşită, la visul nobil mort pe pietrele de pavaj, nu se simţi câtuşi de puţin triumfătoare.

Tain Hu şuieră a avertisment.

Din masacru ieşi un bărbat, cu o cârpă udă pe faţă şi cu părul lung, de un roşu-aprins. (Se putea oare să fie...?! Nu, nu, nu aici, nu el...) Purta veşminte murdare de pădurean şi mergea gârbovit, ca un om care avea dureri, încovoiat de la piept.

— Pădureanul lui Xate Olake, ghici Baru, ridicând mâna să facă semn gărzilor să stea pe loc.

Glasul lui Tain Hu, încordat şi alarmat:

— Ce s-a întâmplat aici?

Agonia morţilor arăta că fuseseră ucişi de gaz, genul acela de otravă de război despre care se vorbea pe şoptite în poveştile despre Metadema din Falcrest. Dar cum s-ar fi putut înarma un pădurean stakhi cu o armă atât de...

Un stakhi? Era oare *posibil*?

Nu. Sigur că nu.

Bărbatul se îndepărtă de casa de consiliu, cu paşi săltaţi, ciudat de lini. Baru tremură de la un soi de recunoaştere trupească. Nu era cine credea ea, chiar deloc.

Numai că...

Bărbatul îşi desfăcu cârpa de pe faţă (care se desprinse lipicioasă, rău mirositoare de la chimicale) şi trase încet aer în piept. Îşi înălţă chipul palid, a cărui piele era roşie de la o arsură groaznică de acid, înspre soarele care apunea.

Pe gât i se mişcară muşchi minusculi şi precişi.

Se uită la Baru.

— Mâna Mai Corectă, zise el în stakhi şi apoi într-o afalonă cu accent puternic, cu o pronunţie perfectă: Treaba s-a terminat. Spune-i lui Xate Olake că nu l-am dezamăgit!

Tuşi umed şi duse mâna la piept, acolo unde săgeata de arbaletă îl rănise, aruncându-l în râu.

— Cine-i ăsta? întrebă Tain Hu.

Se întunecase suficient, încât să se vadă

focurile care formau un cerc în jurul Haraerodului, turnuri de lumină murdară la vest şi sud-vest, unde Nayauru şi aliaţii ei îşi avuseseră tabăra.

Baru se holba în tăcere, paralizată, la remora Limpezită, la Purity Cartone.

*

Ilykarii îi omorâră pe aliaţii lui Nayauru cu propriii lor cai.

Deghizate în slujnice şi muncitoare din Haraerod, ilykarii trecuseră nestingherite prin tabăra lui Nayauru şi prin pădurile de dincolo de ea. O armată-fantomă îngropată într-un context social, marcând santinele, transmiţând mesaje scrise cu stenografia atentă a celor persecutaţi.

La indicaţia lor, genieştii de asediu ai lui Oathsfire intrară în pădurile de la sud-vest şi în oraşul de la nord-est şi începură să pregătească fâşii de pământ cu var nestins, naftă şi uleiuri.

Fumul avea să declanşeze baia de sânge. Otrava avea s-o pecetluiască.

Forţele lui Nayauru îşi aduseseră cai de război: o demonstraţie de forţă şi o armă de descumpănire, puternică în bătălie. Aceştia aveau nevoie de hrană.

Cât stătură ducii la sfat, ilykarii otrăviră nutreţul cailor de război.

Chiar înainte de asfinţit, Mirele Mării dădu semnalul şi se trimise vorbă ca genieştii să aprindă uleiul.

Când se porniră focurile, când fumul umed din pădure şi arşiţa furioasă a periferiilor arzânde ale Haraerodului se rostogoliră înspre tabăra lui Nayauru, caii de război bolnavi şi înfricoşaţi uitară de disciplină şi o rupseră la fugă, mai întâi în grupuri, apoi într-o busculadă, călcând în picioare şi nechezând, cuprinşi de o diaree cu cocoloaşe. Izbucni un haos, o harababură urât mirositoare, cu răcnete şi corturi care se prăbuşeau.

Autr Sarea pentru Saramură auzi zarva şi înţelese de ce simţise un nod de groază în stomac toată ziua. Sahaule Năpasta Cailor auzi alarma şi, înainte de orice alt gând, îşi dori să o mai fi ţinut în braţe un pic pe Nayauru şi să-i fi şoptit dragostea lui.

Din păduri, de pe acoperişurile din Haraerod, cele zece companii de arcaşi de elită cu arcuri lungi ai ducelui Oathsfire începură să tragă.

Ducii lui Nayauru nu se lăsaseră pe tânjală. Genişţii şi iscoadele ducelui Autr, capabili şi vigilenţi, stătuseră două zile să-şi asigure tabăra împotriva focului. Sahaule se lăuda cu oameni de o disciplină extraordinară, dar santinelele lor fuseseră instalate prea departe una de alta, ca să vâneze Coiotul în pădure. Cei mai buni spioni ai lor se duseseră în taberele rebelilor ori la curtea lui Ihuake ca să caute, ascultând, semne de trădare, iar ilykarii le scăpaseră complet din vedere.

Nayauru îşi sfătuise consorţii şi sfetnicii să se aştepte la trădare.

Căutaseră semnele. Făcuseră instrucţie cu trupele. Îşi mobilizaseră pichetele. Dar, în faţa ilykarilor, care trimiseseră bogăţiile Falcrestului pe fundul portului Welthony, vigilenţa lor dădu greş.

Loialitatea îl costă pe Sahaule viaţa. Acesta îşi adunase garda şi pornise călare spre Casa de pe Deal, sperând să o salveze pe ducesa Nayauru. Arcaşii lui Oathsfire îi văzură coloana şi o devastară. Sahaule ieşi târâş de sub calul său mort şi reuşi să parcurgă aproape jumătate de milă pe jos, înaintând clătinat, blestemându-şi numele pe care-l purta şi răzbunarea ce i-o adusese, până să-l găsească un recrut răzbunător al lui Ihuake.

Ce s-a petrecut între ei era finalul unei alte poveşti.

Puternicul duce Autr intră în haos ca să-şi adune tabăra. O ilykari se strecură aproape de el ca să lovească, dădu peste şefa spionilor Ducelui de Sare şi pierdu duelul cuţitului şi al otrăvii. Autr se folosi de tobe şi trâmbiţe să dea de ştire: „Mărşăluiţi spre nord-vest, adunaţi-vă pe Drumul de Centură!”

Ar fi putut să-şi adune forţele pentru retragere. Ar fi putut calma haosul.

Numai că Fanaticii-Elevi urlători ai lui Lyxaxu intrară în tabără şi prinseră a se încurca în

maţele vărsate ale oamenilor şi ale cailor. Undeva în învolburare, şefa spionilor lui Autr muri din cauză că pierdu prea mult sânge de la rănile de cuţit, iar o a doua ilykari, încă pe urmele Ducelui de Sare ca o umbră, îşi răzbună mama.

Autr Sarea pentru Saramură muri strigând numele fiului său devenit orfan.

Prinse între două focuri, înecându-se cu fum, rămase fără conducători şi cai, forţele din vestul Ţinuturilor de Mijloc încercară să fugă pe jos şi se treziră trase în ţeapa unei ultime trădări.

Propriile falange de gardă ale Haraerodului, cetăţeni-soldaţi cumpăraţi cu bani, cu vorbele piezişe ale ducesei Ihuake şi, mai presus de toate, cu credinţa că puteau lupta pentru singurul conducător care îi ajutase în sărăcie şi iarnă, umplură spaţiile dintre fâşiile de pământ pregătite antifoc. Soldaţii fără cai, epuizaţi şi asfixiaţi ai lui Nayauru dădură piept cu un zid de peste o mie de suliţe lungi de patru metri care striga: „O mână mai corectă! O mână mai corectă!”

Supravieţuitorii masacrului încercară să se întoarcă, numai că busculada cuprinsă de panică a oamenilor şi a cailor din spatele lor, care încă mai respectau ordinul de a mărşălui spre Drumul de Centură, îi împinse înainte.

Arcaşii lui Oathsfire, trăgând în jos în mulţimea de ţinte, rămaseră fără săgeţi.

Falanga nu rămase fără suliţe.

Până dimineaţă, arsese din temelii un sfert din Haraerod. Soldaţii Mâinii Mai Corecte îi avertizară serios pe orăşeni că munţii de cadavre de oameni şi animale, adunaţi în locurile în care fusese măcelul, vor trebui arşi, iar toată apa de băut, fiartă vreme de săptămâni după aceea.

Cei care-şi pierduseră un membru al familiei în cataclism aveau să primească fiecare câte un ban de aur şi trei bani pentru o casă prefăcută în ruină.

*

Baru nu vru să se apropie de Purity Cartone până când nu i se puseră cătuşele şi nu fu legat şi până nu i se atârnară pietre de încheieturile mâinilor şi ale picioarelor, i se rupseră hainele şi fu percheziţionat de cuţite, săgeţi ori reactivi care puteau fi amestecaţi pentru a prepara un gaz ucigător.

Tain Hu protestă cu înverşunare:

— De ce faci aşa ceva? Pădureanul ţi-a salvat viaţa, la fel cum i-a salvat-o şi lui Xate Olake. A ucis pentru tine. Ce-a făcut să merite asta?

Baru rămase tăcută, temându-se să se mişte sau să gândească. Încremenită din cauza Limpezitului, a pericolului fizic pe care-l reprezenta prezenţa lui, a ameninţării mai mari a tuturor lucrurilor al căror talisman era el. Îşi vopsise oare părul într-un roşu atât de

strălucitor ca să transmită un mesaj? Să spună: „Mai ţii minte...?”

În cele din urmă, după ce gândi lucrurile la rece, vorbi:

— Este un instrument al Falcrestului, un om crescut şi condiţionat să slujească drept spion şi asasin. S-ar putea să se afle aici la ordinele lui Cattlson.

— De ce-ar porunci Cattlson moartea lui Nayauru? De ce l-ar trimite pe acest om să-l *salveze* pe Xate Olake?

— Mai ţii minte când m-ai dus să vedem răscoala? Ce mi-ai spus atunci?

„Au o tehnică inteligentă.” O stratagemă preferată a lui Xate Yawa, a Mascaradei, a puterii conducătoare de dincolo de Tronul fără Chip.

Tain Hu îşi duse două degete răsfirate la buze.

— O capcană. Te temi că omul acesta a fost trimis să ne câştige încrederea ca să ne poată trăda într-un moment-cheie.

— Exact.

Exact, exact. Dar de ce Cartone, un om pe care Baru îl cunoştea, pe care îl cunoştea şi Unuxekome? De ce nu un cu totul alt Limpezit? Erau aşa de puţini?

Unul dintre oamenii din gardă îi făcu semn. Prizonierul era pregătit.

— Nu permite vizitatori! îi spuse Baru lui Tain Hu, care dădu din cap.

În ultima vreme, acest gest simplu de respect o făcea pe Baru să se simtă stânjenită de un sentiment de căldură.

Coborî treptele spre pivniţa scăldată în lumină galbenă de lampă, unde-l aruncaseră pe Purity Cartone.

Limpezitul cu faţa roşie de la arsurile de acid ridică ochii la ea şi începu să plângă.

— Porunceşte-mi! o imploră el.

Chipul lui trecea cu străfulgerări ciudate de la o emoţie la alta: supărare copilărească, bucurie de iubit, îngrijorare atentă, un şir de falsuri perfecte ca fanioanele unei corăbii arzânde: „ajutor, ajutor, ajutor”. În tot acest timp, vărsă lacrimi tăcute şi limpezi.

— Foloseşte-mă, Excelenţa Ta! Dă-mi o întrebuinţare!

Baru se uită la el şi văzu o epavă. Nu un om la ananghie, ci o maşinărie stricată.

Poate că asta era ceea ce alegea ea să vadă, ceva mai uşor decât alternativa.

— Suspină! zise ea, sperând să mai funcţioneze cuvântul-poruncă. Spune-mi ce misiune ai aici!

— N-am nicio misiune.

Stătea între funiile cu care era legat, gol pe dinăuntru.

— Jurispotenţa m-a pedepsit pentru că n-am reuşit să te opresc la Welthony. M-a castrat, ca să mi se stingă neamul, şi mi-a spus că sunt

considerat un eşec. Nu mai sunt Limpezit. Am fost dat afară.

Se legăna uşor, cu o mişcare leneşă, şi totuşi cumva nelalocul ei, rănită; toate gesturile lui line erau deformate şi nearmonizate.

— N-am mai primit ordine de la Jurispotenţă ori de la Guvernator.

Pe Baru o cuprinse mila. Bărbatul acesta fusese pus să slujească Republica Imperială, proiectat şi condiţionat chiar dinainte să se nască. Şi ei ce-i făcuseră? Baie de acid şi mult mai rău de-atât...

Îl alungaseră, rupând astfel toate cârligele cu care-l ţineau. I-l dăduseră lui Baru.

Se poate ca Xate Yawa să fi făcut intenţionat aşa ceva? Să i-l trimită lui Baru ca instrument?

— Ai venit la mine ca să-ţi dau eu ordine, zise ea. Eu sunt Contabila Imperială, cea mai înaltă în grad care ţi-a mai rămas. Te-ai folosit de Xate Olake ca să mă găseşti.

— Am fugit de la Jurispotenţă odată ce-a renunţat la autoritatea ei asupra mea. Te-am căutat.

Îşi luă o expresie perfectă de disperare, ca un craniu gol care încerca să indice emoţia cu ajutorul unor măşti artizanale.

— Slujeşti în continuare Republica Imperială, iar mie mi se permite în continuare să te slujesc. Prin tranzitivitate se poate să-mi îndeplinesc în continuare scopul.

Bucuria aceea veche şi bolnavă, primul ei drog şi cel pe care-l prefera. Controlul.

— Slujesc Falcrestul. Nu te teme: mă vei sluji. Spune-mi cum ai ucis-o pe ducesa Nayauru!

Un zâmbet de nătâng: uşurare şi plăcere pură. În sfârşit se putea supune din nou.

— Şeful spionilor mi-a poruncit-o.

Xate Olake îşi depăşise atribuţiile. Fusese însă o lovitură înţeleaptă şi nemiloasă, genul de stratagemă care le câştigaseră lui şi surorii lui un ducat şi rangul de Jurispotenţă.

— Spune-mi tot ce ştii despre strategia Mascaradei pentru vară.

— Cattlson urmăreşte o singură bătălie decisivă la Inirein. Speră să-şi asigure autoritatea în ochii Falcrestului readucând ordinea în Aurdwynn înainte de următorul sezon de dări. Are hrană din abundenţă, dar se şi luptă cu o grămadă de boli printre oamenii lui şi nu i-a mai rămas niciun ban ca să-şi întreţină administraţia. Mijlocitorul Principal Bel Latheman, căruia i-a încredinţat finanţele, a fost distras de la îndatoririle sale de proaspăta căsătorie cu Heingyl Ri, care-l manipulează împotriva lui Cattlson.

Informaţiile lui Xate Olake erau astfel confirmate. Bun. Avea să fie nevoie de o nouă verificare, în caz că Xate Yawa aranjase totul, dar pentru asta existau iscoade.

— Ce voia Nayauru? Voia să mă ucidă?

— Nu ştiu.

— Cine a poruncit moartea lui Muire Lo?

— Nu ştiu.

Ochii larg deschişi ai lui Purity Cartone se umplură de lacrimi.

— Îmi pare rău.

„Şşş”, vru să-i spună ea, „şşş, nu-i nimic”. Numai că lui Cartone-maşinăria nu avea să-i pese. Singura lui alinare era să slujească. Aşa-l creaseră.

Instrumentele Mascaradei nu meritau compasiune.

Se apropie mai mult, ca să vorbească încet.

— Spune-mi tot ce ştii despre cui îi este Xate Yawa loială cu adevărat.

— Jurispotenţa?

Purity Cartone se trase înapoi în legăturile lui, iar pietrele îşi schimbară poziţia pe scândurile podelei. Stătu o clipă, cu gura căscată, ca uimit de ceva ce descoperise.

— Nu are autoritate asupra ta, îl asigură Baru, cu blândeţe, încercând să-l convingă cu vorba bună. Eu sunt slujitoarea cea mai credincioasă a Falcrestului în Aurdwynn.

— Xate Yawa slujeşte viitorul Aurdwynnului. Îi pasă numai de capacitatea ei de a controla acel viitor, de a garanta o pace îndepărtată.

Limpezitul oftă de uşurare lăuntrică.

— Prin Preoteasa din Lumina Lămpii, ea crede că-i ţine sub control pe înşişi ilykarii pe care-i

persecută. Îi cheltuieşte ca pe bani ca să-i cumpere încrederea lui Cattlson. Numai că e înşelată. Preotesele n-o slujesc pe ea. Stăpânii supremi o ţin sub observaţie pe Xate Yawa prin agenţii lor şi o consideră promiţătoare. E posibil să fie aleasă pentru preamărire.

— Poftim?

Uitând de precauţie, Baru se apropie şi mai mult şi îngenunche.

— Încă o dată! *mai spune-mi asta încă o dată*!

— Stăpânii supremi. Mintea din spatele Mascaradei. Un cerc închis, în care fiecare membru e pe picior de egalitate cu ceilalţi. Aleşi pe bază de invitaţie şi test ca să dicteze marile strategii de politică şi ereditate ale Republicii Imperiale.

Fericire în glasul lui. Cât de *interzis* trebuie să-i fi fost cândva să facă acest serviciu!

— Ce agenţi printre ilykari?

Baru se sprijini cu palmele de podea aplecându-se să şuiere:

— Cine? Cine e Preoteasa din Lumina Lămpii? *Care dintre ilykari slujesc Falcrestul*?

Lui Purity Cartone i se lumină faţa într-un zâmbet, în timp ce declanşatorii condiţionaţi pocneau adânc înlăuntrul lui, eliberând recompense.

— Preoteasa lui Himu din Treatymont. Cea al cărei templu se ascunde deasupra unui magazin de lămpi.

Păstrătoarea secretelor. Acea ilykari care scrisese în iolynică veche toate lucrurile care-i puteau distruge pe rebeli.

Femeia căreia îi mărturisise Baru păcatul aflat pe locul doi ca gravitate în rândul păcatelor ei.

Femeia care îl consemnase pentru eternitate pe un palimpsest.

— Purity Cartone, zise ea.

Vocea îi era un sâsâit de şarpe, mai târziu avea să-şi amintească momentul cu un fior de nelinişte şi triumf.

— Am o misiune pentru tine.

*

Tain Hu şi Xate Olake stăteau alături de Baru petrecându-l cu privirea pe pădureanul stakhi, care se îndrepta spre sud călare, pe un buiestraş dereş sigur pe picioare şi cu pasul rapid.

— Păcat, spuse Xate Olake. Îmi plăcea. Un tip onest, credeam eu.

Ridică din sprânceană spre Tain Hu.

— *Limpezit,* zici? Bănuiesc că s-ar putea să fie. A spus că l-a trimis Xate Yawa...

— I-am găsit o întrebuinţare, zise Baru. O însărcinare utilă, la distanţă sigură.

Se auzi zgomot de copite călcând apăsat în spatele lor: ducele Unuxekome şi garda lui de onoare. Mirele Mării descălecă cu un salt uşor, atletic şi sigur.

— Mă îndrept călare spre Welthony, ca să mă

alătur flotei şi să păzesc gura Inireinului. Va avea Mâna Mai Corectă nevoie de corăbiile mele? întrebă el cu palma deschisă spre Baru.

Ea îşi zise: „Aş vrea să te pot auzi spunându-i *Taranoke* încă o dată. Aş vrea să nu interpretezi treaba asta aşa cum ai s-o faci”.

— Corăbiile tale au cel mai bun amiral pe care l-ar putea cere, vorbi ea zâmbind. Iar ilykarii tăi m-au slujit bine. Stai cu ochii după călăreţii mei în fiecare săptămână şi fii cu băgare de seamă: atunci când mărşăluieşte Cattlson, ai să-i fii ţintă.

Dar nu spuse ceea ce Unuxekome voia să audă: „Da, o să am nevoie de corăbiile tale – cel mai bine ar fi să vin la Welthony cu tine...”

Unuxekome miji ochii – o clipă în care se simţi dezamăgit sau rănit. Închise palma.

— Fie ca bătălia să meargă cum doreşti, atunci!

O undă de remarcă răutăcioasă, apoi o încălcare a bunei-cuviinţe când rosti numele:

— Probabil că arcaşii cu arcuri lungi ai lui Oathsfire au să ducă greul zilei.

— Înălţimea Ta, spuse Baru, cuprinsă deja de răceală, de calculele înţepenite de frig care o susţinuseră până în acel moment. Stai aşa!

Bărbatul ridică din sprânceană întrebător. Un bărbat chipeş, cu siguranţă, îşi zise Baru, o siluetă plăcută şi deloc lipsit de inteligenţă. Nu-i vedea nicio furie de gelozie în ochi, nicio

aplecare bruscă înspre resentimente.

Acum însă, din informaţiile lui Purity Cartone, ştia că în ilykari nu poţi avea încredere. Unuxekome, mai presus de toţi, era prins în mrejele ilykarilor. Se folosea de preotesele lui scufundătoare de fiecare dată când avea ocazia.

Nevoia de a fi nemiloasă avea să devină tot mai puternică, o culme ce urca, o prăpastie din ce în ce mai abruptă până avea să se prăbuşească spre cataclismul final. Trebuia să devină mai *dură.* Să îndepărteze toate slăbiciunile.

Da. Trebuia s-o facă.

Unuxekome îşi dorise mereu să fie erou.

— Cel mai *mult* m-ar impresiona, zise ea cu cochetărie în glas – o sugestie de intimitate care o făcu pe Tain Hu să se încrunte şi pe Unuxekome să expire scurt – să văd marina Mascaradei întoarsă de la ţărmul nostru.

Capitolul 26

Într-o dimineaţă caldă şi umedă, la puţină vreme după măcel, Baru le invită pe ducesele Ihuake şi Erebog să urce în marş pe coastele Muntelui Kijune să supravegheze împărţirea trofeului lor.

Dintr-un anumit punct de vedere, acest gest era un fel de evadare – respirase suficient fum

de cadavru în Haraerod. Numai că şi ea dorea să vadă trofeul împărţit, rodul muncii ei, dovada celor mai groaznice şi necesare metode pe care le pusese în practică. Avea să-i dea încredere pentru finalul de partidă.

O trimise pe Tain Hu să dea bice Coiotului pentru următorul său marş şi-l aduse pe curajosul stakhi Dziransi să-i fie gardă de corp. Şi asta era un fel de evadare. Se dovedi că el nu ştia să călărească, ceea ce nu conta, căci îi dădu şi lui Baru un pretext să meargă pe jos, asudată, cu capul în pământ, numărând şi descompunând în factori ritmul lent al inimii ei.

Când soarele alungă pâcla arzând-o, priviră spre vest de pe turnuleţele sparte ale unei redute stakhi străvechi şi văzură lacurile de acumulare de un albastru-crem şi ogoarele întinse ale Ducatului Nayauru, proaspăt arate şi deja în flăcări. De la o asemenea distanţă, mişcarea soldaţilor era invizibilă, dar fumul era propriul său drapel.

Erebog ţâţâi şi făcu semn unui armaş să-i aducă o umbreluţă care s-o apere de soare.

— Aceia fac parte din cavaleria ta? Deja atât de departe?

— Caii mei. Şi oamenii Coiotului, zise Ihuake şi aruncă o privire fugară în urmă, spre Baru. Le-am spus să ardă tot ce opune rezistenţă.

— Nu te temi pentru siguranţa noilor tale ogoare?

Când Ihuake îşi răsuci încheietura mâinii stângi, o brăţară de jad se lovi de una solidă de platină cu sunet de clopot îndepărtat.

— Morţii sunt un îngrăşământ bun, răspunse Ihuake.

Erebog, la umbră, aruncă şi ea o privire în urmă, spre Baru, strâmbându-se – poate de veselie împărtăşită la teatrul lui Ihuake ori de bucurie împărtăşită pentru realizarea măreaţă a trădării. Ducatele Sahaule şi Autr erau acum ale ei. Copiii săi aveau să moştenească mai mult decât o carieră aspră de argilă.

Baru zâmbi şi ea ca şi cum voia să zică: „Vezi? Pot să fiu extrem de rece”.

Erebog puse mâna pe crupa calului lui Ihuake.

— Nu ţi-ai adus nimic să te apere de soare? Vrei o umbreluţă?

— Vorbeşti ca o bunică.

— Păi asta şi sunt.

— Ca o bunică cu o mulţime de copii săraci şi proşti.

Baru fu nevoită să-şi muşte pumnul ca să nu izbucnească în râs. Ducesa Vitelor nu se cobora la umbreluţe de soare, oamenii ei deja montau un cort de comandă. Netulburată, Erebog îi dădu înainte:

— Probabil că aşa e, probabil că unora dintre ei le-ar prinde bine nişte soţi şi soţii avuţi şi citiţi?

Dziransi îi şopti lui Baru într-o iolynică stricată:

— Mână Mai Corectă. Vorbim acum?

Luptătorul stakhieczi purta pieptarul armurii, un articol ingenios de oţel pe care nu l-ar fi putut confecţiona nimeni din Aurdwynn. Baru voia s-o scoată de pe el cum scoţi carapacea de pe crab şi să o ia s-o studieze. Bărbatul era şi el valoros: disciplină constantă, o bărbie calmă, o reţinere pe care Baru o admira, chiar dacă era impusă de barierele de limbă.

Şi, mai presus de toate, reprezenta o putere ascunsă.

— Vino!

Îl luă de umăr şi-l îndrumă departe de ducese, de zidul care se prefăcea în ruină.

— Ce e?

Bărbatul privi spre vest cu ochi ciudaţi şi verzi, ca focul de baritĕ.

— Foarte frumos. Foarte neted. Pământ mănos. Nu ştiu un pământ ca acesta. Conacul Hussacht – săpat în munţi.

Desenă în aer un model ca nişte trepte.

— Maşinării la cascadă. Ferme terasate.

Baru se aventură să pronunţe câteva cuvinte în stakhi.

— Oamenii tăi... vin sud? Negoţ. Căsătorie. Ţară mai caldă.

Dziransi o fixă câteva clipe cu privirea, timp în care bărbia îi tremura de veselia reprimată cu disperare. Jenată, Baru reveni la iolynică.

— Asta vreţi, nu-i aşa?

— În curând am să-ţi spun ce vrem. La locul potrivit, sub piatră bună. Spune-mi acum: Ce are să se întâmple cu...

Întinse mâna spre vest, spre culorile vii, arzânde, de pe pământul lui Nayauru.

— Pământ neted?

Baru încercă tăria pietrei străvechi şi se rezemă de ea.

— Pionierii de asediu ai lui Ihuake se vor duce la Naiu Lumina Zorilor şi vor ameninţa să deschidă stăvilarele. Confruntaţi cu distrugerea tuturor bunurilor lor, moşierii lui Nayauru se vor ridica împotriva celor loiali ei şi vor cere pace. Unul dintre copiii supravieţuitori ai lui Nayauru va fi căsătorit cu unul dintre copiii lui Ihuake, după care acesta va domni peste Ţinuturile de Mijloc. Erebog va primi clienţii lui Nayauru.

— Erebog.

Cuvântul stakhi îi veni uşor pe limbă lui Dziransi, ca zidăria de cărămidă.

— Erebog îmi pune întrebări periculoase. În stakhi, limba stakhi de la conac, nu cu accent din Aurdwynn, întreabă despre bărbatul pe care l-a iubit. Un stăpân de clan pe care l-a iubit.

— Ce i-ai spus?

Dziransi puse o mână înmănuşată pe zidărie. Când găsi o piatră ce nu se ţinea bine, se încruntă.

— Nu spun nimic, răspunse el. Tăcerea e mai puternică. Dar ştiu că a căzut. Stăpân al

Conacului Uczenith – a căzut.

Observaţie preţioasă. Baru încercă să afle şi alte informaţii.

— S-a întins prea mult?

— A vrut să-şi lege conacul de Erebog. Să obţină pământ neted ca să devină rege. Numai că el nu era necesar. Noi acceptăm doar regii necesari.

Dziransi bătu uşor piatra care nu se ţinea bine, iar aceasta ieşi rostogolindu-se din zid.

— Acum ne atacă Masca. Acum facem un Rege Necesar. El caută avantaj, la fel ca Uczenith. Dar el e mai măreţ. Pricepi? Mâna lui e mai largă. EL.

Dziransi înşfăcă aerul.

— Om-constelaţie. Ochi larg deschişi. Braţe lungi. Se face pe sine puternic. Pământul neted e foarte puternic.

— Regele Necesar te-a trimis în sud, zise Baru, care nu mai apucă să mai întrebe şi altceva, fiindcă Ihuake şi Erebog, care descălecaseră, veniră iute la ei.

Erebog rosti scurt ceva în stakhi, la care figura lui Dziransi căpătă o expresie de indiferenţă rigidă.

Ihuake îşi scoase de pe braţul stâng o brăţară simplă de platină.

— Mâna!

Când Baru îi întinse mâna dreaptă, Ihuake îi puse brăţara la încheietură împingând-o în sus

pe braţ până când i-l strânse.

— Pentru ce i-ai făcut lui Nayauru, zise ea, cu mâna încă pe braţul lui Baru. A fost un act venal, ceva dezonorant. Dar mi-a adus ce-mi doresc, iar eu preţuiesc asta mai mult decât orice altceva.

Răsuci brăţara, care alunecă pe braţul transpirat al lui Baru.

— Crezi că acum ai să-mi fii regină?

Baru îşi aminti cum îngenunchease înaintea lui Ihuake, ca un om de rând disperat.

— Cred că am să-ţi mai câştig un război, spuse ea cu bărbia semeaţă.

— N-ai putea să câştigi niciun concurs de pişat fără cavaleria mea.

Ihuake se uită la Dziransi măsurându-l cu ochi reci.

— Dar ţi-ai adunat o forţă curioasă, femeie-coiot. Himu răsuflă prin tine acum. Dacă-ţi obţii tronul, să ţii minte asta: mi-a fost foame. M-am folosit de tine ca s-o ucid pe Nayauru şi să iau tot ce-mi doresc. Acum am mâncat. Ai grijă să fiu sătulă ca să nu mă apuce iar foamea.

Erebog îşi dădu ochii peste cap.

— Auzi-te cum vorbeşti! Parc-ai fi o vacă de lapte care mugeşte după sânge şi pământ. Măcar Nayauru avea o viziune.

— Vreau exact acelaşi lucru pe care-l voia Nayauru.

Glasul lui Ihuake se rostogoli peste Babă ca

revărsarea unui stăvilar spart.

— Vreau să clădesc un nou imperiu pentru oamenii mei. Vreau să-mi revendic sângele şi istoria de la intrusa din Falcrest. Eu sunt diferită de Nayauru într-o privinţă importantă: ea e moartă, eu sunt în ascensiune, iar copiii mei au să-i şteargă numele din fiece cântec şi carte de descendenţă nobiliară. Şi pe al tău, Erebog, şi pe al tău, ceea ce e *cel mai bun* lucru la care poţi să speri, prăpădita de tine.

Erebog râse şi ar fi putut spune ceva rece şi distant, şi foarte vechi, numai că Baru ridică mâna făcându-i semn să nu zică orice ar fi avut de gând să zică.

— Eu preţuiesc alt lucru mai mult decât cavaleria ta, Ihuake, acelaşi lucru care-mi permite să am încredere în tine. Eşti foarte sinceră.

*

Cavaleria lui Ihuake şi falangele lui Erebog năvăliră în ţinutul lui Nayauru. Moşierii acesteia, disperaţi să reinstaureze liniştea şi să-şi apere revendicările, îi uciseră pe vasalii ei credincioşi, numiră duce pe unul dintre copiii mici ai ducesei lor pierdute şi cerură pace. Ihuake o făgădui pe fiica sa copilului. Aşa se rezolvară lucrurile.

Îşi obţinuse premiul: pământul şi vistieria lui Nayauru. Se declară de partea rebeliunii.

Erebog le ordonă soldaţilor ei flămânzi şi loviţi de scorbut să ocupe pământului lui Nayauru.

Prea secătuiţi de iarnă ca să intre în bătălia care urma să vină, ei aveau să slujească drept garnizoană împotriva ducatelor Autr şi Sahaule, furioase şi rămase fără conducători. O vară de incursiuni şi jaf printre foştii clienţi ai lui Nayauru avea, considera Erebog, să-i readucă trupele şi propria-i visterie în formă pentru luptă.

Rebelii îşi adunară forţele pentru bătălia finală.

Sud-est spre Inirein – marea arteră care lega Welthony de nordul rebel. Spre sud-est merseră falangele înghesuite şi aranjate în formaţie ale ducelui Pinjagata, torentul de cai şi vite din ţarcurile lui Ihuake şi toate lefurile şi proviziile adunate de Oathsfire.

În lunca Sieroch, unde drumul de la Treatymont se îndrepta spre est, către fluviu, aveau să se întâlnească cu mânia trezită a Treatymontului.

Mâna Mai Corectă şi generalul ei se întoarseră în pădurile din nord ca să adune luptătorii pe care-i hrăniseră şi-i înarmaseră peste iarnă. Fură primite cu extaz, cu zarva unei dezordini vesele – ilykari şi mame, soţi-sodomiţi şi negustori, care strigau cu toţii la avatarul noii lor libertăţi, năzuind spre viitorul liber de disciplinele incrastice care le legau trupurile şi muncile de planul Falcrestului.

Zile în şir, Tain Hu şi Baru Pescăriţa străbătură

călare umăr la umăr păduri de brazi roşii de coastă.

Cu ele merse spre Inirein o pădure de suliţe. Falangă după falangă, urcându-se pe barjele lui Oathsfire ca să coboare în grabă spre marile tabere din luncile Sieroch.

La capătul trecerii lor, ducesa şi Contabila Imperială căzută se întoarseră în Vultjag şi văzură valea împestriţată de umbrele păsărilor răpitoare care dădeau târcoale, mici semne de vânătoare pe coronamentul de brad roşu de coastă. La nord, cascada îşi făcea loc cu zgomot prin stavilele de golire ale fortăreţei de calcar. Rămaseră în şa pe coama porţii mobile, ducesa Vultjag mai înaltă şi mai relaxată decât Baru, care încă mai avea probleme în a se împrieteni cu caii.

Tain Hu trase aer în piept.

— Dacă vom câştiga împotriva lui Cattlson. Dacă îţi dau un tron...

— Nu acum, zise Baru, temându-se să lase să i se vadă oboseala groaznică, răul care-o făcea să se zvârcolească la gândul încercărilor ce aveau să vină. Vorbeşte de altceva în afară de bătălie şi tronuri!

În valea de dinaintea lor un uliu coborî asupra unei prăzi invizibile.

— Pari să ai inima împovărată, zise Tain Hu.

Baru îşi schimbă poziţia pe cadrul solid al şeii şi, nereuşind să găsească o poziţie comodă, se

ridică în scări. Privi lung valea, fluviul şi micile constelaţii de case, cariere şi mori.

— Oamenii din Ducatul Nayauru.

Cei pe care îi dăduse ea la schimb lui Ihuake ca pe vite.

— Seamănă mult cu ai tăi?

— Nu ştiu. N-am fost niciodată în vest. Sângele maia e puternic aici, totuşi, la fel ca în venele mele.

Baru îi aruncă un zâmbet pieziş.

— Credeam că ştii totul despre Aurdwynn.

Ducesa luă o expresie jignită.

— Teritoriul e vast. În fiecare vâlcea sunt tot atâtea sate câte stele pe cer.

— Greşeşti cu... zise Baru mijind ochii, câteva ordine de mărime.

Tain Hu clătină cu tristeţe din cap.

— Xate Yawa ar trebui să dispună interzicerea căsătoriei contabililor cu poezia.

Murmur de activitate în spatele lor. Din suită ieşiră doi bărbaţi, Dziransi şi, după el, Xate Olake. Dziransi, posomorât şi solemn, lăsă ochii în jos şi vorbi în stakhi.

— Vrea să ţină sfat, traduse Xate Olake.

Vocea i se îngroşă de imperiozitate:

— Spune că a văzut destul şi acum speră să treacă la fapte. Ştiu ce vrea şi ştiu ce-ar putea însemna pentru Aurdwynn. *Ascultă-l*!

— Nicio clipă de linişte pentru Mâna Mai Corectă, şopti Tain Hu. Adu-ţi aminte de

avertismentele mele cu privire la el şi la poporul lui!

Ducesa se întoarse spre şeful spionilor.

— Atunci vom merge în fortăreaţa mea să vorbim în siguranţă.

Baru îşi îmboldi calul să coboare panta, văzând, pentru o clipă, doar o prăpastie dinaintea ei, o avalanşă de consecinţe care o trăgeau în jos spre sfârşit.

Ştiuse tot timpul că avea să vină acest moment. Nu se aşteptase să se şi ridice să o înghită. Nu se aşteptase la greşeala pe care o făcuse.

*

— Aşază-te pe tron! spuse Tain Hu.

Stăteau pe podiumul din sala de audienţe a fortăreţei de la cascadă, cu arbaletrierii ei roşii de la lumina torţelor. Aerul era plin de aromă de pin. Urmele de noroi ale cizmelor a o mie de petiţionari, lăsate nespălate, marcau drumul de la uşă la locul ducesei Vultjag.

— E al tău, insistă Baru. Tu eşti ducesa.

— Sunt generalul tău, care a jurat să te slujească. Nu pot să stau mai sus decât tine.

— Eu n-am nicio poziţie oficială, sunt un om de rând.

Baru se aştepta la o ripostă, la vreo frivolitate de protocol ducal. În loc de asta, Tain Hu privi în depărtare.

— Ar trebui să stai jos când te întreabă, zise

ea. Aşa e tradiţia.

— Ia loc! Eu am să stau în picioare lângă tine. Am să fiu mai sus decât tine, iar tu îţi poţi păstra poziţia cuvenită.

— Adevărat Mâna Mai Corectă!

Tain Hu luă loc cu zăngănit de zale pe piatră.

— Eşti gata?

Inflexibilitatea din glasul ei întreba altceva, iar Baru se uită la ea, îndurerată şi tulburată, sperând să fie de ajutor. Numai că acum intră pe uşă Dziransi, îmbrăcat în armură şi sever. Lângă el mergea Xate Olake, spălat şi îmbrăcat simplu.

Curajosul bărbat în armură, emisar al unei puteri de dincolo de Munţii Crestelor Iernii de care Mascarada nici măcar nu era sigură că mai există, se opri la piciorul podiumului. Vorbi cu un trosnet de consoane jos şi respectuos, în limba lui stakhi cu accentul celor din Conac. Cadenţa sa suna ca un jurământ şi ritual solemn.

— Poporul meu a fost tatăl Aurdwynnului, traduse Xate Olake, iar poporul tău a fost mama acestuia. Ne-am luptat cu maia pentru acest pământ până când gândacii le-au mâncat imperiul, iar frigul l-a înfrânt pe al nostru. Aurdwynnul a rezistat când noi ne-am împuţinat spre nord, agăţându-ne de conacele noastre de sub piscuri, luptându-ne pentru saramură, citrice şi pământ arabil. Odată Marea Adunare

spulberată, ne-am prăbuşit într-un război civil. Acum stakhieczii se ridică de frica unei noi puteri pe Marea Cenuşii, un imperiu al banului şi al minciunilor. Mascarada vrea să-şi vadă legile scrise în carnea tuturor. Deja ni l-a furat pe cel mai frumos prinţ al nostru, smuls de pe puntea corabiei lui. Dintre fraţii celor pierduţi am încoronat un Rege Necesar, care a cioplit piatra şi a bătut oţelul în forme de război. Şi-a trimis jagata aleşi să cerceteze starea lumii.

Dziransi făcu o pauză. Xate Olake ridică din sprâncenele de culoare gri gândac cu o încântare aproape comică. Lângă Baru, Tain Hu răsuflă lung, uimită.

Dziransi vorbi iar, urmat de Xate Olake:

— Regele Necesar, un bărbat din Conacul Hussacht, un frate pentru mine, m-a trimis în sud pe urma zvonurilor de rebeliune. Căuta aliaţi. I-am găsit ceva mai mult de atât.

Xate Olake zâmbi fulminant şi se legănă pe călcâie. Termină ridicându-se vesel pe vârfuri, doar o clipă după Dziransi:

— Am găsit o regină demnă. Împreună... zise înghiţindu-şi un hohot de râs voios. Împreună, Aurdwynnul şi Necesitatea Stakhieczi pot izgoni Mascarada.

Dziransi îngenunche şi aşteptă în tăcere.

Toată lumea credea că ea avea să fie regină. Fusese un adevăr implicit al insurecţiei, o condiţie la care toţi se învoiseră pe la spatele ei,

undeva înainte de început.

Se uită la Tain Hu, încordată şi rigidă pe tronul ei, ca o săgeată maroniu verzuie cu pene din păr ca pana corbului. Ducesa se uită şi ea la Baru, cu bărbia zvâcnindu-i către Dziransi de parcă voia să zică: „Pe tine te întreabă, nu pe mine”.

„Eu nu vreau un rege”, îşi zise Baru, după care, în ciuda celulelor de fier ale stăpânirii de sine, printre barele, angrenajele şi flagelarea nesfârşită a negării ei atente, deşi resimţea gândul la acest lucru ca şi cum îi intrase o aşchie pe sub unghia degetului mare...

„Ştiu ce vreau.”

Ochii lui Tain Hu, goi ca o noapte cu furtună.

Baru vorbi cu băgare de seamă, cu o siguranţă calmă, cu inflexiune de lord furată.

— Mulţi bărbaţi ar vrea să-mi fie rege. Mulţi mi-ar cumpăra mâna cu daruri. Mi s-au oferit flote de corăbii rapide şi coloane de arcaşi pricepuţi. Acum mi se oferă o naţiune. Numai că eu nu pot să văd naţiunea asta. Nu pot să mă uit peste munţi şi să-i ating lucrările în piatră. N-am cum să cunosc caracterul acestui rege.

Dziransi vorbi la podea. Cât traduse, Xate Olake se holbă la ea cu amestec de groază şi respect.

— În chestiuni de stat, trebuie să fim mereu ingineri atenţi. Trebuie să construim o grindă cu zăbrele din daruri şi obligaţii. Regele Necesar

este gata să-şi demonstreze puterea şi victoriile pe care le-ar putea câştiga pentru tine. Două mii de jagata ai Conacului Hussacht aşteaptă la izvoarele Inireinului. La cererea ta vor veni în sud, la Sieroch, să intre în luptă. Regele Necesar îţi oferă acest dar necondiţionat, doar ca să ştii că el e generos şi oamenii lui sunt curajoşi.

Să-i vadă faţa lui Cattlson pe câmp, la Sieroch, când două mii de războinici stakhieczi îşi ridică drapelele împotriva lui, să audă tumultul din Falcrest când aveau să vadă imperiul-fantomă de la nord întrupat şi furios...

— Nu poţi să refuzi, şopti Tain Hu. Nu poţi să refuzi un bărbat care-ţi oferă victoria cu o mână şi pune zece falange la izvorul Inireinului cu cealaltă.

Ochii lui Xate Olake o implorau să dea dovadă de judecată sănătoasă.

Ce putea să zică? Un dar atât de mare nu era cu nimic diferit de constrângere. Cum ar fi putut să-l refuze?

Ar fi fost în avantajul ei să scoată la iveală această putere ascunsă.

— Primesc, zise Baru, continuând în timp ce Tain Hu îşi ţinu brusc răsuflarea şi tăcu: Primesc darul. Spune-i Regelui Necesar c-am să mă întâlnesc cu el după victoria noastră şi am să mă gândesc dacă-l accept de bărbat.

*

Trecură două săptămâni într-o ceaţă de

cerneală şi lumină de stele. Baru scrise scrisori până făcu cârcei la încheieturile mâinilor, dictându-i politica monetară lui Oathsfire, compunând predici pentru recruţii agitaţi de la Sieroch, răspunzând întrebărilor filosofice proaspăt reluate de Lyxaxu despre politica Mascaradei. El îi scrisese:

„Cum poţi tu, o raţionalistă, să crezi suficient de tare în şansele noastre de victorie, încât să te revolţi? Nu te temi de întoarcerea lor treptată? Vezi vreo speranţă pentru noi peste cinci decenii, peste un veac?”

Ea îi răspunse:

„Duce al Pietrei Înalte, mai presus de toate îţi promit un lucru: am făcut planuri pe termen lung”.

În urmă cu mult timp stătuse alături de el pe balcon şi-l auzise spunând: „Revoluţia e o treabă împuţită şi preţul trebuie plătit. Dar eu nu sunt moneda ta...”

Problema cu filosofia, spusese Lyxaxu, era că adeseori nu supravieţuia unei încercări.

O văzu puţin pe ducesa Vultjag. Tain Hu fusese prea mult plecată şi trebuia să-şi pună treburile casei în ordine, dar asta era o scuză, nu-i aşa? Merseseră alături în iarnă, Mâna Mai Corectă şi generalul ei, egale şi tovarăşe. Vorbiseră ca nişte prietene. Uneori ca... mă rog.

Acum însă apăruse înţelegerea stakhieczi care să zică: „Una dintre voi are să conducă, iar

cealaltă are să slujească”.

Tain Hu o evita.

În absenţa ei, Baru se pomeni sfătuindu-se cu Xate Olake, ameţit de bere, dar nu mai puţin şiret din această cauză. Pusese stăpânire pe el o stare de beţie mai profundă, euforia unui bătrân care plănuise să moară înainte să-şi vadă visele devenite realitate şi care, într-o dimineaţă, descoperise că resemnarea lui nu-şi mai avea rostul.

— Aş vrea să te poată vedea acum Yawa, spuse el.

Dăduseră iama în cămara lui Vultjag în căutare de brânzeturi interesante.

— S-a închis într-o cuşcă de cruzime. S-a învăţat să creadă într-o lume în care nimic nu merge cum trebuie cu excepţia exercitării în modul cel mai aspru a puterii. Credea că eşti doar o fetiţă, ştii tu, prea tânără să conduci. A uitat, zise el râgâind. Matematicienii lucrează cel mai bine atunci când sunt tineri, nu? Un falcresti mi-a zis-o.

— Ce-o să facă Xate Yawa când vom asedia Treatymontul?

Baru se trezi prinsă de optimismul bătrânului.

— Gloatele au s-o sfâşie în bucăţi.

— Am s-o salvez, desigur, răspunse Xate Olake cu ochii scânteindu-i peste cana înaltă cu capac. M-a salvat suficient de des în toţi anii în care l-am jucat pe Ducele Fantomă. Devena ştie

că lucrurile astea se întorc.

*

Aşteptau veşti de la Unuxekome: „Cattlson se îndreaptă în marş spre Inirein”.

Acestea nu veniră însă.

Într-o zi scăldată în soare, Baru porni să viziteze locul unde fusese incinerat Muire Lo şi, la poarta fortăreţei, o găsi aşteptând în locul gărzilor ei pe Tain Hu, cu părul prins şi sabia la brâu. Devenise cumva mai agilă decât îşi amintea ea, căci de fiecare dată când o vedea, avea o uşoară tresărire, un şoc de surpriză provocat de graţia mişcării ei, de nerăbdarea aprigă care-i încreţea fruntea, culoarea zorilor din ochii ei negri, complet negri.

— Ducesă, zise Baru şi semnală din cap absenţa armaşilor. O să fim în siguranţă?

Tain Hu se uită la ea cu scepticism sarcastic.

— Ai mers prin pădurile astea cu mine când aveam toate motivele să te ucid.

Amintirea absurdă o făcu pe Baru să chicotească – revizii contabile şi trageri cu arcul, atunci când cea mai mare grijă a ei era să *oprească* răzmeriţa lui Tain Hu.

— Nu mă temeam de tine.

— Poate c-ar fi trebuit, zise ducesa. Poate că încă ar trebui.

— Ah? De ce primejdie nouă ar trebui să mă tem?

Dacă Tain Hu din iarna trecută ar fi zâmbit, ar

fi acceptat momeala şi ar fi făcut ceva aproape, dar nu tocmai necuvenit, ducesa Vultjag plecă ochii în semn de respect.

— Accepţi compania generalului tău?

„Spune chestia înţeleaptă, Baru! Spune nu! Fii dură!”

— Desigur, zise ea cu un zâmbet sincer şi prostesc, calculat ca să nu-i aducă niciun avantaj.

Merseră pe poteca din pădure prin formele geometrice ale luminii cernute care sclipea. Sus striga o pasăre, iar Baru, amintindu-şi un vechi obicei, cu gândul la Taranoke, îşi notă în recensământ: „un uliu”.

— E ceva aici.

Tain Hu o luă pe Baru de mâna înmănuşată (semnal de alarmă, un semnal de *alarmă* care o ameţea şi-i strângea stomacul, dar nu se putu împotrivi) şi o trase de pe potecă.

— Un loc sacru. Construit cu mult înainte de înrâurirea oricărui imperiu, chiar şi înainte de strămoşii mei.

— Cum au dobândit strămoaşele tale maia un neam nobil cu nume stakhi?

— Cu spirit de iniţiativă, răspunse Tain Hu făcându-şi loc prin desiş. E un megalit în faţă.

O relicvă a vechiului popor belthyc, care dăduse naştere ilykarilor, care creaseră cuvinte ca *Imadyff*, iar acolo, la fel ca toate lucrurile, şi acesta se întoarse la oroare: simţi gheaţă în

măruntaie la gândul la acel cătun, la ce permisese ea să se întâmple, la măcelul pentru care era responsabilă.

Ca să se ascundă de amintire, Baru încercă să scape, astfel încât Tain Hu să o prindă şi mai strâns, cât să simtă forţa din mâna care o îndruma.

O înţepară spini în gambă. Şi-i smulse, înjurând încet în urunoki din copilăria ei, recunoscătoare pentru mănuşi. Ducesa râse un pic, încântată, probabil, de felul în care limba urunoki suna ca uruna vorbită de un beţiv aurdwynni; sau de altceva.

Ajunseră la un luminiş, un inel de pietre sparte cu crustă de muşchi. Tain Hu se mişca cu o teamă respectuoasă şi fără să facă zgomot.

— Poţi s-o simţi?

— Care Virtute?

Semăna atât de tare cu o pumă!

— Wydd. Piatra ei rezistă cel mai bine.

Wydd: pasivitate, obedienţă. Putere în rezistenţă. Moarte, eroziune şi timp.

— Aş fi preferat s-o găsim pe Himu, zise ea dându-se mare.

— E periculos s-o chemi primăvara. Geniul şi naşterea sunt gemenii hemoragiei şi ai cancerului.

Tain Hu îşi ţinu răsuflarea.

— Ia uite aici! Muşchiul a fost hrănit.

Sub mâna ei muşchiul crescuse gros şi verde

în forma unui semn colţuros şi inconfundabil – o rună de licheni întipărită în piatră. Alarmată, ducesa cercetă brusc luminişul cu privirea.

— Asta e artă belthycă, zise ea. Au fost aici.

— Belthyici pursânge? întrebă Baru lăsându-şi capul într-o parte. Credeam că toţi au fost...

Au fost ce? Civilizaţi? Îmblânziţi? Transformaţi în slujitori în casele deschise care erau la modă în Treatymont?

— Câteva triburi de-ale lor rezistă aici în nord, în adânc de codru. Enervanţi în cel mai bun caz. Sălbatici atunci când îi mână capriciile.

Tain Hu duse mâna la sabie.

— Pădurarii mei au fost neatenţi de i-au lăsat să se apropie atât de tare.

Baru vorbi cu mânie necontrolată.

— În câteva generaţii, falcrestii din Taranoke vor spune asta despre ce-a mai rămas pursânge din poporul meu şi îşi vor trimite propriii pădurari să-i alunge în sus pe munte.

— Nu prea e acelaşi lucru. Belthycii trăiesc în neamurile noastre amestecate. Triburile din ţinutul împădurit nu sunt decât o rămăşiţă fragilă. Anotimpul lor a trecut.

Dădu la o parte cu mâna muşchiul de pe piatra căzută.

— Poftim. Le-am dat un avertisment corect.

„Avertisment corect.” Poate că la Jupora vreun soldat îi dăduse un avertisment corect tatălui Salm.

— Parc-ai fi Cattlson când vorbeşti despre linii de descendenţă şi rămăşiţe fragile!

Tain Hu se crispă şi privirea îi deveni tăioasă.

— Cine eşti tu să invoci numele lui Cattlson?

Un surâs batjocoritor i se ivi pe buze.

— *Eu* n-am făcut jocuri de căsătorie.

Ruina din sufletul lui Baru, prăpastia care se căsca o umplu de cicatrice. Îşi stăpâni batjocura, lăsând-o să lovească în acel ţesut gol, simţind-o doar ca pe o înţepătură îndepărtată.

— Nu e un joc pe care vreau să-l joc, zise ea. N-am să mă las curtată de aceşti bărbaţi, nici de Oathsfire, nici de Unuxekome, nici de lorzii din Munţii Crestelor Iernii, nici de nimeni altul. Dar am făcut alegerea potrivită pentru Aurdwynn. Trebuie să mă gândesc la poporul meu.

— Poporul tău? zise Tain Hu cu sarcasm în glas. *Al tău*?

Baru se întoarse cu spatele, prefăcându-se indiferentă la furia ducesei. Numai cicatrice, în măruntaiele ei, în gât. Numai amorţeală.

— Nu puteam refuza.

Fixă cu privirea formele geometrice de lumină şi umbră, trunchiurile de brazi roşii de coastă şi lumina tot mai roşiatică a soarelui, care se îndepărtau.

— Tu mi-ai spus-o. „Nu-l poţi refuza pe bărbatul ăsta”, tu ai spus-o. Ce-ai vrea să fac?

— Să găseşti o modalitate de alianţă care să

nu-ţi transforme pântecul în premiu.

Tain Hu pocni ceva, cu un zgomot de răsuflare rapidă şi mişcare. Piatra zăngăni pe piatră.

— L-am refuzat pe Oathsfire acum atâţia ani şi tot îmi am ducatul. Tot îmi am puterea. Probabil că oamenii mei au suferit din cauza asta...

Baru ar fi putut riposta cu propriile cuvinte ale ducesei: „Eu domnesc peste un ţinut mic, sărac în avuţie şi braţe, nu am nici soţ, nici moştenitori, nicio alianţă măreaţă şi nici stăvilare bine construite şi, ca atare, puţine puncte forte de oferit stăpânului meu...” Ar fi putut spune: „Ce te gândeşti să-mi oferi, Tain Hu, dacă propriul tău sfat te-a adus aici?”

Ar fi o mişcare bună. Ar pune-o la locul ei. Baru însă nu voia s-o spună.

— Plăteşte alt preţ! Nu e nevoie să te foloseşti pe tine ca monedă, zise Tain Hu, cu un mârâit în glas.

Mânia ducesei era ca un fum şi-şi ascundea mişcările.

— Înălţimea Ta, zise Baru, cu ochii strâns închişi. Încă nu sunt făgăduită.

Ceva groaznic şi nedorit se trezi la viaţă tremurând înăuntru ei, ceva ce ştiuse de multă vreme, dar nu putuse recunoaşte sau accepta. O greşeală enormă. A doua ca gravitate pe care şi-o permisese vreodată.

Probabil cea mai gravă, privind retrospectiv.

Cizmele cu ţinte ale lui Tain Hu scoaseră

zgomote şi scântei uşoare pe pietrele căzute de la megalit şi un hârşâit moale pe muşchi. Sunetul vocii ei fu purtat ca un fum jos, adus de vânt de la un foc care ardea prea aproape.

— Te apasă ceva. Am văzut-o în iarnă. Acum o văd iar.

— Ducesă!

Glas rugător. Protest de ciori undeva în apropiere.

— Te-a epuizat războiul? Te dezgustă jaful? Ai domni peste ţinutul lupilor, Baru Pescăriţa. În fiecare iarnă ne băgăm în gheaţă copiii născuţi morţi pentru că pământul nu ne lasă să le săpăm mormânt. Te-ai săturat de sânge şi carne de cadavre? Asta e?

— Înălţimea Ta, *te rog.*

Cizmele lui Tain Hu veniră doi paşi mai aproape. Baru îşi dori să-şi poată astupa urechile la fel cum îşi închisese ochii.

— Ce mare secret putrezeşte acolo, copilă din Taranoke? Ce adevăr groaznic ascunzi? Ai trădat atâtea deja. De ce altă crimă te temi?

O mână pe umăr. Mănuşă din piele de căprioară, netedă prin postav, prin piele, prin pânză şi prin carnea ei.

„Dacă strângi mâna cu toată puterea”, îşi zise Baru în sinea ei, „am să mă prefac în cenuşă. N-are să mai rămână nimic. Ce-am făcut? Ce-am făcut?”

Rămase locului complet tăcută, incapabilă să

înainteze, nevrând să se retragă, simţind atingerea lui Tain Hu electrizantă, anihilantă.

Tot ce-şi dorea mai mult în această clipă ar fi distrus tot ceea ce-şi dorise mai mult toată viaţa ei.

— Înălţimea Ta, porni ea să zică. Tain Hu, eu...

Legătura dintre ele se rupse. Tain Hu lăsă să-i scape o răsuflare aspră şi se retrase.

— O să se întunece.

— Speram să văd stelele.

— Sunt locuri mai sigure sub acelaşi cer.

Ducesa Vultjag vorbea cu un respect îngrozitor şi nedorit.

— Ai avut dreptate în privinţa belthycilor, Excelenţa Ta, adăugă ducesa. Eu nu m-am exprimat bine. Îmi merită respectul.

— Hu, începu Baru, luptându-se cu lanţurile de implicaţii şi consecinţe, încercând să pună cuvintele imposibile şi incendiare unul după altul fără să arunce totul în aer, încercând să găsească o cale de ieşire, o cale de a se opri, o cale de a continua. O punte peste prăpastia în flăcări şi fără fund.

Trebuia să existe o cale...

Din depărtare se auzi o bubuitură joasă şi prelungă, o răsuflare groaznică: marele corn al fortăreţei de la cascadă suna, dând semnalul. Venise vestea.

Tain Hu o privi cu o hotărâre tăcută, loială, chinuitoare.

— A sosit ceasul.

Liniştea răbdătoare a Mascaradei se încheiase. Cattlson mărşăluia la război.

*

Baru mai dădu un ultim ordin înainte să plece din Vultjag.

— Ai să rămâi aici, îi spuse ea lui Ake Sentiamut, după care, văzând expresia jignită din ochii femeii, continuă: Avem nevoie de o mână puternică în Vultjag. Ştiu că te bucuri de încrederea ducesei.

Ake făcu o plecăciune dinaintea lui Baru şi a lui Tain Hu.

— Excelenţa Ta, Înălţimea Ta.

Dacă mai voia să spună şi alt lucru, loialitatea nu i-o permitea.

Capitolul 27

Tain Hu îşi conduse pădurarii şi falangele în jos de-a lungul Vultsniadei celei urlătoare, oamenii de pe mal ţinând pasul cu barjele pe parcursul zilelor calde idilice şi ale nopţilor în care se auzea urletul lupilor până când, în cele din urmă, râul trecu printre stâncile înalte şi albe, acoperite de chire de baltă, şi se alătură măreţului Inirein în sudul Ducatului Oathsfire.

Steagurile cu roţi hidraulice ale Ducelui Morilor fluturau a salut. Pe malul opus mărşăluiau arcaşii lui, cohortă după cohortă.

Când văzură drapelele Ducatului Vultjag, nu reacţionară, însă sigiliul cu monedă şi cometă al Mâinii Mai Corecte le smulse urale răsunătoare.

— A cumpărat tisa pentru toate arcurile alea de la ducele Lyxaxu.

Tain Hu trecu în revistă cu ochi severi coloanele de arcaşi.

— Mereu fraţi, ăştia doi.

Stăteau amândouă la prova uneia din barjele de pe râu, iar în spatele lui Tain Hu, Crestele Munţilor Iernii cu cuşme de zăpadă împungeau cerul senin de primăvară.

— Pari amărâtă, zise Baru.

Mai discutaseră chestiunea în iarnă, şi Tain Hu spusese: „M-a vrut pe mine. Mi-a vrut pământul şi şi-a dorit moştenitori. A fost îndatoritor, generos, cavaler, n-a putut înţelege de ce am refuzat. Asta l-a înveninat. Curtea lui a fost perfectă, aşa că a tras concluzia că imperfecţiunea era legată de mine. Iar Lyxaxu, desigur, Lyxaxu cu toată înţelepciunea şi filosofia lui, el încă e de partea fratelui său”.

Baru întrebase ce trebuia să înţeleagă ea din asta. Tain Hu răspunsese, cu venin rece:

„Că nu suntem libere. Nici măcar când mărşăluim alături de ei, nici măcar când îi conducem. Libertatea pe care ţi-o dau cârmuitorii nu e decât un lanţ slăbit un pic”.

Acum spuse:

— Nu mai sunt amărâtă. Aurdwynn trebuie să-

şi uite lacrimile din trecut, Excelenţa Ta.

Ducesa Vultjag îşi plecă, respectuoasă, capul în faţa stăpânei ei juruite.

Devenise atât de distantă! Ceva ce făcuse Baru în pădure, sau nu reuşise să facă, îi transmisese lui Vultjag o decizie definitivă.

De pe drumul de lângă apă se auzi sunet de corn. Baru îşi duse mâna pavăză la ochi căutând praful ridicat de copitele cailor din garda lui Oathsfire.

— Excelenţa Ta! zise Xate Olake bătând-o pe umăr, cu Dziransi la doi paşi în urma lui respectuos. Am veşti. De la izvoare, din capitala lui Ihuake şi din Welthony.

Se petrecuse ceva cu bătrânul de-a lungul râului, apa limpede care se adunase după ce se topiseră zăpezile, mia de drapele sub care mărşăluiau armatele, toate acestea scoseseră ceva otravă din el. Baru putea vedea în zâmbetul şi pe fruntea lui sentimentul unui sfârşit care se apropia.

— Înălţimea Ta, zise ea, neputându-şi reprima un zâmbet. E remarcabil cum rămâi şeful spionilor din Lachta, chiar şi lipsit de Lachta.

Era ora unei ultime priviri de ansamblu pe tablă. O ultimă şansă de a se asigura că toate piesele fuseseră puse la locul lor.

Depindeau atâtea de condiţia ca totul să se întâmple chiar la momentul şi la locul potrivit.

— Te-o fi dus până aici priceperea ta de a-i

flata pe bătrâni, dar Cattlson şi-a aşezat în ordine de bătaie o forţă pe care n-o vei putea păcăli.

Xate Olake netezi o scrisoare între degetele arătătoare.

— Ducele Unuxekome zice despre Cattlson că se îndreaptă în marş spre Inirein cu cinci mii de soldaţi de carieră falcresti şi o mie de genişti. Ocoleşte capătul de nord al mlaştinilor de coastă ca să ajungă în cel mai scurt timp. Traseul are să-l ducă peste lunca Sieroch, aşa cum a plănuit.

— Aşa puţini?

Numărase trupele care-şi făcuseră tabăra la Sieroch iar şi iar, estimând pierderile rebelilor cauzate de boală, foamete şi dezertare.

— Vom fi de patru ori mai numeroşi decât el.

Tain Hu expiră printre dinţi.

— Mai numără o dată! Ăştia nu sunt decât soldaţii de carieră ai lui Cattlson.

Ducele Heingyl. Sigur că da. Baru îi făcu semn cu mâna lui Olake: *Continuă*!

— Vânătorul de Cerbi vine cu forţele complete. Zece mii din Ducatul Heingyl şi cuceririle sale din Ducatul Radaszic.

Xate Olake îşi frecă rădăcinile firelor din barbă.

— Şi patru mii de cavalerişti, inclusiv elita Vânătorului de Cerbi, adăugă bătrânul.

Douăzeci de mii de oameni. O forţă enormă.

Iar în câmp deschis la Sieroch, cavaleria acestuia avea să se poată mişca liber. Îşi aleseseră bine terenul.

Baru făcu un calcul rapid al proviziilor şi al consumului.

— Nu pot hrăni atâţia oameni pentru multă vreme. Are de gând să ne atace direct armata. Să pună capăt războiului cu o singură bătălie.

— Înţelept din partea lui! zise Tain Hu. Atâţia recruţi de-ai noştri sunt bolnavi de scorbut şi înfometaţi. Cattlson a iernat cu grânarele pline. Luptător la luptător, falangele lui au să fie în avantaj.

Olake arătă undeva peste râu.

— Atunci nu ne bazăm pe falange. Câştigăm cu arcaşii. Cu cavaleria.

Puteau oare despărţi armata? Să-l lase pe Cattlson să-şi risipească furia pe o momeală în timp ce ei i-o luau înainte, cucereau Treatymontul şi aşteptau să moară de foame? Nu, ar fi fost o nebunie – Baru nu ştia să lupte aşa, nu putea pretinde că e general. Nici forţa uriaşă campată la Sieroch n-avea să se descurce. Soldaţii fiecărui ducat aveau propriile lor doctrine, loialităţi, propria limbă... era imposibil să-i desparţi şi să păstrezi o urmă de coordonare.

Nu era altă cale decât să-l întâmpine pe Cattlson cu toată forţa şi să mizeze totul pe o singură bătălie. Aveau să-i fie superiori numeric

într-o mică măsură.

Neliniştitor de mică, după standarde contabiliceşti.

Trebuia să-l înfrângă pe Cattlson. N-avea nici cea mai mică îndoială în această privinţă, trebuia să aducă războiul la un final rapid şi concentrat, un triumf indiscutabil al rebelilor.

Toată lumea o aştepta să vorbească.

— Şi infanteria marină? întrebă Baru. Întăririle din Falcrest?

Rebelii trebuiau să se teamă de ele mai tare decât de orice altă forţă armată. Soldaţii de carieră ai Mascaradei erau, intenţionat, o adunătură pestriţă şi insuficient echipată, gândită să-i ameninţe pe cei aflaţi sub ocupaţie şi să nu constituie o ameninţare la adresa Parlamentului împotriva căruia s-ar fi putut revolta.

Infanteriştii marini însă, suliţa preferată şi cea mai credincioasă a Falcrestului...

Când urma să vină sfârşitul rebeliunii, infanteriştii marini aveau să fie cei care să-l scrie. Nici în această privinţă nu se îndoia câtuşi de puţin.

— Veştile de la Xate Yawa spun că infanteria marină va debarca în Treatymont şi-l va întări cu o garnizoană câtă vreme mărşăluieşte Cattlson. O risipă de cei mai buni oameni, dacă mă întrebi pe mine, dar eu nu sunt general.

Tain Hu se uită în josul fluviului, gândindu-se,

probabil, la Unuxekome, care dintotdeauna păruse prietenos cu ea în consiliu.

— Dacă ar schimba direcţia, încă ar mai putea debarca la Welthony.

Welthony le-ar oferi gura Inireinului şi o cale de a ataca în nord. Prea târziu ca să mai conteze la Sieroch, totuşi. Baru văzu implicaţia politică – Guvernatorul Cattlson voia să demonstreze că poate obţine victoria fără sprijinul Falcrestului. Îşi construise reputaţia pe relaţiile cu ducii, aşa că avea să meargă la război ca un duce.

La fel ca Baru, şi el voia să dovedească faptul că ştia cum să stăpânească Aurdwynnul.

Baru făcu iar un gest, indicând trecerea la următoarea problemă.

— Următoarea scrisoare? Din capitala lui Ihuake? Spune-mi că flancul de vest e asigurat!

Olake tuşi.

— Au fost revolte în Ducatul Nayauru. Mi s-au dat asigurări că vor fi înăbuşite.

(„Sigur că vor fi”, îşi zise Baru în sinea ei, cu un umor negru. „Acum ne ocupăm de zdrobit revolte”).

— O forţă ciudată a golit pădurile de hrană şi le-a umplut cu arcaşi inamici, continuă bătrânul. Trupele lui Erebog au dat de un greu enorm; Baba regretă că nu se va putea lipsi de forţe care să ni se alăture la Sieroch.

Politica de iarnă a Mascaradei trecea din nou

la lucru. Se putea oare ca Erebog să fie părtaşă la vreun aranjament secret, un păienjeniş pus la cale în nordul îndepărtat? Probabil Lyxaxu ar fi ştiut. Probabil şi el ar fi fost părtaş, deşi, cu siguranţă, el nu s-ar despărţi de Oathsfire...

Îşi simţea mintea învârtindu-i-se mai să se facă bucăţi.

Tain Hu şuieră iar printre dinţi, observând altă problemă.

— Dacă Erebog nu-şi poate controlă noii clienţi, atunci ar trebui să ne aşteptăm ca atât cavaleria din Autr, cât şi cea din Sahaule să i se alăture lui Cattlson la Sieroch. Probabil încă două mii. Năpasta Cailor şi Ducele Saramură aveau mulţi călăreţi juruiţi, care vor dori răzbunare pentru ce-am făcut noi la Haraerod.

Fir-ar! *Fir-ar*! Erebog ar fi trebuit... nu mai era nimic de făcut în privinţa ei acum.

— Excelenţa Ta, Erebog a căzut victimă jagisezionului.

Tain Hu vorbea cu imperiozitate şi concentrare sinceră.

Totuşi, ochii aceia plecaţi, respectul acela ciudat, de parcă repeta un rol pe care avea să-l joace multă vreme...

— Cattlson şi Heingyl şi-au desfăşurat pădureni ca să-i întârzie infanteria într-un război în pădure, lăsând cavaleria lui Autr şi Sahaule liberă să schimbe direcţia spre est. Asta ne spune cum plănuiesc să câştige la Sieroch.

„Nu suntem singurii jucători de pe tabla de joc”, îşi zise Baru. „Nu suntem singurii care gândesc cu viclenie şi care sunt înarmaţi cu o hartă şi cu voinţa de a triumfa. Trebuie să fim prevăzători. Atât de aproape de victorie!”

Arătă spre Dziransi.

— Măcar el trebuie să aducă veşti bune. Darul Regelui Necesar e pe drum încoace? Au plecat jagata cu corăbiile?

Xate Olake traduse întrebarea şi răspunsul.

— Coada coloanei ducelui Oathsfire i-a zărit deja. Ni se vor alătura la Sieroch.

— Suntem neghiobi să intrăm în bătălia asta fără certitudinea că am câştigat-o deja, murmură Baru. Suntem neghiobi cu toţii.

Toată manipularea atentă a banului, a grânelor, a vitelor şi a căsătoriilor, toată alinierea delicată a vectorilor. De toate avea să se ţină socoteală aici, în cele două tabere călare pe cai înspumegaţi, care-şi aruncau suliţele şi ucideau posibilităţi când se ucideau între ele: „Are să fie aşa şi nu altfel! Aşa şi nu altfel!”

— Mănâncă-ţi ceapa! zise Xate Olake. O să avem nevoie de noroc.

— Nimic nu poate fi lăsat în seama norocului, replică Baru, simţindu-le ochii aţintiţi asupra ei când se întoarse cu spatele.

*

Simţea cum totul goneşte spre Sieroch. O simţea în urechi, precum presiunea provocată

de scufundatul la prea mare adâncime în apa limpede din largul Recifului lui Halae.

Baru coborî la ţărm să-şi prezinte omagiile ducelui Oathsfire. Merseră călare pe malul apei, între rânduri de arcaşi care râdeau şi fluviul blocat de barje, stropiţi acum de o ploaie blândă de primăvară.

— Am fost crud cu ea, zise Oathsfire.

Baru îi urmări privirea şi o văzu pe Tain Hu, la prova vasului ei fluvial, strigând ordine peste apă.

— Când eram tineri. Şi când mi-am părăsit soţia. Crud cu ea, în ambele dăţi, în neîndemânarea mea.

— Vorbeşte despre tine cu respect, minţi Baru.

— Serios?

— Înălţimea Ta, spuse Baru privind de sus la ducele îndesat, la barba şi la muşchii lui, la bogăţia tunicii, a mantiei şi a cizmelor sale. Aurdwynnul trebuie să-şi uite trecutul acum şi să privească spre viitor.

— I-am zis odată ceva asemănător lui Lyxaxu. El mi-a spus...

Cuprins de cine ştie ce dispoziţie, Oathsfire deschise o palmă în ploaie.

— Fiecare moment e un edict rostit de trecutul lui. Trecutul e adevărata tiranie.

— Atunci regret că nu-ţi putem îndrepta arcaşii spre altă ţintă decât viitorul nostru, zise Baru.

Se luptă puţin cu calul ei bun la toate, pe care îl împrumutase, ceea ce-l făcu şi mai greu de stăpânit.

— E suficient.

Bărbatul se uită la ea cu ochii mari şi ciudat de sinceri, o privire ca de copil. Nu se aşteptase la aşa ceva din partea omului care-şi petrecuse atâta timp ciondănindu-se cu Unuxekome şi concurând pentru mâna ei.

— Mă bucur să iau parte la această luptă, continuă el. Mă bucur să fac ceva ce ştiu că e corect. Cred că mereu am avut nevoie mai mult de asta decât de bani sau familie.

Însă la familie îi stătea gândul.

— Înălţimea Ta, ai să poţi lupta alături de Tain Hu?

— Adică mă întrebi dacă sunt meschin?

Baru se uită surprinsă la el, izbită de vigilenţa lui.

— *Ai vorbit* cu Lyxaxu, nu-i aşa?

Oathsfire slobozi un hohot de râs.

— Am avut o iarnă întreagă să ne continuăm discuţiile. Şi da, da, cred că am fost meschin. Îl invidiam pe Lyxaxu, să ştii, deşi mi-era prieten. Pentru cum arată, pentru iubirea lui, pentru *siguranţa* lui. Râvneam la ele. M-am îmbogăţit din negoţ fluvial doar ca să am ceva ce-i lipsea lui.

— N-ai să mori la Sieroch, spuse Baru, fiindcă, deşi nu avea cum s-o ştie, simţise un nou

fatalism în vorbele lui. Nu e nevoie să mi te destăinui.

— Dar trebuie s-o fac. Un om bun nu pleacă niciodată la luptă murdar.

Mângâie calul pe grumaz, zâmbind cu blândeţe.

— Mi-a făcut aşa o plăcere răzbunătoare să văd că l-ai trimis departe pe Unuxekome, să ştii. Mirele Mării cu sarea şi zâmbetele lui – îl uram, uram felul în care-i încredinţai planurile, felul în care-i vorbeai, respectul pe care i-l arătai. Când a plecat eram sigur că arcaşii şi barjele mele îmi vor forma alai.

Tresări când munţii din depărtare se luminară brusc de un fulger şi râse singur de el.

— Voiam să fiu rege. Sau, poate, genul de bărbat pe care l-ai vrea ca rege.

Lui Baru îi fu milă de el, în ciuda mâniei pe care o simţea: „Voi toţi întrecându-vă în turnir pentru mine ca pentru un premiu. Aţi fi putut vorbi şi aţi fi primit răspunsul”.

— Ştii despre Regele Necesar, atunci. Oferta pe care a făcut-o Aurdwynnului.

— Am spionii mei la curtea lui Vultjag.

Dispăruseră ochii mari de copil, în privirea lui apăruse acum un soi de calm, o linişte lăuntrică.

— Te confrunţi cu o alegere groaznică, Excelenţa Ta.

— Care?

— Vei avea nevoie de un rege. Dacă e să

domneşti, vei avea nevoie de copii ca să eviţi războiul civil. Cu cât vei avea mai mulţi, cu atât mai puternică îţi va fi poziţia şi mai fermă încrederea în dinastia ta.

Îi evită privirea, uitându-se spre arcaşii cu arcuri lungi care mărşăluiau. Roşi un pic pe sub barbă.

— Printre maia, ai căuta mai mulţi taţi. Printre stakhi, doar unul. Am auzit şoptindu-se că, la tine acasă, bărbaţii sunt sodomiţi şi femeile trebuie să se îmbrace ca băieţii ca să meargă printre ei. Orice crez ai urma, Baru Pescăriţa –, iar eu n-am să pretind că nu prefer obiceiurile stakhi, că nu am primit unele dintre edictele Mascaradei cu bucurie – în curând va fi nevoie să alegi un general pentru armata de la Sieroch.

— Iar acesta va fi un semn de favoare din partea mea.

Ducele vorbea acum cu băgare de seamă, nu mai era atât de calm. Voia să fie altruist, dar era totuşi duce şi avea mândrie.

— Dacă treci prin victoria de la Sieroch fără să laşi impresia că ai un iubit, fie el adevărat sau plănuit, mulţi vor da crezare şoaptelor despre asocierea ta cu Tain Hu. Că eşti stearpă, un animal castrat. Ori o tribadistă, atrasă numai de împreunarea fără de roade, o ameninţare la adresa propriei tale dinastii. Sau o fiinţă creată în Falcrest, educată în Metademă să treci printre bărbaţi şi femei, dar aparte de ei. Ca

oriati şi lamenii lor.

Intenţionat declamaţia lui sunase obscen, iar Baru nu-şi ascunse răceala din glas.

— Sau vor şti că mi-am dat cuvântul unui bărbat din depărtare şi că am să mi-l ţin.

— Aşa să fie? întrebă el încet. Spune-mi, te rog! Credeam că încă nu te-ai hotărât în privinţa lui. Credeam că poate mai aveam o şansă să-mi prezint argumentele. Nu e doar ambiţie.

— Neghiobule!

Baru vorbi pripit, imprudent, dar sincer. Nu-i păsase niciodată de aceste politici de curtare, de intriga cu privire la cine avea să-i fie stăpân şi ce avea să creadă lumea despre asta.

— N-ai cum să ţii la mine. De-abia dacă ne-am întâlnit, mai zise ea.

— Mi-am petrecut toată iarna ascultându-mi oamenii strigându-ţi numele.

Mângâie coama calului său de luptă între degetul mare şi cel arătător.

— Un duce bun se uită la ce iubeşte poporul lui. Eu, în ultima vreme, mi-am dorit să fiu un duce mai bun. Deci probabil c-am învăţat prea bine.

Nobilii din Aurdwynn fuseseră clar crescuţi să creadă o mare minciună despre ce-nseamnă să-i faci curte cuiva. Nemaifiind dispusă să suporte minciuni, răbufni şi vorbi cu băgare de seamă doar pentru propriile ei gânduri.

— Faci curte unei iluzii. Unei măşti. Mi-ai putea

fi tovarăş. N-ai să-mi fii niciodată iubit.

Fusese o lovitură dată mândriei lui. O văzu după cum i se înăspri privirea.

— Omul meu din Vultjag spune că te plimbi prin pădure cu ducesa. Îi cunosc poftele. Excelenţa Ta, te rog, priveşte spre viitorul Aurdwynnului!

Continua să vorbească cu o nevoie sinceră, ceea ce pe ea o umplea acum de mânie.

— *Trebuie să ai copii.* Nu-ţi irosi victoria pe perversiunile maia din tinereţea ta! Nu rupe alianţa din cauza unor zvonuri despre tovărăşiile tale de pat prost alese!

Îi prinse calul de căpăstru, cu mănuşile trecute prin harnaşamentul de piele.

— Duce Oathsfire, şuieră ea furioasă, ofensată, ai să lupţi la Sieroch? Ai să-ţi conduci luptătorii şi ai să te laşi la rândul tău condus de cei pe care i-am pus mai presus de tine?

— Da, răspunse el, plecând ochii în semn de ruşine sau resentiment. Tu eşti Mâna Mai Corectă. Speranţa Aurdwynnului.

— Bun. Atunci du-te să-ţi vezi de responsabilităţile tale, aşa cum şi eu o să-mi văd de ale mele!

Porni înainte pe cal, urcând pe un povârniş uşor, iar pe creastă se pomeni uitându-se în jos, spre luncă, la canalele de irigaţii ce străluceau, la fluviul lat ce se izbea în zăgazuri, pătat de apa reziduală a armatei, a taberei enorme

adunate acolo, colonie de corturi, cai, vite şi drapele plantate în solul fertil. O pictură în oţel, carne de cal şi sudoare.

Rebeliunea din Aurdwynn, adunată la Sieroch, îşi aştepta regina şi numele generalului ales de ea.

*

Când jagata stakhieczi veniră la Sieroch, se întregi armata. Vederea lor stârni veneraţie şi teamă printre aurdwynni: curajoşii bărbaţi palizi ca stafiile, conducându-şi grupurile de băieţi-armurieri, a căror aspiraţie era să poarte ei înşişi platoşa într-o bună zi, şi femeile cu aer grav, păr cărunt şi arcuri plate din lemn de frasin, cărora le jucau ochii precum fulgerele din nori.

Armata era completă. Ce uşor era să crezi aşa ceva! Baru află foarte repede că adevărul atârna mult mai greu. Ducele Lyxaxu se afla la comanda taberei şi o aduse în cortul lui cu o alarmă concisă:

— Molimă şi haos. Am ţinut cataclismul ăsta umblător să nu se facă bucăţi doar aplicând în cel mai disperat mod învăţătura mea. Trebuie să ne luptăm, altfel au să se mănânce între ei precum câinii.

Baru parcurse registrele în fugă.

— Ai ţinut bine evidenţa.

Mai mult decât bine. De fapt, Lyxaxu reuşise un miracol.

— N-am nevoie de complimente.

Vulpea din ochii lui sări la ea:

— Uită-te la cifre!

Armata înghiţea pâine, bere şi bani într-un ritm imposibil de susţinut. Vechi resentimente dădeau naştere la violenţă internă, iar violenţa, la rândul ei, dădea naştere unor noi resentimente. Se omorau unii pe alţii în încăierări, îşi vărsau plămânii tuşind şi sufocau Inireinul cu rahatul lor însângerat şi cerul cu cenuşa cadavrelor lor.

O armată în tabără era ceva *groaznic.*

Lyxaxu însă făcuse munca necesară, împărţind tabăra în aripi, numind comandanţi, mesageri, ofiţeri de intendenţă, trezorieri, poliţişti, specialişti în plante de leac, tălmaci, rotari, paznici de vânătoare şi orice alt fel de specialist. Zidise scheletul unei armate din ciondăneli şi aluviuni de luncă.

— Sunt suficiente, zise Baru punând hârtiile jos. Te-ai descurcat bine, Lyxaxu.

Aurdwynnul îşi avea legiunea, douăzeci şi cinci de mii de oameni. Tain Hu, în cele din urmă, îşi văzuse dorinţa împlinită – da, asta era un lucru bun, puteau folosi numele dat de ea: o Armată a Lupului. Lyxaxu aranjase până şi instrucţia. Putea să se dispună pe o linie, să-şi trimită escadroane de cavalerie, să transmită ordine simple, să înainteze şi să atace. Probabil nu şi să se retragă în ordine, manevra cea mai dificilă

dintre toate, dar dacă se ajungea la aşa ceva, deja pierduseră.

— Nici eu nu m-aş fi descurcat mai bine, îi spuse Baru, profund recunoscătoare. Ce-ţi pot oferi ca să-mi arăt recunoştinţa?

— Mi-e dor de nevastă şi de copii. Nu vreau decât un viitor sigur pentru ei şi pentru oamenii mei.

Ea se aştepta ca el să-i amintească de târgul lor, dar ducele doar pocni din degete şi-şi trimise două dintre gărzi după bere.

— Oathsfire spera să poată vorbi cu tine.

— A vorbit deja.

— Ah! făcu Lyxaxu, studiind-o cu ochi calmi şi lipsiţi de pretenţii. Văd că n-ai fost impresionată?

— N-am să mă mărit cu el, răspunse adresându-se semnului de vulpe ascuns în spatele normelor lui de etichetă. Ştiu că tu ai făcut planul. Ştiu că l-ai susţinut. Numai că el nu-mi aduce niciun avantaj.

— Aşa să fie!

Îi susţinu privirea şi se miră. Bărbatul avea ochii atât de vii, dar apăruse ceva în ei, poate oboseală sau dorinţa de a tăinui ceva.

— Te îngrijorează ceva? îl întrebă.

— Nu, clătină el din cap. Oathsfire şi-a domolit mândria. Are să accepte situaţia. Doar că... ei bine.

Se îndreptă de spate ca o salcie care se ridică;

Baru uitase cât era de înalt.

— Vreau să te întreb ceva despre viitorul tău, zise el. Permite-mi însă s-o fac când consider eu că e momentul.

— Desigur.

Baru se duse la masa de lucru din centrul cortului lui.

— Cât mai avem până la bătălie?

— Dacă nu cumva îşi trimite cavaleria înainte, Cattlson are să ajungă în trei zile.

Lyxaxu bătu în pergament, urmărind caligrafia măiestrită a unui scrib ilykari.

— Iscoadele Coiotului apără pădurile şi drumurile, adăugă el. Vom vedea apropierea Mascaradei la timp ca să putem reacţiona.

Coioţii ei. Oameni pe care-i cunoscuse şi-i condusese. Totul mergea înainte aşa cum fusese plănuit, aşa cum o dictaseră aranjamentele lor care se puneau de acord. Se aşteptase să vină această bătălie, cu costul ei înfricoşător, dar nu se aşteptase să ţină atât de mult la oamenii Coiotului.

Se încruntă la hartă, căutând drapelele cu greutăţi şi liniile de aţă prinse cu ace care marcau mişcarea trupelor.

— Uită-te la marşul lui Cattlson! Desfăşurarea iscoadelor şi a hărţuitorilor. Flancul lui de sud e dezgolit.

— Da. Nimic nu-i păzeşte forţele de o debarcare ori de un atac de la Welthony.

— Nu se tem de ducele Unuxekome?

— I-am trimis vorbă azi-dimineaţă, zise Lyxaxu studiind harta cu ochi îngrijoraţi. Mă tem de ce s-ar putea să aflăm.

*

Veniră veşti la următorul răsărit. Ducele Unuxekome, Mirele Mării, prieten al piraţilor, duşman implacabil al Imperiului Măştilor, solicitant al tronului Aurdwynnului, cerşetor de poveşti, plecase la război.

Cât mersese Baru călare alături de Oathsfire de-a lungul Inireinului, corăbiile unite ale Ducatului Unuxekome şi ale Sindicatului Eyota al piraţilor atacaseră Flota a Cincea a Amiralului Provincial Ormsment. O poveste remarcabilă, germen de legendă: cea mai măreaţă bătălie navală de la Războiul Armadelor încoace.

Unuxekome condusese patruzeci şi trei de vase, dromoane-galeră de război cu vele latine, înarmate cu berbeci, mine şi chiar şi cu cele mai noi torpile oriati, într-un atac asupra Portului Horn din Treatymont. Ţinta lui era flotila marină a Mascaradei. Intenţia era să-i împingă pe apărători în corăbiile de transport care soseau, să le dea foc tuturor, să mineze portul şi să instituie o blocadă.

(Baru îi spusese: „Cel mai mult m-ar impresiona să văd marina Mascaradei întoarsă de la ţărmul nostru” şi ştiuse ce avea el să facă.).

Orice poveste frumoasă despre un duce cutezător al mării avea nevoie de un inamic pe măsură. Amiralul Ormsment, care-i ţinuse companie la cină lui Baru toamna trecută şi avansase acum la comanda Marinei Imperiale din Aurdwynn, apăruse în calea lui cu şapte fregate: *Scylpetaire, Juristane, Commsweal, Welterjoy, Stormbreed, Dominaire* şi *Sulane,* cea pe care îşi arborase drapelul. În urma fregatelor ţinuse măreţele ei vase-torţă *Egalitaria* şi *Kingsbane.* Cele nouă corăbii ale sale stăteau împotriva flotei rebele, iar corăbiile de transport rămâneau vulnerabile în spatele lor. *Kingsbane* încă mai suferea de pe urma stricăciunilor la cârmă provocate în toamnă de atacul scufundătoarelor ilykari.

Unuxekome ocolise pe la vest ca să câştige avantajul manevrabilităţii contra vântului. Istorisirile vorbeau despre comenzile lui calme, bătute de tobe de la o corabie la alta: „Infanterişti marini, la copastii! Pregătiţi ramele! Pregătiţi-vă să acoperiţi cu nisip toate focurile! Aliniaţi-vă bord la bord!

Atacaţi!”

Flota rebelă se repezise asupra lui Ormsment, cu vântul din spate.

Nouă contra patruzeci şi trei, iar Ormsment se pricepea la cifre: fregatele ei o zbughiseră spre sud şi spre est, spre marea deschisă. Cele două vase-torţă uriaşe vâsliseră spre nord în cadenţă

disperată, nesincronizată. Dacă nu puteau salva corăbiile de transport, spuneau aceste manevre, aveau să fugă şi să lupte în altă zi. Şi nu le putuseră salva, corăbii uriaşe, stângace, pline de infanterişti marini, rămase descoperite, gata să piară.

Aceasta era povestea pe care i-o spusese Ormsment lui Unuxekome.

Relatări despre bătăi de tobă de pe corabia *Devenynyr* a ducelui sugerau că el se poate să fi văzut capcana. Numai că avântul celor patruzeci şi trei de corăbii flămânde ale sale nu putea fi stăvilit. Vasele Sindicatului Eyota se năpustiră asupra liniei de corăbii de transport.

În povestea piraţilor, acestea erau un trofeu.

În planul de luptă al lui Ormsment, erau un zid.

La bord nu era niciun infanterist marin, corăbiile ducând în locul lor torpile în rastele de lemn. Ouăle de aramă cu două cozi erau imprecise, nu te puteai baza pe ele, iar rachetele lor aveau tendinţa să se scufunde atunci când treceau razant pe suprafaţa apei. Echipajele corăbiilor de transport însă, instruite şi disciplinate, puteau trage o salvă de zece pe minut.

De pe urma torpilelor pe valuri se ridicaseră fum şi jet de apă.

Marinarii Sindicatului Eyota erau experimentaţi, căpitanii erau vigilenţi. Răsunau

strigăte de „Torpilă! Torpilă!” Se desprinseseră din formaţie luând-o spre sud şi est, îndepărtându-se de Portul Horn, şi părăsiseră corăbiile din frunte, care, găurite, se duceau la fund.

Şi dăduseră peste fregatele lui Ormsment care se năpusteau asupra lor de pe crestele valurilor cu rachetele strălucind.

La nord, *Kingsbane* şi *Egalitaria* îşi deschiseseră pânzele şi virară strâns spre vest, apoi spre sud, în spatele flotei lui Unuxekome. Retragerea disperată a lui Ormsment nu fusese decât o cale de a-şi împrăştia vasele, de a le poziţiona astfel încât să împresoare forţele ducelui. Acum capcana era completă. Vasele-torţă formau zidul de vest, fregatele pe cel de sud, corăbiile de transport prevăzute cu torpile, pe cel de est. La nord se aflau Portul Horn şi ţărmul.

Corsarii Sindicatului Eyota eşuaseră sau arseseră. Corăbiile de război falcresti îşi executaseră dansul cu paşi înfiorători, apropiindu-se să facă un baraj de bombe incendiare, retrăgându-se dincolo de bătaia armelor inamicului. Oriati aveau un avantaj numeric de trei la unul, întărit atunci când proaspăt construitei *Dominaire* îi luaseră foc pânzele şi fusese nevoită să se retragă. Se luptaseră ca glutonii. Nu contase. Ormsment cunoştea arta navigaţiei Mascaradei, avea

cocile Mascaradei, echipajele Marinei şi Pârjolul.

Mare parte dintre marinarii Sindicatului Eyota îşi pierduseră strămoşii în Războiul Armadelor. Acum copiii lor aveau să cunoască aceeaşi durere.

Unuxekome îşi condusese corăbiile într-un asalt susţinut de avantajul navigatului contra vântului, un atac glorios de nesăbuit împotriva vaselor-torţă. Dintre corăbiile lui, cele care trecuseră de rachete şi baraje de hwacha, echipajele care turnau suficient nisip pe foc, căpitanii care menţineau ordinea prin fumul otrăvitor şi urletele imposibile ale oamenilor ce se înecau şi ardeau de vii în acelaşi timp, făcură cunoştinţă cu blestemul lui Oriati Mbo, arbitrul de temut al Războiului Armadelor – sifoanele cu Pârjol ale corabiei-torţă *Egalitaria.*

În Treatymont, mulţimea care se adunase în port auzi un val de ţipete incinerate.

Cârma înlocuită a vasului-torţă *Kingsbane* se strică la o întoarcere. Corabia ieşi din formaţie, iar sifoanele sale căzură mult departe de ţintă. Cumva *Devenynyr,* arzând cu furie, reuşi să ţină pasul cu ea, iar ultimul semn pe care-l văzu cineva că ducele Unuxekome era în viaţă fu steagul lui ridicat în semn de abordaj. Infanteriştii marini ai Mascaradei îl aşteptau pe copastie cu lumina focului reflectată în vârfurile suliţelor şi pe măştile lor albe de oţel.

Pe *Egalitaria* aşteptaseră cu sufletul la gură să

se întindă focul la *Kingsbane,* să se aprindă rezervele de Pârjol şi să transforme toată corabia-torţă într-un crematoriu. Însă disciplina navală şi măsurile de limitare a stricăciunilor alimentate de rezervoare de nisip îmbibat de urină potoliseră vâlvătaia.

Devenynyr încă mai ardea, albă şi împroşcând scântei, când se scufundase. Aşa se desfăşurase sfârşitul poveştii ducelui Unuxekome.

Povestea lui Ormsment mai durase un pic, prin intermediul corăbiilor de transport goale şi al infanteriştilor marini care ar fi trebuit să se găsească pe puntea lor.

Adevăratele corăbii de transport ancoraseră la Welthony în seara aceea, la doar două zile de marş de Sieroch. Ştiau cum să treacă de câmpul minat din port – ca şi cum un agent dintre scufundătoarele ilykari marcase un coridor sigur.

Elita cu măşti albe a Falcrestului coborâse la ţărm.

Capitolul 28

Ultimul consiliu. Pinjagata şi Ihuake. Lyxaxu şi Oathsfire. Dziransi. Xate Olake. Vultjag.

Mâna Mai Corectă.

Ceilalţi vorbiră despre noul dezastru, dar ea păstră o tăcere cavernoasă. Îşi trecea victimele în tabel. Ducele Unuxekome. Muire Lo. Ducesa

Nayauru, ducii Sahaule şi Autr. Cetăţenii satului Imadyff, ai Haraerodului, ai Ducatului Nayauru, care o iubiseră cu toţii în calitatea ei de Mână Mai Corectă şi cu care ea hrănise războiul. Bărbatul pe care gărzile ei îl omorâseră din întâmplare – cine era? Ola... cumva? Ola Haerodren? O băgase în fântână, orice o fi vrut să spună cu asta. Acum nu mai avea să afle nimeni lucrul acesta. Baru îi înhăţase povestea şi-i pusese capăt.

Toţi fuseseră grăunţe de măcinat în roţile dinţate ale maşinăriei ei. Maşinăria pe care o construise sau care devenise.

Şi tatăl Salm. Luat de soldaţii imperiali fără nume pentru crima sodomiei. Probabil că-l uciseseră în modul prescris. Probabil că fusese dus la loc ascuns pentru *tratament.*

Măcinat în roţile dinţate ale altei maşinării, imperiul din ochii lui Cairdine Farrier.

Un imperiu pe care trebuia să-l schimbe cu orice maşinărie ar fi fost necesară.

„Sousward.

Tu eşti un cuvânt, Baru Cormoran, un simbol, iar simbolul zice: Tu, Aurdwynn, eşti al nostru.

I-au schimbat numele în Sousward.”

Nodul care i se pusese în stomac o făcea să se simtă ca şi cum se prăbuşea. Se gândi la Taranoke, la craterul vulcanului, la focul care dormita acolo jos. Prăpastia.

Totul avea să avanseze aşa cum trebuia.

— Pornim în marş cum se crapă de ziuă, zise ea. Spre vest, peste lunca Sieroch.

Se certau cum să tocească atacul infanteriştilor marini dinspre Welthony, cum să-şi salveze flancul sudic. Tain Hu înţelese prima.

— *Atacăm* noi?

— Ne întâlnim cu Cattlson pe câmpul de bătălie înainte să poată face infanteriştii marini joncţiunea cu el. Să-l copleşim total.

Se uită la precautul şi încercatul duce Pinjagata, renumit pentru disciplina luptătorilor lui.

— Numai şocul ne poate salva.

— Nu asculţi! răbufni Lyxaxu.

Mânia lui o luă prin surprindere. Lyxaxu, dintre toţi, panicat?

— *Au ştiut* că Unuxekome urma să atace. Erau *pregătiţi.* Cineva l-a trădat Mascaradei. Cineva i-a lăsat pe infanteriştii marini să treacă prin terenul minat de la Welthony ca să poată debarca în flancul nostru sudic. Există un spion ori o reţea de spioni printre noi.

— Ştiu cine a fost. Am luat deja măsuri.

Aşa şi era. Undeva, departe, Purity Cartone zâmbea cu obedienţă fericită, pornit la vânătoarea prăzii atribuite lui, poate deja reflectând retrospectiv la uciderea ei. Mişcările flotei lui Unuxekome fuseseră compromise de propriii lui ilykari, dar Baru identificase spionul pe când se aflau în Haraerod şi trimisese şi ea

spionii ei.

Nu putea lăsa nimic în voia sorţii.

Baru îi cuprinse cu privirea pe ducii adunaţi, afişând toată răceala de care era capabilă.

— Singura noastră speranţă este să-i înfrângem pe Cattlson şi pe Heingyl în lunca Sieroch, apoi să schimbăm direcţia şi să ieşim în întâmpinarea infanterişţilor marini care urcă pe Inirein. Poate sunt ei cei mai buni soldaţi ai Falcrestului, dar n-au cavalerie. Pricepeţi? Dacă-l învingem pe Cattlson mâine, vom avea timp să ne odihnim armata înainte să sosească infanterişţii marini.

— Niciodată nu ne-a îndrumat greşit.

Oathsfire studie lampa aşezată în centrul cercului. Vorbea cu o forţă nouă, ce crescuse în primăvară, o forţă dată de convingere sau credinţă, care lui Baru îi spunea, cumva, că el nu se mai gândea, înainte de toate, la propriul statut.

— Nu după estimările mele. Nu încă.

Ihuake se uită la Baru studiind-o tăcută. Nobleţea ei o înconjura ca o mantie de fier.

— Nu v-a Îndrumat niciodată greşit? V-a îndrumat vreodată în luptă? Măcar o dată?

— Am măcelărit trei duci pentru tine, zise Baru, arătându-şi caninii Ducesei Vitelor. Într-o noapte ţi-am oferit toate visurile la care râvneai.

— Fanfaronadă, murmură Xate Olake. Ai grijă!

— Am terminat-o cu grija! zise Baru şi se

ridică în picioare. Am să mă duc la Sieroch şi singură dacă trebuie şi-am să dau piept cu ei doar cu zorii în spate. Dar de dus am să mă duc.

— Am să vin şi eu cu tine.

Tain Hu se ridică, cu un zâmbet ironic, flămând şi aproape – aproape – îi întâlni privirea lui Baru.

— Cattlson o să-şi amintească de ultima dată când l-am provocat noi două.

— Mâine la Sieroch, zise Oathsfire uitându-se la Lyxaxu. Rar e omul care-şi alege unde să moară, prietene.

— Groaznice alegeri, oricum am da-o, spuse Lyxaxu.

Unde era vulpea din el? Unde-i era propria convingere?

Pinjagata vorbi ultimul, neînduplecat:

— Pornim în marş în zori. Impunem un ritm rapid toată ziua. Atacăm la lăsarea serii, când caii vor fi obosiţi şi oamenii vor fi epuizaţi. Aşa să fie. Cine va fi însă la comanda Lupului nostru nou-născut? Tabăra vrea să ştie. Cine e generalul nostru?

Cei din cerc se uitară la Baru.

— Pinjagata va conduce falanga. Oathsfire, arcaşii. Dziransi, tu ai să-ţi conduci falangele ca rezervă pentru Pinjagata – Xate Olake, în seara asta trebuie să te asiguri că luptătorii jagata înţeleg bătăile noastre de tobă! Oamenii Coiotului îşi pot alege pe cineva dintre ei să

comande iscoadele şi hărţuitorii.

— Dar avangarda, zise Ihuake cu un glas ca tunetul la câmpie, ca tropotul copitelor cirezilor ei. Celelalte locuri sunt secundare. Totul depinde de acţiunea cailor noştri. Cine va conduce cavaleria? Cine va da semnalul atacului care să le spargă linia?

— Am un singur general, răspunse Baru.

De la locul ei din cerc, Tain Hu ridică ochii şi chipul îi căpătă o strălucire de aur în lumina lămpii.

— Nu. Ea nu are cavalerie ducală proprie.

Ihuake îşi încrucişă mâinile pe piept.

— Nu-i simte avântul. Aş putea oferi ceva mai bun. Fiul meu, Ihuake Ro.

Ducesa Vitelor rostea adevărul. Numai că Baru cântări situaţia şi decise.

— Tain Hu are ceea ce contează, spuse ea, cu inima bucurându-i-se şi gâtlejul plin de sticlă. Încrederea mea.

*

Când rămase din nou singură, Baru suflă în toate lumânările şi, ascunsă astfel de ea însăşi, încercă să-şi permită să plângă de frică. Nu-i ieşi însă. Construise stăvilarele prea puternice, lustruise angrenajele prea perfect.

Se târguise prea bine.

Stătea în întuneric căzând pentru o vreme prin golul din sufletul ei. Neajutorarea o făcea să se simtă stânjenită. După o vreme, se sculă şi ieşi

să se plimbe la marginea taberei, printre focurile care ardeau din loc în loc şi prin mirosul de carne friptă şi boală.

Păsări ale ogorului se tânguiau una alteia prin întuneric. O altă pasăre trecu pe deasupra ca o şoaptă. Păpăludă, o înregistră Baru, ori un uliu de noapte. Nu-şi dădea seama care. Nu se mai pricepea aşa bine la identificarea păsărilor.

Se pomeni mergând la deal, căutând cele mai înalte promontorii de piatră spre nord. Se putea să fie vreun element caracteristic unei taranoki insulare, ceva din sânge. Ori se putea să ştie unde avea să o găsească pe Tain Hu care stătea turceşte, privind spre galaxia de focuri de tabără din Sierochul de jos.

— Excelenţa Ta, zise Tain Hu plecându-şi capul.

— Vultjag, răspunse Baru trecându-şi limba peste buze.

— Sunt onorată de încrederea ta. N-am să te dezamăgesc mâine.

În acel moment, Baru îşi dori, mai mult decât orice din univers, mai mult decât puterea de a dicta legea în Taranoke, mai mult decât să ştie să numere stelele de pe cer, să spună adevărul.

Nu îi venea însă pe limbă. Îşi arsese tot adevărul. Îl transformase în aliaj pentru maşinărie.

Glasul i se auzi răguşit şi înecat.

— Nu merit asta. N-am câştigat-o.

— Forma respectuoasă de adresare? Respectul? Armata şi toţi cei care i s-au alăturat campaţi dinaintea ta?

Tain Hu se ridică pe vine, apoi în picioare cu o singură mişcare puternică de destindere. O mantie de stele sclipi pe umerii ei laţi îmbrăcaţi în cămaşă de zale. În ochi îi licărea neliniştea.

— Cum ai vrea să-ţi spun atunci? Prietena mea? Sora mea? Eşti regina mea sau nu eşti. Am făcut un jurământ. Când te îndoieşti de tine, te îndoieşti de mine. Te îndoieşti de mine?

— Ar trebui să-ţi spun ceva, zise Baru.

Vorbele îi ieşiră ca un zăngănit, un sâsâit, nu cum ar fi făcut-o o minciună, nu; deloc lină, deloc calmă, deloc plină de încredere. Minciuni pe limba ei, crescute în carnea acesteia, unse în sângele ei. Alergică la adevăr.

— Trebuie să spun ceva.

Ajunsese atât de aproape, şi totuşi atât de departe. Ca în paradoxul cu omul care mersese jumătate de drum spre Calea Arwybon şi iar jumătate, mereu atât de aproape şi mereu la o infinitate de destinaţia lui.

Tain Hu o apucă de maxilar, cuprinzându-i bărbia în podul palmei înmănuşate, trecându-şi peste buzele ei degetele legate în piele şi ocolindu-i blând baza nasului. Măsurând-o din priviri aşa cum Baru o măsurase pe ea în sala de bal a lui Cattlson, evaluându-i forma pometţilor, nasul, bărbia, semnele ereditare, de

sânge.

Închizându-i gura, ca să nu poată zice nimic, nici minciuni, nici adevărul.

Baru închise ochii când simţi forţa propriei ei reacţii.

— Spune-mi mâine! zise Tain Hu. După bătălie. Abia atunci.

*

În zori, începură să bată tobele.

Armata Lupului mărşălui spre vest peste pământul fertil al Sierochului, iar trecerea sa nu ridică praf în urmă. Târziu, în acea zi, ajunseră la locul crimelor.

Iată care era forma câmpului de luptă, forma crucială:

La sud se găsea o mlaştină de netrecut. La nord, dincolo de Dealul Henge, unde Baru avea să-şi aşeze tabăra de comandă, se aflau câmpiile care se întindeau până la Ducatul Pinjagata şi se înverzeau primăvara. Pământ de cavalerie. Falanga avea să lupte între mlaştină şi deal, dar caii aveau să se îndrepte spre nord, spre câmpia cu flori pitice.

Iar dinaintea lor...

Dinaintea lor, pământul cobora formând un castron puţin adânc despărţit în două de Drumul Sieroch. Ca o arenă. Dincolo de acest castronaş se înălţa pădurea, încâlcită, străveche, neatinsă de exploatări forestiere.

Baru stătuse foarte prost cu geografia,

cândva. Dar putea să înveţe.

La liziera Pădurii, unde ieşea drumul, drapelele inamicului se mişcau în rânduri rapide şi disciplinate. Cerbul ducelui Heingyl pe flancuri şi în centru o mască înconjurată de mâini împreunate.

Venise Cattlson.

Baru privea de pe Dealul Henge, unde stătea alături de Xate Olake. Ocheanul pe care i-l dăruise el era uzat, dar nu mai văzuse un sistem optic mai bun de când fusese ultima oară pe *Mannerslate.*

— Stakhieczi, desigur, îi explicase el. Până şi Falcrestul le copiază.

Urmărise armata lui Cattlson grupându-se pentru bătălie.

— Se grăbesc să intre în formaţie. Bun.

Luă ocheanul de la ochi. În timpul marşului îşi trecuse febril în revistă cărţile de război.

— Mă temeam că s-ar putea pur şi simplu să se retragă.

— Au să lupte, zise Olake, înşfăcând o muscă din aer. N-au niciun motiv să n-o facă.

— Eşti atât de sigur.

— Cattlson e un puţoi îndesat, dar prost nu e. Ştiu că noi am impus un ritm istovitor ca să ajungem aici. Ştiu că jumătate din trupele noastre deja mor de foame. Şi se tem că vom da foc la pădure în jurul lor dacă se retrag.

Ducele de Lachta purta zale de împrumut şi

nu avea decât o arbaletă şi un cuţit scurt, ca să-şi taie barba, zisese el, în caz că era pe punctul să fie prins.

— Înţelept din partea lor, remarcă ea. Coiotul caută mereu să dea foc.

Îi atrase privirea o pată de culoare. Ridică din nou ocheanul şi descoperi un steag mare întins între două prăjini: o mască albă, cu coarne de cerb, înconjurată de mâini multicolore. Sub steag mergeau în galop mic cavalerişti cu coifuri mascate pe cai împlătoşaţi pe cap şi crupe.

— A venit Cattlson, zise ea zâmbind ironic spre Xate Olake. Şi-a consumat toată iarna şi jumătate din vistierie pe un stindard nou.

— Puţoi vanitos. Îl vezi?

— Nu, îi văd doar garda.

În vale, în stânga ei, în spaţiul dintre Dealul Henge şi mlaştină, falangele din primul rând ale Lupului se aşezaseră într-o linie de luptă. În spatele lor, arcaşii şi falangele de rezervă formau un eşichier. Între ei aşteptau jagata Conacului Hussacht, gata să fie aruncaţi în cea mai acerbă luptă. Rezervele de elită aruncate în luptă la momentul potrivit puteau salva o bătălie – sau o puteau câştiga.

Iar la dreapta...

La dreapta, pe pajiştea cu flori, escadroanele de cavalerie ale Lupului se mişcau dezordonat şi păşteau. Tain Hu îi alergase până pe poziţii, solicitând caii care deja de-abia se mai ţineau

pe picioare. Acum, semnalizatorii ei ridicaseră steagurile care însemnau că se puteau odihni. Prea târziu pentru unii: ocheanul lui Baru găsi cai morţi şi oameni descălecaţi, unii îndreptându-se înapoi spre linie, alţii plângându-şi armăsarii morţi ori ezitând să dea dovadă de milă faţă de cei credincioşi care se stingeau.

Aveau rezerve şi pentru cai. Ducesa Ihuake, încă fierbând, mergea călare alături de ei. În timpul marşului se plânsese că Tain Hu fura ostaşi de care nu avea nevoie şi dădea ordine fără nicio noimă. Lui Baru nu-i rămânea timp să se ocupe de mândria ei. Ihuake şi cavaleria de rezervă aveau să fiarbă la est.

Bătălia cavaleriei urma să se desfăşoare pe flancul de nord, flancul din dreapta. În centru aveau să se întâlnească falangele. Flancul stâng nu exista, acolo era o mlaştină pentru cocori şi krakenmuşte.

Dacă rezistau ambele fronturi, calul lui Tain Hu avea să decidă totul.

— Ştii ceva despre bătălii? o întrebă Xate Olake şoptit la ureche.

Înţeleaptă mişcare, căci nu era o întrebare pe care să o audă toboşarii şi purtătorii de steaguri.

— Nu despre război, despre. Bătălii?

— Tot ce-am citit.

Bătăliile între armate precis planificate şi conduse, ceea ce *Manualul instrucţiei de pe*

câmpul de luptă numea „îndeplinirea obligaţiilor”, erau extrem de rare. Iar ei se confruntau cu una, condusă de politică, de logistică: Cattlson voia să câştige ca să-şi mulţumească stăpânii, iar lui Baru îi trebuia o victorie clară ca să pecetluiască viitorul rebeliunii.

Manualul mai spunea şi că, de regulă, tabăra care ataca prima pierdea, căci linia de infanterie se dezorganiza din cauza înaintării şi flancul era deschis în faţa devastării provocate de o şarjă de cavalerie.

Baru însă nu se baza pe faptul că o bătălie e la fel de previzibilă ca economia.

O voce puternică se ridică din centrul forţelor duşmanului, cinci mii de oameni într-o armonie disonantă, repetând cuvintele ofiţerilor lor, care le repetau pe cele ale Guvernatorului Cattlson:

— BARU PESCĂRIŢA! PREDĂ-TE ŞI JURISPOTENŢA VA FI CORECTĂ! DĂ DOVADĂ DE MILĂ FAŢĂ DE FIII AURDWYNNULUI!

Deasupra şi în urma lui Baru, drapelul cu cometă şi monedă pe care îl alesese pocni şi trosni în vânt, luându-l în zeflemea pe Cattlson şi stând mărturie a prezenţei ei acolo.

— Eu nu mi-aş face griji. Bănuiesc că vom câştiga, zise Xate Olake mijind ochii în soarele de după-amiază. Mare parte dintre oamenii din linia de acolo sunt recruţi din Radaszic. Heingyl le-a ucis ducele şi i-a luat de la familiile lor chiar

înainte de sezonul semănăturilor. Trebuie doar să le dăm un mic impuls. Au să cedeze.

— Crezi? Chiar dacă le e frică de Xate Yawa, chiar dacă familiile lor sunt sub stăpânirea lui Heingyl şi chiar dacă au burţile pline de grânele lui Cattlson?

— Sigur că da, răspunse el scuipând în iarba de pe vârful colinei. Şefii spionilor nu mint niciodată.

O strălucire metalică de lumină albă de la un grup îndepărtat de feţe. Soldaţi de carieră ai Mascaradei, care întăreau centrul inamicului. Tunet de tobe peste câmp.

Un călăreţ pe un cal pe jumătate mort se chinuia să urce dealul.

— Oamenii Coiotului din pădure trimit vorbă că Masca aranjează nişte echipamente grele pe poziţii.

— Hwacha, bănuiesc.

Cât de uluitor să simţi acea zvâcnire de fascinaţie, chiar şi în faţa morţii! *Citise* despre hwacha.

— Transmite-le tuturor oamenilor: Aşteptaţi-vă la săgeţi, foc şi mult fum! Rămâneţi fermi pe poziţii!

— Uite Coiotul! şopti Xate.

Din pădurile din spatele armatei lui Cattlson se ridica fum alb. Oamenii Coiotului aprindeau focuri, aruncând ulei de in peste lemnul ud. Vântul de primăvară dinspre mare ducea dârele

de fum spre nord-est, în partea din spate a liniilor Mascaradei.

Crezuseră că fumul avea să provoace derută şi frică. Acum vorbea propria temere a lui Baru: „Noi doar le dăm o mantie sub care să-şi ascundă mişcările...”

Armatele încercau să se intimideze din priviri pe deasupra scuturilor. De fiecare parte se găsea o linie mare de luptători, la mai puţin de jumătate de milă distanţă una de alta.

— Arcaşii lui Oathsfire ar trebui să tragă.

Baru ridică mâna să cheme un călăreţ.

— Ce aşteaptă?

— Stai!

Xate Olake îşi smulse fire din barbă.

— Aşteaptă! Ai încredere în comandanţii tăi. El cunoaşte bătaia arcurilor.

Baru lăsă mâna jos. Asculta.

Tipare de bătăi de tobă şi linişte, pe tot câmpul. Baru căzu într-o transă, într-o răceală analitică. Văzu formaţiile, rândul de falange şi aripa de cavalerie, cu un ochi de inginer. Îşi imagină suportul de loialitate, ferocitate şi disciplină care-i ţinea pe soldaţi la locurile lor chiar şi în ciuda suliţelor ghimpate. Înţelese ceea ce tot repetau cărţile şi generalii: armatele nu se ucideau între ele, se *demoralizau* una pe cealaltă, iar victoria era declarată atunci când una dintre armate credea că nu poate supravieţui.

O chestiune de înşelătorie, de convingere, de minciuni adeverite odată ce erau puse în practică. La fel ca orice altceva.

Prin ochean se holbau la ea rânduri de măşti de oţel inexpresive. Soldaţi de carieră în albastru cenuşiu, falcresti şi oriati, aurdwynni şi poate şi taranoki. Umăr la umăr în slujba unui Împărat fără chip pe un tron îndepărtat. Conduşi de un om care voia un sezon de dări bun şi să mulţumească un Parlament la fel de îndepărtat. Iar în jurul lor, umplând fiecare capăt de rând, falangele unite ale lui Heingyl şi Radaszic, luptând pentru aceeaşi mască îndepărtată, acelaşi Parlament străin, mânate de frică, speranţă şi datorie sinceră. Luptând chiar şi din dragoste pentru stăpânul lor.

— Ăsta nu-i căminul lor, zise ea.

Xate Olake mârâi.

— Nici al tău nu e.

— Nu.

Baru zâmbi în ciuda fricii.

— Eu însă am avut nişte ani să te conving de contrariu.

Bătăi regulate de tobă în Armata Lupului. „Staţi pe loc!

Staţi pe loc! Staţi pe loc!” Primul rând de falange aştepta, cu suliţele ridicate ca o groaznică pădure, ordinele de marş sau o şarjă căreia să-i stea împotrivă.

— Uite! şuieră Xate Olake.

Din rândul purtătorilor de drapel şi al toboşarilor ieşi un strigăt spre Dealul Henge, purtat ca un ecou de-a lungul liniei.

Din centrul liniei inamice se ridică, descriind un arc, o rachetă roşie, care explodă într-o ploaie de raze de lumină, cu o *bufnitură* ce-ţi făcea inima s-o ia din loc.

Rândurile de măşti se despărţiră, ca şi cum printre ele se deschiseseră drumuri-fantomă.

Prin fum se mişcau steagurile cu cerb.

— Ce e? murmură Xate Olake. Ce pune la cale?

Dintre infanterişţii Mascaradei ieşiră în galop mic coloane de cai castanii şi călăreţi împlătoşaţi. Baru, cu gura uscată, descoperi printre ei garda ducelui Heingyl, pe cai protejaţi de apărători din plăci articulate pentru gât şi fruntare cu ţepi. Iată-l şi pe el, Vânătorul de Cerbi însuşi, oferind vorbe de încurajare tinerilor lui slujitori de pe calul său negru de luptă.

— Şi-au pus cavaleria în centru.

Baru se încruntă, încercând să-şi aducă aminte dacă aşa ceva era în *Manual.*

— Ai auzit de vreun general care să-şi fi pus cavaleria printre infanterişti? Ce intenţii are? O şarjă în falanga noastră?

— Aşa sper.

Xate Olake îşi mai răsuci un fir alb din barbă pe deget şi trase. Scoase un uşor mormăit de durere.

— Sper să şarjeze drept peste valea aia mică şi în sus pe deal, spre noi. Puţoi căpăţânos obligat de onoare! Dacă nu cumva sparg linia lui Pinjagata cu toţi arcaşii ăia cu arcuri lungi pe care au omis să-i aducă, au să se omoare în suliţele lui. După care poate să intre Tain Hu şerpuind din dreapta şi să măture infanteria după bunul ei plac.

Toţi arcaşii ăia cu arcuri lungi pe care au omis să-i aducă...

Oh!

— Toboşari! strigă Baru, aproape neputând să răsufle. Transmiteţi: „Pregătiţi scuturile pentru salvă!”

Îşi muşcă obrazul şi simţi gust de sânge.

Ca şi cum răspunseseră, de partea cealaltă a câmpului, hwachaurile lui Cattlson începură să tragă.

*

Hwachaurile Falcrestului sloboziră într-o clipă arzătoare două sute de săgeţi cu vârf de oţel propulsate ca nişte rachete. Primele câteva săgeţi lansate determinară bătaia şi direcţia vântului. Genistii de asediu urmăriră flăcările care scuipau scântei, ajustară ţinta şi deschiseră bătălia de la Sieroch.

În prima secundă traseră mai mult de şase mii de săgeţi.

Valea strălucea de la scânteile înălţării lor în văzduh şi se întuneca sub umbra zborului lor. Pe

câţiva dintre luptătorii Lupului îi cuprinse nebunia, o hipnoză de teroare şi lumină de foc. Urmăriră în extaz căderea săgeţilor.

Tobele băteau: Scuturi, scuturi, scuturi.

Ducele Pinjagata, care lupta fără gardă sau drapel, îşi puse scutul în zidul ridicat şi făcu semn din cap spre vecinii înghesuiţi în el:

— Să nu vă pişaţi pe mine! le zise.

Hwachaurile îi uciseră pe cei săraci.

Soldaţii din ducatele bogate sau cu experienţa războiului, Oathsfire cu toţi banii lui şi Pinjagata cu toţi veteranii săi aveau scuturi de calitate. Recruţii aduşi la sapă de lemn din ducatele Lyxaxu sau Vultjag se pomeniră cu oţelul Mascaradei străpungându-le marginile şi centrele scuturilor şi intrându-le în braţe, mâini şi coapse ca nişte pene, dărâmând bărbaţi şi femei care ţipau şi lăsându-le vecinii expuşi, dezgoliţi, morţi. Priceperea lui Ihuake îşi avea în grijă doar cavaleria, iar recruţii ei, trataţi ca neghina de doctrina ei de luptă, suferiră cel mai tare dintre toţi.

(Baru văzu tiparele morţii şi le înţelese motivul fără să mai fie nevoie să-l gândească. Acesta îi era darul, de-aia era o savantă.).

Focul şi tumultul însângerară Lupul. Cattlson nu le arătă niciun pic de milă. A doua unitate de hwacha trase în timp ce prima reîncărca.

Iar în aerul de după salva ce se înălţa în văzduh, pârâi încă o rachetă roşie de

semnalizare.

Cavaleria ducelui Heingyl porni înainte în galop mic. Îşi strânse rândurile, stabili ferm distanţele, coborî lăncile. Suflă în corn.

— Băga-mi-aş! făcu Pinjagata către vecinii lui, vârâţi unii într-alţii sub scuturile ridicate. Cred că şarjează.

Şi aşa şarjă cavaleria lui Heingyl. Accelerând în josul pantei, sub ploaia de foc, trecând de la trap la galop mic apoi la galop complet, aruncându-se în ţestoasele înghesuite una într-alta şi rănite ale falangei Lupului. Până şi un cal de război putea galopa doar pe mică distanţă. Dar distanţa aceea era suficient de mare.

— Staţi locului! mârâi Pinjagata, încrezându-se în luptătorii lui să transmită ordinul mai departe, să se teamă de el mai mult decât de săgeată sau de calul care gonea spre ei. Staţi locului sau muriţi! Voi şi toţi cei pe care-i iubiţi.

Hwachaurile aveau să întrerupă tirul înainte să atace cavaleria. Aveau să fie câteva momente în care să ridice suliţele, să se pregătească împotriva asaltului.

Linia trebuia pur şi simplu să reziste.

*

„Aş vrea”, îşi zise Baru în sinea ei, „să fi avut timp să punem ţepe”.

Xate Olake îşi smulse un petic de barbă leoarcă de sudoare.

— Ţepe, zise el. Unde ne sunt ţepele?

Şarja lui Heingyl se scurse în josul pantei din partea inamicului, ajunse pe fundul văii şi începu să urce, tropăind spre răscrucea unde linia de falange se întâlnea cu Dealul Henge. Unde recruţii cu scuturi putrede ai lui Ihuake se străduiau să reintre în formaţie.

Patru mii de călăreţi aruncaţi ca o suliţă ucigaşă împotriva unei falange netestate în completă dezordine.

Hwachaurile nu conteniră să tragă. Următorul baraj căzu peste rezerve. Tobele băturâ cu putere printre jagata stakhieczi, pe un ton de adunare. Arcaşii cu arcuri lungi se ascunseră după paravane de răchită.

„Oathsfire” îşi zise Baru. „Oathsfire, idiotule, jigodie cu barbă, începe să tragi!”

— Oathsfire, mormăi Xate Olake, *prostovane*!

Un strigăt de jos dintre ţipete: „Sloboziţi!” şi arcaşii cu arcuri lungi ai lui Oathsfire începură, în sfârşit, să tragă. Salve arcuite peste linie. Lovituri directe în josul Dealului Henge, secerând şarja lui Heingyl.

„Ah!” îşi zise Baru. „Nu voia să ştie hwachaurile unde-şi desfăşurase forţele. Nu-i chiar aşa de prost...”

— Se mişcă Ihuake! strigă cineva dintre oamenii lui Baru.

În spatele lor, spre est, se ridicară drapele cu capete de juncani. Rezerva de cavalerie a lui Ihuake ataca.

— E prea târziu să mai conteze acum, spuse Baru.

Avea să se reducă totul la încleştarea dintre cal şi suliţaş.

Sau...

Ce era asta?

Cavaleria lui Heingyl o coti scurt spre nord, abandonând şarja. Tirul de săgeţi din arcuri lungi de pe Dealul Henge le măturа flancurile. Caii de luptă se rostogoleau, se cambrau, nechezau. Călăreţii în armuri cădeau.

Cornul gărzilor lui Heingyl sună iar şi iar, chemându-şi compania. Caii în armuri se deplasară spre nord, într-o goană nesfârşită de cavalerie, fornăind şi făcând spume la gură, bătând pământul în picioare. Alergând paralel cu linia Lupului. Nu era o şarjă, ci o... poftim?

Ar fi putut trece. Ar fi putut străpunge linia, să facă o breşă pentru infanteria din urma lor. Atunci de ce – mintea lui Baru îi dădea zor – de ce *să o cotească spre nord...*

Pentru că o străpungere în centrul plin de rezerve nu avea să decidă bătălia. Însă dezastrul pe flancuri, în rândurile cavaleriei Lupului, ar fi decis-o.

— Semnalizaţi-i lui Tain Hu!

Se răsuci, răcnind la purtătorii de steaguri şi la toboşarii adunaţi pe vârful dealului.

— Ridicaţi steagurile spre Tain Hu! Se îndreaptă spre ea!

„După bătălie”, îi spusese ducesa. „Abia atunci.”

Atâtea lucruri plănuite să se întâmple după bătălie.

Pe câmpul cu flori, cavaleria ducesei Vultjag se deplasa spre vest, cu drapelele fluturând în vânt. Doar o cercetare din precauţie, o căutare a capcanelor înainte să atace flancul Mascaradei.

Nu văzuse masa de cai ai lui Heingyl. Nu observase cleştele în armură care avea să-i taie retragerea.

— Aduceţi-o înapoi! le strigă Baru celor care se ocupau cu semnalizarea. Întoarceţi-vă din drum!

De partea cealaltă a văii, o altă rachetă semnaliză cu zgomot surd. Falanga Mascaradei începu să înainteze.

Baru se întoarse spre purtătorii de steaguri şi toboşari să mai ceară un semnal, chemându-l pe Oathsfire să-şi mute salvele, şi zări ceva cu coada ochiului. Un grup de arcaşi şi o mână de călăreţi de-ai Lupului, care urcau pe Dealul Henge. Nu purtau niciun steag. Echipamentul lor simplu îi arăta a fi de-ai lui Lyxaxu, dar acesta ar fi trebuit să se afle în extrema stângă, apărând flancul din dreptul mlaştinii cu Fanaticii-Elevi ai lui.

De ce veniseră aceşti arcaşi? Şi ducele Pietrei Înalte însuşi în spinarea calului. Lyxaxu, înalt ca

Munţii Crestelor Iernii, cu vulpea arzându-i în ochi.

Făcând semn spre arcaşii lui: „Pregătiţi-vă să trageţi!”

— Duce Lachta.

Baru îl luă de braţ pe bătrânul spion, oţelindu-şi vocea cât de mult putea.

— Avem o problemă.

Arcaşii lui Lyxaxu traseră în toboşarii şi purtătorii de steaguri ai lui Baru. Aceştia căzură, ţipând, iar arcaşii se repeziră să le taie beregata.

„Ţi-am strâns mâna”, îşi zise Baru, „în ciuda raţiunii şi a spiritului practic. Ţi-am strâns mâna! Ţi-am promis!”

Ducele Lyxaxu şi călăreţii săi veneau după ea.

Capitolul 29

Iată Sieroch:

Falanga Lupului. Suliţaşi din cinci ducate şi două naţiuni păziţi de scuturile vecinilor. Învăluiţi de fum. Înaintând cu greu printre cadavrele celor dragi. Steaguri arse de tirul de hwacha. Ridicându-se acum, sub singurele culori care le-au mai rămas, singurul foc ce le era încă prieten.

Lumina înserării pe douăzeci de mii de suliţe.

Rămaseră locului, cu sângele pulsând în vene, terifiaţi şi extaziaţi, uzi de urină şi înnebuniţi de

droguri fiecare în măsura lui, impulsionaţi de tobe, de vorbele lui Pinjagata transmise de la unul la altul, de arcaşii cu arcuri lungi care încă mai trăgeau peste capetele lor chiar dacă focul hwachaurilor se apropia.

„Staţi pe loc! Staţi pe loc!”

Aşteptând inamicul, pe cei zece mii de compatrioţi colaboraţionişti aranjaţi pe flancuri, centrul cu ochi goi al celor cinci mii de Măşti cu lănci cu vârf încârligat, scuturi grele, instrumente de suflat şi foc.

La nord, cei patru mii de cavalerişti ai lui Heingyl goneau după cei cinci mii ai lui Tain Hu. Formaţia ei răspundea neîndemânatic, dezordonat, şovăind între un avans spre vest sau o retragere înspre est. Caii se mişcau de parcă erau supraîncărcaţi. Oamenii se învârteau ca şi cum nu aveau pe nimeni la comandă, ca şi cum Tain Hu nu le dădea nicio îndrumare.

Pe Dealul Henge, drapelul Mâinii Mai Corecte se răsturnă printre pietrele sparte.

*

Deci asta era, îi venise de hac propria ei încredere idioată. Îl ştiuse pe Lyxaxu om inteligent, dar păruse atât de idealist...

Aşa de aproape de sfârşit. Înghiţită înainte să apuce s-o ia prăpastia.

— Lyxaxu! strigă ea înspre zăngănitul cailor care se apropiau. Lyxaxu! Ce preţ ţi-a oferit Cattlson?

Xate Olake veni între călăreţi şi Baru, un bătrân în zale largi, roşu la faţă de mânie.

— Băiete! mârâi el. Ce-ai făcut?

Dispozitivul de luptă cu vârful înainte format din paisprezece cai se puse în faţa lor. Călăreţi palizi cu sânge stakhi priveau precauţi şi gata de acţiune între ea, Xate Olake şi ducele lor.

Lyxaxu îşi îmboldi calul înainte.

— Duce Lachta. Înălţimea Ta. Ştiu ce-ai făcut pentru cauză. Dă-te la o parte şi lasă-mă să ne salvez pe toţi!

— Cum te-au cumpărat?

Xate Olake vorbi cu un glas ameninţător, articulând clar cuvintele.

— Ştiu ce-ţi place. Leacuri pentru nevasta ta? Căsătorie liberă pentru fiicele tale? Au să te ducă în Falcrest să-ţi dea un loc în Parlament şi să te *civilizeze*?

Ducele Lyxaxu îl fixă cu privirea preţ de o clipă, după care începu să râdă.

— Mă confunzi, zise el şi, după o clipă, Baru recunoscu zgomotul din spatele lui, tropotul de copite.

Drapelele Ducatului Ihuake despicară creasta Dealului Henge. Rezervele de cavalerie ale Ducesei Vitelor şi ducesa însăşi.

Lyxaxu scoase sabia, se opri din râs şi privirea lui deveni iscoditoare. Dădu pinteni calului spre Baru fără milă sau ezitare.

Ca răspuns, scoase şi ea sabia, sabia de

abordaj a Aminatei, care scrâşni eliberându-se de teacă. Sistemul Naval vieţuia în muşchii ei, în îndoitura braţului, în încordarea posturii.

Numai sabia nu avea s-o salveze.

Garda lui Lyxaxu, nesigură, ezită un pic, apoi se întoarse spre călăreţii care urcau în urma lor, spre ducesa Ihuake care răcnea înjurături: „poponari tineri, scursuri din sculă bleagă de falcresti, laşi cu toţii…”

Ducele Lyxaxu se năpusti însă asupra lui Baru cu mantia de jder fluturând nedomolită în vânt.

— Trage! zise ea.

Mica arbaletă a lui Xate Olake pocni. Săgeata îşi atinse ţinta sub bărbie. Ducele Lyxaxu, lordul-cărturar al Pietrei Înalte, soţ şi tată, căzu din şa fără a mai rosti un ultim cuvânt sau o dorinţă, fără o clipă în care să priceapă că moare şi în care să se gândească la sensul vieţii.

— Nu-mi vine să cred!

Xate Olake se uită la mort şi clătină din cap.

— Credeam că are principii.

— Mie-mi vine, zise Baru.

Rezervele de cavalerie ale lui Ihuake se izbiră în garda lui Lyxaxu, rostogolind-o la pământ. Ducesa Vitelor, rece, ocoli locul crimei, îndreptându-şi calul la trap spre Baru.

— Ţi-a căzut drapelul, spuse ea. M-am gândit să mă urc pe deal şi să mă piş pe cadavrul tău.

— Ţi-ai cam sabotat şansa, replică Baru,

zicându-şi în gând: „Nu vreau să vorbesc, vreau să-l jelesc pe acest om, pe văduva lui, pe orfanii lui, gândurile pe care nu le-a împărtăşit”.

— Ei bine, zise Ihuake ducându-şi mâna pavăză la ochi şi întorcându-şi privirea spre bătălie. I-am văzut venind fără steag pe oamenii lui Lyxaxu. Niciodată n-am avut încredere în el, gândea prea mult. Oricum, bănuiesc că creatura ta, Vultjag, are să ne omoare pe toţi, caz în care tot o să mai apară şansa de-a mă pişa pe cadavrul tău.

Baru întinse mâna după ochean, cu ochii deja spre nord. Nu putu însă să se uite.

— Ajută-mă să ridic iar steagul!

Ceva la îndemână, încă sub controlul ei.

*

Cele două falange se apropiară timid.

Odată intrate în luptă, odată blocate în poziţia de presiune cu scutul, nu avea să mai fie nicio desprindere, nicio manevră. Avea să se tragă linia, cu centrul şi flancurile fixate. Aveau să fie nevoiţi să se înjunghie unii pe alţii până când cineva ceda şi o rupea la fugă ori până când cavaleria mătura flancul sau ariergarda şi le punea capăt vieţii.

Iar bătălia cavaleriei nu fusese câştigată încă.

Arcaşii lui Oathsfire continuară cu un tir istovitor, înţepând flancul nordic al inamicului, ucigându-i pe amărâţii chemaţi sub arme din Radaszicul subjugat. Ca răspuns, hwachaurile

Mascaradei îşi traseră ultimele salve, golindu-şi rastelele.

În spatele liniei Treatymontului, garda Guvernatorului Cattlson mergea în galop mic sub steagul ei mare. Iar pe câmpia de nord, printre florile galbene, fălcile capcanei sale se închiseră în jurul lui Tain Hu.

Patru mii de călăreţi sub comanda lui Heingyl o înconjurară pe Tain Hu, furişându-se prin spatele ei, dinspre est. Cealaltă falcă, lovitura ascunsă scoasă în sfârşit la iveală, două mii de cavalerişti luaţi din Ducatele Autr şi Sahaule, care strigau răzbunare pentru ducii lor omorâţi, pentru atrocitatea de la Haraerod, ieşiră de la adăpostul din liziera pădurii şi se apropiară dinspre vest ca să o zdrobească.

— O datorie! răcneau ei, zeflemisind contabila care le era duşmancă. O datorie de sânge!

Armata Lupului îşi alesese comandantul nepotrivit pentru cavalerie. Cei cinci mii de cai ai lui Tain Hu se clătinară, şovăiră, se mişcară în cerc. Cei mai mulţi dintre călăreţii ei în armură erau de-ai lui Ihuake, bărbaţi din Ţinuturile de Mijloc care n-o iubeau prea tare pe ducesa pădurilor, javra brigandă din Vultjag. Marşul chinuitor de peste zi îi obosise şi le deshidratase caii, care erau nerăbdători să poarte o povară mai uşoară.

Dezorganizaţi, prinşi între şase mii de oameni din cavaleria grea, neputând să fugă spre un

flanc sau altul, nu aveau nicio şansă călare.

Aşa că Tain Hu dădu semnalul, iar ei renunţară la cai.

— Lăsaţi caii!

Glas după glas preluă ordinul, ducându-l de la Tain Hu până spre cea mai îndepărtată aripă.

— Lăsaţi caii şi formaţi o linie!

Tot învârtitul nehotărât fusese o aparenţă înşelătoare pentru un alt tip de haos. Poziţionare. Pregătire. Acum, oamenii în armuri şi înarmaţi cu suliţe şi săbii lungi renunţau la caii lor. Îi dădeau altor călăreţi.

Oamenii Coiotului ascunşi printre flori şi iarbă. Hărţuitori şi arcaşi. Gata să călărească.

Pădurarii fuseseră trimişi înainte ca iscoade şi ca să profite de ocazie. Tain Hu le dăduse această însărcinare oamenilor în care avea cea mai mare încredere, luptătorilor din Vultjag: Sentiamut, Alemyonuxe şi restul. „Ascundeţi-vă! Aşteptaţi şansa!

Ţineţi minte: un cal uşor merge mai repede.”

Membrii cavaleriei grele care renunţaseră la cai formară o falangă, cu suliţele în sus, îndreptate spre cei patru mii de cai grei ai lui Heingyl. Pentru asta erau peste măsură de pregătiţi. Descălecatul în falangă era o sarcină de bază, care făcea parte din instrucţia oricărui călăreţ.

Să-i lase pe hărţuitori să le fure caii însă nu era. Dar Tain Hu o poruncise, iar ei se

supuseseră.

Trei mii de cavalerişti uşori scoşi ca din pământ o luară spre sud pe noii lor armăsari, în fruntea lor cu Tain Hu şi garda ei sub drapelul cu cometă. Ducesa călărea pe un cal alb, pe care-l îmboldea mai să-i plesnească inima, o cometă el însuşi.

În urma ei, cei două mii de cai grei rămaşi pe care-i dăduse fiului lui Ihuake, un comandant de cavalerie de temut, nemilos şi nerăbdător, se desprinseră de ceilalţi luând-o spre vest atacându-i pe oamenii din Autr şi Sahaule cu strigătul: „o mână mai corectă!” Căci Ihuake Ro o văzuse pe Baru Pescăriţa şi avea propria lui speranţă la tron.

Un tunet de copite şi încleştare de forţe se rostogoli în luncă. Se intrase în bătălia de la nord.

Se auzi un al doilea tunet ca răspuns.

La poalele Dealului Henge, în umbra pădurii, două linii de falange se încleştară din fugă, într-o ciocnire de ziduri de scuturi ce sfărâma oasele. O încăierare şi-o înghesuială de mârâieli şi hârşâituri. Luptătorii înjunghiau, ţipau, cu ochii închişi ca să se ferească de ploaia de aşchii de lemn, de grindina de suliţe rupte.

În centru, suliţaşii lui Pinjagata dădură piept cu ostaşii de carieră ai Mascaradei şi Ducele Falangelor se pomeni împins înapoi. Armura falcresti respingea săgeţile. Suliţele lor nu se

făceau surcele. Pionierii lor aruncau cu acid, gaz şi foc peste zidul de scuturi.

Măştile lor îi fixau cu privirea, albe, lipsite de remuşcări, pline de voinţă străină.

— Staţi pe loc! strigă Pinjagata. Staţi pe loc!

Numai că de data asta era o rugăminte.

*

Drapelul Mâinii Mai Corecte se înălţă iar. Fu întâmpinat cu urale.

La poalele Dealului Henge liniile se îndoiau şi se amestecau. În dreapta Lupului, recruţii lui Ihuake nimiciţi de hwachauri, susţinuţi de întăriri proaspete, împinseră segmentul Radaszic al falangei inamice într-un impas. Aici înţepăturile cu suliţa se făceau fără tragere de inimă, iar spaţiile dintre oameni erau mari. Nimeni din încăierare nu voia să sară urlând într-o pădure de suliţe.

În extrema stângă, Fanaticii-Elevi ai lui Lyxaxu se năpustiră asupra unei falange disciplinate a Ducatului Heingyl. Înnebuniţi de droguri, orbi la durere, se aruncară în tocător. Numai că ei nu puteau intimida suliţe de patru metri, nici nu puteau trece de zidul de scuturi ţipând. Falanga lui Lyxaxu din spatele lor fu cuprinsă de teroare. Fanaticii invincibili nu înfrânseseră inamicul, nu fuseseră purtaţi dincolo de scuturi şi suliţe în pumnii ykariului Himu.

Muriseră ca nişte muritori.

Aripa stângă a liniei rebelilor se feri. Se

fărâmiţă. Fu respinsă de luptătorii lui Heingyl care scandau: „Onorează cuvântul!”

Pentru o clipă, breşa păru iminentă.

Jagata Conacului Hussacht păşiră în deschizătură, cu aspiranţii în spatele bravilor bărbaţi strălucitori. Acum se dădură oamenii lui Heingyl înapoi, confruntaţi cu armura Zidarilor, strigătul unui nord renăscut.

Numai că jagata fuseseră trimişi în luptă prea repede.

Întărind flancul stâng, abandonaseră centrul, unde soldaţii de carieră mascaţi ai Treatymontului dădură piept cu cei mai buni luptători ai lui Pinjagata şi constatară că nu erau suficient de buni. Forţară o breşă totală pe aripile superiorităţii imperiale.

Baru se uită cu pumnii strânşi cum se îndoia centrul. Dacă pierdea şi câştiga Cattlson, dacă infanteriştii marini veneau şi găseau un câmp de luptă în ruine, cu ciorile ciugulind din morţii rebelilor...

„Greşelile tale îţi vor fi înscrise în sânge şi sex. Trebuie să fii fără pată.”

— Nordul, zise Xate Olake cu mirare, iar Ihuake preluă strigătul: Uită-te înspre nord!

La nord-vest, două mase de cavalerie se roteau într-o încăierare: Ihuake Ro împotriva răzbunătorilor lui Nayauru. La nord-est, o linie de trei mii de suliţaşi îngenunche cu armele în sus întâmpinând şarja cu cai grei a lui Heingyl,

izolându-i de restul bătăliei.

Unii dintre cavalerişţii Ducelui Cerbilor scăpaseră însă din plasă. Heingyl văzuse stratagema lui Tain Hu, îşi adunase garda şi pornise în urmărire.

Se îndreptară călare spre sud, vânatul fiind înşirat înaintea lor cu miile – o masă de cai, în frunte cu calul alb de luptă al lui Tain Hu, şi cei mai talentaţi arcaşi ai ei trăgând spre înapoi în urmăritorii îmbrăcaţi în armură, în timp ce sprintau ca să ajungă la linia principală.

Metru cu metru, caii mai odihniţi ai lui Heingyl se apropiau de oamenii Coiotului. Metru cu metru, oamenii Coiotului se abăteau asupra liniei de falange, pe flancul expus al Mascaradei.

Caii epuizaţi se împiedicau, încetineau, rămâneau în urmă, mureau pe picioare când le exploda inima. Oamenii lui Heingyl îi ajungeau în galop pe răzleţiţi şi-i ucideau... Un cal mai uşor mergea mai repede, un cal odihnit însă era mult mai rapid.

Baru se auzi strigând. Simţi aşchia care-i împungea inima. Transa analitică o abandonase. Măreaţa stratagemă a lui Tain Hu fusese atât de aproape de reuşită. Numai că ceata lui Heingyl avea să treacă peste ea ca o coasă.

Ducesa Ihuake, ridicată în scări pe calul ei lângă Baru, scuipă pe pietrele căzute ale megalitului.

— Măi să fie! făcu ea. M-ai dezonorat lăsându-

mă la rezerve, Excelenţa Ta, iar acum îţi mărturisesc că, la urma urmei, m-ai pus la locul potrivit.

Ridică mâna a poruncă. Toboşarii ei preluară semnalul.

Rezerva de cavalerişti a lui Ihuake coborî de pe Dealul Henge zburând în formaţie de triunghi cu vârful înainte. Se izbiră în flancul lui Heingyl cu doar câteva clipe înainte ca acesta să ajungă la grupul principal de călăreţi al lui Tain Hu. Îi destrămară formaţia, îl împinseră spre nord-vest doar prin forţa şocului, îşi aruncară lăncile frânte şi trecură la atac împotriva oamenilor lui Heingyl cu sabia şi ciocanul.

Vânătorul de Cerbi ucise patru oameni şi decapită un cal, strigând: „Onorează cuvântul!” după care, într-un final, unul dintre luptătorii lui Ihuake îi spintecă burta calului său negru cu o lance lungă, iar el căzu încurcat în drapelul propriu, sub ciocane şi copite. Luptă până la capăt, obligat de onoare. Nimeni nu s-ar fi putut îndoi că ultimul său gând fusese îndreptat către fiica lui.

Şi Tain Hu îşi obţinu breşa, flancul larg deschis. Fără niciun paravan de cavalerie care s-o oprească.

Se ridică în scări, gesticulând spre călăreţii ei. „Înainte! Înainte! Un ultim efort...”

Caii spumegau, se clătinau şi nechezau sub imboldul disperat.

Oamenii Coiotului se năpustiră în spatele liniei Mascaradei. O secerară cu tir de arcuri şi aruncări de javeline, un vârtej de trei mii de cai, un stup care înţepa. Luptătorii din falanga lui Cattlson, aplecaţi asupra efortului cu suliţa şi scutul, complet concentraţi la linia care ceda în faţa lor, se pomeniră cu săgeţi şi lănci în spate şi în gât.

Oamenii Coiotului îi cosiră cu sutele.

Iar Tain Hu, aplecată pe calul ei alb de luptă, conducând un eşalon de pădurari-cavaleri de-ai ei, şarjă garda Guvernatorului Cattlson.

Aceştia o văzură venind şi şarjară şi ei.

Baru îşi găsi ocheanul, blestemându-şi mâinile tremurânde. Îl ridică, cu sufletul la gură şi cu inima cât un purice, încercând să se concentreze. Îi descoperi pe pădurenii lipsiţi de armuri, pe Tain Hu printre ei în piele şi zale, o străfulgerare de lumină albă-pescăruş galopând spre cei mai buni soldaţi ai Treatymontului pe caii lor de luptă odihniţi şi cu platoşele strălucitoare.

— Coteşte!

Xate Olake îşi strânse pumnii.

— Hu, neghioabo! Coteşte!

Cele două companii se repeziră una asupra alteia.

Iar cavaleria lui Vultjag coti. Se întoarse din calea şarjei lui Cattlson în ultimul moment. Îşi aruncă suliţele. Traseră cu arcurile. Tain Hu

pâlpâi prin tunelul ocheanului, mânându-şi calul cu genunchii, ţintind. Lângă ea, un bărbat în culorile Sentiamut încasă o lance de cavalerie care-i străpunse gâtul.

Guvernatorul Cattlson, cu masca smălţuită în roşu, se năpusti asupra lui Tain Hu. Ducesa Vultjag îşi aruncă jos arcul şi dădu să înşface sabia.

Fumul din pădurea care ardea pluti înspre ea acoperind-o.

— Nu! se înecă Baru.

— Vântul are să-şi schimbe direcţia, zise Xate Olake care urmărise şi el scena.

Capătul de sud al liniei Mascaradei cedă primul. Recruţii ducelui Heingyl, împinşi de suliţele Zidarilor şi de sunetul ţipetelor, fugiră din faţa jagatei Hussacht.

Se frânse apoi şi capătul de nord, soldaţii demoralizaţi din Radaszic prăbuşindu-se, nedorind să moară într-o bătălie în care nu aveau nicio mizã. Chiar dacă centrul continuă să forţeze înaintarea, aripile falangei inamice se desprinseră sub presiunea din faţă şi din cauza morţii din spate.

— Învingem, şopti Xate Olake. *Am învins.*

Baru rămase cu ochiul la ochean. Găsi o crăpătură în fum.

Cai morţi peste tot. Două siluete care se mişcau, niciuna călare. O mască roşie, o mantie din blană de lup. Cattlson, cu sabia în poziţia de

gardă a boului, sărind în faţă ca să atace. Tain Hu, cu braţele goale şi rotindu-şi sabia, alunecând pe sânge şi intestine, râcâindu-le ca să-şi facă loc.

Fumul se închise iar.

— Înălţimea Ta, zise Baru cu glasul ca hârtia. Învingem atunci când sunt eu mulţumită c-am învins.

Sugestii de acţiune, între pale de fum umed – o aruncare de suliţă, o lovitură puternică de sus, o străfulgerare puternică de lumină când două săbii scăpărară.

O execuţie a cuiva îngenuncheat.

Rămase cu ochiul lipit de sticlă, ca şi cum ar fi fost o prelungire a trupului ei.

Un cal alb de luptă ţâşni din fum. Călăreţul era o siluetă învăluită în mantie, în alb. Blană de lup, îşi dădu Baru seama. Mantia era din blană de lup.

Cattlson. Pe calul lui Tain Hu.

Călăreţul îşi îndreptă ochii spre ochean. Ridică pumnii îmbrăcaţi în zale.

Îi arătă lui Baru steagul care atârna de acei pumni, masca mare şi coarnele de cerb, rupt din suporturile lui, eliberat. Nu era blană de lup la urma urmei.

Stindardul lui Cattlson în mâinile lui Tain Hu.

Luptătorii din linie îl văzură. Strigară jubilând, o mie, zece mii de glasuri:

— Vultjag! Vultjag!

Lângă Baru, Xate Olake se înecă:

— Aş vrea să-mi fi fost fiică! zise el după care începu să plângă de bucurie.

*

Armata Treatymontului se destrămă. Cavalerişţii care supravieţuiră încetară lupta de pe câmpurile cu flori şi fugiră cu tropot greu spre sud-vest. Soldaţii de carieră ai Mascaradei bătură într-o retragere însângerată şi învăluită în fum. Recruţii cuprinşi de panică o zbughiră dimpreună cu căprioarele speriate de foc ori se predară sau se băgară în peşteri de urşi şi viroage, ca să se ascundă şi să plângă.

— Nu-i urmăriţi! veni ordinul. Refaceţi formaţia! Aşezaţi tabăra!

Infanterişţii marini de pe Inirein puteau ajunge la ei într-o zi. Erau răni de tratat, scuturi de reparat, morţi de jelit. Trădătorii lui Lyxaxu trebuiau dezarmaţi şi alungaţi.

Numai că nicio disciplină, nicio furtună, nicio ameninţare nu putea opri Lupul să-şi sărbătorească victoria. Două decenii de ploconire sub ochii Măştii, de respirat aburii acizi ai legii incrastice, de înmulţire conform ordinelor Jurispotenţei.

Ajunse la final.

Jagata Conacului Hussacht râseră şi băură cu călăreţii lui Ihuake, deşi râsul şi berea le erau singurele limbi comune. Familii rivale din Oathsfire şi Vultjag se împăcară după râci de

zeci de ani cu îmbrăţişări puternice şi înlăcrimate. De pe Dealul Henge răsunară invocări ale ykarilor şi vechi cântece ilegale.

Rătăcind prin distrugerea de pe câmpul de luptă, doi infanterişti singuratici de-ai lui Pinjagata, îngrijoraţi pentru familiile lor înfometate aflate la mare depărtare, găsiră proviziile abandonate de artificii de semnalizare ale Mascaradei.

— Am să le vând, îi zise primul prietenului său, la care acesta, încruntându-se, îi răspunse că puteau fi mercantili în orice altă seară, dar în aceea focurile de artificii aveau să fie gratuite.

Un grup mare de luptători ai Lupului făcu un rug din lemne ude, ulei de in şi cadavre mascate. Unii protestară că avea să duhnească, dar – iată! – existau cunoştinţe tradiţionale despre cadavre care te ajutau să te descurci într-o asemenea situaţie şi avea să fie putoarea *victoriei.* Câţiva ştiau chiar şi că lichidul din şira spinării şi din creier putea fi ars pe post de substanţă cu aromă dulce moscată.

La asfinţit aprinseră rugul şi, pe măsură ce atrăgea companiile împrăştiate, deveni centrul lucrurilor, axa în jurul căreia se învârtea lumea lor, într-o scurtă sfidare a astronomiei şi a maximelor şcolilor Serviciului Caritabil. Soldaţii se ridicară în picioare ca să-şi depene poveştile, să danseze şi să bată la tobe, schiţând primul strat al legendei Sieroch.

Legenda era, într-un fel, adevăratul trofeu al bătăliei: o scânteie de sfidare, o mică nestemată de libertate înroşită în iarnă şi şlefuită până la strălucire în lunca Sieroch. Fiecare dintre cei de faţă avea să ducă acasă înţelegerea acestui lucru, cunoştinţa secretă cu greu câştigată, că, dacă se uneau sub conducerea unei regine rebele ar fi putut înfrânge Mascarada cu toată furia ei.

Cu vorbă şi cântec aveau să întreţină legenda peste tot prin Aurdwynn, iar ea avea să devină puternică, transmisă prietenilor şi copiilor lor. Aveau să-şi aducă aminte din nou: „Aurdwynnul nu poate fi guvernat”.

*

Conducătorii de război se adunară pe Dealul Henge la apusul soarelui. Ducele Oathsfire, îndurerat, avea ochii goi şi lipsiţi de bucurie, iar ceilalţi lăsară un loc gol lângă el, acolo unde ar fi stat prietenul său.

— Cum? întrebă el rugător. *De ce*? Era atât de înţelept. Nu avea niciun motiv…

Însă în ciuda durerii lui, în ciuda tusei enervante din plămânii iritaţi a lui Pinjagata, Stătură în cerc în consiliu, ameţiţi de aceeaşi bucurie pe care tobele din Sieroch o băteau în jurul lor. Cattlson şi Heingyl erau morţi. Falcrestul era foarte departe. Treatymontul avea să cadă. Oamenii de rând din Aurdwynn se ridicaseră din dragoste pentru Baru Pescăriţa şi

pentru darurile ei în bani şi grâne, pentru Coiotul ei slab care înainta în salturi, pentru Lupul ei triumfător cu fălci roşii.

Baru stătea în cea mai înălţată parte a cercului, rezemată de piatra răsturnată a străvechiului megalit, asudată, epuizată, cu cizmele uzate şi mănuşile zdrenţuite. Toţi ochii erau aţintiţi asupra ei, mai puţin ai lui Vultjag, căci ducesa se uita la câmpul de luptă, cu mantia de postav petrecută peste umăr şi peste şold ca să se apere de frig.

— Mâna Mai Corectă va fi proclamată regină, zise Xate Olake.

Barba lui suferise groaznic în timpul bătăliei şi acum arăta un pic în dezordine.

— Mai încape îndoială? adăugă el.

— Moşierii mei îi cheltuiesc banii, spuse Ihuake.

Ducesa renunţase la echipamentul de călărie pentru găteala ducală şi inele bogat ornamentate, nu din necesitate practică, ci probabil ca un ţipăt tăcut de bucurie.

— Nu pot să neg puterea *acestei* revendicări şi cred că va conduce bine.

— Aşa-i, zise Pinjagata cu glas răguşit. Oamenii mei îi cântă numele. Ne-ar putea oferi pace.

La acest gând zâmbi şi, pentru o clipă, păru să respire mai uşor.

— Atunci, cine are să fie rege? Trebuie să

existe o dinastie care să unifice Aurdwynnul.

Xate Olake se întoarse spre ea cu braţele deschise.

— Cred că cel mai bine e să căutăm dincolo de graniţele noastre. Să fie oare regele stakhi? Ori vreun oriati, ce familie regală or avea şi ei?

Ihuake ridică bărbia, gândindu-se, cu siguranţă, la fiul ei. Pinjagata îşi acoperi un acces lung de tuse uscată. Întrebarea nu trezi nici măcar un licăr de interes în ochii goi şi distanţi ai lui Oathsfire.

Baru stătea mai sus decât ei pe piatra răsturnată din megalit, ca o premoniţie de tron.

„Atunci, cine are să fie rege?”

Ar fi putut rezista un pic mai mult. Să ducă lucrurile până la capăt şi să se salveze. Astăzi însă era ziua înfrângerilor, a triumfurilor şi a marilor eforturi care duceau la victorie sau la ruină, iar ea nu avea puterea necesară.

Baru lăsă adevărul să cadă.

— Am făcut apel la o sabie, spuse ea. Când mi s-a întins tolba, am ales mereu aceeaşi săgeată. Am pus cea mai aspră greutate pe o singură spinare. Iar ea ne-a adus aici. Ea ne-a înălţat. Pentru mine, ea face cât o legiune.

Îngenunche pe piatra căzută a megalitului. Lăsă mâna în jos în semn de supunere.

Tain Hu, cu ochii în flăcări în crepuscul, se întinse în sus şi o prinse de încheietură. Se ridică pe piatră ca să stea lângă Baru. Vântul îi

prinse mantia şi i-o flutură o dată, o manifestare blândă, înainte ca ea s-o tragă, oprind-o, cu o mişcare bruscă, sigură, ca o tragere de hăţuri.

Stăteau una lângă alta. Baru cu sufletul la gură, ameţită; eroul de la Sieroch era ca o căldură lângă ea, un murmur sec la urechea ei:

„Îndrăznisem să sper.”

Linişte în cerc.

— Ce înseamnă asta? întrebă Oathsfire.

— Înseamnă, răspunse Xate Olake, că ştim de ce s-a revoltat.

Pinjagata miji ochii.

— Eu nu văd dinastia. Dacă nu cumva am înţeles eu greşit.

I se înăspri vocea cu un fel de afecţiune ironică:

— Nu mi-ai zis niciodată că eşti bărbat...

— Ar trebui să plecăm, spuse Oathsfire cu o voce groasă. A ales. Să le lăsăm cu consiliul lor.

Şi ceea ce nu rostise: „Şi pe noi cu al nostru”.

— Ne e regină, insistă Xate Olake. Există şi alte căi prin care poate face copii. Nu-i niciun dezastru.

— Linişte, Lachta! zise Ihuake.

Avea vocea aspră, dar nu mânioasă. Se putea să fi fost chiar fericită, căci zâmbea.

— Întrebările noastre vor aştepta până mâine. Să le dăm pace pentru moment!

Ducii se întoarseră cu spatele lăsându-l pe Dziransi dezorientat, până când Pinjagata îl luă

de încheietura mâinii şi-l trase în jos pe deal. Se uită în urmă, la Baru, extrem de derutat. În spatele lui, aceasta o auzi pe Ihuake râzând cu încântare nestăvilită.

Acum erau singure pe dealul înalt, iar vântul de pe mare plângea printre străvechile pietre ale megalitului în lumina ce se stingea treptat.

— *Imuira,* şopti Tain Hu, un cuvânt urun, o răsuflare în vântul care se înteţea.

Glasul îi tremura de la lucrurile nespuse atâta vreme.

— *Kuye lam.*

Baru cunoştea aceste cuvinte. Erau aceleaşi ca-n limba urunoki, în căminul copilăriei ei.

O atinse pe Hu pe umeri, pe pometii obrajilor, ezitând, condiţionată, tremurând după mai bine de un deceniu de frică, reprimare şi stăpânire de sine rigidă. Îşi simţea pielea transparentă, arsă până la carne vie. O rafală bruscă de vânt o făcu să se-nfioare.

Ochii lui Tain Hu erau larg deschişi, aproape de ea şi complet conştienţi. Mestecase anason şi ţelină sălbatică. Baru le simţea mirosul, curat şi înţepător.

„Dă-i în mă-sa!” îşi zise Baru. „Dă-i în mă-sa! N-au decât să ardă. Am să mă distrug dacă asta e alegerea mea. Azi n-am să neg cine sunt.”

— Iartă-mă! spuse ea. N-am mai făcut asta.

— Ce ascetă!

Tain Hu chicoti cu căldură, iar în acea căldură

Baru auzi viaţa pe care nu o avusese niciodată, la care nu avea să ajungă nicicând.

— Nu te teme, eu am antrenament.

— Atâtea cuceriri! zise Baru, încercând s-o tachineze.

Tain Hu însă n-o lăsă să-şi termine vorba.

Capitolul 30

Stătea pe culmea din Taranoke lângă mama Pinion. Insula copilăriei ei, loturi de trestie de zahăr şi cafea neagră, plaje negre. Marea de culoarea înaltului cerului lovind coralii cu un clipocit. Mirosul fierului, al sării şi al ananasului fiert. Stelele nesfârşite.

Taranoke îşi avea propria politică, propriul negoţ, propriile boli şi spaime. Unui copil însă îi părea perfect, solitar şi complet.

Imperiul veni pe vântul de furtună.

Portul se sufocă de pânze roşii. Pădurile căzură şi se înălţară iar, întrupate în cocă smolită, încarcerate în arborele mare şi artimon. Molima mătură muntele şi câmpiile, iar ei rostogoliră în crater morţii la grămadă. Copiii dormeau în şcoli de tuf, învăţând să iubească şi să se căsătorească după un crez străin, trudind în şantierele navale, *federat socializat, clasa întâi, fără distincţii.*

Măştile omorau soţii cu fier încins în foc, iar ţipetele erau o aducere aminte: „Vechile

obiceiuri nu sunt igienice”.

— Ce recunoscători trebuie să fim, zise mama ei, glasul acela din copilărie, acea înclinaţie spre adevărul deplin, necontestat. Că avem săpun şi salubritate. Că ne uităm la copiii noştri cum supravieţuiesc şi cresc, şi învaţă toate numele păcatului. Cât de împlinite trebuie să ne fie vieţile, acum că trudim pentru un scop mai important. Ştiai tu, copilă, că noi muream de abcese dentare? Era aproape principala cauză a mortalităţii. Ce recunoscători trebuie să le fim că avem dentişti.

Baru le privea pe toate şi cu o minte de contabil făcu un tabel de credite şi datorii, un registru de contabilitate în partidă dublă, *fierul roşu pentru sodomiţi* contra *săpun* şi *dentişti,* şi *un scop mai important.*

Pinion îşi scoase masca zâmbitoare de mamă şi în faţa ei apăru Cairdine Farrier, negustorul jovial, prevestirea cu o maşinărie în ochi.

— Aveai o întrebare pentru mine, zise el, iar în depărtare valurile începură să îngheţe, transformându-se în oţel şi porţelan, o plasă de păianjen, un drum, o stavilă de golire prin care curgea sânge şi aur topit.

Din Taranoke spre est, în inima tuturor lucrurilor.

— Despre natura şi exercitarea puterii, adăugă el.

Cauză şi efect. Credit şi debit. Lumea ţinută la

un loc, un sistem, o constelaţie. Numai că ea nu-i putea vedea forma. Nu avea cartea principală, i-o luase verişoara ei de-a doua Lao şi o dusese pe un drum de mâini înmănuşate.

— Avem toate răspunsurile în Falcrest, o asigură Cairdine Farrier. Totul a fost catalogat şi pus la locul cuvenit.

— Până şi rebeliunile, zise Baru. Până şi rebelii.

Bărbatul duse la faţă o mască albă de porţelan, golită de orice expresie, iar ea ştiu că numele lui era Itinerantul.

— Ne vom extinde controlul, vorbi el. Atunci când munca ni se va termina, când hegemonia va fi totală, nimeni şi nimic nu va acţiona fără consimţământul nostru.

„De bunăvoie” va fi sinonim cu „prin decret”. Legea Imperiului va trăi în fiecare suflet şi celulă. Nu va mai exista durere sau risipă. Numai armonie.

— Şi dacă Aurdwynnul se eliberează?

Voia să-l ia peste picior, dar era plină de rotiţe dinţate şi nu-i putea oferi întrebarea decât ca o premisă, un ciob solitar de logică, un element discursiv utilizat ca să permită o replică zdrobitoare.

— Şi dacă nu pot fi guvernaţi?

Masca se uită la ea cu ochi goi, de idiot, iar pe bărbie îi băltea saliva. Împăratul de pe Tronul Fără Chip.

— Ei n-au decât forţa rebelilor, zise el, cu vocea ca un cor. Numai convingere, ferocitate şi furie animalică. Noi avem toată puterea imperiului, virtuţile banului, ale stăruinţei şi ale mărimii, forţă în registrele pe care le ţinem, în legi, serviciu militar şi industrie. Punctele noastre forte sunt superioare. Ne vom întoarce. Îi vom cumpăra şi prăsi astfel încât să-i slăbim şi-i vom momi cu bucurie, iar Aurdwynnul va purta şi el masca.

În craterul din Taranoke focul ardea înăbuşit în timp ce oamenii se căsătoreau cu străini cu nas turtit sau coborau în marş spre corăbii ca să muncească şi să lupte peste hotare.

Masca vorbi:

— Mereu învingem în cele din urmă. Noi deţinem viitorul.

— Ştiam lucrul ăsta, şopti Baru.

De sub porţelan ieşi un păr ondulat roşu ca scoruşul.

— Ai ştiut-o de la început. Pe termen lung, Aurdwynnul *va fi* guvernat.

Fumul de cenuşă o făcu să răguşească, îi făcu vorbele să tremure în gâtlejul care-i luase foc.

— Şi ce risipă fără sens, ciclurile astea de revoltă şi recucerire! Ce sânge şi trudă se vor irosi în deceniile viitoare! Cât de miloasă ar fi găsirea unei căi mai scurte! A unei păci care să vină mai repede.

— Un scop mai înalt, zise masca, într-un

singur glas, un glas zeflemitor din port, glasul bărbatului numit Aparitorul. Deci tu ai devenit un instrument special, pentru un plan măreţ.

„Voi cunoaşte secretele puterii”, îşi zise ea, agăţându-se de acel stâlp. „Cunoaşterea înseamnă control. Voi întoarce puterea aceea în favoarea mea şi-mi voi salva căminul.”

Totul fusese pentru Taranoke.

Descoperi că în vis putea, în cele din urmă, să plângă.

*

Căldură.

Încercă să nu o desfacă în bucăţi.

Căldură în jurul ei. Cortul. Blănurile.

„Stop!” îşi zise ea. „Întoarce-te! Dormi! Nu gândi!”

Căldură în cercul braţelor ei. Apăsată sub bărbie. Căldură în inima ei.

— Mm, făcu Tain Hu. Salut, *Excelenţa* Ta!

Pleoapele mulţumite ale ochilor ei se închiseră iar. Greutatea trupului ei îi amorţise lui Baru braţul stâng. Se întoarse un pic, astfel încât trupurile lor să se aşeze unul lângă altul mai bine, şi-şi apăsă nasul şi buzele în punctul de întâlnire dintre linia maxilarului şi gâtul lui Baru. Lăsă să-i scape un suspin lung.

Pentru încă o clipă: extaz.

Şi se treziră maşinăriile, scalpelele şi aranjamentele cu rotiţe dinţate, care decojeau *prezentul* în ceea ce fusese şi ceea ce avea să

vină, un vivisecţionist extrăgând organele vitale, pe care picurau lin legături de *plan,* şi *rezultat,* şi *risc,* şi *catastrofă.*

Contabila trezindu-se înăuntrul femeii.

Amintindu-şi testul.

Baru Pescăriţa îşi lăsă bărbia pe creştetul neted al capului iubitei sale şi urlă de o durere tăcută.

Nu exista cale de scăpare. Condiţiile fuseseră puse, mecanismele amorsate, în oraşe îndepărtate, pe docuri, un legământ scris cu cerneală, bani şi sânge în camere unde se puneau la cale comploturi. Acesta era finalul de partidă.

Nu exista cale de scăpare.

*

Cât timp...?

Exista o putere în Tain Hu. În muşchii ei care purtau armură şi topor, în vocea ei sfidătoare cu care enunţa edictele. Chiar şi în sângele ei, după regulile aristocraţiei.

Ce să-şi mai dorească Baru? (Şi chiar îşi dorise, simţise o dorinţă carnală interzisă, fundamentală, în sala de bal, în pădure, de la prima privire fugară.) Ce mai putea Baru găsi la ea, în afară de forţa, de puterea aceea?

Mult mai mult, se părea. Tain Hu era mult mai mult decât atât. Mai rămăseseră atâtea de descoperit. Un cer interior, cu constelaţii abia sugerate, aşteptând să fie cartografiate.

Tain Hu dormea cu buzele întredeschise, avea o frumuseţe care nu era cea permisă. Nu avea silueta de mamă grasă din sculpturile urune ori arhitectura pursânge a artei falcresti. Femeie, luptătoare şi stăpân, o naţiune în sine.

Atâtea de ştiut. Contabilizarea putea s-o ţină aşa la nesfârşit.

Numai că expirase timpul.

*

„Cum să-i scoatem la iveală pe neloiali, ne-am întrebat noi?”

Se îmbrăcă în pânză de in, cu tunică lungă şi pantaloni, se încinse cu sabia de abordaj a Aminatei şi ieşi în frigul dimineţii. Gărzile din jurul cortului ducesei Vultjag fuseseră aşezate răsfirat. Toate figuri cunoscute, armaşii preferaţi ai lui Tain Hu de la ea de acasă. Discret de neatenţi.

Baru trecu printre ei, întorcându-şi faţa, urcând panta până în locul în care hamalii îi duseseră bagajele. Găsi punga de ceremonie. Şi-o prinse cu lanţ la şold.

„Avem o metodă preferată.”

Trecu printre focurile de dimineaţă şi printre luptătorii pe jumătate dezbrăcaţi care se căutau de căpuşe, prin mirosul de curry şi cafea, cântece în iolynică şi urună care erau fredonate în acelaşi timp, şi printre două tipuri de stakhi. Bărbaţi şi femei pe care-i adusese la Sieroch în numele ei.

Crease Lupul ştiind tot timpul cum avea să se sfârşească...

— Xate Olake! strigă ea.

Bătrânul şef al spionilor se ridică de lângă foc, rezemându-se de umărul unui specialist în plante de leac.

— Excelenţa Ta?

— Am o însărcinare pentru tine. Ceva greu.

Să fi fost oare regret în ochii lui strălucitori de cioară de junglă? Credea că înţelege?

Ceea ce încercă ea să-şi spună sieşi era: „Atunci când are să se termine asta, am să refac lumea în aşa fel încât nicio femeie să nu mai fie nevoită să facă asta”.

În sufletul ei însă simţi o durere de parcă înghiţise o lamă, de parcă băuse dintr-o ceaşcă praf de sticlă.

— Du-te în tabăra luptătorilor Vultjag! Adu cai şi câţiva oameni în care ai încredere – Dziransi şi câţiva din jagata lui! Spune-i ducesei Vultjag că am îndepărtat-o din poziţia ei! Spune-i că azi o alung!

Xate Olake aşteptă, tras la faţă şi obosit, gata să execute poruncile reginei la crearea căreia contribuise.

— Du-o în nord, sub pază! Spune-i s-o ţină călare tot înainte până când o înghit Crestele Iernii. Spune-i că dacă se mai întoarce vreodată în Aurdwynn, o paşte moartea!

— Trebuie să existe o dinastie, zise Xate

Olake, cu o înţelegere groaznică, o compasiune total nelalocul ei.

Petrecuse atâta timp mutând piesele, doborând orice ameninţare. Credea că înţelege.

— Chiar şi cu un asemenea cost uriaş, adăugă el.

„Îţi vom da ceea ce-ţi doreşti. Lucrul la care ai râvnit încă din copilărie.”

Când Baru plecă de lângă el, Xate Olake mai zise ceva, o lovitură perfectă neintenţionată:

— Îmi pare rău că e nevoie de aşa ceva din cauza ei.

*

Şi cu asta, gata. Venise momentul, termenii erau precişi, târgul perfect clar. Înfruntase situaţia, o acceptase. Spusese: „Înţeleg ce vreţi să fac”.

Chiar în acel moment, ceasul avea să bată ora: „acum, acum, acum”.

Niciun motiv de ezitare.

Baru îşi îngropă faţa în crupa calului; chipul şi ochii ei erau acoperiţi de păr şi duhoare, încerca să plângă iar, să plesnească şi să se scurgă pe iarbă ca puroiul. Nu curse însă nicio lacrimă. Inima i se închegase.

„Am comis o crimă îngrozitoare. Atât de îngrozitoare, încât simt că pot face orice, pot comite orice păcat, pot trăda încrederea oricui, pentru că, indiferent de cât mă distrug pe mine, nu se poate să fie mai rău decât ceea ce-am

făcut deja.”

Şi iat-o! Crima fusese comisă cu mult timp în urmă. Acum trebuia doar să dea socoteală.

Îi spusese preotesei-căutătoare de perle: „Totul a fost pentru Taranoke”.

Puse şaua pe calul ei bun la toate şi se îndreptă spre est fără niciun steag, ieşind prin tabără, nerecunoscută, necăutată, în timp ce tobele care chemau la marşul de dimineaţă atrăgeau proteste de la oamenii chercheliţi din jurul ei. Purta echipament de pădurean, ca să nu atragă atenţia, şi un coif ca să-şi ascundă faţa. Înţelegerea nu fixase un loc sau un moment anume, doar condiţiile pentru final, o îndoială înfrântă, o victorie câştigată. Şi apoi un plan de extragere: „Îndepărtează-te de ei şi ai încredere că noi suntem gata...”

Fără vreun semn exterior sau mişcare, în epava de sine, îşi puse armura şi o întări în jurul inimii. Îşi ridică masca: o disciplină rece, oţel sub piele.

„Obişnuieşte-te!” îşi zise. „N-ai s-o mai dai jos. Baru, proasto! Monstru arogant şi crud! Ar fi trebuit să opreşti asta. Cumva.”

La marginea de est a taberei aştepta călare un bărbat stakhi cu părul lung şi roşu, cu o cravată cu nod lat strălucind peste haină. Bărbatul care venise la ea în port şi spusese:

Ştii *Îndoiala ierarhică*?

— E timpul, zise el. Acum, în clipa victoriei,

când putem fi siguri că până şi cei mai precauţi trădători stau fără mască.

Rânji, simţind un fior de pericol, de victorie ori sete de sânge.

— Te-ai descurcat bine ca să-i aduci la Sieroch, ca să aranjezi o victorie însemnată. Te-ai descurcat bine.

— Încetează! ţipă Baru la el. Anulează totul! *M-am răzgândit*!

În furia ei îl ataca, îl decapita, îi călca în picioare cadavrul, se întorcea în tabără şi aduna...

Nu făcu nimic din toate astea. N-ar fi salvat nimic. Dacă dădea alarma, ar fi putut să-i salveze, însă doar pe termen scurt. Numai că termenul scurt nu conta aproape deloc.

Privirea ei tăcută pesemne că-l tulburase, fiindcă după o clipă, bărbatul numit Aparitorul îşi întoarse ochii de la ea. Umbra care-i trecu peste chip s-ar fi putut să fie compasiune.

— Haide! zise el. Am aranjat restul. Fălcile se închid. Ar trebui să fim departe de aici.

Baru începu să se răsucească în şa, să se uite în urma ei, dar şuieratul Aparitorului puse stăpânire pe ea şi o făcu să se potolească.

— Nu! Nu te uita în urmă!

Ochii nu îi erau la fel de duri ca vocea.

— Nu e nimic în urma ta, pricepi? De-acum totul se află înainte.

Se îndreptară călare împreună spre est,

trecând de santinele. Peste Sieroch, înspre măreţul şi mugitorul Inirein, Revărsarea de Lumină către care Lupul avea să mărşăluiască şi să dea piept cu infanterişti marini pe care-i aştepta, infanterişti marini care nu aveau să vină niciodată.

Merseră o vreme în tăcere, întreruptă doar de cântecul matinal al păsărilor şi de zgomotul apei pe pământul mănos. Baru închise ochii, ştergând lumea şi umplând-o cu amintirea unor crime superbe.

Contabila din ea zicea: „Ai făcut un târg bun”. Aşa şi fusese, pentru femeia de pe doc, tehnocrata frustrată, înfuriată de numele *Sousward,* disperată să găsească o altă cale spre Falcrest.

Numai că femeia aceea nu înţelesese.

Strigă cineva. Un mare tunet de copite se apropia de ei dinspre nord – o coloană de cai în armură, care stătuseră la pândă dincolo de un crâng de libocedri. Aparitorul se uită la ea amuzat şi nevenindu-i să creadă.

— Neglijenţi, spuse el. Foarte neglijenţi.

„E Oathsfire”, îşi zise ea. „A stat treaz toată noaptea, înecat în durere, rumegând la trădarea prietenului său, iar când a răsărit soarele a înţeles de ce s-ar fi întors împotriva mea Lyxaxu, cel mai atent şi mai vizionar dintre noi toţi.”

Poate că-i citise scrisorile. Poate că găsise o

ciornă a acelei întrebări: „Nu te temi de întoarcerea lor treptată? Vezi vreo speranţă pentru noi peste cinci decenii, peste un veac?”

Poate că înţelesese de ce pusese Lyxaxu acea întrebare. Poate că-şi dăduse seama care trebuie să fi fost răspunsul ei, al lui Baru Pescăriţa cea rece şi vicleană, contabila.

Poate nu era sigur că-l credea. Numai că venise în acel loc ca să aştepte. Iar acum, într-un final, vedea monstrul pe care a vrut să şi-l facă regină.

„Are să mă ucidă”, îşi zise ea, simţind bucurie.

Aparitorul scoase un dispozitiv din coburii şeii şi-l ridică deasupra capului. O rachetă cu fum verde ieşi din el descriind un arc pe cerul din zori.

— Goneşte, zise el, aplecându-se pe grumazul calului său. Goneşte tare.

Ea îl urmă, ca un mecanism gol. Cum o făcuse? Până când venise dimineaţa aia, se convinsese cumva că nu avea să mai vină niciodată. O ştiuse, dar nu o ştiuse. Cum putea cineva să facă aşa ceva? Cum puteai să ştii *sigur* şi să ignori acest lucru? Contrar întregii gândiri raţionale.

Oamenii lui Oathsfire se luară după ei. Îl auzi pe Ducele Morilor însuşi, ţipând la ea, apoi auzi primele săgeţi şuierând pe lângă ei.

„Poate asta nu are nimic de-a face cu Lyxaxu, cu durerea sau cu înţelegerea”, îşi zise ea.

„Poate s-au pus toţi de acord să ne ucidă pe mine şi pe Tain Hu şi să-şi găsească propria lor regină. Ihuake, probabil, măritată cu Oathsfire. Mai bine decât două tribadiste.”

Întreaga lume era un joc confuz în jurul ei. Mai puţin reală decât amintirea lui Tain Hu.

Noi siluete intrate în joc înainte. Călăreţi cu tunici roşii şi măşti de oţel, purtând arbalete grele. Infanteriştii marini ai Mascaradei – infanteriştii marini ai Aparitorului. Îndreptându-se grăbiţi spre ei.

— Goneşte! strigă Aparitorul, cu pletele fluturându-i. Gândeşte-te la ce te aşteaptă! Gândeşte-te la recompensă!

Bărbatul dădu pinteni calului.

Ea însă ezită. Nu galopă să ajungă la loc sigur.

„Gândeşte-te la ce te aşteaptă!”

Gândeşte-te la oamenii Coiotului, la Lup, la Xate Olake cel cu barba căruntă, la gărzile loiale, la scufundătoarele ilykari, la Tain Hu, Tain Hu, Tain Hu...

De ce trebuiau să stea lucrurile aşa? Ce făcuse ea oare ca să se lege de un aşa deznodământ? Ar fi putut rămâne în tabără şi să ordone un marş rapid spre nord. Şi-ar fi putut sfărâma Lupul în bucăţile sale ducale şi să le trimită acasă ori să fugă cu Tain Hu, să fugă în Crestele Iernii. Ar fi putut găsi o cale să-şi trădeze propria trădare. Ea era, de altfel, cheia, nu Lupul epuizat ori ducii rebeli care se adunaseră

acolo; la urma urmei, ea era arma vitală.

Dar atunci, desigur, nu avea să salveze nimeni niciodată Taranoke...

O săgeată îi nimeri în crupă calul epuizat, care necheză şi căzu, târându-şi picioarele din spate preţ de o clipă şi răsturnându-se. Baru se izbi de pământ, strigând, lovindu-se cu capul de interiorul coifului legat larg.

Un cer senin de primăvară deasupra. Zori de zi superbi.

Dacă voia să moară, nu o voia suficient de tare. Trupul ei sări în picioare, verificând sabia, făcând câţiva paşi ameţiţi, simţind cum se învârte totul.

Ridică privirea şi îl văzu pe ducele Oathsfire răcnind la ea, cu sabia scoasă din teacă şi cu ură sălbatică şi durere în ochi.

O săgeată de arbaletă ricoşă de fruntarul calului său. Avu răgaz de o clipă ca să-l vadă clipind surprins. A doua îi trecu prin piept. Se prăbuşi peste hăţuri, cu broboane de sânge pe buze, şi apoi căzu.

„N-ai să mori la Sieroch.” Încă o minciună pe care o spusese. Mică, dacă le ţinea socoteala.

„Rămas-bun!” îşi zise Baru, „rămas-bun!” şi se întoarse să-l caute pe cel care trăsese, în timp ce infanteriştii marini se îndreptau călare spre ea ca să o salveze. Îl văzu pe Aparitor cu mâna întinsă, pe bărbatul care-i oferise înălţarea cu acest îngrozitor cost.

Ochii lui se fixară pe ceva din spatele ei, unde coiful îi reteza vederea periferică. Deschise gura a strigăt de avertizare.

Bărbatul din garda lui Oathsfire se aplecă din goana calului spre ea şi barosul lui îi izbi coiful într-o parte, închizându-i, ca o uşă, întreaga lume.

*

Aparitorul îşi aranjase instrumentele perfect.

Ducesa Ihuake îşi bău supa de dimineaţă, bău tetrodotoxina pe care Limpezitul o folosise pe post de condiment, otrava străină împotriva căreia nu-şi pregătise organismul. Complimente fură adresate bucătarului – „noua mirodenie mi-a amorţit buzele” – după care la consiliul de dimineaţă bolborosi cuvintele, căzu, paraliză şi muri. Aşa se duse Ducesa Vitelor, care visa la o nouă regiune centrală, unde oamenii ei să fie liberi.

Şeful spionilor ei se duse răcnind la bucătari.

— Cine-a făcut asta? strigă el. A cui mână ne-a ucis ducesa?

— Mâna care ne mişcă pe toţi, îi răspunse ajutorul unuia dintre ei, aruncându-i în faţă o tigaie cu ulei încins.

Pinjagata, Ducele Falangelor, îşi trecea trupele în revistă înaintea marşului şi, deşi se chinuia să respire prin plămânii arşi de bătălie, soldaţii stăteau în rândurile lor şi se mândreau să-l vadă dând aprobator din cap. Un bărbat palid şi

zâmbitor din primul rând îşi lăsă suliţa să cadă şi ieşi din formaţie ca să-i înfigă cuţitul sub bărbie.

— Baru Cormoran îşi ţine singură socotelile, zise el.

Ducele suliţaş muri pe picioare. Nu mai apucă să-şi vadă ţara pe timp de pace.

Haos în tabăra Lupului când caii căzură paralizaţi.

Sânge şi fum pe străzile Treatymontului, unde soldaţii Amiralului Ormsment dădură buzna în casele conspirative ale rebelilor şi turnară acid în încăperile secrete.

În îndepărtatul Erebog, unde Baba urca scările turnului ei, obosită şi cu inima grea din cauza războiului împotriva lui Autr şi Sahaule, aşteptând cu groază veştile de la Sieroch, împovărată de amintirea iubirii care se răcise şi amuţise, un muncitor vărsă ulei caustic urât mirositor acoperind-o din cap până-n picioare. Ducesa fugi repede să se spele, iar cum o atinse apa, uleiul se aprinse spectaculos, de nestins, o flacără furioasă şi scăpărătoare, ucigaşă. Aşa se duse Erebog cea cu iarna în ochi, singurul lord din Aurdwynn suficient de curajos încât să ajungă până în nord.

Limpezita trimisă pe urmele ducesei Vultjag nu-şi putu găsi ţinta. „Exilată”, îi spuseseră armaşii fioroşi ai acesteia. „A plecat în nord cu Xate Olake. Din ordinul Mâinii Mai Corecte.”

Izbucni panica în tabăra Lupului. Se duse vorba despre un complot îngrozitor – Oathsfire şi Vultjag, făgăduiţi în secret unul altuia, aveau s-o răstoarne pe Baru Pescăriţa şi să guverneze Aurdwynnul împreună. Nu! Stakhieczii de sub comanda Regelui Necesar deja coborau în marş de-a lungul Inireinului, concentraţi să-şi încheie cucerirea pe care o urmăreau de secole.

Lupul îşi căuta Stăpânul. Plecară mesageri. Ajutoare şi locotenenţi strigau, roşii la faţă.

Însă Baru Pescăriţa era de negăsit.

Decapitarea era completă. Restul planului era recolta – o mulţime de seminţe de împrăştiat în vânt. Adevăratul trofeu, de altfel, era legenda Sierochului, cunoştinţele secrete dezvăluite în acest loc. Cunoştinţele despre cum putea fi sfidată Mascarada şi cu ce rezultat.

O rachetă roşie se înălţă de pe vârful Dealului Henge. Limpeziţii ascunşi acolo ridicară ocheanele să urmărească rezultatul.

Din negurile terenurilor mlăştinoase de la sud, primii infanterişti marini se ridicară din ascunzătoare şi porniră în marş, după ce-şi abandonaseră barjele cu fundul plat pilotate cu prăjini la multe mile în urmă, cu pupilele încă dilatate de la frunza de mason care le îngăduia să navigheze pe timp de noapte.

Scandau pe măsură ce se apropiau şi santinelele săreau panicate să dea alarma sau rămâneau paralizate de groază, un cor

răsunător, exersat pe corăbii, pe barje, repetat fără înţelegere, căci care dintre infanterişti marini ai Falcrestului vorbea iolynică?

ERA A NOASTRĂ.

DE LA ÎNCEPUT, DIN PRIMA ZI ÎN CARE I-AŢI ROSTIT NUMELE.

FUGIŢI LA FAMILIILE VOASTRE, DAŢI FUGA LA CASELE VOASTRE, DUCEŢI VORBA: NOI AM VEGHEAT DE DUPĂ MASCA EI. NOI AM VRUT ÎNCEPUTUL REBELIUNII, IAR ACUM VREM SFÂRŞITUL EI.

BARU CORMORAN ESTE AGENTĂ A TRONULUI.

*

Îşi veni în simţiri în cabina sufocantă a unei corăbii de război, convinsă cumva că dormea pe o pernă de nimic. De pe scaunul lui, Aparitorul ridică privirea, lăsă jos un creion şi închise o carte în poală. Întrezări un desen: un bărbat slab, încruntat, frumos, cu gâtul ars. Neterminat.

Amintirea o lovi ca un baros. „Trecutul e adevărata tiranie”.

Aprinsese flacăra rebeliunii ştiind că tot ea urma s-o stângă. Îşi făgăduise că nu avea să pună suflet.

Numai că nu se preschimbase într-o maşinărie suficient de bună.

— Poţi să plângi dacă simţi nevoia, zise

Aparitorul. Eu am plâns când mi-am câştigat înălţarea. Am plâns pentru ce trădasem.

Baru se ridică în coate, cu capul învârtindu-i-se, holbându-se la cearşafurile făcute cort peste pieptul şi degetele ei de la picioare, iar când Aparitorul trecu în dreapta ei, dispăru. Nu ieşit din raza vizuală, ci *dispărut cu totul.*

Aparitorul, cartea lui, scaunul său şi toată partea dreaptă a cabinei. Complet absente.

Dintr-un reflex de uimire se uită unde fusese el. În momentul în care îi trecu în partea stângă a feţei, reveni, intermitent, o apariţie.

— Nu plângi? Înţeleg. Ai exersat detaşarea, presupun. Armata adunată la Sieroch e împrăştiată, cum am intenţionat. Munca ta s-a terminat. Acum ceilalţi îşi încep însărcinările lor.

Ridică creionul, încruntându-se, făcând un semn în aer.

— Ştii c-am suferit o pierdere tulburătoare în acele ultime zile. Un agent în rândul preoţimii ilykari, vital pentru proiectul nostru din Aurdwynn. Era o stăpână a secretelor pentru toată rebeliunea. Îl bănuiesc pe Xate că a mirosit-o şi a ucis-o. Ai găsit vreun indiciu... *ce faci*?

Baru îşi mişcă nasul la stânga şi la dreapta, în timp ce el o privea încruntat. Stânga, dreapta, stânga... de fiecare dată când bărbatul trecea la dreapta nasului ei, dispărea într-o clipită.

— Adu-mi doctorii! cârâi ea.

*

Au o tehnică inteligentă. Stratagema preferată a lui Xate Yawa, a Mascaradei, a puterii conducătoare din spatele Tronului Fără Chip. „O capcană.” Bănuieşti răzvrătire şi gândire neigienică? Dă-i un loc cald să se adune. Lasă să se ducă vorba. Vezi cine dă fuga într-acolo să muşte momeala.

Vezi cine le oferă sprijin, cine le spală banii, cine le ascunde secretele.

O metodă preferată devine însă previzibilă. Trebuie create tehnici noi. Ştiinţa guvernării trebuie extinsă.

De ce să aştepţi o rebeliune inevitabilă? De ce să accepţi riscul trădării într-un moment-cheie strategic? Aurdwynnul nu poate fi guvernat. Toţi ducii, toate credinţele şi liniile lui de descendenţă reprezintă o enigmă groaznică. Un sistem bolnav, neprofitabil, nedispus la schimbare ca să corespundă cerinţelor dezvoltării incrastice.

Dacă vrei să eviţi un foc mare, arde uscăturile. Nu-ţi trebuie decât o scânteie potrivită.

O scânteie care pricepe că o revoluţie rapidă şi eşuată acum ar fi mai umană decât o baie de sânge peste zece ani. Cineva care priveşte înspre un orizont mai îndepărtat. Râvneşte la o putere mai înaltă, chiar şi cu un preţ îngrozitor şi neanticipat.

Iar data viitoare când Aurdwynnul vede acea

scânteie, data viitoare când ridică mâinile spre căldură, îşi va aminti: „Data trecută ne-am ars”.

În Falcrest, în Metademă, deţinuţii sunt condiţionaţi în următorul mod: li se permite evadarea. Li se oferă un salvator, un colaborator. Li se strecoară o cheie în mâncare. Îi lasă să ajungă aproape de libertate, îi lasă să simtă triumful adevărat: „Nu m-ar fi lăsat ei să ajung aşa departe!” Aici este esenţa: dă-le gustul victoriei, siguranţa că *asta* nu se poate să facă parte din joc.

După care ia-le-o de sub nas. Colaboratorul îi trădează. Cheia nu va deschide uşa cea mai aproape de ieşire.

Prin suficientă repetiţie, majoritatea deţinuţilor învaţă să ignore o cheie, o uşă deschisă, o şoaptă care-i îndeamnă să fugă. Conduşi afară în stradă, au să aştepte să fie duşi înapoi în celulele lor.

După o vreme, încep să-i înveţe pe noii deţinuţi să facă la fel.

Victorie

Rana îi înghite lui Baru Cormoran jumătate de lume.

Medicul de bord de pe *Sulane* nu o poate explica. Fregata o duce spre est, pe alizeu, către o altă corabie cu pânze roşii, *Helbride.* Aparitorul o urcă la bordul ei cu un rămas-bun

scurt:

— Mai am treabă în Aurdwynn. Căpeţele destrămate care trebuie legate. Când termin, am să mă întorc cu ultimul tău test. Îngrijeşte-te de boala ta.

„E durere”, îşi zice Baru. „E trădare.” Nu poate scăpa logicii acestui lucru. Şi-a pus toate amintirile despre Aurdwynn, toate lucrurile pe care nu le poate îndura, în acea parte de lume. Şi a închis-o.

Atunci de ce oare tot îşi mai poate aminti? De ce stă la copastie, uitându-se la jumătate dintre păsări dând roată pe jumătate de cer, simţindu-se ca o jumătate de om? De ce întinde mâna în puterea nopţii după o femeie care nu-i acolo?

„Prea departe”, îi spusese preotesei din Haraerod. „Am mers prea departe.”

Acceptase târgul fără să înţeleagă preţul. O greşeală groaznică pentru o contabilă.

Echipajul de pe *Helbride* o venerează. Membrii săi nu fac parte din Marină. „Excelenţa Voastră”, o strigă ei, cu aceeaşi veche formulă de adresare politicoasă, dar rostită cumva mai slab, cu o inflexiune de teamă amestecată cu respect.

O duc într-un loc secret. Un castel pe ţărmul unui ţinut cu cer de ardezie unde ţipă păsările de mare şi valurile se izbesc de stânci. Pentru uzul agenţilor Tronului, zic ei, al *Tronului,* al consiliului ascuns. Ei îl numesc Fortăreaţa

Nepomenită.

Pe durata şederii, ea e lord şi stăpân. Administratorii şi servitorii îi spun că i-au fost trimise efectele personale din Aurdwynn, deşi nu i-au putut găsi nimic drag, aşa că i-au adus drapele, însemne şi trofee.

„Bun”, zice ea. „Puneţi emblemele ducale pe peretele de sud al sălii tronului. (Sunt steaguri arse şi rupte din bătălia de la Sieroch, steaguri de-ale lui Oathsfire, Lyxaxu, Pinjagata şi Ihuake, Vultjag. Steaguri de-ale ei.) Puneţi şi săbiile, şi lăncile tot acolo sus!”

Iar pe peretele de nord îşi atârnă însemnele loialităţii ei: palimpsestele din piele de oaie, hârtie crem marmorată, punga ei cu lanţ. Un sigiliu imperial nefolosit de la Casa Guvernatorului din Treatymont, cel pe care l-a imaginat Cattlson, cu coarnele de cerb.

Medicii militari de la Fortăreaţa Nepomenită au un diagnostic.

„Nu eşti pe jumătate oarbă. Rana e mai adâncă de atât.”

Îi pun mâna pe partea capului unde a lovit-o barosul peste coif.

„Creierul tău nu mai poate înţelege jumătate de lume. Emisfera stângă a vederii tale îţi este întregul univers.”

Poate sta în centrul sălii tronului, să se învârtă în jurul axei sale, precum lumea care creează o nouă zi, şi să schimbe ceea ce este ea.

Stindarde ducale şi săbii de rebeli. Ori bani, pungă, mască şi cerneală.

O trădătoare în oricare dintre cazuri.

„Ţi-e foame?”

Repausul la pat i-a luat o parte din puterea din umeri şi din braţe. E vorace. Doctorii îi pun dinainte o farfurie cu carne de viţel, iar ea o mănâncă prea repede. „Mai vreau”, zice ea. „Sunt slăbită.”

„Ai mâncat doar jumătatea stângă a farfuriei.” I-o întorc pe partea cealaltă şi cumva e iar plină. „Vezi?”

Ea încearcă să deseneze un ceas, ca test. „Ai înghesuit toate cele douăsprezece ore între şase şi miezul nopţii”, spun ei.

Începe să râdă, scoţând un sunet sălbatic, hohotit, lunatic. Ce altceva poate să facă? E doar o şansă chioară. Doar un baros la creier, o vânătaie pe minte. Nu înseamnă absolut nimic.

Dar e atât de elegant.

La castel sunt provizii de chimicale, tot arsenalul de otrăvuri şi medicamente. Mergând în căutarea lor pe holuri în miez de noapte, urmate de fantomele victimelor ei, de absenţa din patul ei, se gândeşte la un sfârşit, dar, în cele din urmă, se mulţumeşte să înghită sare şi să vomite până se simte curăţată.

A ajuns atât de aproape de tot ceea ce şi-a dorit când a început totul.

Numai că acum ştie că nu se va opri aici. Ceea

ce i-a spus lui Tain Hu: „Dacă vor schimbare, trebuie să se facă utili Falcrestului. Să găsească o cale de avansare din interior”. Femeia care a zis asta, care a auzit răspunsul: „Pentru unele lucruri nu merită să te afli în interior”, e moartă. Măcar a salvat-o pe Tain Hu.

Trece o lună de sare şi piatră.

*

Vine o scrisoare pentru ea.

Eforturile tale din Aurdwynn au realizat şase decenii de progres anticipat într-un singur an. Puterea aristocraţiei ducale a fost spulberată, regimul nepopular al Guvernatorului Cattlson măturat de la putere, iar poporul e pregătit să accepte un singur conducător carismatic şi progresist. Ai scos la iveală un agent stakhieczi şi ai strâns informaţii critice despre monarhia lor restabilită. Odată înlăturată ameninţarea rebeliunii, ne putem duce la îndeplinire scopul de a restructura Aurdwynnul într-o fortăreaţă şi o bază de resurse împotriva ameninţării stakhieczi.

Eşti obiectul unei mari curiozităţi. Avem de ceva vreme un reprezentant de origine stakhieczi. O candidată aurdwynni de sânge maia imperial se poate să-şi încheie în curând ascensiunea. Aceste tipuri rasiale însă sunt bine înţelese de ştiinţa incrastică. Tu vei fi prima souswardi care să păşească dinapoia Tronului,

aducând ereditatea amestecată a imperiului tu maia şi al încăpăţânatelor federaţii oriati.

Te-ai dovedit a fi de valoare. Nu mai rămâne decât să-ţi închei ascensiunea. Îţi vom trimite un ultim test.

Omagiile noastre,
Itinerantul
Isihastul
Renascentul
Căutătorul de Stele
(în lipsă) Aparitorul

Ei nu le simt lipsa soldaţilor şi Guvernatorului pe care i-au sacrificat. Vieţile acelea au fost un preţ corect, un foc care să ardă uscăturile, dinţi care să tragă otrava afară.

Un preţ corect.

Se simte suficient de bine încât să îndrăznească să se urce pe crestele zidurilor fortăreţei, nu pe zidul dinspre mare, ci pe zidăria de piatră care dă spre estuar. Cerul înnorat e oţel şi lumină de lampă. O însoţeşte un concubin. Dintr-o veche obişnuinţă ţine socoteala păsărilor de pe fluviu şi din mlaştină, o numărătoare de corcodei, păsări ale furtunii, fregate, jacana cu picioroange.

— Eşti un om educat? îl întreabă ea pe concubin. Trebuie să fii. Tronul îşi educă spionii, nu-i aşa?

— Excelenţa Voastră?

Jocul lui e impecabil, pielea întunecată oriati fără pată, constituţia de acrobat. Cine l-a trimis a făcut o alegere calculată. Mai că a făcut alegerea potrivită. Nici măcar aproape de cea potrivită.

Oare cu câţi ani o fi mai mare decât el? Trei, patru? Se simte străveche.

Se întoarce cu faţa la el. Estuarul şi păsările trec rapid la dreapta ei şi le pierde, chiar şi strigătele, chiar şi zgomotul brizanţilor.

— Ştii *Îndoiala ierarhică*?

Creasta zidului se lasă în curtea exterioară din spatele lui. Tânărul face un pas nervos înainte.

— Bineînţeles că ştiu *Îndoiala,* spune el. Sabia ucide, dar braţul mişcă sabia. E braţul de vină pentru crimă? Nu. Mintea mişcă braţul. E mintea de vină? Nu. Mintea a depus jurământ şi doar îşi face datoria, aşa cum stă ea scrisă de Tron. Prin urmare, orice slujitor al Tronului este nevinovat.

Ea dă din mână făcându-i semn să se oprească.

— Destul de bine.

— Vă alină *Îndoiala,* doamna mea? întreabă el.

Ea se uită la o jacana care merge pe frunze.

— Ce durere mi-ar trebui alinată?

Concubinul se apropie şi mai mult, cu braţele încrucişate şi mâinile pe umeri de parcă devenise brusc conştient de vântul dinspre mare.

— Se spune că aţi ridicat tot Aurdwynnul la

rebeliune, dar că, de fapt, vă slujeaţi Tronul.

Ea râde în vânt, mişcată de naivitatea prefăcută a băiatului.

— Ar fi o lovitură vicleană, nu-i aşa? Să aduni toată nemulţumirea aia sub steagul unui birocrat rebel. Şi apoi... şi apoi...

Băiatul o priveşte cu ochii mari, prefăcându-se că aşteaptă ceva, prefăcându-se că acesta nu e un test. O mână invizibilă care-i cercetează rănile.

— Şi atunci, cu o lovitură la momentul atent ales, să stângi acel foc, spune ea. Să transmiţi un mesaj: „Aţi fost în puterea noastră de la bun început. Baru Pescăriţa a fost a noastră. Rebeliunea voastră a fost a noastră. Următoarea rebeliune tot a noastră va fi, la fel şi următoarea şi cea de după ea, chiar şi când credeţi că victoria e reală, chiar şi când vărsaţi sânge despre care credeţi că ne e drag. Tronul controlează totul.”

— O lovitură vicleană, este de acord băiatul, care încă mai vorbeşte cu piatra de pe meterez. Dar, doamna mea, se spune că toate legăturile sunt reciproce. A-i trăda, a-i conduce ştiind că îi veţi trăda, trebuie să vă fi produs suferinţă...

Ea îl apucă de gât şi-l izbeşte de parapet. El e mai înalt, dar mai slab, iar ea a trăit un an ca Baru Pescăriţa, a purtat armură şi arme, fiică a unui fierar, a unei vânătoriţe şi a unui scutier.

— Ce vrei să insinuezi, micuţule

supraveghetor? şuieră ea. Că am ajuns să-mi iubesc tovarăşii, pe Xate Olake cel cu barba căruntă şi pe ducesa Tain Hu? Că am plâns când le-am predat armatele? Că încă mai plâng şi caut alinarea în filosofia veche?

Băiatul aşază o mână pe încheietura ei. Ea se apleacă spre el să-i vorbească încet:

— Susţii că există trădare în inima mea?

— Nu, doamna mea, zice el sufocându-se.

Îşi lasă mâinile să-i atârne neajutorate, deşi trebuie să fi fost învăţat să se lupte.

— Nu. Nu. Aţi fost loială tot timpul şi niciodată n-aţi şovăit. N-au însemnat nimic pentru dumneavoastră. Îmi cer iertare.

Îi dă drumul.

— Eu sunt nevinovată, spune. Am fost un instrument. Nu simt nicio remuşcare.

— Doamna mea.

Băiatul ridică bărbia subţire, dezgolindu-şi gâtul.

— Am exagerat.

Baru îi prinde gâtul între degetele înmănuşate. Ochii lui sunt larg deschişi şi foarte căprui cu punctuleţe aurii, iar ea se gândeşte la Tain Hu. El respiră cu mici icnete rapide şi înfricoşate, îşi trece limba peste buze şi închide ochii.

Baru se uită la buzele întredeschise ale concubinului, simte mirosul anasonului pe care el l-a înghiţit ca să-şi împrospăteze respiraţia şi vede celălalt test. Nu l-a luat niciodată pe băiat

în pat.

„Inteligent”, îşi zise ea, „să te oferi ca test. Ar trebui să te sărut, nu? Tu şi cu stăpânii tăi credeţi c-aţi găsit cum să mă controlaţi. Eu însă m-aş putea smulge de sub acest control dacă m-aş apleca un pic mai în faţă. Dacă aş privi în ochii lui Tain Hu şi m-aş folosi de tine”.

Îl lasă întins lângă parapet şi se întoarce spre estuar, astfel încât el să cadă la dreapta şi să dispară din raza ei vizuală. Ştie că el trebuie să fie încă acolo, dar rana ei îl înghite.

Dincolo de păsările furtunii care se rotesc, la orizont se află o pânză roşie.

Revoltă în inima ei. Foc în epavă.

— Băiete! spuse ea, sperând ca el să nu fi fugit. Du-te şi trezeşte-mi suita! Am să mă întâlnesc cu ei în golf.

*

Baru priveşte marea izbindu-se de pietre cât intră în port corabia cu pânze roşii. Din când în când, şambelanul ei o ia de braţ şi o întoarce cu faţa spre Fortăreaţa Nepomenită, ca să-i aducă aminte de existenţa acesteia.

„Sunt mutilată”, îşi zise ea. „Am să pic testul. Totul va fi fost în van.”

Apoi, răzvrătită: „Dacă trec, va fi fost pentru ceva?”

Taranoke. Falcrest, apoi Taranoke...

Corabia cu pânze roşii lasă la apă o barcă. Baru face semn să i se aducă un ochean şi îi

studiază pasagerii. Vâslaşi. Infanterişti marini. O siluetă învăluită în stofă de lână neagră, cu încheieturile mâinilor legate de glezne. Şi Aparitorul, cu steagul aprins al părului lui.

Deci corabia a venit din Aurdwynn. Aproape că se gândise (ha!) că Aminata s-ar putea să fie la bord.

Barca vine la ţărm. Aparitorul înaintează greu de la brizant la piatră, cu un zâmbet cald şi mâna dreaptă ridicată a salut.

— Baru Cormoran! strigă el, pe deasupra protestelor ascuţite ale păsărilor marine. Chinul tău se apropie de sfârşit. Rebeliunea s-a prăbuşit. Dragostea pasională a lui Lady Heingyl Ri pentru Bel Latheman ne-a oferit un simbol al reconcilierii, iar cu Lady Heingyl – Ducesa Cerbilor, aş zice – instalată Guvernator şi cu Xate Yawa rechemată în Falcrest, în Aurdwynn e pace. Drapelul Republicii Imperiale flutură necontestat.

Îşi lasă partea stângă deschisă spre el ca şi cum s-ar pregăti de un duel.

— Ce se aude despre Xate Olake cel cu barba căruntă, duce de Lachta, şeful spionilor mei? întreabă ea cu calm, răceală şi ochii nemişcaţi.

— Mort, zice Aparitorul. Scos cu foc din vizuină. I-am luat eu însumi urma în Crestele Iernii. Noi băştinaşii le cunoaştem mai bine.

Îşi aminteşte cum i-a ţinut gâtul concubinului între degete. Tremură din cauza acestei

amintiri, a dorinţei de a nu-l slăbi din strânsoare până când nu-i cedează gâtul.

— Bravo! zice ea, netezindu-şi pantalonii pe şolduri. Xate Olake nu era uşor de întrecut în şiretenie.

— Destul de uşor, după cum s-a şi întâmplat, spune omul Tronului.

Lasă o mână în jos de parcă lasă amintirea bătrânilor rebeli în port.

— Aşteptăm cu toţii cu nerăbdare să-ţi închei ascensiunea, să-ţi livrăm recompensa.

— Pentru o provincie în dar îmi sunteţi încă îndatoraţi, zice Baru încrezută, sigură pe sine şi arzând în secret de dorinţa de a se întoarce şi de a-l pune pe acest om şi tot ce i-a cerut el în dreapta ei oarbă.

— Înţelegerea rămâne valabilă, desigur. Ai aţâţat şi-ai înăbuşit rebeliunea, iar în schimb noi te înălţăm la o poziţie în spatele Tronului fără Chip.

Bărbatul arată spre barca trasă pe plajă, spre prizonierul în stofă de lână.

— Doar un test. Ca să ne asigurăm că nu ţi-ai jucat prea bine rolul.

Ea vrea să se uite la barcă, să-şi elimine cele mai mari temeri, dar nu poate arăta slăbiciune întrerupând contactul vizual. Ridică bărbia.

— N-am dat nicio pricină de îndoială.

Aparitorul râde.

— Tronul pune la îndoială loialitatea oricui,

Baru Cormoran. Tronul, mai presus de toate, doreşte controlul, iar pe tine încă nu te controlează. Deşi există şoapte...

Vine mai aproape, iar Baru îşi simte şambelanul şi întreaga suită retrăgându-se, ca şi cum îl recunoscuseră pe adevăratul lor stăpân.

— Se zvoneşte că nu ţi-ai luat iubiţi cât ai stat în Aurdwynn, şopteşte omul Tronului, cu un rânjet şiret şi tainic. Se zvoneşte că eşti fiica unui fierar, a unei vânătoriţe şi a unui scutier, doi dintre ei sodomiţi. Unii spun că aşa se nasc toţi copiii în ţara ta natală: dintr-o mamă şi mulţi taţi.

— Ce barbar! exclamă ea. Ce noroc c-am fost luată de-acolo ca să fiu crescută într-o şcoală şi să cunosc numele păcatului!

Bărbatul numit Aparitorul se apropie şi mai mult, pleacă repede capul, ca o cobră, de parcă voia s-o muşte şi, brusc, nu mai e omul Tronului. O priveşte cu o expresie de sinceritate extrem de vie şi disperată, iar ea mai-mai că o crede.

Numai că îşi aduce aminte de propria ei sinceritate cu Tain Hu. De ce ascundea ea.

— Cu adevărat norocoasă, spune el. Control, Baru Cormoran, *control,* prin orice mijloace îşi poate asigura Tronul. Nu slăbi deloc hăţurile! Sodomiţii primesc fierul roşu, dar noi nu le invidiem pe tribadiste pentru cuţit. Eşti gata să trăieşti sub jugul acestei ameninţări?

Empatia se roagă să iasă din străfundul creierului ei, dar ea nu-i dă ascultare. Inteligent, îşi zice Baru, să-l trimită pe omul acesta ca un avertisment viu: „El este aşa cum ai să fii tu”.

— Asta e o mărturisire? şopteşte ea cu partea stângă a gurii. Acum te controlez eu, prin ameninţarea fierului?

El îi râde în faţă.

— Testul tău, doamna mea! strigă şi face semn spre barcă, unde soldaţii ridică metri de stofă de pe pădureanul-cavaler încătuşat al Vultjagului, javra brigandă, ducesa Tain Hu.

*

Ea trebuia să fie în siguranţă. Scoasă de pe tabla de joc.

Dar, sigur că s-a întors acasă, să dea piept cu moartea, să-şi salveze căminul. Ce altceva avea?

Baru mereu uită: mai sunt şi alţi jucători.

*

Aşteaptă în beciurile de sub Fortăreaţa Nepomenită pentru o audienţă cu generalul ei.

Părinţii săi au blestemat-o cu o minte flămândă, plină de frământări, o minte pentru contabilitate, pentru număratul păsărilor, pentru trădare. Acum îndreaptă acele frământări înspre trăsături ale rănii ei. Cât de adâncă e? Se va agrava?

Va veni o zi în care să stea în brizant, cu marea la stânga şi uscatul la dreapta, şi să uite

că există o lume între valuri?

S-a agăţat de sabia Aminatei prin tot ce-a trecut. Acum o pune la lucru din gardă în gardă, de sus stânga spre jos dreapta, boul, neghiobul şi toate celelalte. Când o trece pe partea dreaptă, sabia dispare. Îi mai simte mânerul, greutatea, mişcarea. Trupul ei continuă să funcţioneze şi pe partea aia. Sabia însă e o fantomă.

Şi dacă, de fapt, nu există nicio rană? Dacă şi-a încuiat în emisfera oarbă toate resturile trădării ei, toate iubirile şi grijile pe care le-a adunat?

Clatină din cap. Loveşte repede de la dreapta la stânga, despicându-i burta unui duşman-fantomă. Aşa cum a învăţat-o Aminata.

— Excelenţa Voastră.

Concubinul cu răsuflarea de anason face semn din cadrul uşii.

— Prizoniera e gata să vă primească.

Ea face semn cu sabia a nerăbdare.

— Părăseşte încăperea! Am să vorbesc singură cu ea.

Undeva în ultimul ceas, cei din suita ei au renunţat să mai pretindă că şuşotesc şi bârfesc. Liniştea lor atunci când ies în şir indian arată disciplină. Aparitorul vine ultimul.

— N-ai s-o faci între patru ochi, o avertizează el. N-au să fie nici vorbe tandre, nici milă secretă. N-ai să oferi privilegiul morţii de mâna

ta. Vei porunci execuţia ei, oamenii tăi au s-o înece în brizant, iar trupul ei va merge în Falcrest, ca să putem şti că a murit în dureri şi nu prin vreun aranjament.

În ochi i se vede o fisură. Ceva din el o compătimeşte. Poate că şi el a făcut asta odată.

— Îmi pare rău, dar aşa trebuie să se desfăşoare lucrurile.

— E o duşmancă a Tronului, zice Baru cu răceală în glas. De ce să-i arăt milă?

Fisura făcută de sentimentele dinăuntrul lui se închide.

— Cruzimea are să te ducă departe, spune el, numai că vorbele lui nu sună a laudă.

Iese, iar concubinul care-i este spion o zbugheşte înaintea lui. Uşile exterioare se închid şoptit graţie balamalelor date cu untură de peşte.

Baru se întoarce spre încăpere, târându-şi sabia ca lesa unui câine de vânătoare.

*

Tain Hu stă de cealaltă parte a unei mese înguste din lemn de stejar, încătuşată de un scaun de brad cu spătarul înalt. Temnicerii ei au dezbrăcat-o de veşmintele de piele sărată şi au îmbrăcat-o într-o robă de mătase şi fier. Faţa ei de şoim de tundră – nasul rupt, obraji de bronz, ochii căprui – nu are semne. Dar toată puterea, toţii muşchii care purtau armura i-au dispărut din trup. A fost înfometată.

Baru încearcă să vorbească, să lovească prima. Cuvintele însă o abandonează. Sunt prea multe lucruri de zis sau numai un lucru de zis. Şi nicio cale de a-l zice.

În tăcere, Tain Hu ridică ochii.

— Excelenţa Ta, vorbeşte ea, plecând capul, ca şi cum încă-i era general, iar Baru încă era Mâna Mai Corectă.

Baru îşi pune sabia între ele ca pe un mic zid, mai jos de vinul pe care l-au lăsat servitorii, şi se aşază pe celălalt scaun. Vrea mai mult decât orice să zâmbească şi să răspundă ultimului lucru pe care i l-a zis Tain Hu, acel salut somnoros: „Bună dimineaţa!”

„Bună dimineaţa şi ţie, *imuira. Kuye lam.”*

Într-o urgie de a se pedepsi singură, între înghiţituri de sare, căutase ce însemnau aceste cuvinte ca să fie sigură de amintirea ei, ceea ce o adusese mai aproape de marginea prăpastiei decât fusese vreodată.

Avea să fie însă numai batjocură.

„Cum ai putut să permiţi să se întâmple aşa ceva?” se întreabă ea. „Cum ai putut să permiţi aşa ceva, ştiind cine erai, ce rol trebuia să joci? Ai fi putut să întorci spatele şi să te salvezi.”

Numai că n-o făcuse. N-ar fi putut niciodată.

Tain Hu o priveşte cu ochi pustii.

— Ai venit să mă ucizi? întreabă ea.

Se poate ca moartea să fie cea mai mare speranţă care i-a mai rămas.

— Nu, răspunde Baru. Asta se întâmplă mâine. Ai să fii înecată la flux, ca Tronul să poată spune că luna şi stelele te-au judecat. Falcrestului îi place să se alinieze cu asemenea legi.

— Am înţeles.

Tain Hu dă din cap de parcă aşa era corect şi aşa se cuvenea.

— Moartea mea are să-i aducă vreun avantaj lui Baru Pescăriţa, stăpâna mea juruită?

Baru toarnă vin roşu cu mână sigură, umplând o cupă, apoi alta. Vrea să implore, să urle: „Încetează! Leapădă-te de mine, alungă-mă, spune-mi că sunt falsă, blestemă-mi numele! Dă-mi orice altceva în afară de calmul ăsta loial!”

— Are să-mi aducă un avantaj, răspunde ea. E ultimul meu test de loialitate faţă de Tron.

— Dă-mi voie să propun un toast, atunci! spune Tain Hu, fără sarcasm în priviri, fără vreo umbră de mânie care să îndulcească lovitura. Pentru loialitatea ta de nezdruncinat!

Baru se uită în stânga, aşa că Tain Hu dispare pentru o clipită. Dispărută din raza vizuală, dar nu şi din amintire, pierdută din vedere, dar nu şi din avangarda de la Sieroch, cu calul ei de luptă galopând alb într-o revărsare de castaniu. Chipul însângerat ridicat spre ocheanul lui Baru, pumnii în zale strângând triumfători drapelul lui Cattlson.

Mintea ei de contabilă îşi notează: privirea

întoarsă ascunde femeia, nu şi durerea.

Probabil că Tain Hu a înşfăcat sabia de pe masă când ea şi-a întors privirea. Probabil că moartea se abate asupră-i prin orbire, iar ea n-are s-o ştie niciodată.

Trece însă o clipă şi nu vine nicio lovitură.

Baru îşi întoarce din nou privirea la masă, devenind iar conştientă de Tain Hu. Generalul ei o priveşte în tăcere. Baru mută un pahar de vin pe masă, de-a curmezişul.

— Am vrut să explic, zice ea, ca să ştii pentru ce-ai să mori. Cred că-ţi datorez o explicaţie.

Deja vorbeşte ca unul dintre ei. O creatură Falcresti. O trădătoare a propriei sale copilării.

Tain Hu ia paharul cu mâinile bătătorite, trăgând de cătuşe.

— Nu-mi datorezi nimic, am jurat să mor pentru tine.

Ridică precis din umeri. Vinul de-abia i se mişcă în pahar.

— Aşa are să fie.

„Îţi înţeleg strategia, Tain Hu”, îşi zice Baru. „Înţeleg ordinea de luptă. Tu te duci la moarte cu o loialitate superbă. Eu îmi măsor trădarea cu credinţa ta şi asta mă consumă, acum şi pentru tot restul vieţii. E cea mai mare suferinţă pe care mi-o poţi produce. O să funcţioneze.”

— Nu există Împărat pe Tronul fără Chip, spune ea. În spatele măştii şi al conducătorului de faţadă se află un comitet, un consiliu închis.

Fiecare membru...

— ...deţine un secret care l-ar putea distruge pe un altul, spune Tain Hu. Aşa că membrii Tronului sunt legaţi unii de alţii prin frică. Iar ţie ţi s-a oferit un loc, cu preţul unui serviciu periculos, pornirea unei false rebeliuni în Aurdwynn, astfel încât Tronul să-i poată îndepărta pe cei care nu sunt loiali. Credeai că Mascarada va recuceri în mod inevitabil Aurdwynnul şi c-ai putea reduce vărsarea de sânge. Ştiu.

— Cum? întreabă ea şoptit. Cum de-ai putea să ştii?

— Dresorul tău cu părul roşu a considerat că era sigur să-i explice aceste lucruri unei moarte. A fost lungă călătoria spre est.

Tain Hu ridică iar din umeri. Vinul din pahar rămâne din nou nemişcat, ca şi cum se lăuda cu precizia ei în toate lucrurile.

— Am vrut să înţeleg femeia de dincolo de mască, cea pe care o cunoşteam. Am vorbit mult cu el.

Baru închide ochii. Ştia ce îi dăduse Aparitorului la schimb, la fel cum ştiuse ce făcea la Sieroch, la Drumul lui Fuller. Bineînţeles că ştiuse. Bineînţeles că ştiuse.

— Şi ce ţi-a cerut la schimb? Ce era sigur de spus pentru o moartă?

Gura lui Tain Hu nu se mişcă, dar ochii i se încordează într-un zâmbet slab.

— Spune-mi.

Baru se apleacă peste masă, peste sabie.

— Spune-mi ce secrete i-ai oferit Tronului. Sau jocul tău de-a loialitatea nu merge atât de departe?

Tain Hu nu tresare.

— Ce secrete aş putea şti eu despre Baru Pescăriţa? Ce adevăr mi-ai oferit tu mie vreodată?

Râde tăcută.

— Ai fost înţeleaptă. Nu te-ai încrezut decât în tine.

— A existat unul, spune Baru, iar vocea ei îi sună groaznic în urechi, împovărată de amintirea crimelor mai frumoase şi mai dragi decât rebeliunea şi trădarea.

Tain Hu îşi priveşte mâinile. Pune paharul pe masă, mişcare cu mişcare, ca şi când era uimită că-şi putea mişca încheieturile.

— A existat ceva.

Dă din cap gânditoare.

— Dar eu m-am întrebat: „Ar trebui să-l menţionez? L-ar interesa să ştie o minciună? Cu ce ar sluji scopurilor Tronului să ştie o minciună, Tron care încearcă să lege prin adevăr?”

„A existat ceva.” Acea noapte şi tot ce însemnase ea.

— N-a fost minciună, şopteşte Baru.

— M-am întrebat dacă a fost, în nopţile lungi de după Sieroch, şopteşte la rândul ei Tain Hu.

M-am întrebat dacă ai putea fi suficient de neghioabă încât să te îndrăgosteşti chiar dacă ştiai ce trebuie să faci. M-am întrebat dacă tot ceea ce mi-ai şoptit în noaptea aia ar putea fi adevărat, în loc să fie o prefăcătorie inteligentă, o cale de a mă orbi. Nu te-am crezut neghioabă, Baru Pescăriţa, dar, desigur, nici pe mine nu m-am crezut, şi totuşi am fost.

Se apleacă în faţă, cu palmele pe masă şi părul ei ciufulit, de culoarea nisipului, tuns scurt încă mai e umed de la apa de mare. Apropierea ei trezeşte răzvrătire în pieptul lui Baru.

— Aşa că i-am spus, zice ea.

Deci Tronul îşi are secretul, iar Tain Hu îşi are mica ei răzbunare. Fierul roşu pentru sodomit, iar pentru tribadiste, cuţitul. Nu *acum,* desigur, nu câtă vreme e loială. Dar dacă Baru Cormoran li se întoarce împotrivă, dacă face o greşeală, dacă vreodată devine o ameninţare – cuţitul.

— Am un sfat pentru tine, acum că amândouă ne-am dat loviturile, spune Tain Hu.

Se apleacă în faţă rezemându-se pe braţele încă încordate la amintirea forţei pe care o aveau odată, iar Baru şi-o aminteşte cum se apleca peste masa de lucru în Vultjag, indicând punctele slabe ici şi colo.

— În calitate de general al tău.

„Uite unde te-a dus sfatul!” îşi zice Baru cu amărăciune. „De ce să ascult?”

Numai că Tain Hu nu s-a înfrânt singură.

— Vorbeşte!

Umerii laţi ai ducesei se încordează.

— Ar trebui să mă omori. Să sfidezi Tronul şi să-ţi asiguri puterea.

— N-ai auzit nimic? sare Baru. Te-a derutat omul lor? Îmi dovedesc loialitatea ucigându-te, Hu. N-ar fi nicio sfidare.

— Ai să dai greş, spune ducesa. Ei o ştiu şi speră să dai greş.

În lumina lămpii, vinul dintre ele pare la fel de închegat ca sângele vechi.

— Nu trebuie decât să dau un ordin, zice Baru, continuând cu un venin zeflemitor în glas, pe care însă nu-l simţea: Pot să dau ordine grele, ducesă.

— Trebuie să te uiţi când se întâmplă, fără să tresari, fără să te mişte. Şi nu eşti în stare.

Tain Hu priveşte în gol, se uită la propria-i moarte.

— Ai să vezi fluxul crescând şi ai să-i implori să mă cruţe. Ei au să fie de acord. Au să-ţi acorde înălţarea şi au să mă ţină pe mine drept animal de companie, ştiind c-ai face orice să mă fereşti de rău. Eu am să le fiu puterea asupra ta.

În colţul buzelor ei se iveşte un licăr de lumină ca umbra unui zâmbet.

— Mai bine pentru tine, zice ducesa, ar fi fost să mă laşi să mor la Sieroch. Mai bine să nu fi încercat niciodată să mă salvezi.

Baru vrea să protesteze, dar vorbele ei o

îngheaţă ca adevărul. A visat lucrurile astea în toate lunile care au trecut de atunci, cât s-a întrebat care are să fie ultimul ei test: „S-o cruţ, s-o cruţ. Am să fac orice ca s-o cruţ”.

— Dar au secretul de care au nevoie, protestează ea. Tu li l-ai dat. *Au* deja o putere.

— Ar prefera ceva mai... concret. Se tem de tine, Baru Pescăriţa. Se tem de inteligenţa ta, de carisma, puterea ta de a ridica oamenii de rând. Se tem de loialitatea pe care o impui. Fără un secret puternic cu care să te lege – ceva mai mult decât un zvon şi o absenţă curioasă a iubiţilor – se tem de forţa pe care o vei avea printre ei.

Tain Hu închide ochii distanţi.

— El nu mi-a spus nimic din toate astea. Mi-a spus că se aşteaptă să mă execuţi fără să stai pe gânduri. Numai că tu m-ai învăţat să-mi ascult instinctul atunci când îmi dau seama de o minciună.

Distanţa scurtă dintre cele două părţi ale mesei e înnebunitoare ca un dinte stricat. Baru vrea s-o ajute, dincolo de tot sângele şi trădarea dintre ele. Vrea să se întoarcă la lunile de iarnă când umblau după provizii.

— De ce mi-ai spune aşa ceva? întreabă ea. De ce mi-ai oferi *ceva*?

— Pentru că n-a fost minciună, şopteşte Tain Hu şi-şi întoarce faţa de la ea.

Baru stă, se holbează şi încearcă să priceapă

golul din piept.

Mintea ei se frământă: se poate ca Tain Hu să vrea cu disperare să trăiască şi speră s-o păcălească pe ea ca s-o cruţe? Nu, nu i-ar păsa deloc de viaţa ei, nu cu Vultjagul şi Aurdwynnul pierdute, dar ar putea încerca să saboteze ascensiunea lui Baru, manipulând-o să dea dovadă de lipsă de loialitate faţă de Tron? La fel ca băiatul de pe metereze ar putea să fie totul un test al Tronului, aplicat printr-o Tain Hu înfrântă?

Soarbe din vin cu un calm prefăcut şi se agaţă de marginea unui adevăr rece: a venit aici jos ca să discute cu ducesa fiindcă spera că astfel i-ar fi mai uşor să se uite la ea cum moare. Spera să fie ură, strigăte, jurăminte de răzbunare fără moarte. O inamică pe care s-o înece a doua zi.

„Dacă implor, ar putea trăi”, îşi zice Baru. „Eu tot aş mai avea Tronul. Lor le-ar fi mai uşor, ştiind că astfel aş putea fi îmblânzită şi ţinută din scurt. Iar cu vremea, ea s-ar putea să mă ierte…”

Lui Tain Hu încep să-i tremure umerii. Lui Baru i se strânge stomacul. Dintre toate lucrurile, taman asta sperase să nu vadă: generalul armatelor Aurdwynnului înfrânt şi dărâmat. Moartea ar fi mai bună.

Tain Hu însă nu plânge. Chicoteşte răguşit, încet.

— Speranţa Aurdwynnului! strigă ea, ca şi

cum ar aduna în jurul ei un zid invizibil de scuturi. Dreptate de la o mână mai corectă!

După care râde, tremurând de veselie, cutremurându-se în cătuşe şi cu ochii aţintiţi asupra lui Baru.

— Speranţa Aurdwynnului!

O ţine tot aşa, iar după o clipă Baru îşi dă seama că nu mai poate suporta. Îşi întoarce scaunul la stânga, astfel încât ducesa Tain Hu cade în neant, iar urletul râsului ei ajunge la ea doar ca un ecou.

„Speranţa Aurdwynnului”, îşi zice ea şi-i înţelege jocul lui Tain Hu. Încă mai luptă.

Sabia e încă pe masă, în locul gol de la dreapta ei. Baru îşi termină vinul într-o tăcere lentă. Se întreabă dacă ducesa ştie despre rana sa. Dacă râde şi se dedă la insulte chiar şi acum, şi dacă ia tăcerea lui Baru drept tărie.

*

Vine fluxul chiar înainte de ivirea zorilor. Baru Cormoran încătuşează ea însăşi prizoniera. Îi şopteşte un cuvânt în urună la ureche, un cuvânt greu, o muşcătură de ţipar, după care se retrage să zică, probabil persiflând-o:

— Felicitări pentru victorie, ducesă Vultjag!

Tain Hu nu plânge.

Baru le porunceşte infanteriştilor marini să o ducă pe faleza de piatră de sub castel, unde sunt cele mai puternice valuri.

Tain Hu merge tot drumul, chiar şi împovărată

de lanţuri. Infanteriştii marini o leagă de piatră, trecându-i cătuşele prin brăţări ruginite. Dedesubt, marea se izbeşte de ţărm şi vuieşte.

Baru Cormoran, stăpân în trecere al Fortăreţei Nepomenite, membră în ascensiune a comitetului conducător al Republicii Imperiale, priveşte de pe un banc de stâncă de deasupra. Aparitorul măsoară locul cu pasul în spatele ei, cu părul fluturându-i în briza sărată.

— Dacă se înteţeşte vântul, e posibil ca valurile s-o azvârle în stânci, zice el. Ar fi o moarte groaznică.

Baru stă fără haină, netulburată de frig, care nu e la fel de puternic ca iarna în Vultjag.

— Aşa ar fi. Numai că Tain Hu era cândva puternică. Dacă se agaţă de lanţuri, s-ar putea să reziste suficient cât să se înece.

Aparitorul îşi aşază mâna pe umărul ei.

— Poate că există altă cale. Poate că Tronul ar accepta-o de ostatică.

— Nu mă pune la încercare! spune Baru, cu ochii la zorii de la orizont.

Începe să numere păsările pe care le vede. Observă un uliu care se roteşte în înaltul cerului, de parcă se ţine pe un curent cald deasupra unei văi împădurite.

— M-am săturat de micile teste ale Tronului!

Nivelul apei creşte. Tain Hu, udă până la brâu, pare să moţăie în lanţurile slăbite.

— Hipotermie, şopteşte Aparitorul. Apa e rece,

doamna mea. Dacă ar fi să o ridicăm acum, probabil am putea-o salv…

— Nu vreau să fie salvată.

— N-o iubeşti? îi şuieră la ureche omul Tronului. Mi-a povestit despre noaptea de după victoria de la Sieroch. Ai putea să ai din nou parte de aşa ceva.

— Asta a inventat? Curios!

Baru face semn către infanteriştii marini de pe stâncile de jos.

— Treziţi-o!

Unul dintre ei o izbeşte pe Tain Hu în umăr cu capătul turtit al suliţei. Aceasta ţipă, arcuindu-şi spatele, cu ochii fioroşi. Lanţul îi alunecă printre degetele palide şi tremurânde.

— „Tu faci cât o legiune pentru mine” Tain Hu, şopteşte omul Tronului. Ţi-aduci aminte de asta? Mi-a zis că aşa i-ai spus.

— Am spus eu multe.

Creşte nivelul apei. Un vânt uşor stârneşte spumă. Tain Hu strigă răguşită înspre şuvoiul de stropi, cu lanţurile tensionate pe după pumnii ei şi bicepşii încordaţi.

Baru îi aruncă Aparitorului o privire fugară.

— Când se termină corvoada asta mică, am treabă în Falcrest. Am transmis un mesaj în Aurdwynn, o demonstraţie de cât de departe putem ajunge. Acum e vremea să le cumpărăm loialitatea. Să scădem dările, să acordăm autorizaţii de căsătorie, să ne fie milă de micile

lor secte. Să le mai acordăm nişte libertăţi.

— Cauze care îţi sunt familiare, Lady Cormoran.

Omul Tronului îşi strânge mantia în jurul lui.

— Desigur. Ştiu de ce mă vreţi. Eu îi înţeleg pe oamenii ăştia. Mi-e în oase, în sânge.

O fixează, rece, cu privirea pe Tain Hu.

— Prin mine, vă extindeţi controlul.

„Aş vrea să mă poţi vedea, Hu!” îşi zice ea. „Nu tresar. Nu mă mişcă nimic. Speranţa Aurdwynnului, care nu le oferă niciun jug asupra ei. Chiar şi trădată, încolţită, ai plănuit bine bătălia. O muncă de savant.”

— Ironic, nu? zice ea. Ar fi putut să trăiască să-şi vadă poporul liber.

Aparitorul trebuie să strige ca să acopere vântul biciuitor.

— De ce faci asta? Ar mai putea încă să trăiască!

„Tot aţi mai putea să mă legaţi prin ea”, îşi zice Baru. „Dacă aş implora, dacă aş recunoaşte pur şi simplu ce înseamnă pentru mine, aş putea în continuare să merg în Falcrest, să stau la masa voastră şi voi aţi şti: «O avem sub controlul nostru». Aşa cum ei vă au sub controlul lor. Eu însă n-am să mă las legată ca voi. Am să merg printre membrii consiliului vostru şi veţi tremura în faţa a ceea ce aţi dezlănţuit.”

Un val ce se înalţă se sparge de stânci. Tain

Hu strigă în zori, tremurând de la efort. O pasăre fregată scoate zgomote ca de tobă pe deasupra lor.

Baru Cormoran îşi pune picioarele în poziţia duelistului, închizându-l pe omul Tronului la dreapta ei moartă, deschizându-şi partea stângă spre femeia care trage să moară jos. Spintecă aerul cu o sabie pe care nu o are.

A acceptat târgul Aparitorului în portul din Treatymont, gândindu-se că ar putea da Aurdwynnul pe guvernarea Taranokelui. De ce nu? Ce s-ar pierde, ce rău s-ar face? Mascarada ar zdrobi orice rebeliune. În mâinile ei, se putea asigura că acest lucru se petrecea repede şi cu milă. Iar cu puterea ei câştigată cu greu îşi putea salva căminul.

Numai că acum asta nu va mai fi de ajuns.

„Rămas-bun!” îşi zice în sinea ei. „Rămas-bun, *kuye lam*! Am să-ţi scriu numele în ruina lor. Am să te pictez peste istorie în culoarea sângelui lor.”

Vine fluxul. Omul Tronului o priveşte, aşteptând-o să ridice ochii şi să înceapă să numere păsările.

Scrisori

Egalilor mei din comitet,

Sper că Itinerantul a terminat argumentarea

valorii contribuţiilor mele. Înţeleg că tinereţea şi ereditatea mea pot suscita scepticism, dar vă asigur că experienţa a confirmat acum calitatea mea de savantă.

Mi-am încheiat analiza iniţială a documentelor Aparitorului. Ne aflăm, în mod clar, în faţa unor importante încercări strategice: o monarhie stakhieczi renăscută, o reacţie puternic ostilă la eforturile noastre continue de a destabiliza guvernele federative ale Oriati Mbo, un tipar din ce în ce mai vizibil de epidemie în vestul necucerit şi, desigur, descoperirile îngrijorătoare ale expediţiilor noastre pe Mama Furtunilor. (Trebuie să înfruntăm posibilitatea ca aceste mărturii oculare să nu fie halucinaţii şi ca legea firii de pe supercontinent să difere cumva de a noastră.)

În lumina acestor încercări, mă simt încurajată de succesul programelor din Metademă ale colegului nostru Isihastul. Limpeziţii s-au descurcat admirabil în Aurdwynn. Cu un acces crescut la liniile de germeni stakhieczoide şi maia prin intermediul populaţiilor-subiect din Aurdwynn şi Sousward, cred că se pot face paşi mari înspre noi rase specializate.

În ciuda acestor realizări, îndemn comitetul să-şi amintească lecţia preferată a protectorului meu. Există multe feluri de putere. Cât continuăm să îndreptăm Republica Imperială spre scopul nostru de încheiere cauzală totală,

este imperativ să evităm dependenţa de un singur instrument strategic, oricare ar fi acesta. Controlul total, integrat, de la mecanismele de bază ale eredităţii până la mişcările ideologice şi intelectuale ale întregului nostru imperiu, trebuie să rămână scopul nostru.

Aştept cu nerăbdare să lucrez cu voi.

Salutări,
Agonista

Dragă Aminata,

A trecut prea mult timp. Serviciul meu din Aurdwynn a ajuns la final. Din motive ce depăşesc sfera acestei scrisori, voi călători în Falcrest sub un nume fals.

Am citit despre promovarea ta la gradul de locotenent-comandor. Felicitările mele! La întoarcerea sa în Falcrest, am de gând să te recomand amiralului provincial Ormsment. Se poate să te întrebi de ce se gândeşte o tehnocrată să te recomande unui ofiţer-amiral şi, ei bine, ăsta e un motiv şi mai bun ca să-mi auzi povestea!

Când am venit la tine în Taranoke cu o problemă legată de mâini, m-ai învăţat despre politica internă a Marinei, despre intrigi de politică şi linii de protecţie care definesc corpul ofiţerilor. Acum că Parlamentul bate tobele de

război la oriati, mi se pare că se poate ca unii din Marină să fie nemulţumiţi de regimul curent din Falcrest. Mă întreb dacă am putea discuta iar despre politica Amiralităţii şi despre mutabilitatea guvernului.

Cine-ar fi crezut că acest cod din copilărie are să ne servească atâta vreme?

Caută-mă la adresa expeditorului! *Trebuie să ne punem la curent. Am o rană remarcabilă de arătat.*

Salutări,
Hoaţa sabiei tale

SUSPINĂ SUSPINĂ SUSPINĂ CAENOGEN CAENOGEN CAENOGEN PURITY CARTONE NUMAI PENTRU OCHII TĂI FELICITĂRI PENTRU REUŞITA ÎNDEPLINIRII ULTIMEI MELE ÎNSĂRCINĂRI. RĂMÂI CEL MAI BUN INSTRUMENT AL MEU. SUNT ÎNCÂNTATĂ ÎNDEOSEBI DE RECUPERAREA ŞI ADUCEREA PALIMPSESTULUI ŢINTEI. INFORMAŢIA ŢINTEI MI-AR FI PUTUT COMPROMITE SERIOS PROIECTUL.

IGNORĂ TOATE CELELALTE AUTORITĂŢI. IGNORĂ TOATE CELELALTE SEMNALE DE RECHEmarE. ÎŢI VEI PRIMI ORDINELE DIRECT DE LA MINE. ACUM SUNT UNUL DINTRE STĂPÂNII SUPREMI (ACCEPTĂ SCHIMBARE DE STATUT: CAENOGEN). ŢINE LEGĂTURA ÎN CONTINUARE SUB IDENTITATEA CONDIŢIONATĂ NORGRAF

RESPECTÂND TOATE MĂSURILE DE SECURITATE NECESARE.

NOILE TALE ORDINE SUNT:

DU-TE ÎN NORD ÎN MUNŢII CRESTELOR IERNII IA LEGĂTURA CU AUTORITATEA STAKHIECZI „REGELE NECESAR”

ÎNMÂNEAZĂ MESAJUL INCLUS. INFORMEAZĂ-L PE REGE CĂ L-AM GĂSIT PE PRINŢUL STAKHI DISPĂRUT. ÎNTOARCE-TE CU RĂSPUNS.

DISTRUGE ACEASTĂ SCRISOARE.

CAENOGEN CAENOGEN CAENOGEN SUSPINĂ SUSPINĂ SUSPINĂ

Jurispotenţei imperiale a Aurdwynnului, Excelenţei Sale Xate Yawa:

Îţi cunosc jocul.

Şi eu îl joc. Bănuiesc că deja am câştigat, dacă poţi numi asta victorie. Tu ţi-ai jucat rolul fără greş, desigur, ar fi trebuit să-mi dau seama de la început. Aurdwynnul te urăşte la fel de tare cât m-a iubit pe mine. Rechemarea ta va părea milă.

Pe mine m-a găsit cel numit Itinerantul când eram încă o copilă. Mă întreb care dintre ei te-a găsit pe tine şi când. Mă întreb la ce test final te vor supune când va veni înălţarea ta.

Aş vrea să pun să fii ucisă pentru ceea ce i-ai făcut lui La. Numai că nu pot să neg socoteala, eu una am făcut lucruri mult mai rele decât să omor un secretar pentru o suspiciune.

Obişnuiam să mă întreb dacă nu eşti un monstru. Acum ştiu răspunsul.

Dacă vrei putere în această lume, suficientă putere încât să o schimbi, se pare că într-adevăr trebuie să fii un monstru.

Îmi pare rău că nu ţi-am putut salva fratele. S-ar putea să fi fost o dovadă de milă. Ştia că eu l-am trădat, dar acum nu are să mai afle niciodată că l-ai trădat şi tu.

Totuşi, eu am încercat.

Ne vedem în Falcrest.

Ca să distrugi un imperiu,
trebuie mai întâi să înveți să-l conduci.

Baru Cormoran era doar o fetiță când expansiunea Mascaradei i-a distrus lumea, familia și visurile unei copilării fericite. A fost însă dintotdeauna înarmată cu cea mai prețioasă virtute: răbdarea. Pentru a se răzbuna, n-a ezitat să-și înfrâneze ura, să se infiltreze în tabăra dușmanului și să-și croiască drum spre putere. Cât de mare va fi totuși prețul pe care ar putea fi nevoită să-l plătească pentru a-i convinge pe inamici de loialitatea ei?

Acesta-i adevărul. Îl vei recunoaște pentru că doare.

Partener media:

www.editura-paladin.ro

ISBN 978-606-9000-10-6